

Úvod

Kruh světů na Aldeneerinu

Město Lianar patřilo mezi největší město dosud známé části kontinentu Elisneyr. Jeho populace čítala zatím něco přes 10 000 obyvatel. Psal se rok 320. Zdejší lidé zatím znali jen malou část kontinentu. Mohla za to nějaká podvědomá obava z čehosi neznámého. Nikdo nevěděl, co se stalo v období začátku letopočtu. Neexistovaly žádné písemné záznamy z té doby, jakoby se lidé obávali toho, co se v minulosti stalo. Jediné, co bylo všeobecně známo, že lidé na tento svět odkudsi přišli. To bylo ale tak vše. Nic bližšího nebylo známo. O ničem se nezmiňuje ani lidová tvorba, žádné historiky, legendy, prostě nic, jakoby v obavě před něčím, lidé vymazali zcela svoji minulost.

Tento svět nese název Aledeneerin. Patrně byl kdysi hojně obýván a též velice vyspělý, avšak v tuto dobu byla po celém kontinentě zcela zničená opuštěná města. Po celou dosud známou existenci se lidé nevzdálili od města Lianar více, jak několik desítek mil. V jehož okolí se nacházelo ještě několik dalších malých měst, obehnaných hradbou. Tato města byla ještě před dvěma sty lety v rozvalinách a dnes poskytovaly bezpečné přístřeší pro další tisíce lidí. Spolu s dalšími vesnicemi, osadami a dalšími usedlostmi, celková populace lidí čítala přes 80 000.

Na průzkum vzdálenějších míst se lidé odvážili až teprve nedávno. Ve vzdálenosti necelých sto mil na severozápad se nacházel oceán, zatímco na severovýchodě vysoké pohoří. V ostatních směrech se nacházely jen hluboké vzrostlé lesy. Mnohé nálezy pozůstatků vesnic, tvrzí a hradů svědčily kdysi o hojně využívanosti tohoto světa.

Avšak průzkumy tohoto světa měli své stinné stránky. Opuštěný svět ve skutečnosti nebyl až zas tak opuštěný. V okolí kromě zvířat, plachých i nebezpečných, nacházeli mnohé podivné bytosti. Pro mnoho nich z počátku neměli ani pojmenování. V dosud dochovaných knihách ve starých knihovnách Lianaru, bylo nalezeno mnoho zmínek o dalších všemožných nebezpečných bytostech obývajících tento svět. Kromě nich s bývalými obyvateli žili mnohé další rasy.

Dle starých knih staří obyvatelé tohoto světa ovládali mocnou magii, díky které se v podstatě dochovalo mnoho vzácných knih. Bez ní by byly staré knihovny dávno v troskách a knihy rozpadlé v prach. Umožnily tak lidem alespoň trochu nahlédnout do historie světa.

Magie byla pro lidi nová věc. Podvědomě tušili, že jejich předkové před jejich příchodem, ji řadili do říše pohádek, a proto ji zatím jen stěží ovládali. Nezmohli se zatím na více než jen velice slabé varianty kdysi mocných kouzel. Současná společnost se dělila na dvě skupiny. Jedni považovali magii za marnou stahu stojící velké úsilí a druzí věřili, že jednou se přeci jen zadaří a magie výrazně lidem ulehčí život. Navíc by velice pomohla v boji proti bytostem, protože většina bytostí magii ovládá a která velice znepřijemňuje boj proti nim.

Město Lianar však dosud ukrývalo mnohá tajemství. Ve starých knihovnách se nacházelo velké množství dosud neprobádaných knih. Jazyk současných obyvatel byl sice trochu podobný jazyku bývalých obyvatel, ale mnohá rozdílná slova a slovní obraty, činí ze studia knih, zdoluhavý a náročný proces. Kromě knihoven se pod městem nacházelo též velice rozsáhlé podzemí. Mnohé jeho části jsou však často blokovány magickými bariérami, bránami ze složitými zámky a pastmi, jež se stali osudnými mnohým průzkumníkům. Jak se ukázalo, ani podzemí nebylo zcela opuštěné. I ono bylo obýváno zvláštními bytostmi. Zpravidla se jednalo o oživé výtvořky, které zde staří zanechali na ochranu podzemí, před nepřáteli.

V severní části města se nacházela velice dobře chráněná oblast. Celá čtvrť byla v podstatě

samostatná, co se týče vybavenosti. Od hlavního paláce, přes kasárny, zbrojnice, kovárny, pekárny, ale i knihovny, alchymistické laboratoře a komnaty pro dobrodruhy a válečníky.

Kromě všeho možného, tato čtvrt' skrývala jedno velké tajemství. Byl to velký kruh s vnitřním prstencem a devíti červeným trojúhelníky v pravidelných vzdálenostech mezi sebou. Byl zasazen na stojato do velkého podstavce přímo uprostřed onoho nádvoří. Jeho průměr byl úctyhodných 23 stop. Na jeho vnitřním prstenci se nacházelo 39 zvláštních symbolů. Ve starých knihách se toto zařízení nazývalo kruh světů.

Ve vzdálenosti 30 stop před kruhem světů se nacházel ještě panel, na kterém se ve svou soustředných kruzích nacházely ty samé symboly jako na kruhu světů a uprostřed panelu kromě symbolů ještě červeně zbarvená polokoule. Podle knih se jednalo o ovládací panel ke kruhu světů, občas nazývaný oltář symbolů.

O tomto kruhu se tradovalo, že umožňuje cestovat na jiné světy a právě jím odkudsi lidé na tento svět přišli. Avšak jeho funkce zůstávala záhadou. Nikdo si již nepamatoval, jak se ovládal. Po dvě staletí se o tento kruh nikdo příliš nezajímal, avšak přirozená zvědavost časem nad skrytým traumatem z neznámých dávných událostí zvítězila. Touha poznat jiné světy, spolu s postupujícím průzkumem Aledeerinu patřila mezi priority části lidské populace. I v tomto případě se našlo ještě mnoho nedůvěřivců o prospěšnosti takového zkoumání.

Zprvu se čas od času někdo pokoušel mačkat symboly na panelu, avšak nikdy se nepodařilo kruh světů aktivovat. Nevědělo se kolik je třeba zadat symbolů a v jakém pořadí. Na kruhu se nacházelo devět jakýchsi červených trojúhelníkových zámků, které se při zadávání postupně rozsvěcovaly. Zpočátku se badatelé domnívali, že je potřeba zadat kombinaci devíti symbolů, avšak po zadání sedmého jakoby panel přestal reagovat. Časem někoho napadlo, že kombinace se stává pouze ze sedmi symbolů, avšak i v tomto případě bylo množství kombinací nepředstavitelné.

Po čase marného experimentování, bylo rozhodnuto o pátrání po detailnějších zápisech o kruhu světů ve starých knihovnách v podzemí.

Azanyrmuth. Sedmnáctiletý mladík štíhlejší postavy a výšce šest stop světlé pleti, s dlouhými kaštanovými vlnitými vlasy, oválného obličej s hustým tmavým obočím, hnědých očí a zakulacenou bradou, na které rašili první chlupy plnovousu. Azanyrmuth se hodně zajímal o vědění prastarých. Když zrovna nepomáhal své rodině na nedalekém statku, trávil mnoho času v knihovnách studiem a průzkumem starých knih. Kromě vědění se rád od bratranců přiučil i trochu toho umění boje. Když se dozvěděl o pátrání po zmínkách funkce kruhu světů, též se chtěl zúčastnit. Avšak zprvu se starší na Azanyrmutha dívali s patřičnou nedůvěrou. Soudili, že v tak nízkém věku ještě člověk nezískal potřebnou moudrost na zkoumání tak složitého zařízení.

Jednoho podzimního deštivého večera onoho roku 320, měl Azanyrmuth namířeno do severní čtvrti, kde se nacházel kruh světů. Dostal pozvání od Moladira. Patřil mezi mnohé badatele a též aktivně experimentoval s magií. Moladir sídlil v komnatách v západním křídle celého komplexu s výhledem na nádvoří s kruhem světů.

Azanyrmuth konečně dorazil do západního křídla, kde mají sídlo převážně mágové a badatelé. Byl rád, že dorazil. Cestovat z několik mil vzdálené usedlosti v dešti není příjemná věc, ještěže měl na sobě hnědý kožený plášť, jinak by byl zcela promočen. Azanyrmuth patřil mezi bohatší rodiny, takže si na rozdíl od prostších obyvatel žijících na vesnicích, mohli dovolit lepší oblečení.

Moladirova komnata byla prostorná. Vysoký klenutý strop a dvě velká okna v románském

stylu dodávaly celé komnatě nádech majestátnosti. V komnatě se nacházelo množství velkých knihoven plných knih. Uprostřed místnosti na straně vstupních dveří stál velký stůl, na kterém leželo též mnoho knih a dalšího drobného vybavení badatele. Pod každým oknem se nacházely ještě menší stolky s židlemi. Na straně vzdálenější od dveří se nacházel krb, ve kterém tu dobu plápolal příjemný oheň a osvětloval tak celou místnost mihotavým oranžovo žlutým světlem. Před krbem stála dvě pohodlná křesla.

V křesle blíže k oknu seděl Moladir. Byl to vitální starý moudrý muž úctyhodného věku 75 let. Běžně se urozenější lidé dožívali věku okolo padesáti let, prostý lid ještě o deset let méně. Jeho dlouhé vlasy v culíku byly již značně prošedivělé věkem. Zato jeho tvář ještě stále působila živě.

Jakmile Azanyrmuth vstoupil do komnaty, Moladir mu nabídl místo u krbu. Azanyrmuth odložil svůj mokrý plášť na věšák u dveří a popošel blíže k příjemnému ohni v krbu. Byl z chladného podzimního počasí po dlouhé cestě prochlady, a tak posezení u krbu uvítal.

„Jsem rád, že jsi i v tomto nevlídném počasí přijal mé pozvání,“ uvítal Moladir přívětivým hlasem Azanyrmutha.

„I já vás rád vidím. Cesta byla dlouhá, ale nakonec jsem to zvládl,“ uvítal se a začal si hřát prochládlé ruce u krbu. „Chtěl jste se mnou něco důležitého projednat.“

„Posad' se.“

Azanyrmuth přijal nabídku k posezení. Byla to příjemná úleva si po dlouhé cestě odpočinout.

Moladir začal vyprávět proč si ho pozval k sobě: „Dozvěděl jsem se, že jsi několikrát projevil zájem pátrat ve starých knihách po záznamech týkající se fungování kruhu světů. Avšak tě ostatní badatelé odmítli, protože jsi ještě mlád.“

„Ano, je to tak.“

„Já tedy z podobnými názory úplně nesouhlasím. Jsem přesvědčen, že i mladí dokážou být velmi přínosní. Mají zcela jiný náhled na věc, a tak mohou navrhnout třeba něco, co by starší mohli přehlédnout, poněvadž by to nepokládali za důležité. A co vím, ty jsi tu již mnohokrát v posledních letech prohlížel a bádá ve starých knihách a leccos jsi objevil. Nevidím proto důvod, proč by jsi nemohl s námi spolupracovat.“

„I já jsem to zprvu nechápal, proč ostatní nechtěli, abych jim pomáhal.“

„Ona tu odjakživa panovala určitá nedůvěra k mladší generaci. No uděláme to tak, že já si tě vezmu na starost, a tím učiníme přítrž těmto předsudkům.“ nabízel Moladir.

„To je výborný nápad.“

„Mohl bys začít mi pomáhat již zítra, pokud bys měl čas. Zrovna toho mám hodně na práci, a proto někoho k ruce potřebuji.“

„Myslím, že by to nemusel být problém. My máme už po žní, veškeré zásoby na zimu jsou připraveny a většina prací dokončena.“

„Tak to je dobré. Takže zítra, poté co si zařídíš doma co potřebuješ, bychom spolu na tom začít. Zrovna nedávno jsem v podzemních knihovnách našel pár zajímavých knih. Půjčil bych ti ze stájí koně, abys cestu rychleji zvládl.“

„To by bylo dobré. Původně jsem plánoval sem přijet na koni, ale otec našeho koně k něčemu ještě potřeboval, tak jsem se musel vydat pěšky.“

„Nabídni si. Jistě máš hlad.“ ukázal Moladir na ták se sýrem a chlebem na malém stolku.

Azanyrmuth poděkoval a zakousl trochu sýra s chlebem.

Moladir mezitím pokračoval: „No a ve volných chvílích, jestli bys měl zájem, bych tě mohl přiučit něco málo z magie, jež se mi povedla ovládnout.“

„Takovou nabídku jistě uvítám. Magie je vůbec zajímavá, akorát škoda, že ji moc neumíme ovládat.“

„A to si představ dobu, když já jsem byl ve tvém věku. To se ještě na magii nahlíželo s nedůvěrou.“

V té době ještě žilo pár pamětníků, co znalo z vyprávění jejich předků, příběhy ze starého světa. Tam se prý v magické schopnosti vůbec nevěřilo a každý kdo ve fungování magie věřil, byl označován za blázna a podivína,“ vyprávěl Moladir.

„Co ještě víš o starém světě. Já jen párkrát zaslechl, že jsme odkudsi na tento svět přišli, ale nikdo už neví nic bližšího,“ zajímal se Azanyrmuth.

„Jen útržky. Snad došlo k exodu před katastrofou, ale nic bližšího se nám nezachovalo. Všichni přeživší se snažili co nejrychleji zapomenout. Nepožívali se žádné záznamy, nevyprávělo se o tom, naopak se všechny záznamy zničili. Zkrátka to muselo být hodně děsivé, když lidé svoji historii zcela vymazali.“

„Možná je to tak lepší.“

„Zřejmě ten strach před naší minulostí přetrval celá tři století, protože se po celou tu dobu nevzdalovali, více než pár desítek mil od města Lianar. Každý se bál vstoupit do velkých podzemních prostor pod městem. Zkrátka strach z poznání. Podvědomě se lidé pořád báli, že by došlo znovu ke katastrofě.“

„Ale ten strach už snad upadá. Co jsem se doslechl, tak probíhají nějaké expedice do vzdálenějšího okolí.“

„Ano to je pravda, zrovna nedávno byl objeven na severozápadě oceán. Ve vzdálenějším okolí pak trosky několika dalších opevněných měst. Stejně tak objevy, které byly učiněny zde v Lianaru. Ukázalo se, že to podzemí je vsutku obrovské.“

„Takže strach už opadá. I já patřím mezi ty, které láká prozkoumávání a objevování neznámého.“

„Vaše mladá generace, už v sobě nemá tak zakořeněn ten podvědomý strach. To je také ten důvod proč chci abys mi pomáhal s výzkumem. Víš ono to není tak jednoduché, jak to vypadá. Jak si jistě zaslechl o setkání s různými monstry, tak ani podzemí není zcela bezpečné. I zde se nachází množství monster, různí golemové a další výtvořky mající zřejmě chránit podzemí před vykradači. Kromě toho je také plné pastí. Už to dokonce stálo život několika průzkumníků.“

„Aha,“ zamyslel se Azanyrmuth, „takže to tak snadné není.“

„Bezpečné to rozhodně není, avšak je to už mnoho staletí co staří Aldeřané kamsi odešli, takže mnoho těch pastí a výtvořek je už dávno nefunkčních.“

„Bratřenci mě naštěstí naučili slušně zacházet z mečem, takže ani boje se tak neobávám. Navíc jsem se už do jedné potyčky se zlodějí kdysi dostal a zaplatili za to ti zlodějí životem.“

„Dobře, bude se to jistě hodit. Avšak nepřeceňuj se, monstra jsou mnohem mocnější než nějakí zlodějí. Jestli někdy na monstra narazíš, raději se nepouštěj do boje sám.“

Oba se ještě poměrně dlouho dobu se společně bavili o dalších věcech. Převážně o svých životech, chodu města a životě lidí. Mezitím venku dešť neustával, ba naopak, ještě zesílil. Moladir nabídl Azanyrmuthovi možnost, zde přenocovat. Podobně jako v celém městě, byla tu ještě spousta volných komnat.

Jakmile na oba přišla únava, Moladir odvedl Azanyrmutha do jeho nové komnaty. Nacházela se v horním patře východního křídla též s výhledem na nádvoří. V komnatě byla zatím pouze obyčejná postel se slaměnou vycpávkou. Nicméně Moladir sliboval, že tuhle komnatu časem zútulní.

Azanyrmuth sundal ze sebe svrchní část oblečení a ulehl. Než usnul, přemýšlel o tom, zda se jim povede porozumět funkci kruhu světů a o nových světech, které tak mohou objevit. Poté však brzy, za zvuku deště bubnující na okna, usnul.

Probudil se druhého dne ráno příjemně odpočatý. Hned z rána si šel opláchnout obličej ke studánce v dolním patře. A poté zašel za Moladirem, který mu půjčil ze stájí koně, aby mohl doma oznámit tuto novinu. Ještě před odjezdem snědl kus chleba a poté se již vydal na cestu.

Zatímco byl Azanyrmuth pryč, Moladir poslal služebnictvo, trochu zútulnit novou

Azanyrmuthovu komnatu. Nechal tam nastěhovat stůl, zatím jednu polici na knihy, skříň, dvě židle a dokonce i lepší postel. Zkrátka to byl celkem luxus. Avšak město Lianar za ty poslední tři století jen vzkvétalo. Úrodné půdy bylo v jeho okolí opravdu hodně a lidí stále málo. Lidé zde si spíše pomáhali a nezáviděli si. I když se občas pár loupežníků našlo.

Azanyrmuth dorazil zpět v podvečer. Doma bylo ještě třeba s něčím pomoci, ale v podstatě do jara se bude moct věnovat svému zájmu naplno. Jednou za pár dní však dorazí domů, občas vypomoci rodičům. Když Azanyrmuth uviděl, jakých jeho komnata doznala změn byl nadšený. Ihned si vše se zájmem prohlédl.

Poté se zde zabydlel. Své věci, bez nějaké složité organizace, uložil do skříně. Azanyrmuth nebyl příliš pořádkumilovný, jeho matka ho v podstatě od dětství po současnost sekýrovala ohledně ukládání oblečení a dalších osobních věcí. Často to bylo vyhnáno do absurdnosti, až Azanyrmuth začal nenávidět řeči o tom, kde má co přesně ležet. Nyní byl rád, že konečně má volnou ruku v zařizování své komnaty a nikdo nad ním nestojí jak stráž. Hned jak skončil ihned zašel za Moladirem.

Moladir Azanyrmuth nejprve provedl po celé oblasti sloužící pro potřeby výzkumu týkající se kruhu světů. Představil mu další badatele, kteří v současnosti v knihovnách studovali staré knihy. Ukázal mu další studovny, knihovny, kasárny, cvičiště, které se v současnosti zatím moc nepoužívaly. Potom mu ukázal hlavní palác. Ten dříve sloužil zřejmě pro hlavního velitele či vůdce celé této čtvrti, která byla schopná fungovat samostatně, jako království ve městě.

Pak oba zamířili k jednomu z mnoha míst, kterými se dalo sejít do podzemí. Moladir otevřel velké, kovovými pláty zpevněné dveře a oba poté sešli do chladného podzemí. Sestoupili po více jak čtyřiceti schodech do velkých klenutých sálů sloužící dříve jako sklady jídla, piva a dalších zásob. Dnes byly prakticky prázdné, neboť vše už dávno pohltil čas.

Azanyrmuth se po sálech rozhlížel. Podzemí ho fascinovalo již od dětství, kdy rád prolézal různé staré ruiny a jeskyně. Tato záliba ho v podstatě nepřešla dodnes. To však nebylo to hlavní. Moladir zavedl Azanyrmutha k dalšímu schodišti pokračující dále do podzemí. Sestoupili další čtyřicetku schodů.

Azanyrmuth se zvědavě zeptal: „Kolik to má vůbec pater?“

„To přesně nevíme. Někde jsme se dostali až do čtvrtého podzemního patra. Avšak, jak jsem se zmiňoval, je toho tu ještě hodně na prozkoumávání. Přes mnohé dveře jsme se zatím nedostali. Některé jsou zaseklé, jiné jsou magicky chráněné, jiná místa jsou plná pastí.“

„Kam my teď jdeme?“

„Sejdeme ještě jedno patro. To už budeme na třetí úrovni podzemí. A pak ještě pár minut chůze. Nedávno jsme se dostali do skrytého odlehlého křídla. Málem bychom ho přehlédli, bylo schované za tajnými kamennými dveřmi.“

„Takže by tam mohlo být to co hledáme?“

„Možná. Podobných tajných komnat a prostor jsme tu již našli spousty.“

„To zní zajímavě. Někdy bych to tu rád celé prozkoumal.“

„Časem na to jistě přijde vhodná doba, ale je to tu ještě poměrně nebezpečné. A to nevíme co se může skrývat za magicky chráněnými dveřmi. Zatím jsme se za žádné nedostali.“

Za krátko dorazili k tajným dveřím. Na první pohled kamenná zeď nenesla žádné náznaky, že by něco ukrývala. Azanyrmuth se na onu zeď podíval a nepřišlo mi na ni nic podezřelého.

„Pomoc mi sem zatlačit,“ ukázal Moladir místo na zdi. Oba na to místo zatlačili a skryté dveře z kamene silné jednu stopu na otáčivém čepu odhalily skryté tajemství.

„Tak tomu říkám hodně dobře schovaný vchod. Jak jste to našli?“ nevěřicně prohlásil Azanyrmuth.
„Někdo si toho jednou náhodou všiml. A to jsme kolem tohoto místa prošli několikrát a ničeho si před tím nevšimli.“

Dorazili do obřího sálu. Na délku mohl mít dobrých 120 stop. Kromě hlavní části měl ještě spoustu postranních sálů. Celý sál měl ještě prostorný ochoz, který se táhl kolem dokola. Všude bylo mnoho knihoven. Celé tohle místo mohlo mít rozhodně desetitisíce možná i statisíce svazků. Knihy byly stále dokonale zachované, pouze dost zaprášené.

Azanyrmuth byl tímto sálem fascinován a pravil: „Tak tohle jsem tu vůbec nečekal.“
„Jak se může přesvědčit. Knih na bádání je tu opravdu hodně a jejich průzkum může zabrat léta.“
„Myslíš, že bychom tu mohli nalézt to, co hledáme?“
„Jsem o tom přesvědčen. To by nebylo, aby alespoň v jedné knize nebyla zmínka o používání kruhu světů.“

Tato knihovna se na delší dobu stala Azanyrmuthovo druhý domov. Prakticky celý rok zde Azanyrmuth, Moladir a spousta dalších badatelů trávili hodně času. Za tu dobu prozkoumali již tisíce svazků. Nalezli zde spoustu zajímavého, magické knihy, alchymistické příručky, bestiáře atd. Avšak využívat těchto získaných poznatků, stále mohli jen velice omezeně. Kromě bádání se Azanyrmuth během roku naučil i prvním slabým kouzlům.

Jednoho zimního dne roku 321, se po roční snaze, konečně poštěstilo. Moladir v jedné části rozsáhlé knihovny našel zajímavou knihu se zmínkami o jiných světech. Netrvalo dlouho a společně s Azanyrmuthem našli několik knih s popisem mnohých světů. U každého byl poměrně podrobný popis, včetně délky dne, roku, podnebí, rostlinstva, zvířectva a mnoho dalšího. Co bylo však důležité, u každého světa byla uvedena kombinace symbolů, přesně takových, jako na kruhu světů. Zajímavé bylo však to, že kombinace symbolů byla tvořena pouze šesti symboly. To ovšem znamenalo, že dosavadní pokusy s kruhem světů, byly chybné.

Celý tento objev byl ihned oznámen současné radě, která v současnosti vedla celý výzkum. Ta v ten den zrovna něco řešila v zasedacím sále v hlavním paláci. Osmičlenná rada byla objevem nadšena, a proto bylo rozhodnuto, ještě ten den zjistit, zda staré knihy byly pravdivé. Azanyrmuth navrhl, že by bylo dobré zatím pouze vyzkoušet funkčnost kruhu světů a zatím jím neprocházet. Zcela rozumně namítal, že ještě neví, jak kruh světů přesně funguje, jaké mohou nastat problémy, na co dávat pozor a především, zatím neznají kombinaci zpět na Aldeneerin. Po krátké debatě bylo rozhodnuto, že večer bude provedena pouze zkouška a nikdo nebude zatím kruhem procházet.

Ten večer za chladného zimního počasí se celá rada, Moladir, Azanyrmuth a další badatelé, sešli na zasněženém nádvoří před kruhem světů. Moladir přistoupil k ovládacímu pultu, který nejprve očistil od vrstvy sněhu a začal zadávat první kombinaci, která se nabízela.

Začal postupně mačkat symboly v pořadí, jaké bylo uvedeno u světa s názvem Arlil. Červené trojúhelníky se na kruhu začaly postupně rozsvěcet. Když zmáčkl poslední symbol, všichni s napětím očekávali, co se bude dít. Avšak nic se nedělo. Zkusil přiložit ruku na červenou polokouli uprostřed ovládače. Ozval se opět ten zvuk, který se vždy ozval, při zadání nesprávné kombinace a celý kruh opět zhasl.

„Co to? Jak to že to zase nefunguje?“ podivil se Moladir.
„Tak zkus jinou kombinaci,“ radil mu Azanyrmuth.

Zkusil proto zadat jinou. Opět nastalo velké očekávání. Po přiložení ruky na červenou polokouli, následoval opět ten samý zvuk. V Moladirově tváři bylo znát zklamání. Zkusil ještě

několik namátkově vybraných kombinací, ale výsledek byl stále stejný.

„Takové zklamání. Nic se stále neděje,“ smutnil Moladir. I rada se netvářila zrovna nadšeně.

„To přece není možné? Určitě něco děláme špatně,“ jal se slova Azanyrmuth. „Co když se kombinace symbolů skutečně skládá ze sedmi? Vzpomeňte si přeci, že kruh jakoby přestal reagovat po zadání sedmého symbolu. Já bych vyzkoušel ke kombinaci přidat ještě nějaký další.“

„No a jaký?“ ptal se jeden z badatelů.

„Můžeme postupně vyzkoušet všech 39. Když už známe prvních šest v kombinaci, tak to už nebude snad takový problém,“ odpovídal Azanyrmuth.

V ten moment si uvědomil jednu skutečnost. Přistoupil k ovladači a pravil k Moladirovi: „Teď mě to došlo. Když jsem si procházel ty knihy s těmi světy, všiml jsem si jedné věci. Podívej,“ ukázal na jeden ze symbolů, „tenhle symbol jsem nenašel v žádné kombinaci. Ostatní symboly byly zastoupeny minimálně v několika kombinacích.“

Moladir zběžně prolistoval knihu, kterou zrovna držel v ruce a prohlásil: „Máš pravdu. Tenhle symbol v žádné není.“

„Zřejmě se jedná o nějaký aktivační symbol. Kdo ví. Já bych to zkusil s ním.“

Moladir dal na Azanyrmuthovu radu a zkusil zadat kombinaci světa Arlir. Zadal opět tu samou kombinaci, a poté zmáčkl i onen symbol, který navrhoval Azanyrmuth. Celé osazenstvo s napětím očekávalo, co se bude dít, i když někteří už v úspěch moc nedoufali. Moladir poté přiložil ruku na červenou polokouli.

Najednou se ozval zcela jiný zvuk. Uprostřed vnitřního prstence kruhu se během velmi krátké chvíle vytvořila jasně zářící energie, která na chvíli až vylétla mnoho stop ven před kruh, a pak se vrátila zpět. Všichni se toho až lekli. Jakmile se zářící forma energie ustálila uvnitř vnitřního prstence, všichni s úžasem hleděli na kruh světů. Vnitřek nejvíce připomínal vodní hladinu.

Fascinovaný Moladir se jen zmohl vyslovit: „Úžasné. Dokázali jsme to.“

Po chvíli ticha, následovala radost všech nacházejících se na nádvoří. Nyní bylo všem jasné, že mnohaletá snaha, přinesla konečně kýžené výsledky. Všichni byli již nedočkaví, až budou moc projít a poznat další světy. Nicméně to chtělo ještě čas. Jak upozorňoval Azanyrmuth, bylo třeba se o kruhu světů, ještě leccos dozvědět. Hlavně bylo potřeba zjistit kombinaci ke světu Aldeneerin, jinak by zůstala průzkumná výprava, uvězněna na druhé straně.

Po krátké poradě bylo rozhodnuto opět portál zavřít. Přemýšleli jak. Moladir jen prohlásil? „Když se to tím červeným aktivovalo, tak by se to mohlo i jím uzavřít.“ Přiložil opět ruku na červenou polokouli v ovládacím panelu. Ozval se zvuk rozptylování energie a hladina ve vnitřním kruhu se rozplynula. Portál se zdál být opět klidný.

Ještě ten večer následovala porada. Sešli se tam kromě rady, badatelů, Moladira, Azanyrmutha i členové současné vlády města Lianaru. Všichni zasedli k velkému jednacímu stolu, který mohl pojmut až 40 lidí. Současně u něj sedělo 26 lidí. Nejvíce od nepaměti.

Současný král města Lianaru Ralnim. Muž poměrně vysoký, věkem okolo 35 let, hnědých delších vlasů a hnědých očí. Jeho tvář působila klidným dojmem. Jakmile nastal v sále klid, jal se slova:

„Dozvěděli jsme se o vašem dnešním úspěchu. Prý se vám podařilo dnes, po více jak třech letech bádání, poprvé aktivovat kruh světů.“

Moladir králi s radostí odpověděl: „Ano. Dnes se nám skutečně podařil velký objev. Kruh světů byl konečně aktivován.“

„A máte již tušení kam se tím portálem dá dostat?“

„Ve starých knihách jsme našli mnohé světy, včetně potřebné kombinace symbolů. Takže míst je opravdu mnoho. V současnosti je potřeba ještě dořešit další věci, například musíme ještě nalézt kombinaci na náš svět a další podrobnosti o fungování. Jsem si jist, že to brzy dořešíme, dosud jsme neprozkoumali všechny knihy týkající se kruhu světů.“

Celá porada byla pak vedena v duchu budoucího využití, přínosu Aldeneerinu, ale i možných nebezpečí. Pro začátek bylo rozhodnuto, prozkoumávat potenciálně bezpečné světy, které by mohli být bohaté na nerostné suroviny. Prozatím se bude dělat nábor dobrodruhů, kteří budou vysláni na průzkumné výpravy. Tím v podstatě porada skončila.

Ten den večer všichni uléhali s vědomím, že dnes byl učiněn významný objev, který jistě zásadně ovlivní fungování celého dosud známého Aldeneerinu.

1

První výprava

Uplynulo téměř 40 dní. Zima v tu dobu vrcholila. Celá krajina byla pokryta silnou vrstvou sněhu, a tak mnozí lidé zůstávali ve svých domovech. Za tu dobu byly odhaleny další detaily o kruhu světů. Nyní byla již známa kombinace symbolů světa Aldeneerin. Dále také věděli, že není dobré stát při aktivaci portálu těsně před ním, a že portál je pouze jednosměrný. Pro návrat je ho nutné nejprve uzavřít a znovu aktivovat z druhého světa. Dobře, že dali na slova Azanyrmutha, jinak by zřejmě zbytečně zemřelo mnoho lidí.

Bylo časně ráno. Ten den bylo, na rozdíl od současných dnů, venku jasno. V menším klenutém sále v prvním patře s výhledem na kruh světů, seděla skupinka pěti dobrodruhů, Moladir a Azanyrmuth. Všichni seděli u pevného dubového stolu, který byl zdoben mnohými řezbami. Rovněž celý sál byl vybaven zdobným nábytkem. Probíhala zde porada před první výpravou.

Helhim mohutný válečník, s dlouhým plnovousem, dlouhými světlými vlasy a drsným výrazem v obličeji. Vyzbrojen obouruční sekerou, účastnil se již několika bitev s podivnými monstry na východě země, takže se dalších výprav rozhodně nebál.

Další válečník, Dermil, poměrně mladý, klidným výrazem v obličeji. Poměrně upraven, delších černých vlasů s menší pečlivě zastřiženou bradkou. Nedávno řešil na jihovýchodě od Lianaru problémy s potvůrkami, kterým se říkalo Goblini. V boji upřednostňoval převážně dlouhý mečem.

Olrim, hraničář menšího vzrůstu, ostrých rysů v kulatém obličeji, měl kratší hnědožluté vlasy. Byl to dovedný bojovník a znalec divočiny. V posledních letech se věnoval průzkumům dosud neprozkoumaných oblastí Aldeneerinu, převážně na severu. Bojů se účastnil vždy vyzbrojen dvěma krátkými meči.

Rolgarth, lučištník. Vysoké hubenější postavy. Jeho oválný obličej byl spíše vážného výrazu. Již se také účastnil občasných bojů s bytostmi na východě země. Jeho hlavní zbraní byl dlouhý luk a pro případ nouze i krátký meč.

Lirmuth, dovedný špeh, střední šlachovité postavy, kratších hnědých vlasů a plnovousem. Nedávno též řešil problémy s potvůrkami u usedlostí na západě země. Boje vyhrával spíš chytrostí a přesnými údery, které nepřítelům zasazoval dýkami.

„Takže vás opět vítám,“ pozdravil dobrodruhy Moladir a následně usedl k velkému dubovému stolu.

„Dnes přišel ten významný den, kdy se od počátku věku někdo vydá skrze kruh světů na jiný svět,“ pokračoval Moladir.

„A na jaký svět se vydáme?“ zajímal se Helhim.

„Bude to svět Darenaara. Podle popisu ve starých knihách, by to měl být neobývaný svět, bohatý na nerostné bohatství. Kdysi se tam údajně těžila velice kvalitní ruda, která sloužila k výrobě těch nejlepších zbrojí a zbraní,“ popisoval situaci Azanyrmuth.

„Takže žádný boj. No těšil jsem se, až zas zatnu sekeru do nějaké creepy,“ trochu zklamaně prohlásil Helhim.

„Cože? Creepy, co to je?“ zeptal se Moladir.

„Tak se mezi dobrodruhy říká bytostem a různým monstrům. Někdo to kdysi prohlásil a docela se to chytlo,“ vysvětlil pojem creepy Helhim.

„Aha. Tak to jsem ještě neslyšel. Je fakt, že to zní celkem dobře.“

„Nevíme, co nás tam čeká. Nerad bych se dostal do boje s něčím hodně mocným,“ přidal se do řeči Dermil.

„To by mě nevadilo. Však bych tomu ukázal,“ neohroženě prohlásil Helhim.

„Raději buďte opatrní. Ty knihy jsou staré stovky let a mohlo se už leccos na tom světě změnit,“ varoval je Moladir.

„Prozatím to bude jen průzkumná výprava. Zde je překreslená část mapy, na které je zmapováno okolí kruhu světů,“ přisunul Azanyrmuth k dobrodruhům mapu. „Podle mapy by měla být pár mil na sever malá vesnice a v jejím okolí několik dolů.“

„Předpokládám, že ta vesnice už asi nebude existovat,“ vložil se do řeči Orlim.

„S největší pravděpodobností to tak bude,“ souhlasil Moladir.

„Zda je ten svět opuštěn, však vůbec nevíme. Nemáme žádné zprávy o tom, co se na jiných světech odehrálo,“ dodal Azanyrmuth.

„To se dozvíme. Já bych se už nejrady vydal na cestu,“ nedočkavě prohlásil Lirmuth.

„Prozatím vaše cesta povede do vesnice, kde zjistíte stav tamějšího obyvatelstva, je-li tam vůbec nějaké. A poté se vydáte na průzkum dolů, zda v něm bude ruda použitelná,“ vysvětlil Moladir ostatním plán výpravy.

„Já půjdu s vámi. Především proto, abych se podíval na kruh světů na jiném světě. Zda funguje stejně, nebo jsou tam nějaké odlišnosti. A taky jsem zvědav, jak vypadají jiné světy,“ prohlásil Azanyrmuth.

„To by bylo asi tak vše. Tak se připravte a sejdeme se na nádvoří před kruhem světů.“

Dobrodruzi byli vesměs připravení, a tak si jen zašli do svých komnat pro výbavu a zásoby jídla. Krátce na to se již sešli na nádvoří. Zde již byli očekáváni současnou radou, vládcem Lianaru Ralnimem a Moladirem. Již zde byl připraven i Azanyrmuth. I on byl nyní vyzbrojen dlouhým mečem, takže byl i on schopen boje.

„Pánové. Máte před sebou historicky významný úkol. Jako první projdete kruhem světů na jiný svět. Ať se setkáte na druhé straně s čímkoliv, dejte na sebe pozor. Hodně štěstí,“ pravil Moladir vážným hlasem.

Poté Azanyrmuth přistoupil k ovládacímu pultu a začal zadávat kombinaci symbolů pro svět Darenaara. Kruh světů se opět aktivoval. Jakmile z vnitřního kruhu vytryskla energetická vlna, dobrodruzi se lekli až uskočili dozadu. Jediný Helhim z nich nezareagoval tak polekaně. Již byl na různá překvapení zřejmě zvyklý.

Jako první přistoupili k portálu Azanyrmuth a Helhim. Ostatní je následovali. Zprvu si efekt stojaté vody se zájmem prohlíželi. Azanyrmuth nejprve ponořil do něj ruku. Pocit to byl nezvyklý, podvědomě očekával, že ruka bude mokrá, avšak místo toho pocítil zvláštní brnění v ruce. Po chvíli se odhodlal, nadechl se a vstoupil.

Následoval zcela neobvyklý pocit. Brnění po celém těle bylo nahrazeno pocitem nehmotnosti, jakoby Azanyrmuth neměl vůbec fyzickou formu. Měl velice intenzivní pocit, jak jeho vědomí cestuje neuvěřitelně rozsáhlým prostorem. Pohled připomínající rychle ubíhající hvězdnou oblohu nebyl viděn jeho očima, nýbrž vnímán nehmotnou částí mysli. Tento stav netrval nijak dlouho. Než si stačil uvědomit všechny detaily, zpozoroval, že se již nachází na jiném světě.

Rozhlédl se. První co pocítil byla náhlá změna teploty. Mrazivé počasí současného Aldeneerinu vystřídalo příjemné teplo prosluněného světa za portálem. Před sebou spatřil prosluněný vzrostlý les. Příjemný slabý vítr vál v korunách listnatých stromů a dokonce zde zněl zpěv zdejšího ptactva. Na první pohled svět připomínal mnohá známá místa Aldeneerinu, avšak jisté rozdíly zde po chvíli poznal. Některé stromy měli jinou kůru, jiné zase jiné tvary listů, i zpěv

ptactva zněl jinak, často hodně nezvyklého.

Zatím co se Azanyrmuth kochal krajinou, za ním z portálu vystoupil Helhim. I ten se nějakou dobu pouze rozhlížel a porovnával rozdíly oproti Aldeneerinu. Poté kousek poodstoupili a očekávali příchod ostatních. Nikdo zatím nepřicházel.

„Kde jsou ti ostatní?“ ptal se Helhim.

„Asi se možná bojí. Však si viděl, jak je to nezvyklé vstupovat do stojaté vody.“

„Nejradši bych tam zašel a hned je sem přitáhl.“

„To ale nejde. Však víš, že portál je vždy jen jednosměrný. Kdybychom se pokusili vstoupit zpět, tak bychom asi zemřeli a to by bylo nemilé,“ varoval Azanyrmuth.

„Hele, už jsou tu,“ prohlásil Helhim, jakmile spatřil zbytek výpravy, přicházet portálem.

Kruh světů se uzavřel a nyní se v příjemném lese rozhostil klid. Všichni se jen rozhlíželi a hledali podobnosti a rozdílnosti, oproti Aldeneerinu.

Rolgarth prohlásil: „Čekal jsem trochu více rozdílností.“

„Skoro to vypadá, že nás to přeneslo jen někam jinam na Aldeneerin,“ reagoval Orlim.

„Hlavně je tu teplo. Brali jsme si teplé kožichy zcela zbytečně,“ pravil Lirmuth a odložil svůj teplý kožich.

„Pravda. Asi to jiný svět fakt bude. Teď je na Aldeneerinu pěkně tuhá zima,“ souhlasil Rolgarth.

Následně si všichni ostatní též odložili své teplé horní svršky. Helhim svůj odhodil poblíž ovládacího pultu a poodešel k ostatním.

Ti následně reagovali: „To tu ten kožich jen tak necháš?“

„Proč by ne? Vždyť okolí vypadá opuštěně. Zřejmě tu léta nikdo neprošel,“ vysvětloval Helhim Orlim jen souhlasil, když si prohlédl pozorně okolí: „Má pravdu. V okolí nejsou žádné stopy po činnosti nějaké civilizace.“

Ostatní se nakonec nechali inspirovat Helhimem a své teplé kožichy do těch největších mrazů, odhodili na hromadu k ovládacímu pultu. Azanyrmuth si šel pult pro zadávání symbolů prohlédnout. Ten byl téměř shodný s tím na Aldeneerinu. Po chvíli prohlásil: „Tak je to opravdu tak, jak jsem si myslel.“ Ostatní k němu přistoupili, aby se podívali, co objevil. Azanyrmuth ukázal na symbol, který se jako jediný lišil. Všechny ostatní byly totožné, jako na pultu nacházející se na Aldeneerinu.

„Takže nebude problém s návratem?“ prohlásil s úlevou Dermil.

„Stačí jen zadat kombinaci na Aldeneerin a přidat tento symbol,“ odpověděl Azanyrmuth.

„Tak bychom se už konečně mohli vydat na cestu,“ navrhl Rolgrath.

Orlim zběžně prohlédl okolí, zda nenalezne nějaké stopy po bývalých obyvatelích. Věděli, že cíl jejich cesty se nachází na severu. Tak se Orlim snažil pátrat po nějakých zbytcích směrem na sever. Po chvíli našel několik větších kamenů ukrytých v trávě, jež se zdály být původní cestou k vesnici. Pomalu se všichni vydali na cestu. Stará kamenná cesta byla již za ta století ukryta ve vysoké trávě a pod mechem, přesto však byla v terénu ještě patrná.

Jako první šel Orlim, který zde zužitkovával své znalosti divočiny. Za ním šel Helhim a Azanyrmuth. Za nimi pak Dermil a Rolgarth. Jako poslední následoval Lirmuth, který občas sledoval okolí za celou skupinou dobrodruhů.

Cesta probíhala klidně. Po celou dobu se kochali krásnou neporušenou přírodou. Občas zahlédli nějaký druh stromu či keře, které nesl nějaké odchylky od známých druhů. Občas se proto

zastavili, aby si tyto stromy nebo keře prohlédli. Příliš se však nezdržovali, do vesnice chtěli dorazit ještě před setměním a v tuto dobu neměli tušení, kdy bude slunce zapadat. Přes hustý porost se jen stěží dalo odhadnout, kde se zdejší slunce přesně nacházelo.

Po několika mílech cesty si všimli jednoho zvláštního jevu. Všechny jejich části vybavení, především zbraně, se zdály být na zdejším světě o něco lehčí. I jim samotným se šlo trochu snadněji. Nedovedli si to vysvětlit. Přisuzovali to vlivu nějaké zdejší neznámé magie, nicméně. Azanyrmuth, který se v posledním roce magie hodně věnoval, zde necítil vůbec nic. Nakonec se tímto jevem přestali zabývat. Nijak jim to totiž nevadilo, ba naopak.

Po čtyřech hodinách cesty lesem, dorazili konečně na místo, kde by se měla nacházet vesnice. Před nimi se otevřel výhled na pustý kopec na jehož vrcholu stály ještě nějaké ruiny. Pustili se do průzkumu zdejšího místa. Nejprve prohledávali místa, kde zřejmě kdysi stávali místní domy. Po většině z nich zůstala jen vyvýšená místa. Základy dřívějších domů, dávno pohltit mech a tráva. Pokračovali k vrcholu, kde stály ruiny bývalé malé tvrze. Pod ní se nacházely též zbytky pár kamenných domů, v nichž zůstaly zachovány ještě některé sklepy.

Dobrodruzi po průzkumu zbytků vesnice, se vydali do zbytků staré tvrze, která se zdála nejvhodnější pro přenocování. Tvrz kdysi byla zřejmě tvořena dvěma čtvercovými věžemi, mezi nimiž bylo nádvoří, kde byl hlavní palác. Z původních dvou věží zůstala stát pouze jedna a z druhé zůstala jen malá část, rovněž i z paláce toho moc nezbylo. Celé tyto zbytky prolezli, ve snaze nalézt dobré místo k přespaní. Při prohledávání tvrze, pod palácem našli pod palácem sklepy. V každé místnosti se nacházelo malé okýnko, ze kterého byl dobrý rozhled do krajiny. Rozhodli se proto přenocovat v těchto sklepech.

„Zde bych se utábořil. Tyhle sklepy jsou výborný úkryt a máme odsud dobrý výhled na okolí,“ navrhl Rolgarth.

„Souhlasil bych s Rolgarthem. Případné nebezpečí tak včas upozorujeme,“ prohlásil Orlim.

„Dobrá. Tak zde se utáboříme. Do setmění však zbývá spousta času, a tak bych se chtěl porozhlédnout po okolí,“ pravil Azanyrmuth.

„Já bych s Azanyrmuthem šel,“ odpovídal na návrh Helhim. „Půjde ještě někdo s námi?“

„Já půjdu s vámi,“ nabízel se Orlim.

„Dobře. My mezitím připravíme tábor,“ odpověděl Dermil.

Azanyrmuth, Helhim a Orlim se procházeli nejprve po okolních hustých lesích ve snaze objevit nějaké další pozůstatky. Vše však již dávno pohltit les. Jediné, co bylo v okolí ještě patrné, byl pozůstatek cesty, kterou sem přišli od portálu. Netrvalo dlouho a narazili na pozůstatek další cesty směřující na východ. I ona byla v lese sotva patrná. Rozhodli se obejít pozůstatky vesnice kolem dokola, aby tak odhalili ostatní cesty. Pokračovali na sever, kde se podle staré mapy měla nacházet cesta do dolů na severu.

Když dorazili do nejsevernější části ruin, pátrali po cestě na sever. Avšak bezvýsledně. Cestu nemohli najít. Zkusili se rozdělit a pátrat po okolí důkladněji. Bylo důležité najít tuto cestu, protože pouze po ní snadno dojdou k dolům.

„Našli jste něco?“ zajímal se Helhim.

„Zatím nic,“ odpovídal Orlim.

Azanyrmuth si během pátrání po cestě na chvíli sedl do trávy, aby si vyndal z bot kamínek, který se mu do nich dostal. Při tom spatřil v trávě několik větších kamenů. Podíval se po nich pořádně, mohla by to být ona kýžená cesta. Zavolal proto na ostatní: „Pojďte sem. Možná jsem něco našel!“ Ostatní zakrátko přiběhli k Azanyrmuthovi. Ten jim poté ukázal svůj nález.

Orlim se podíval na placaté kameny a rozhlížel se dále po okolí v naději, že nalezne další. Tyto velké kameny byly jediné v okolí. Tvořili celkem pravidelnou řadu.

Po chvíli Orlim prohlásil: „To by mohlo být ono. Tyhle větší kameny jsou zřejmě poslední pozůstatek cesty k dolům. Byla to méně významná cesta, a tak ji příroda zcela pohltila.“

„Takže už víme kudy půjdeme zítra. Ještě bych v rychlosti prošel i západní část, a poté bych se vrátil do tvrze,“ pravil Azanyrmuth.

Pokračovali v průzkumu na západě. Mezitím slunce pomalu zacházelo a lesy se pomalu nořili do šera. Cestu na západ, proto málem přehlédli, naštěstí si ji všiml Orlim. Poté ještě pokračovali na jih. Zde již nic zajímavého neobjevili, a tak se vrátili zpět do tvrze.

Zbytek výpravy se již ve sklepích staré tvrze zabydlel. Potemnělé sklepy osvětloval příjemný oheň. Azanyrmuth, Helhim a Orlim přisedli k příjemně praskajícimu ohni.

Dermil se zeptal: „Našli jste něco zajímavého?“

„Něco přeci jen jo. Tato vesnice ležela kdysi na hlavní cestě a z té tu zřejmě odbočovala cesta k portálu. Na sever vede už méně významná cesta. Tu jsme málem nenašli, už je hodně zarostlá.“ popisoval okolí Azanyrmuth.

„Která z nich vede k dolům?“ zeptal se Lirmuth.

„Právě ta severní. Je v lese málo patrná, ale ještě se dá vysledovat,“ dodal Orlim.

Mezitím se venku už téměř setmělo. Ze zásob jídla si vzali trochu uzeného a kus chleba. Během jídla se společně radili o tom, co budou dělat druhý den.

„Jak to vidíte na druhý den?“ Zeptal se Dermil.

„Hned ráno půjdeme po té cestě k dolům. Tam prolezeme pár chodeb a zjistíme, v jakém jsou stavu. Uvidíme, zda jsou zde ještě dostatečné zásoby rud a mohla by se obnovit těžba. Pokud to půjde dobře, tak bychom se mohli ještě ten večer, nebo druhý den, vrátit zpět na Aldeneerin,“ sdělil Azanyrmuth ostatním plán na zítřek.

„To jsem na to zvědav. Podle mě ty doly jsou už dávno zavalené a bude se muset těžit nanovo,“ prohlásil Dermil.

„Je to možné. Podle stáří těchto ruin, to tu bude opuštěné už více jak 300 let,“ souhlasil Orlim.

„Zítřka se uvidí. Asi pomalu ulehne. Docela se těším na to, co tam nalezneme,“ odpovídal Azanyrmuth.

„Ještě bychom si mohli rozdělit hlídky,“ navrhl Dermil.

„Myslíš že je to třeba? Vždyť je tu okolo úplně mrtvo,“ oponoval Helhim, který neshledával okolí nebezpečné.

„No já bych nějaké hlídky určitě držel. Přeci jen jsme v neznámém světě, a kdo ví co se tu kdysi stalo,“ pravil Lirmuth.

„V tom bych souhlasil s Dermilem a Lirmuthem. To že jsme nepotkali ani živáčka, neznamená, že je svět zcela opuštěn. Nevíme co přijde v noci,“ souhlasil Azanyrmuth.

Rozdělili si hlídky v pořadí. Helhim, Dermil, Orlim, Azanyrmuth, Rolgarth a Lirmuth. Helhim usedl na místo, ze kterého byl ještě dobrý výhled do okolí, zatímco ostatní ulehli ke spánku.

Zpustlé místo okolo tvrze se pomalu zahalilo do tmy. Zatímco Helhim hleděl do zpustlé okolní krajiny, ostatní postupně usnuli. V okolí byl klid, který občas narušilo houkání připomínající sovu, nebo noční ptáky. Nebyl si však jistý, o které se jednalo, protože se houkání poměrně lišilo od toho, co Helhim v životě zaslechl na Aldeneerinu. Helhim se občas prošel po troskách tvrze a rozhlížel se po okolí, zda se něco neobjeví. Okolí však bylo stále zcela pusté a klidné. „Nevypadá to tu nebezpečně,“ pomyslně si Helhim a vrátil se zpět k příjemně praskajícimu ohni.

Další hlídku držel Dermil, po něm Orlim. Během jejich hlídky byl stále klid, a tak většinu hlídky strávili u ohně. Odhadem mohla uplynout již půlka noci. To však nevěděli přesně, protože jak se dozvěděli, délka dne a noci je na různých světech jiná.

Na řadě byl Azanyrmuth. Ten se zeptal Orlima na to jaká byla dosavadní noc. Orlim mu odpověděl: „Za celou dobu se vůbec nic nestalo. Tenhle svět je patrně opuštěn.“

„Asi to tak vypadá. Radši však zůstanu ve střehu. Zdejší okolí je asi pusté, ale nevíme co se může ukrývat v lesích a v podzemí,“ uvažoval Azanyrmuth.

„To se uvidí. Každopádně klidnou hlídku,“ popřál Orlim Azanyrmuthovi a šel si lehnout.

Azanyrmuth chvíli seděl u ohně a občas nahlédl z oken do krajiny. V duchu pomýšlel na to, co se může na tomto zcela neznámém světě nacházet. Uvažoval i o dalších mnohých světech a jejich tajemství. I samotný Aldeneerin v podstatě vůbec neznali. Na objevování toho bylo neuvěřitelně mnoho. Po chvíli ho nebavilo jen sedět na místě a rozhodl se trochu obhlédnout okolí. Zapálil louč a vydal se na průzkum zbytků vesnice.

Nejprve šel obhlédnout zbytky tvrze. Prolezl ji téměř dokonale, avšak nic zvláštního nenalezl. Okolo zdí byly jen haldy kamení, které za mnohá léta porostly mechem. Pokračoval v průzkumu ve zpustlé vesnici. Venku okolo tvrze byla tma a chladno. Azanyrmuth se chtěl pokochat noční oblohou, avšak v tu noc bylo zcela zataženo.

Při obcházení pozůstatků na severu náhle zaslechl v blízkém lese praskání větví. Slyšel to poměrně zřetelně a to vylučovalo nějaký prelud. Pomalu se přiblížil k lesu. Opět zaslechl praskot větví a šelest v trávě. Něco v tom lese obcházel. Azanyrmutha na jednu stranu zajímalo o koho se jedná, ale na druhou stranu to mohla být nějaká nebezpečná creepa. Rozhodl se vyzkoušet poprvé na ostro nedávno naučená kouzla. Jedním z nich bylo slabé světlo, které dokázalo v malé oblasti na pár minut vytvořit bílé zářící magické světlo.

Pronesl jednoduché zaklínadlo a malou oblast v lese v průměru deseti stop, ozářilo jasné světlo. To co Azanyrmuth v lese spatřil, ho až vyděsilo. Bytost vypadala jako zvrácený odraz člověka s vysušenou kůží těsně obepínající kosti. Divoké oči bytosti svítily zlobou. Zdálo se, že vyvolané světlo bylo bytosti nepříjemné a raději utekla kamsi do temného lesa. Azanyrmuth se zaposlouchal. Z lesa se ozývaly další kroky, těchto podivných bytostí tu bylo mnohem více. Nechtěl riskovat konfrontaci s přesilou a raději ustoupil zpět k tvrzi.

Mezitím se v tvrzi vzbudil Rolgarth a také Helhim. Divili se, kam zmizel Azanyrmuth. Ten však za krátko dorazil.

„Co se stalo? Vypadáš nějak vyděšeně,“ optali se.

„Něco tu je. V lese jsem zaslechl pohyb několika bytostí. Posvítíl jsem si a v lese spatřil nějakou divnou bytost,“ líčil Azanyrmuth.

„Jak to vypadalo?“

„Právě že docela děsivě. Připomínalo to odraz člověka, akorát úplně vyschlého a jeho pohled zářil nenávistí. Cítil jsem na severu auru smrti. Přes den jsem si jí nevšiml. Ještě nemám s podobnými místy zkušenosti. Když si tak vzpomínám, v jednom bestiáři ve starých knihovnách jsem něco podobného spatřil. Jmenovalo se to něco jako Striga, nebo Wight. Bylo tam psáno něco ve smyslu, když někoho zabijí, vytvoří z něj další podobnou bytost, a tak se rozšiřují.“

„Takže to tu tak bezpečné není, jak jsme si mysleli. Ještě, že jsme drželi hlídky,“ konstatoval Rolgarth.

„Ať si zkusí na nás zaútočit. Má sekera jim ukáže zač je toho loket,“ bojovně prohlásil Helhim.

„Zdá se že nemají rádi magické světlo. Když jsem byl venku, tak jsem si jím na chvíli posvítíl a uteklo to,“ dodal Azanyrmuth.

Rolgarth poodstoupil k oknu a díval se, zda Wighté nemají namířeno k tvrzi. Okolí bylo stále pusté. Nezdálo se, že by se chystali k útoku. Azanyrmuth s Helhimem ulehli, zatímco Rolgarth držel další hlídku. Ten po celou dobu obcházel tvrz a díval se do okolí. Ke konci jeho hlídky se začalo pomalu rozednívat, přestože noc nebyla ani příliš dlouhá. Obloha byla po ránu zatažená, v okolí ticho, a tak bylo ráno chladné a ponuré.

Krátce po rozednění se vzbudil i Lirmuth. Zprvu se divil, že už je ráno a ještě neměl hlídku. Rolgarth mu však vysvětlil, že na Darendaaře je den patrně kratší než na Aldeneerinu. Brzy se probudili i ostatní. Hned po ránu posnídali chleba a sušené maso. Při tom Azanyrmuth ostatním vyprávěl, co během své hlídky spatřil. Rozhodli se vydat na cestu co nejdříve, tak aby se stihli do setmění vrátit zpět do tvrze. Posbírali své vybavení a vyrazili na cestu.

Při kraji lesa se pozorně rozhlédli. Les se zdál být klidný a tichý, vůbec nenaznačoval nějaké nebezpečí. Nicméně Azanyrmuth občas cítil auru smrti, avšak byla mnohem slabší než v noci. Bylo dost možné, že Wighté vycítili přítomnost dobrodruhů a přišli obhlédnout okolí bývalé vesnice, kam běžně nechodili.

Nalezli pozůstatky cesty na sever a po ní se vydali na sever. Raději se zbytečně nezdržovali, aby se stihli do večera vrátit. Dost možná výskyt Wightů byl jen začátek. Zbytky cesty se však špatně sledovali, a proto nepostupovali tak rychle jakby chtěli. Celou cestu se pozorně rozhlíželi po okolí, aby předešli případnému nečekanému přepadení.

Dobrodruzi cestovali něco přes hodinu, když došli na malou louku. Rozhodli se na chvilkový odpočinek. Usedli na několik větších kamenů vyskládaných do řady. V tom Azanyrmuth cítil na tomto místě velice silnou auru smrti. Rozhlédl se po okolí a zjistil, že to co považovali za řadu kamenů je pozůstatek hřbitovní zdi. Mnoho stojících kamenů ve vysoké trávě, byly ve skutečnosti pozůstatky starých náhrobků. V dále spatřili pozůstatky ještě nějaké menší stavby. To mohla být zřejmě hrobka.

Atmosféra zdejšího místa byla velice nepříjemná. Dobrodruzi zde měli pocity, jakoby tu nebyli sami. Místo, které se zprvu zdálo vhodné k odpočinku, raději rychle pokračovali dále na sever. Ty pocity zmizely, až když bývalý hřbitov opustili.

„Konečně zase v klidném lese,“ pravil Dermil.

„Bylo to hodně divné místo,“ souhlasil Lirmuth.

„Taky jste tam měli ty pocity, že tam nejsme sami?“ ptal se Azanyrmuth.

„Taky měli,“ souhlasili ostatní.

„Ještě jsem se z ničím podobným nesetkal,“ pokračoval Azanyrmuth.

„Já před pár lety setkal,“ prohlásil Helhim.

„A kde?“ ptal se Rolgarth.

Helhim se dal do vyprávění: „Bylo to před pěti lety. Byl jsem součástí větší výpravy, která měla za úkol prozkoumat kraj severovýchodně od Lianaru. Pokračovali jsme po staré cestě, která vedla do vysokého pohoří, až jsme se dostali do neprozkoumaných oblastí. Nejprve jsme procházeli přes hluboké jehličnaté lesy. Občas jsme narazili na podivná monstra, ale ty nám nedělali žádné větší problémy. Po dvou dnech cesty jsme překonali poměrně velké stoupání. To už jsme byly vysoko v horách. I les byl stále řidší, místo vzrostlých stromů, byla krajina pokryta převážně jehličnatými keři. Tuším, že se tomu občas říká kosodřevina. Mohli jsme urazit dobrých 70 až 80 mil z Lianaru. Dorazili jsme až na vrcholky. Ve skutečnosti to nebyly vrcholky, ale počátek obří náhorní planiny. Místo to bylo děsivé. Zpustlá krajina byla tehdy zahalená mlhou, vše bylo pokryto převážně popelem, stromy byly nepřírodně zkroucené a suché. Každou chvíli jsme nacházeli nějaké hřbitovy, hrobky a temné věže. Cestou jsme narazili na nápis ve starém jazyce, vytesaný ve skále.

Stálo tam: *Toto místo je pod nadvládou temnorozených.*“

„Temnorozených?“ podivil se Orlim.

„Nebo něco v tom smyslu. Pořádně jsme tomu nerozuměli. Důležité však bylo, že jsme potkávali stále roztodivnější bytosti, které byly výhradně nemrtvé. Často roznášeli nějaké nemoci, a tak většina z nás jim nakonec podlehla. Po celé té krajině jsme cítili přesně takové pocity jako před chvílí na tom hřbitově. Nakonec se poslední z nás rozhodli vrátit.“

„To ani nevím, že se tam nachází takové místo. Ve starých knihách jsem se kdysi dočetl o nějaké ponuré náhorní planině obývané temnými lidmi, ale zatím jsem se tomu moc nevěnoval“ pravil Azanyrmuth.

Jak se spolu bavili o tomto zážitku, v tom Orlim spatřil v lese pozůstatky dalších staveb stojící na úpatí velké hory. „Před námi vidím nějaké ruiny,“ prohlásil.

„To vypadá, že jsme konečně dorazili na místo,“ radostně prohlásil Lirmuth.

„Konečně! Tak se tu porozhlédneme,“ pravil Dermil.

I z tohoto místa zbyli jen drobné zbytky zdí, které byly též zarostlé mechem, vysokou trávou a vzrostlými stromy. Ještě tu však zůstal vstup do bývalých dolů. Hned se dali do průzkumu ruin. V troskách kdysi největšího domu našli řádně zrezivělé pozůstatky mnohých důlních nástrojů. Čas mnohé nástroje dávno zničil, a tak nic z toho nebylo použitelné. O kus dál našli zbytky toho, co dříve bývaly důlní vozíky. V některých byla ještě nějaká vytěžená ruda.

Azanyrmuth s Orlimem se zastavili u rozbitých vozíků a dali se do zkoumání rudy. Chtěli se přesvědčit, zda byla tak dobrá jak se říkalo.

Chvíli se v ní přehrabovali až oba prohlásili: „Zas tak extra ruda to není. To i v těch několika málo dolech na Aldeneerinu, kde těžíme, je lepší.“

„Uvidíme co ještě najdeme v dolech. Tam bude snad lepší,“ doufal Azanyrmuth.

Všichni popošli ke vstupu do dolů. Důlní chodba vytesaná v žulové skále, se zdála být stále stabilní. Původní kolejnice byly však po staletích značně poškozené a dnes už nepoužitelné. Opatrně sestoupili důlní chodbou svažující se dolů. Venkovní světlo osvětlovalo chodbu jen pár desítek stop. Zapálili proto pochodně.

Opatrně sestupovali hlouběji do vlhkých dolů. Zdejší ticho občas narušilo kapání vody. Ušlí vzdálenost asi 200 stop, kde se chodba dělila do dalších tří směrů. V tomto místě bylo odstaveno též několik důlních vozíků. Většina byla prázdná, pouze dva byly naloženy. V tech byla převážně vyrubaná skála a jen málo rudy. Rozhodli se pokračovat dále chodbou směřující vpravo.

Chodba pokračovala do mírného stoupání. Po její stranách bylo ve skále vytesáno mnoho menších štol a chodeb. Většina byla slepá, ale některé se ještě dále větvily a pokračovali dále. Jednu takovou se rozhodli prozkoumat. Chtěli zjistit, zda ložiska rudy nenaleznou v nich. Sestupovali poměrně strmou štolou, která se ještě na mnoha místech dělila do menších. Občas Orlim s Azanyrmuthem ukopali kousek skály, avšak obsah rudy byl malý.

„Zatím nic moc,“ prohlásil Orlim.

„Podle mě musíme více do hloubky. Tam bude určitě lepší ruda. Tady nahoře ji už převážně vytěžili.“

Zatím co Azanyrmuth a Orlim zkoumali rudu, ostatní se rozhlíželi po okolí. V tom si Lirmuth všiml v jedné chodbě v písku několika stop. Byly ještě poměrně čerstvé, zřejmě tu občas něco prošlo.

Zavolal na ostatní: „Pojďte se na něco podívat!“

„Co jsi objevil?“ ptal se Rolgarth.

„Našel jsem nějaké stopy. Trochu připomínají lidské, ale jsou relativně čerstvé,“ ukázal Lirmuth na stopy v bahně.

„Tak jsi měl pravdu. Tenhle svět není vůbec opuštěný. Musíme si dávat pozor,“ souhlasil Rolgarth s Azanyrmuthem.

Opatrně sestupovali strmou štolou dále do hlubin. Cestou se občas zastavili, aby se vždy na chvíli zaposlouchali. Kromě občasného kapání, nebylo slyšet nic. Po pár desítkách stop úzká štola ústila velké chodby, podobné té vstupní. Vydali se dále doprava. Po dvaceti stopách se důlní chodba pozvolna proměnila ve velkou jeskyni. Byla tak velká, že jejich pochodně osvětlovali pouze malou část jeskyně. Pokračovali proto s průzkumem dále.

Tato rozlehlá jeskyně mohla mít na délku více jak 100 stop a na šířku dobrých 50 stop. Z jeskyně vedlo dále ještě několik menších či větších chodeb a štol. Nacházelo se zde několik chatrčí z kamenů a shnilého dřeva. Zdejší stále prostředí pozůstatky nestačilo tak rychle zničit. Uprostřed rezavělo kolejiště, kde zůstalo odstaveno mnoho důlních vozíků. Celé tohle místo zřejmě sloužilo jako velká křižovatka.

Olrim prohlédl vozíky doufajíc, že naleznou konečně vhodné vzorky rudy. Většina jich byla sice prázdná, ale v naložených bylo mnoho opravdu čisté a kvalitní rudy. „Sláva! Konečně pořádné kusy. Tak tu určitě bude ještě dostatek rudy, aby se tu vyplatila těžba,“ radoval se Olrim.

Když se rozhodovali kam se dále vydají, Rolgarth a Lirmuth zaslechli v okolních chodbách nějaké kroky. „Slyšeli jste to? Někaké kroky,“ upozornil ostatní Rolgarth.

„Ne, neslyšel.“

„Já také ne.“

„Já však jo“ prohlásil Lirmuth, „něco tu je.“

„Raději se dejte do střehe,“ radil Dermil.

„Jestli tu něco je, tak uvidí, že si se mnou nemají zahrávat,“ odvážně prohlásil Helhim.

Náhle Azanyrmuth pocítil ve velké jeskyni podobnou auru smrti, jako poslední noc, kdy se tu poprvé setkal s Wighty. Všichni se připravili na boj. Krátce na to se kroky ozývaly z protější chodby a některých vedlejších štol. Dopředu se postavil Helhim s Dermilem, Azanyrmuth a Rolgath doprostřed a celou formaci zezadu hlídal Olrim a Lirmuth.

V tom se z protější chodby vyřítila skupina deseti Wightů. Rolgarth neváhal hned po nich začal střílet šípy. Hned na to se dvěma postranními štolami do jeskyně přiřítily další dvě menší skupinky. Dobrodruzi nyní stáli proti značné přesile. Azanyrmuth proto rychle seslal před Wighty malé magické světlo. Této oblasti se Wighté báli, ale dosah světla byl malý, a tak ho většina Wightů obešla.

Helhim s Dermilem běželi vůči nim vstříc a pustili se s nimi v boj. Rolgarth pokračoval ve střílení šípů, avšak vždy Wighty jen trochu zranil. Zato Helhim během chvíle dokázal dva porazit a Dermil dalšího vážně zranil. Ale ani Olrim a Lirmuth nezaháleli a statečně se bránili. Nicméně přesila Wightů byla velká a dobrodruzi utrpěli též mnoho ran. Nejvíce utrpěli právě Helhim a Dermil ve předu.

Azanyrmuth mezitím seslal na Wighty malé ohnivé koule, avšak byla to teprve nedávno naučená velmi slabá verze kdysi mocného kouzla, a tak Wightům tolik neuškodila. Helhim a Dermil přemohli další dva Wighty. Rolgarth stačil ještě jednoho Wighta srazit šípy k zemi. Nicméně několik Wightů se dokázalo dostat mezi dobrodruhy a začali drápat a mlátit okolo sebe. I když

Orlim a Lirmuth též nezaháleli a přemohli další dva, přesto ještě čelili přesile deseti Wightů. Dobrodruzi byli již řádně pomláceni a rozdrápáni.

Všichni bojovali tak urputně, že ani nepostřehli přicházet další Wighty. Až si jich náhle všiml Azanyrmuth, proto zvolal: „Ústup! Je jich na nás hrozně moc.“ Nových příchozích mohlo být až kolem čtyřicítky. Všechny je pobít bylo zcela beznadějně. Dobrodruzi byly však obklíčení, aby stihli uniknout museli se probít přes šest Wightů. Azanyrmuth seslal mezi dobrodruhy světlo, které nemají Wighté rádi a alespoň jim poskytlo trochu času na únik.

V cestě jim stále bránili čtyři Wighté. Helhim s Dermilem spolu přemohli jednoho a Orlim a Lirmuth též dalšího. Rolgarth však již nemohl útočit lukem, protože Wighté byli všude kolem něho a nemohl pořádně ani zamířit, proto se musel bránit krátkým mečem. Wighté mlátili a drápali dobrodruhy stále krutěji. Dobrodruzi byli celí rozdrápáni, hodně z nich mělo hodně hluboké rány, ze kterých mohutně krváceli, a tak ztráceli mnoho své krve.

Dobrodruhům se podařilo přemocť Wighty bránící jim v úniků, avšak mnoho dalších jim vpadlo do zad. Jakmile byla cesta volná, dobrodruzi se rychle dali na útěk. Jejich mnohá těžká zranění jim však neumožňovali utíkat rychle. Wighté jim byli stále v patách.

„Kde je Dermil?“ ptal se vyčerpaný Helhim, když zjistil, že není spolu s nimi.

„Před chvílí tu ještě byl,“ odpovídal z posledních sil Lirmuth.

Azanyrmuth otočil hlavu zpět a tam zahlédl shluk Wightů kolem Dermila. V ten moment věděl, že je mrtev a není mu jak pomoci. V tento moment byli dobrodruzi tak blízko smrti jako nikdy předtím. Tentokrát věděli, že stačí jen malá chvílka a už se nikdy nedostanou z dolů živí.

Celí domlácení se snažili unikat, avšak ještě pár Wightů stačilo podrazit Rolgartovi a Orlimovi nohy. Již se nestačili zvednout. Azanyrmuth jim chtěl ještě pomoc na nohy, avšak jakmile viděl, jak mnoho Wightů se na ně vrhlo, věděl, že i zde není naděje. Azanyrmuth alespoň pomohl těžce zraněnému Helhimovi a Lirmuthovi v úniku. Za sebou jen slyšeli mlaskání a děsivý řev Wightů.

Tentokrát unikali hlavní důlní chodbou, která stále pokračovala do kopce. Ten nebyl tak strmý, ale zato o něco delší. Po chvíli se dobelhali na křižovatku, kudy se předtím vydali chodbou vpravo. Věděli, že už zbývá jen kousek, než se dostanou pryč z této smrtelné pasti. Stále se ve strachu ohlíželi zpět, aby se přesvědčili jak daleko jsou Wighté. Naštěstí je už žádní nepronásledovali.

Přeživší tři dobrodruzi se konečně dostali z dolů na denní světlo. V tu dobu, po zataženém dni, slunce konečně trochu vykuklo mezi mraky. Prostor okolo dolů byl tak trochu prosluněn příjemným denním světlem. Mohlo být už krátce po poledni.

Z této drtivé porážky byli pořádně otřeseni. Jediný Azanyrmuth neutrpěl tak těžká zranění jako Helhim a Lirmuth. Ti dva měli tak vážná zranění, že bez pomoci by brzy vykrváceli. Azanyrmuth naštěstí trochu ovládal léčitelství, a tak se snažil krvácení zastavit. Připravil si různé masti a obvazy a dal se léčení.

Po chvíli byl úspěšný. Kromě toho Azanyrmuth ovládal i magické uzdravování. V boji však svoji magickou moc hodně vyčerpal, a tak již neměl tolik sil na uzdravení. Přiložil postupně na oba ruce a dal se do magického uzdravování. Oba v ten moment ucítili příjemný hřejivý pocit, jak se jejich rány trochu zacelovali. Nebylo to však nějak silné, stále se cítili hrozně mizerně a stěží se postavili na nohy.

„Kde jsou ostatní?“ ptal se vysílený Lirmuth.

„Nepřežili to. Jsme tu jen my tři,“ odpovídal Azanyrmuth.

„Bylo to tak rychlé,“ nechápavě z posledních sil prohlásil Helhim.

„Já vím. Musíme odsud zmizet, než ta monstra vyleze z dolů,“ naléhal Azanyrmuth.

„Dobrá. Musíme to nějak zvládnout,“ dodával si odvahy Helhim.

Azanyrmuth pomohl Hehimovi a Lirmuthovi na nohy a vydali se pomalu zpět na jih. Před nimi byla dlouhá cesta ke kruhu světů, budou rádi, když tam do večera dorazí. Teď cestovali téměř o polovinu pomaleji jako dopoledne. Ke starému hřbitovu jim to trvalo téměř hodinu místo původní slabé půlhodinky.

Když se přiblížili, opět pocítili tu nepříjemnou auru smrti jako při první cestě. Toho místa se teď děsili ještě více než předtím. Měli strach z dalších Wightů, kteří by se zde mohli ukrývat. Teď když byli pouze tři a ještě téměř neschopní boje, mohlo by další setkání s nimi být osudné. Dodali si odvahy a přidali do kroku. I přes bolest se snažili přejít kolem hřbitova co nejrychleji a nezvolnili, dokud nezůstal hřbitov za zády a nepřestali cítit auru smrti.

Ulevili si, až když to bylo za nimi. Do staré tvrze jim to předtím trvalo něco přes hodinu. Teď budou rádi, když tam dorazí za dvě hodiny. Chůze byla stále těžší. Myšlenka na bezpečí na Aldeneerinu jim dodávala sílu. Cesta se zdála být nekončící a toužebně očekávali moment, kdy konečně spatří onu zpustlou vesnici s tvrzí. Cesta probíhala alespoň klidně, bez náznaku jakéhokoliv nebezpečí.

Když dorazili do zpustlé vesnice s tvrzí. Zaradovali se. Konečně si mohli odpočinout. Zalezli si do tvrze na místo, kde posledně nocovali. Azanyrmuth připravil pro zraněného Helhima a Lirmutha místo na odpočínání. Dal jim vodu a kousek chleba se zbytkem sušeného masa. Chvíli jim dal na odpočínání, protože cesta k bráně bude ještě hodně dlouhá. Azanyrmuth odhadoval, že když jim sem cesta trvala skoro čtyři hodiny, tak jim nyní cesta bude trvat zhruba šest až sedm hodin. S obavou pozoroval nebe. Slunce se rychle blížilo k západu, oproti Aldeneerinu zde byl den o mnoho kratší, odhadoval to až o třetinu. Do tří hodin se setmí a většinu cesty budou muset absolvovat po tmě. Azanyrmuth se obával útoku dalších Wightů.

Po odpočinku Azanyrmuth ostatním pomohl na nohy. Helhim a Lirmuth už se cítili trochu lépe, avšak bolesti měli stále silné. Všichni se vydali na cestu domů. To dopoledne byla obloha stále jasná. Příjemné slunce prosvětlovalo listnaté lesy.

Snažili se přidat do kroku, aby se ještě za světla dostali co nejdále od míst zamořených armádou Wightů. Po staré cestě porostlé mechem se šlo celkem dobře. Tato cesta byla přeci jen lépe schůdná oproti cestě na severu.

Uplynuly téměř tři hodiny a venku se skutečně zcela setmělo. Na jasné obloze se rozzářilo mnoho hvězd. Obloha se od Aldeneerinu lišila. Bylo zde k vidění mnoho souhvězdí. Některé sice připomínaly známé souhvězdí, ale většina byla úplně jiná. Na obloze také nebyl jediný měsíc, zatímco na Aldeneerinu jsou často k vidění dva. Na podrobnější pozorování oblohy však Azanyrmuth neměl čas, musel pomoci ostatním ke kruhu světů. Úzkostlivě prohlížel okolní tmavé lesy a doufal, že je tu Wightů někde nepřekvapí.

Přestože už byla tma Azanyrmuth zatím nepocíťoval únavu. Putování v noci bylo však nepříjemné, vždy, když někde zaslechl v lese zapraskání, či jiný šramot, rychle se podíval tím směrem a vyhlížel možné nebezpečí. Kdyby je něco skutečně napadlo, bránit by se mohl pouze Azanyrmuth a to pouze svým dlouhým mečem, protože magickou moc už pro dnešek vyčerpal.

Cesta nocí se zdála nekonečná, po hodinách cesty i na Azanyrmutha dolehla únava. Už si

řikal, že ke kruhu světů by mohli dorazit každou chvíli, ale zarostlá cesta jen stále pokračovala dál.

Po mnoha krocích spatřili v dáli něco velkého, Azanyrmuth se podíval pořádně a skutečně, k jeho velké radosti, to byl toužebně očekávaný kruh světů. Objev všem dodal síly a rychle tak k němu rychle chůzí dorazili. U ovládacího pultu byly odhozeny jejich teplé kožichy, které tu tu po příchodu zanechali. Azanyrmuth se jal zadávání kombinaci symbolů, která je dostane na domovský svět. Před tím ještě zhluboka vydechl a pomyslel si: „Doufám, že to bude fungovat.“ Začal zadávat příslušné symboly a červené trojúhelníkové zámky se postupně rozsvěcely. Po zadání kombinace šesti symbolů zmáčkl symbol, který považoval za aktivační.

Ozval se zvuk, jaký se vždy ozýval při otevření. Uvnitř prstence se vytvořila energie, která se opět na chvíli vyvalila ve a vrátila zpět. Ustálená energie uvnitř kruhu připomínající vodní hladinu, osvětlovala jasným mihotavým do modra zbarveným světlem okolní tmavé lesy.

Ulevilo se jim, v duchu si říkali: „Zvládli jsme to.“ Helhim a Lirmuth se belhali do vytvořeného portálu, zatímco Azanyrmuth posbíral všechny odhozené kožichy a vydal se za nimi.

Po vstoupení do zářícího portálu znovu následoval ten zvláštní a nezvyklý pocit nehmotnosti doprovázený pocitem pohybem neuvěřitelně rozsáhlým prostorem. Rychlý přesun skrze nekonečnou hvězdnou oblohu po chvíli ustal a než si stačil opět cokoliv uvědomit, už stál na Aldeneerinu ve sněhu. Kruh světů se po chvíli uzavřel.

Zde bylo poledne a z několika mraků na obloze sněžilo. Pocit chladné noci hned vystřídal mráz. Azanyrmuth proto na sebe oblékl kožich. Jejich příchod zaznamenal Moladir, a proto hned se zvědavostí je přiběhl vyzpovídat v očekávání zajímavých objevů. Když však zahlédl pouze Azanyrmutha a vážně zraněného Helhima a Lirmutha, zděsil se.

„Co se stalo? Kde jsou ostatní?“

„Ostatní jsou mrtví. Byli jsme napadeni přesilou nemrtvých bytostí,“ odpovídal vyčerpaný Azanyrmuth.

„A kurva. To není dobré. Zavolám rychle léčitele,“ prohlásil Moladir a rychle odběhl pro pomoc.

Krátce na to dorazili dva léčitelé. I oni již trochu ovládali magické uzdravování. Dali se hned do léčení. Azanyrmuth následoval Moladira do zasedací komnaty, kde se radili před výpravou.

Moladir chtěl vědět, co se na Darendaaře odehrálo.

Azanyrmuth se dal do líčení událostí: „Když jsme prošli kruhem světů, tamější svět se zdál být opuštěn. Celá krajina byla pokryta vzrostlými stromy. Cesty byly dávno zarostlé. Vydali jsme se podle mapy po pozůstatcích cesty na sever, tam jsme našli pozůstatky bývalé vesnice. Zůstal tam pouze zbytek tvrze. Tam jsme se utábořili. Během noční hlídky jsem cosi v lese zaslechl. Šramot doprovázela aura smrti, bylo to velice nepříjemné. Podařilo se mi to zahnat magickým světlem. Stačil jsem v tom poznat bytost, která se ve starých bestiářích nachází pod názvem Wight.“

„Wight?“ podivil se Moladir.

„Ano. Taky mě to udivilo. Co si pamatuji, tak v bestiáři je popsáno, že obývá zpravidla hřbitovy, krypty a další místa, kde je cítit aura smrti.“

„A co se stalo dál?“

„Tu noc se už neobjevili. Druhý den ráno jsme se vydali na sever pátrat po dolech. Cestou jsme narazili na starý hřbitov, kde byla cítit velice silná aura smrti a další nepříjemné pocity. Raději jsme od tamtud co nejrychleji odešli. Po půlhodince chůze jsme dorazili ke kýženým dolům. Ty se zdály zcela opuštěné, ale ještě stále zachovalé. Pátrali jsme tedy po rudě. V jedné větší jeskyni jsme našli ještě několik starých důlních vozíků, kde byla velice kvalitní ruda. Takže by se tam těžba stále vyplatila, jenže pak následoval případ. Wighté nás přepadli velikou početní přesilou. První asi

dvacet jsme ještě dokázali držet od těla, jenže za krátko jim přišli posily. Mohlo to být možná až čtyřicet dalších Wightů, a to jsme neměli šanci. Dali jsme se proto na ústup, jenže naši přátelé to štěstí neměli. Pak jsem celý zbytek dne pomáhal zraněnému Helhimovi a Lirmuthovi, dojít až ke kruhu světů.“

„Tak to není vůbec dobré, „povzdechl si Moladir.“ V dole by se dalo těžít, ale je to tam zamořeno tou spoustou bytostí. Bez velké armády to asi nezískáme. To snad vyřešíme časem. A teď si jdi odpočinout, jistě to potřebuješ. Tohle se nám nezdařilo.“

Azanyrmuth opustil zasedací komnatu a šel si odpočinout do své komnaty. Jakmile ulehl, téměř okamžitě usnul. Moladir zatím přemýšlel o tom, co se dozvěděl a připravoval se na zasedání rady, kde se rozhodne, jak dál.

2

Podivný svět Calugh

Zimu pomalu střídal jaro. Od první výpravy uplynulo už téměř 80 dní. Za tu dobu bylo skrz kruh světů vysláno dalších pět výprav. Vždy se jednalo o dávno nebo vůbec neobývané světy, které by mohli v případě nebezpečí na Aldeneerinu, poskytnout vhodné útočiště nebo zdroj surovin. Avšak stejně jak na Darendaaře se dobrodruzi setkali z nebezpečnými bytostmi, proto všechny výpravy nepřinesly kýžený úspěch. I z těchto výprav se někteří nevrátili živí. Azanyrmuth se účastnil většiny těchto výprav a za tu dobu se naučil nová kouzla. Tak začal být konečně v bojích mnohem užitečnější.

Jednoho dne byla opět svolána v jednacím síni porada před další výpravou. Sešli se zde opět Helhim, který se už dávno zcela zotavil z první výpravy, Azanyrmuth a další dva dobrodruzi.

Nově Garion, dovedný špeh, který vynikal především ve skrytém pohybu, líčení nebo odstraňování pastí, odemykání dveří a obcházení různých mechanismů. Byl menšího vzrůstu, dlouhých hnědých vlasů svázaných do copu a ostrých rysů v obličeji. Působil velice klidně, což jeho branže občas vyžadovala. Kromě různého vybavení, byl vyzbrojen krátkým lukem, obuškem a dýkou. V dřívějších dobách se živil zlodějnou, ale časem toho zanechal a posloužil párkrát vojsku v průzkumu nebezpečných oblastí na východě země.

Kalurian, další z mnoha válečníků. Poměrně vysoký, protáhlého obličeje, středně dlouhých kaštanových vlasů. Další co se účastnil v bojích s bytostmi v okolí města Lianar. Za sebou má již také první výpravu kruhem světů.

Tentokrát jim účel výpravy nepopisoval Moladir, tak jako jindy předtím, ale. Jeden z osmičlenné rady. Byl to muž kolem čtyřicítky, trochu pobledlý, ostrých výrazů v obličeji a dlouhých černých vlasů. Zajímal se též hodně o magii a vše s ní spojené. Bylo o něm známé, že ho fascinovala i temná magie, z čím však mnozí nesouhlasili.

Jakmile všichni dorazili, jal se slova: „Takže jsme tu všichni. Můžeme začít. Vaše další výprava bude opět na svět Calugh.“

Azanyrmuth se podivil: „Proč zrovna tam? Nešla tam jiná výprava před necelým měsícem?“

„Ano to byla, ale nic moc nezjistila.“

„Můžu se zeptat co tam bylo odhaleno?“ zajímal se Kalurian.

„Jedná se o převážně pustý svět, který je však obýván tvory podobným lidem, jen jsou o něco menší do modra až šeda zbarvenou kůží. Jsou vesměs neškodní a dokonce se s nimi dá trochu dorozumět. Jejich řeč je vzdáleně podobná té naší, i když pravda, dorozumění je velmi obtížné. Také se nezdají být příliš inteligentní. Žijí v malých opevněných městech, které tvoří uzavřené komunity. Vše potřebné pro přežití si jsou schopni zajistit.“ popisoval Calanirmyan.

Ostatní poslouchali jeho vyprávění. Azanyrmutha to též zajímalo, protože právě té výpravy na Calugh se neúčastnil.

Garion se zeptal: „Čím se tam vůbec živí, když už jsme u toho?“

„Pěstují si tam nějaké bizarní rostliny a těmi se živí. Někdo z výpravy je zkusil ochutnat, ale byly odporné.“

„Spíš by mě zajímalo co tam máme za úkol?“ ozval se Kalurian.

„Jedno z těch mnoha měst se však lišilo. Tvoří ho velký hrad, který ovládá nějaký nekromancer Chaldanyrn a v podhradí žijí zdejší obyvatelé. Toto místo je však hlídáno nějakými strážemi, které připomínají křížence člověka a myši. Když se předešla výprava pokoušela proniknout dovnitř, stráže na ně téměř okamžitě zaútočili. Ještě předtím však stihli zjistit, že nekromancer prý v

pevnosti dělá pokusy s nějakou magií, tvory a mnoho dalšího.“

„Už to chápu, máme se tam tedy prosekát a zjistit co se tam děje?“ ptal se Helhim.

„Prosekát. Až tak ne, stráží je prý mnoho. Cestu dovnitř bych vám doporučoval nalézt nějakou jinou. Snažte se zůstat v utajení a zjistěte co nejvíce, pokud možno i něco doneste.“

„Jak je daleko od brány?“ zajímal se Kalurian.

„Asi pět mil na severovýchod. Zde je mapka okolí, překreslená ze starých knih,“ podal jim mapku nakreslenou na malém kusu papíru.

„Dobrá. Jistě vás nezklameme,“ ujišťoval Garion.

„To by bylo zatím všechno. Před polednem se sejdem před kruhem světů. Dobře se připravte,“ zahlásil Calanirmyan.

Všichni opustili komnatu a šli se připravovat na poněkud nebezpečnější výpravu. Azanyrmuth se podívoval, že se tak najednou pouštějí do vyložené bojovných výprav, když dosud zněl úkol jasně, nalézt vhodný svět pro vhodné záložní útočiště a dostatek náhradních zdrojů surovin.

Ve své komnatě si připravil opět výbavu na cestu. Pro jistotu přidal i více léčivých lektvarů. Alchymisté za poslední roky učinili významný pokrok v tvorbě lektvarů, a tak při výpravách do neprozkoumaných částí Aldeneerinu a světů, na něž cestovali kruhem světů, přišli velice vhod. Ještě před odchodem se Azanyrmuth do syta najedl.

Před polednem se všichni sešli na velkém nádvoří před kruhem světů. Calanirmyan již neměl žádný proslov, pouze jim před odchodem popřál hodně štěstí. Hned poté zadal příslušnou kombinaci symbolů na svět Calugh. Červené trojúhelníky se postupně rozsvěcovaly a jakmile se aktivoval sedmý, brána se otevřela. Skupinka čtyř dobrodruhů postupně vešla do portálu. Opět nastal již pro Azanyrmutha známý pocit nehmotnosti a dalekého přesunu prostorem. Zažil to již několikrát a pomalu si zvykal, avšak ten pocit býval vždy úchvatný a neopakovatelný.

Když vystoupili na svět Calugh, spatřili zdejší nehostinnou krajinu. Nebe bylo stále zataženo a jen stěží bylo poznat místo kde právě vycházelo zdejší slunce. Vál chladný vítr, krajina byla skalnatá a pustá, nikde ani kouska vegetace. Kromě neustávajícího větru zde nic jiného nebylo slyšet. Na pohled to působilo dojmem, že zde nemůže vůbec nic žít. Když se však pořádně rozhlédli, v dáli spatřili několik opevněných měst. Jedno z nich bylo skutečně mnohem větší než ostatní. To byl cíl jejich výpravy. Nezdržovali se zbytečně u kruhu světů a vydali se na cestu.

Na tomto světě nebyly vůbec žádné cesty. To potvrzovalo domněnku, že zdejší obyvatelé vůbec necestují a zůstávají zavření ve svých městech. Na druhou stranu to dobrodruhům nevadilo, protože zdejší skalnaté pláně umožňovaly velice snadný pohyb, a tak cesta do města pod nadvládou nekromanta netrvala více než dvě hodiny.

Když přiblížili k cíli, zastavili se, aby si pečlivě prohlédli okolí a naplánovali další postup. Skalnatá krajina plná různých menších výstupků umožňovala vhodné krytí. Celé město bylo obeháno mohutnou hradbou vysokou minimálně dvacet stop doplněnou několika strážnými věžemi. Rozsáhlý hrad na vysoké skále tvořil dominantu tohoto města. Na hradbách a před jedinou hlavní branou neustále hlídaly neznámé postavy. Vzhledem ke vzdálenosti, nerozpoznali co jsou zač.

„A co dál. Máte někdo nápad jak se dostat do hradu?“ zajímal se Kalurian.

„Zprvu jsem myslel, že bychom mohli vylézt do hradu po skále, ale ta je hrozně strmá a navíc bychom byli snadno na ráně,“ uvažoval Azanyrmuth.

„Přiblížit se ke hradbám je taky prakticky nemožné, protože tam není možnost žádného úkrytu a byli bychom tam také hodně na ráně. To bychom mohli jít rovnou hlavní branou,“ pokračoval v

úvahách Kalurian.

„Já navrhuji pořádně prohledat okolí, zda by se tu nenalezla nějaká jeskyně, či tajná chodba do města. Téměř každé město, ve kterém jsem pobýval, mělo nějakou tajnou únikovou chodbu. Alespoň tak tomu bylo na Aldeneerinu,“ navrhoval Garion.

„Zní to sice dobře, ale tady to není Aldeneerin,“ poznamenal Kalurian.

„Dokud se tu neporozhlédneme, tak to nezjistíme.“

Nakonec se rozhodli pro průzkum okolí, jak navrhoval Garion. Vydali se proto kolem města na sever.

Cestou kolem města v dáli zahlédli několik větších skalisek spíše připomínající nějaké ruiny. Vydali se ihned k nim. Na místě zjistili, že ruiny byly kdysi menší chrám, nebo spíše menší opatství. Ruinám dominoval větší chrám, který měl už dávno propadlou střechu a značně pobořeny některé zdi. Z původního vybavení nezbylo vůbec nic. Okolo chrámu ještě stály pozůstatky menších budov, kde zřejmě dříve bydleli kněží. Vzhledem ke stavu to mohlo být opuštěno před více než pěti sty lety, odhadoval Azanyrmuth.

Dali se do prohledávání, toto místo vypadalo velice nadějně. Helhim a Kalurian prohledávali okolní stavby, Azanyrmuth a Garion se pustili do průzkumu chrámu a jeho sklepů. Po chvíli Garion v podzemí narazil na velké staré rezaté železné dveře. To mohlo být přesně to co hledali. Vyšel na povrch a dal o svém objevu vědět ostatním: „Pojďte za mnou. Myslím, že jsem našel, to co hledáme.“

Krátce na to již všichni stáli ve sklepení chrámu před železnými dveřmi.

„Na to, že tyhle ruiny mohou být staré téměř 500 let, jsou ty dveře ještě zachované,“ konstatoval Kalurian, při prohlédnutí oněch dveří.

„Dost možná je tu někdo postavil teprve nedávno. Když se na ně podíváte, zjistíte, že jsou jen trochu orezlé. Zámek a panty však vypadají stále funkčně,“ prohlásil Azanyrmuth.

„Tak je zkusíme otevřít, snad to povede do podzemí města,“ navrhoval Helhim.

Garion se chopil mohutné kliky a zatáhl za ni. Dveře se ani nehuly, byly samozřejmě zamčené. Prohlásil jen: „Je načase opět vytáhnout své nádobíčko.“ Z batohu vytáhl menší pytel, ve kterém měl několik sad pakličů všech možných tvarů a velikostí. Nejprve si prohlédl zámek a na to se dal do odemykání. „Evidentně ten zámek neviděl klíč už hezkých pár desítek let,“ prohlásil Garion. Následně vytáhl z batohu ampulku s olejem, který následně stříkl do zámku.

Ostatní jen tiše sledovali Garionovo snažení. Tomu se ale stále nedařilo tak, jak by mělo. Zámek byl poměrně složitá konstrukce, a proto byl i pro zkušené zloděje náročný.

V tom Helhim zkusil navrhnout: „Co kdybychom vyzkoušeli můj způsob, jak proniknout dveřmi?“

„Myslíš, jako vyrazit?“ odhadoval Azanyrmuth.

„Ano. Bylo by to rychlejší.“

„No já ti nevím, ty dveře jsou pořádně bytelné. Tak snadné to asi nebude.“

V tom jejich rozpravu přerušil Garion, když radostně prohlásil: „Už to mám.“

V zámku se ozvalo cvaknutí. Garion opět uchopil mohutnou železnou kliku a zatáhl za ni. Mohutné dveře se ze skřípěním pomalu otevřely. Před nimi se naskytl pohled na dlouhou a tichou chodbu svažující se do tmy. Světlo jejich louče osvětlovalo chodbu pouze na vzdálenost deseti stop. Opatrně se vydali temnou chodbou.

Chodba pokračovala stále rovně, nejprve se mírně svažovala a po přibližně padesáti stopách již vedla jen rovně. Jako první šel Helhim, v ruce připravenou sekeru, pro případ možného nebezpečí. V chodbě byl chlad a ticho. Z posledních zkušeností na jiných světech nedávno navštívených, dobře věděli, že je třeba být v mnohém opatrný, protože nebezpečí může číhat

kdekoliv.

Za krátko dobrodruzi dorazili do většího podzemního sálu. Z něho dále pokračovala chodba a mnoho menších dřevěných dveří. Rozhodli se na menší průzkum okolí.

„Tak co? Našli jste něco zajímavého?“ zeptal se Helhim tichým hlasem.

„Vypadá to tu na sklad jídla a nějakého pití. Je to tu dost rozsáhlé, možná to je sklep nějakého většího domu, například hospody,“ odpovídal Azanyrmuth.

„Nic z toho nám asi k ničemu nebude, to jídlo nevypadá moc požitelně, alespoň ne pro nás,“ ukazoval Garion na police, kde byly uloženy mnohé barevné houbovitě útvary vyzařující mírné světlo.

„Mohli bychom však pár kousků s sebou vzít, ostatně nám Calanirmyan říká, abychom něco donesli,“ navrhoval Azanyrmuth.

„Myslíš, že nám to bude užitečné?“ oponoval Kalurian.

„Kdo ví, třeba to půjde použít do lektvarů.“

Zatímco Azanyrmuth bral pár menších. Garion šel opatrně po schodech ze sklepa do patra. Opatrně pootevřel dřevěné dveře a nahlédl tak do většího sálu, kde v tu dobu sedělo několik desítek malých lidských šedomodrých bytostí bez vlasů. Byli to zcela jistě místní obyvatelé. Seděli u stolů a právě jedli ony podivné světélkující houby, k tomu popíjeli z korbělů zvláštní zelenočervenou tekutinu a při tom se bavili. Jejich jazyk byl stěží srozumitelný, přesto sem tam nějaké to slovo pochytil. Nic zajímavého však z rozpravy nepochytil, místní se bavili jen o svém životě. Garion se po chvíli pozorování vrátil k ostatním.

„Zjistil jsi něco zajímavého?“ zeptal se Kalurian.

„Tak měl pravdu Azanyrmuth. Je to hospoda. Zdejší lidé nahoře právě jedí a pijí.“

„Kolik jich tam je?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Něco přes třicet jich tam bude určitě.“

„Aha, bude jistě lepší zůstat v utajení a najít si jinou cestu dál. Kdybychom tam teď vešli, asi bychom tam způsobili pěkné pozdvižení,“ uvažoval Kalurian.

„To máš pravdu, nevíme jak na nás místní zareagují, i když předchozí výprava o nich tvrdila, že jsou neškodní,“ souhlasil Azanyrmuth.

Dobrodruzi pokračovali další chodbou dále. Ta se postupně dělila na mnoho dalších. Z každé chodby odbočovalo množství menších chodeb zakončených dveřmi. Takto bylo zřejmě protkáno celé podzemí zdejšího města. Dobrodruzi nepřestali být opatrní, nevěděli, zda tu nečeká nějaké nebezpečí. Postupně nahlíželi do některých dveří. Za všemi se nacházeli převážně sklepy, kde měli místní uskladněné své předměty běžné potřeby.

V podzemí pátrali zhruba hodinu po něčem užitečném. Věci ve sklepech byly docela obyčejné, nic co by stálo za hlubší průzkum. V jedné chodbě však narazili na zamčené dveře. Zřejmě měli chránit něco zajímavějšího, protože ostatní dveře do sklepů byly všechny odemčeny.

Garion se chopil svých pakličů a dal se do odemykání. V tom se ozvala v zámku rána doprovázená zábleskem. „A kurva! Byla tam past, které jsem si nevšiml,“ zanadával Garion, kterému výbuch zničil jeden z pakličů. Ostatní doufali, že onen výbuch nezáslechl zdejší strážní. Garion mezitím jiným pakličem úspěšně odemkl dveře. Opatrně je poté otevřel.

Za dveřmi se nacházela malá alchymistická laboratoř. Nacházely se v ní dva větší stoly uprostřed, jeden dlouhý stůl u zdi a několik polic. V místnosti bylo také schodiště vedoucí nahoru. Všude bylo mnoho různých prázdných skleněných baněk, v policích se nacházelo několik přísad a pár knih. Azanyrmutha zajímaly hlavně ty přísady a knihy. Přísad zde mnoho nebylo, zato však byly velice zajímavé. Některé připomínaly rostliny a houby, kterými se místní živili, jiné už byly

podivnější. Například modré listy, žlutooranžová rostlina připomínající až oko na stopce, fosforově zeleně zářící neznámé plody a jiné podivnosti. Od každé přísady vzal pár kusů do malého koženého váčku a dal se do průzkumu knih. Ty byly psány v místním jazyce, takže s jejich četbou byl problém, nicméně byl Azanyrmuth přesvědčen, že by je v klidu dokázal přeložit. Nechtěl brát všechny, protože si potřeboval nechat místo na další objevy, které tu mohli na ně čekat.

Když si Azanyrmuth prohlížel knihy, ostatní zaslechli něčí kroky přicházející ze schodiště. Podle zvuku Garion poznal dva muže ve zbroji. Zřejmě strážce zaslechly výbuch v zámku a šli to zkontrolovat. Dobrodruzi se připravili na boj.

Ze schodiště do laboratoře přeběhli dva strážníci. Postavy velikostí běžného člověka měli srst jako myši a stejně takový obličej, zkrátka člověk zkřížen s myší. Na sobě měli navlečenou lehkou zbroj tvořenou z malých kovových plátů a vyzbrojeni byli dlouhým mečem a štítem. Nikdo z přítomných dobrodruhů nic podobného dosud neviděl.

Strážce hned prohlásili: „Cizozvi niní. Odlozu zbraň.“ Pořádně jim nikdo nerozuměl, ale z výrazu bylo jisté, že jsou připraveni k boji. Dobrodruzi nečekali, až vyhlásí poplach a hned se na ně vrhli.

Helhim a Kalurian se pustili do boje jako první. Oba strážné překvapili a ušetřili jim pořádné rány. V boji je podporoval Garion, který na strážné střílel z luku a Azanyrmuth na strážné seslal magické střely, které byly v podstatě bílé zářící formy energie, které svůj cíl dokáží zasáhnout i když se cíl kryje. Druhý šíp jednoho strážného zasáhl do krku a ten se poté svalil na kamennou dlažbu. Z rány v krku sršela tmavě červená krev. Pro Helhima a Kaluriana nebyl problém poté porazit i druhého strážného.

„Tak to bychom měli. Teď doufat, že nás nikdo neslyšel,“ prohlásil Kalurian.
„Radši bych odsud rychle zmizel, než dorazí ostatní,“ navrhl Garion.

Garion ještě opatrně vyšel po schodech do patra, aby zjistil, zda je možné pokračovat ze sklepů na povrch. U otevřených dveří ze sklepa chvíli pozorně naslouchal. V domě bylo ticho. Potyčka zřejmě zůstala utajena ostatním. Dal dobrodruhům na vědomí, že je vzduch čistý.

Ostatní následovali Gariona do domu. Byl to malý přízemní dům o dvou místnostech, který složil patrně jako prodejna bylinek. V přední části byl obchod a v zadní byla ložnice. Místnosti nebyly osvětlovány žádnou loučí, nýbrž lucernou, ve které zářilo slabé namodralé světlo. Azanyrutha to zaujalo a chvíli si ho prohlížel. Vycítil, že se jedná o slabé magické světlo, které dodávalo domu zvláštní nádech. Dům byl postaven ze zdejšího šedého kamene, který byl otesán na pravidelné bloky. Zdejší obyvatel momentálně nebyl doma. Garion nahlédl do ulic malými okny. V tu dobu byly přilehlé ulice liduprázdné, proto navrhl pokračovat dále v průzkumu města.

Dobrodruzi opustili dům a rozhlédli se po okolí. Ulice města byly velice úzké, ani povoz by jimi neprojel. I zdejší domy byly malé. Většinou jen přízemní, pouze pár z nich mělo ještě další patro. Byly stejně, jako prodejna bylinek, postaveny ze zdejšího otesaného šedého kamene. V kamenné dlažbě některých ulic, vedly malé kanálky, ve kterých proudila až překvapivě čistá voda.

Atmosféra tohoto místa byla chmurná. Slunce osvětlující zdejší svět bylo velmi slabé, poskytovalo jen trochu světla, ale už nehřálo. Navíc, přes mnohá mračna, jeho paprsky jen málokdy pronikly skrz. To by vysvětlovalo zdejší neúrodu. Zdejší obyvatelé jsou tak odkázáni na umělé pěstování svého jídla. Ani žádná zvířata zde nežila, proto je tu slyšet pouze neustávající vítr a občasné zahřmění v dáli.

Pomalou a opatrně se plížili potemněnými ulicemi města a pátrali po něčem zajímavém. Velký hrad na skále výrazně dominoval celému městu. Až teprve teď v porovnání s městem, byla patrná jeho mohutnost. Dobrodruzi zamířili blíže k němu, aby si jej pozorně prohlédli a našli nějaký způsob, jak proniknout dovnitř.

V městě se nacházelo kromě úzkých ulic i mnoho malých náměstíček a dvorců. Z jednoho poblíž velkého dvoupatrového domu, byl na hrad výborný rozhled. Do hradu však vedla jen jediná přístupová cesta skrz velkou věž nacházející se v severní části města. Z věže pak pokračoval kamenný a následně padací most. Padací most byl však zdvihnutý a věž hlídána nejméně desítkou strážných. Takže cesta tudy by byla velice komplikovaná, ne-li nemožná.

„Jak tak koukám. Hlavním vchodem se tam asi nedostaneme,“ konstatoval Garion poté, jakmile si hrad pozorně prohlédl.

„A jak se tam tedy dostaneme?“ zajímal se Kalurian.

„Těch strážů nahoře je asi jen deset, s těma bychom si poradili,“ navrhoval Helhim.

„To asi jo, ale co ten most. Přes ten se asi jen tak nedostaneme a navíc bychom vzbudili pozornost,“ uvažoval Kalurian.

„Co zkusit najít nějaký jiný vstup, možná je tu nějaká tajná podzemní chodba,“ uvažoval Azanyrmuth.

„V tom bych souhlasil s Azanyrmuthem, bude to jistější,“ souhlasil Garion.

„Pozor! Někdo se k nám blíží,“ varoval ostatní Kalurian, když z jedné mnoha ulic zaslechl blížící se kroky. Dobrodruzi se rychle přemístili do potemnělého koutu mezi dvěma většími domy. Kroky se mezitím blížily. Garion odhadoval počet blížících se na pět možná šest. Za krátko na náměstíčko dorazilo pět strážných a na chvíli se zastavili před velkým domem, který zde sloužil jako hospoda. Dva z nich vstoupili do domu, zatímco zbytek postával venku. Otevřenými dveřmi dobrodruzi mohli z dále nahlédnout dovnitř. Spatřili tam mnoho místních obyvatel, jak stále jedí podivné jídlo. Azanyrmuth měl pocit, že se jedná dokonce o tu samou hospodu, v jejímž sklepení se před chvíli nacházeli. Strážé venku se občas rozhlédli po okolí. Dobrodruzi v koutě byli potichu a doufali, že si jich nikdo z nich nevšimne.

Po chvíli se strážní z hospody vrátili a celá skupina pokračovala dál v hlídce. Když kroky strážných utichly v dále, oddechli si. Dále zde nečekali a dali se do dalšího průzkumu potemnělého města. Procházeli ulicí nacházející se přímo pod hradem a vyhlíželi dům, kde by se potenciálně mohl nacházet tajný vstup do hradu. Pod hradem se však nacházeli téměř nejmenší domy ve městě.

„Nevidím to nadějně. Tady asi nebude nějaký skrytý vchod do hradu,“ prohlásil Kalurian.

„Co kdybychom zkusili navázat kontakt s někým místním. Co jsme slyšeli, nejsou nepřátelští,“ uvažoval Azanyrmuth.

„Mohlo by se to zkusit, nicméně bych volil radši nějaké odlehlejší obydlí,“ navrhoval Garion.

„Co tamhleten,“ ukázal Kalurian na větší dům v zákoutí pod skalou.

Jako první šel Azanyrmuth. Ostatní prozatím zůstali venku a dávali pozor na možné problémy. Zkusil zaklepat na prosté dřevěné dveře. Nic se však neozývalo. Zkusil proto chytnout za kliku a otevřít. Bylo odemčeno. Za nimi se nacházel poměrně prostorný pokoj, vybavený skříněmi, knihovnamí, uprostřed se stál velký stůl a prostorná pohodlná lenoška. Naproti dveřím plápolal v krbu příjemný oheň. Vpravo se nacházel průchod do malé kuchyně.

Zprvu si Azanyrmuth myslel, že v domě nikdo není, dokud nespátřil u krbu v malém křesle, místního obyvatele. Jeho kůže byla stejně jako u ostatních šedomodrá a též neměl vůbec žádné vlasy. Příchod Azanyrmutha ani nezaznamenal. Jen tam tak posedával a zamyšleně hleděl do krbu. Azanyrmuth v duchu uvažoval nad tím, jak zdejší zde žijí, tráví svůj čas, rozmnožují se a

vychovávají rodinu. Možná na tuto otázku v budoucnu získají odpověď, v okolních městech totiž nevládne žádný mág, a tak by nebyl problém s nimi navázat kontakt.

„Zdravím,“ pokusil se Azanyrmuth navázat kontakt s místním. Místní se po chvíli otočil na Azanyrmutha, nevýrazným a překvapeným výrazem zareagoval: „Ty kdovy si.“

„Jsem z jiného světa.“

„A vid ješ jinom.“

Azanyrmuth sice nerozuměl zcela všemu, nicméně sem tam pár slov pochytil a dokázal dát dohromady význam věty. I místní se zdál, že také občas něco pochytil, a tak se spolu bavili dál.

„Vědět něco o hradu?“ zkoušel se ptát Azanyrmuth.

„Hradu? Neved co,“ nechápal místní.

„Velká stavba nad městem.“

„Dom velkim gáma. Nevid být tam, vrenozá. Neda dostim tam.“

Azanyrmuth vytušil, že se tam nedá dostat, ale ještě se zkusil zeptat, zda neexistuje nějaká jiná cesta: „Nebýt tam jiná cesta, nebo vstup?“

„Vstup? Jíd tam skor me zemi skal. Skor krypt. Nezbečeno.“

Azanyrmuth pochopil, že místní myslí nějakou kryptu kudy se dá dostat do hradu, ale je to asi nebezpečné. Zkusil vyzvídat více: „Kde být krypt?“

„Kapel blis. U dom jidle.“

To znělo něco ve smyslu kaple u jídelny, nebo hospody, možná i obchodu s jídlem. To již Azanyrmuthovi stačilo, poděkoval a chystal se odejít.

V tom zaslechl z ulice řinčení zbraní, rychle proto vyběhl na ulici zjistit, co se děje. V tu dobu už na dlažbě leželi v krvi dva mrtví strážníci. Jejich krev právě stékala po kamenné dlažbě do kanálku s čistou vodou a postupně ji v tom místě zabarvovala do sytě ruda.

„Co se stalo?“

„Překvapili nás dva strážníci. Tihle šli docela potichu, my se tu mezitím bavili a nedávali bacha,“ popisoval Kalurian tuto událost.

„Radši bych co nejrychleji zmizel, než přijdou další strážníci,“ navrhoval Garion.

„Zjistil jsi něco?“ Ptal se Helhim Azanyrmutha, zatímco se dali do rychlého kroku.

„Já už asi vím, kudy se dostat do hradu. Prý tam vede cesta přes kryptu. Vstup je snad někde u kaple poblíž hospody, nebo obchodu s jídlem. Ono není jednoduché se s místními domluvit, ale aspoň jsem rád za to, co jsem zjistil,“ prozradil Azanyrmuth.

Krátce na to dorazili na jedno z mnoha malých náměstíček, kde se nacházela další trochu větší stavba připomínající hospodu. Rozhlíželi se po okolí zda nespátří něco, co by připomínalo kapli.

„Vidíte něco?“ ptal se Kalurian.

„Nic.“

„Taky nic.“

„Velký kulový.“

„Tak to asi není tady. Zkusíme to jinde, však těch hospod tu je jistě víc?“ navrhoval Azanyrmuth.

Pokračovali dále v průzkumu města. V tom v dále zaslechl něčí křik: „Mrtov! Mrtov! Strážníci!“ „Někdo už asi našel mrtvá těla strážníků,“ pomysleli si dobrodruzi. Přidali proto do kroku. Nedaleko si v jedné uličce na vývěsním štítu nenápadného domu všiml Garion nápisu, kde stálo: „DOM JIDLE“

„Počkejte!“ zavolal Garion na ostatní.

Ti k němu okamžitě přiběhli a ptali se ho: „Co jsi objevil?“

„Koukněte na tento nápis.“

„Hm, dom jídle. To by možná mohlo být ono. Zkusíme se tu porozhlédnout,“ navrhl Azanyrmuth.

Pokračovali úzkou uličkou vedle domu. Zhruba po dvaceti krocích, dorazili na malý dvorec, kterému dominoval rohový dům s malou čtvercovou věží. Malými klenutými okny nahlédli dovnitř. Tam byla pouze tma a ticho. Kaple byla zřejmě v tu dobu prázdná. Protože dobrodruhy zdejší stráže již určitě hledali, nenápadně vklouzli dveřmi dovnitř a tam zůstali na čas skryti.

V kapli byla poměrně tma a jen stěží byly rozeznat obrysy vybavení. Kalurian zapálil pochodně. Když mihotající světlo zaplnilo kapli, dobrodruhům se naskytl pohled na zpusťšenou kapli. Veškeré vybavení bylo poničeno, lavice rozlámané, skřínky a police poházené na podlaze, koberce roztrhané a veškeré symboly ukradeny. Z tohoto důvodu nebylo poznat, komu byla kaple původně zasvěcena. Dle stavu trosek, k zničení kaple mohlo dojít už před pár lety.

„Zajímavé,“ zamyslel se Garion. „Proč je to tu tak zničené?“

„Možná pozůstatek dřívějších dob, než zde začal vládnout ten temný mág,“ uvažoval Azanyrmuth a prohlížel si dál zdevastovanou kapli.

„Každopádně bychom to tu měli pořádně prohledat. Tohle místo vypadá nadějně,“ navrhoval Garion.

Všichni začali z průzkumem kaple. Ta se skládala ze tří částí. Přední sloužila ke kázání, zadní se zvonicí sloužila patrně zdejším kněžům a poslední tak trochu bokem, sloužila jako malá krypta. V prvních dvou už nic zajímavého nebylo, zato poslední s kryptou vypadala nejnadějněji. Uprostřed tmavé a zatuhlé místnosti se nacházely staré kamenné rakve. Byly ještě docela zachovalé.

„Cítím v kostech, že jsme na správné stopě,“ prohlásil Azanyrmuth.

„Mrkneme se do těch rakví, zda tam nenajdeme nějaký skrytý vstup do podzemí. Pomozte mi odsunout to víko,“ žádal o pomoc Kalurian.

Ten společně s Helhimem zatlačili z boku na víko první rakve. Jakmile odsunuli velké a těžké víko, opatrně a očekáváním nahlédli do rakve. K jejich velkému překvapení v rakvi nebyl žádný vstup ani pochované tělo, pouze hromada nějaké drtě. Když si drť Azanyrmuth prohlédl podrobněji, zjistil, že se jedná o nadrcené kosti. Kousky kostí byly tak malé, že bylo téměř nemožné poznat, co bylo zde pohřbeno.

„Podivné,“ zamyslel se Azanyrmuth, když si prohlížel ostatky.

„Proč by někdo v rakvi ukládal nadrcené kosti?“ divil se Helhim.

„Taky mi to nejde do hlavy,“ reagoval Garion.

„Co když původně ty kosti nebyly nadrcené?“ uvažoval Azanyrmuth.

„Proč by je pak někdo drtil?“ ptal se Kalurian.

„To by mě taky zajímalo. Třeba ty mrtvolky vyobrazovaly něco, co vadilo zdejšímu vládci a nechal to zničit. Na druhou stranu, proč tohle místo tu nechali?“ přemýšlel Azanyrmuth. Jisté myšlenky ho až trochu děsily.

Dobrodruzi poté odsunuli víko z další rakve. I zde následoval stejný pohled na nadrcenou hromádku kostí. Poté společně odsunuli víko i z poslední rakve doufajíc v to, že naleznou kýžený zadní vstup do hradu. Jakmile víko odsunuli, ucítili silný mrtvolný zápach. „To je puch. Co jsme to našli?“ prohlásil Kalurian.

Jakmile si na zápach trochu přivykli S napětím pohlédli do rakve, ze které se vyvalil ten

mrtvolný zápach. Nebylo zde žádné tělo, ani další hromádka nadrcených kostí. Byl tu však onen hledaný tajný vstup. Všichni hleděli do tmavé šachty. Stará železná stupátka, na jedné straně, se v hloubi nořila do tmy. Garion radostně prohlásil: „Tak jsme to našli.“

Jako první vstoupil do šachty Helhim. Zapálil si další pochodeň a vydal se do neznámých hlubin. S každým stupátkem, o který sestoupil níže, byla v šachtě větší tma. Byl to dost nepříjemný pocit sestupovat do neznámých míst. Světlo pochodně osvětlovalo jen bezprostřední okolí. Náhle pod sebou ucítil, jak jedna špruce hlasitě zavržala. Helhim se toho až lekl, protože ucítil, jak se vytrhávala ze zdi. Stará stupátka měla nějaký ten rok za sebou a nebylo radno na ně plně spoléhat.

Helhim mohl sestoupit dobrých 35 stop do hlubin, když konečně dosáhl pevné kamenné podlahy. Mrtvolný zápach zde byl mnohem silnější, ale i na ten se dalo časem zvyknout. Jako další sestupoval Azanyrmuth. Zhruba někde v půli došlápl na povolenou šprucu a ta se náhle vyrvala ze zdi. Azanyrmuth se jen tak tak stačil pevně chytit, jinak by spadl z výšky minimálně dvaceti stop. Po chvíli se ozvalo hlasité řinčení, které se rozléhalo široko daleko po podzemních chodbách.

Když Azanyrmuth dosáhl pevné podlahy, ulevil si. Další šel Kalurian, a poté Garion. Oba již sestoupili bez problémů. Nyní všichni stáli v podzemních chodbách. Mrtvolný zápach byl zde velice silný. To už samo o sobě naznačovalo, že sestoupili do míst, které mohly dříve sloužit jako krypty. Opatrně se pustili do průzkumu.

Brzy zjistili, že se nacházejí na kamenné plošině vrchního patra velké krypty. Její výška mohla být až 30 stop. Na stropě bylo zavěšeno spoustu velkých klecí, ve kterých byly velké hromady kostí. Kolem dokola celé krypty bylo v různých výškách mnoho cel. Do některých byl přístup po plošinách a žebřících, jiné byly nepřístupné. Krypta pokračovala širokou chodbou ve spodním patře kamsi dál. To mohla být ona skrytá cesta do hradu. V cestě však byla překážka. Dobrodruzi zde nebyli sami.

„Co tam vidíš?“ zeptal se tichým hlasem Kalurian Gariona.

„Vidím tamhle širokou chodbu, to bude jistě ten skrytý vstup do sklepení hradu. Ale je tu problém. Jsou tu nějaké nemrtvé bytosti. Vidím tu několik ghúlů, ghasťů a zombie. Je jich dobrá dvacítká, možná i víc. Zatím si nás asi nevšimli.“ odpovídal Garion. Při tom bylo ve spodním patře slyšet slabé našlapování nemrtvých bytostí v hlíně a při tom občas nelidsky mručeli.

„To asi nebude trvat dlouho, pokud necháme zapálené pochodně,“ prohlásil tiše Azanyrmuth.

„Když uhasíme pochodně, tak zase nic nevidíme my,“ namítl Helhim.

„Co kdybychom je nějak odlákali?“ navrhoval Azanyrmuth.

„Taky jsem o tom přemýšlel. Mohli bychom jednu pochodně hodit tamhle do té chodby,“ ukazoval Garion na postranní chodbu ve spodním patře. „Možná by je to tam nalákalo a my bychom pak rychle mohli proniknout do té velké chodby.“

„Zní to dobře. Teď ještě vymyslet jak uniknout. Do prostředního patra jsou žebříky poměrně blízko velké chodby, ale žebřík do spodního patra je zase na druhé straně,“ uvažoval Kalurian.

„Dolů s prostředního patra to není zase tak velká výška, možná osm až deset stop. To skočíme,“ navrhoval Garion.

Ostatní nakonec s tímto plánem souhlasili, i když to vypadalo trochu nebezpečně. Zbývalo doufat, že nemrtví na to světlo zareagují. Helhim se napřáhl a jednu zapálenou louči vrhl směrem k úzké postranní chodbě. Přesný zásah. Louče dopadla přesně pár stop do chodby. Ghúlové, Ghasti a zombie brzy zjistili přítomnost něčeho, pro ně, neznámého. Pomalu se začali soukat směrem k louči, aby zjistili, o co se jedná.

Teď byl ten správný čas rychle proniknout do velké chodby. Rychle sestoupili po žebříku o jedno patro dolů a nyní se chystali k seskoku. Nemrtví se mezitím pár stop před loučí zastavili.

Evidentně jim světlo louče nedělalo dobře. Dobrodruzi seskakovali s prostřední plošiny, z výšky deseti stop, postupně dolů. Když doskočil Azanyrmuth, práskl sebou o zem. Žuchnutí neuniklo pozornosti přítomných nemrtvých. Otočili se směrem k dobrodruhům. Jakmile zjistili přítomnost čerstvé potravy, zrychlili svůj malátný krok. To dobrodruzi věděli, že je zle. Rychle se rozeběhli do blízké chodby a dali se raději na útěk. Konfrontace s tímto typem bytostí nesla velké riziko nákazy neznámou nemocí.

Chodba pokračovala do menší místnosti, kde byly po stranách další cely. Nebyl však čas zde něco prohledávat, museli si pospíšet vpřed. Z místnosti vedla jeskynní chodba, která po čtyřiceti stopách končila zamčenou rezavou mřížovou bránou. „To není dobré,“ pomyslili všichni. Helhim se rozhodl vyrvat ji ze zdi. Stav brány už nebyl nejlepší, a proto usoudil, že to bude nejrychlejší cesta. Spolu s Kalurianem se připravil, uchopil pevně mříž a oba silně zatáhli.

Na poprvé s bránou nehnuli. Zkusili to znovu. Na podruhé se skála u pantů trochu odrolila, avšak brána stále pevně držela. To už všichni slyšeli hlasité mručení a kroky nemrtvých, jak se rychle blíží k nim. Bylo třeba rychle jednat. Zatáhli znovu o to silněji.

Ozvalo se křupnutí a brána se vylomila z pantů. Povedlo se. Teď nezbývalo, než rychle pokračovat dále. Z velké jeskyně pokračovaly dále dvě chodby. Dobrodruzi se rozhodli pokračovat vpravo. Jeskynní chodba se různě klikatila. Nebyl čas se ohlížet, stále jim byli nemrtví v patách. Krátce na to dorazili do další větší jeskyně. I odsud vedly dvě chodby. Jedna přímo a druhá vpravo, zkusili opět chodbu vpravo, která stoupala nahoru. To mohla být hledaná cesta do podzemí hradu.

Jak pokračovali dále, jeskyně se pozvolna měnila ve vykutanané chodby zpevněné kamennými zdmi. Po stranách občas spatřili menší místnůstky. Všechny byly však prázdné. Dobrodruzi nakonec dorazili ke zpevněným dveřím na konci chodby. Před tím než dveře otevřeli, zaposlouchali se. V okolí bylo ticho občas přerušené dopadem kapek vody na zdejší vlhké kamenné podlahy. Nemrtvé snad dobrodruzi setřásli. Nyní Garion opatrně otevřel dveře.

Dobrodruzi vešli do většího podzemního sálu. Po pravé straně bylo několik místnůstek připomínající věžeňské cely. Byly prázdné. V protější zdi se nacházely další podobné dveře a nalevo točité schodiště pokračující do vyšších pater.

Zatímco se ostatní rozhlíželi, Azanyrmuth se šel podívat blíže na cely. Kromě zapáchající plesnivě slámy a několika zpráchnivělých kostí, byly prázdné. Jedna cela se přesto trochu lišila. V protější straně se nacházely poměrně bytelné železné dveře.

Azanyrmuth zavolal na ostatní: „Pojďte se na něco podívat.“

„Našel jsi něco zajímavého?“ ptal se Helhim, jakmile s ostatními dorazil k Azanyrmuthovi.

„Zvláštní cela, nemyslíte?“ poukazoval na bytelné dveře v cele.

„Musí tam být asi něco významného, že je to ukryto za takovými bytelnými dveřmi,“ uvažoval Garion.

„Tak se tam podíváme, ostatně máme tu za úkol zjistit, co se tu provádělo za experimenty,“ navrhoval Azanyrmuth.

„Dobrá. Ale opatrně. Nevíme, co se tam může skrývat,“ upozorňoval Kalurian.

Garion zkusil otevřít nejprve mříž do cely. Ta ani nebyla zamčená, takže se se k železným dveřím snadno dostali. Ty už však byly zamčené. Garion dveře nejprve prohlédl, zda nejsou chráněny nějakou pastí. U zámku si všiml nenápadného otvoru a lanka v klíčové dírce, které při pokusu otevřít zámek jinak, než klíčem, spustí past. Jednalo se patrně o ten typ pastí, které nenechavce poraní otrávenou jehlou, nebo šipkou. Nyní Garionovi nečinilo potíží past zneškodnit.

Poté se pustil do odemykání zámku pomocí šperháků a paklíčů. Zámek na dveří byl velice komplikovaný a Garionovi tak trvalo pěkných pár chvil, než zámek řádně prozkoumal. Pak se konečně pustil do samotného odemykání. Z počátku mu to příliš nešlo. Vždy, když už se zdálo, že je na správné cestě, přišlo selhání a musel tak začít od začátku. Musel se proto více soustředit. Další pokus již mu vyšel a v zámku se ozvalo kýžené cvaknutí. Poté opatrně otevřel ony železné dveře. Ostatní mezitím napjatě čekali, jaký objev učinili.

Na konci krátké a temné chodby následovala další cela. Za mohutnou mříží dobrodruzi spatřili někoho připomínající člověka. Ve zdejší tmě ho pořádně neviděli. Přistoupili blíže, aby si neznámého vězně prohlédli.

Postava středně vysokého člověka značně pobledlé kůže, jako havran, černých delších vlasů a zvláštních černých skvrn ve tváři připomínající válečné pomalování válečníků. Oděn pouze do černých hadrů. Jeho výraz byl nezaujatý, až zcela odmítal uvěřit příchodu dobrodruhů.

Garion ho zkusil oslovit: „Kdo jsi? Neboj.“

„Tady někdo je?“ odmlčel se. „Ne. To jsou jen vidiny. Nikdo tu není. Jsem tu pořád sám a sám. Nikdo tu nebyl celá desetiletí,“ opět chvíli pomlčel. „Jen podivné bytosti z jiných sfér, ale nikdy žádný Aldeřan.“

„Nejsme iluze. Jsme skuteční,“ zkusil přesvědčovat podivného vězně Azanyrmuth.

„To mi tvrdí vždy, a pak,“ odmlčel se. „byly pryč. Prostě si tu povídám sám se sebou, nebo někdy i ze zdí. Slyším tu spoustu skřeků a zvuků,“ pokračoval ve zmatené řeči vězeň.

„Zkus se nás dotknout a uvidíš, že jsme skuteční,“ navrhol Azanyrmuth.

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ odrazilo Azanyrmutha Kalurian.

„Podívej na něj. Vždyť už pomalu nemá pojem o realitě. Může tu být zavřen už desítky let“ ujišťoval Kalurina Azanyrmuth.

Azanyrmuth přistoupil blíže k cele a nabídl vězni: „Dotkni se mě a uvidíš. Jsme skuteční.“ Vězeň se díval nedůvěřivě, myslel si, že se stále jedná o jeho představu. Po chvíli pomalu a s opatrností přistoupil k mohutné orezlé mříži. Rukou pomalu stahoval na Azanyrmutha, až se ho konečně dotkl. Náhle s uhnul zpět, jakoby se něčeho lekl. Azanyrmuth pocítil z rukou vězně nepřirozený chlad, jakoby se ho dotýkala sama smrt.

„Asi jste skuteční,“ odmlčel se. Poodstoupil do rohu cely a přemýšlel. „To není možné. Nemůže to být pravda, to mě jen šálí smysly.“

„Povídej si s námi,“ navrhl Kalurian.

„Povídat, povídat. S kým? Sám se sebou? Ale co, vždyť si tu povídám stále už dlouho a dlouho.“

„Co se ti stalo? Jak jsi se sem dostal?“ zkusil se ptát se Azanyrmuth.

„O. Divná to otázka. No. Dlouho jsem tu. Možná nás tu bylo víc,“ zamyslel se. „Ne, to se mi jen zdálo. Nebo, že by jo?“

„Co s vámi dělal zdejší nekromancer?“ vyzvídal Kalurian.

„Nekromancer. Nekromancer tu už dlouho nebyl. Ne, býval tu. Něco tu zkoumal,“ odmlčel se.

„Bylo nás víc. Dělal na nás pokusy. Něco zkoušel. Zkoumal naši rasu.“

„Kdo vlastně jste? Jste takový zvláštní,“ vypytoval se Azanyrmuth.

„Naše rasa,“ přemýšlel, „ta byla jiná. Žili jsme v podzemí a v noci. Světlo byl náš nepřítel, zabíjí nás.“

V tom si Azanyrmuth rozpomněl na své pátrání ve starých knihách, kde jednou četl o rase temnorozených. Popis odpovídal přesně vzhledu vězně. Souhlasil i mrtvolně chladný dotek a jejich strach ze slunce, které jim ubírá síly. Zajímají se hlavně o temnou magii, kterou dokážou velmi dobře využít pro svůj prospěch. Jejich přesvědčení bývá, až na pár výjimek, zlé. To byl asi ten důvod, proč se o temnorozené zdejší nekromancer zajímal.

„Myslím, že by tento vězeň Calanirmyana velice zajímal, ale je problém jak ho odsud dostat,“ prohlásil zamyšleně Azanyrmuth.

„Teď to asi nebude dobrý nápad. Cesta zpět je blokována nemrtvými,“ namítal Kalurian.

„Můžeme se sem kdykoliv vrátit, zatím bych se snažil zjistit co nejvíc,“ navrhoval Garion.

Azanyrmuth se dále vězně vyptával: „Co všechno se tu kdysi dělo?”

„Spoustu. Pokusy, experimenty a rituály.“

„Rituály?“ podivil se Helhim.

„Snad zkoušel přivolat nějaké bytosti. Otvíral portály do jiných sfér,“ opět se odmlčel. „To je nesmysl, to se mi jen zase zdálo. Všechny bytosti a řeči, vždyť ani nevím, jestli si tu nepovídám sám se sebou.“

„To zní zajímavě. Říkal jsi něco o bytostech z jiných sfér?“ dál vyzvídal Azanyrmuth.

„Nahore v hradě něco snad zkoušel. Vídával jsem tu podivné bytosti. A tady ve sklepech pod věznicí, bylo taky hodně divných věcí. Nevím co tam bylo. Možná je to jinak. Už nevím co je skutečnost. Je to dávno,“ vyprávěl vězeň.

„Co dalšího zajímavého se tu ještě nachází?“

„Kromě toho všeho jsou v podzemí ještě věznice a mučírny. Občas mívám pocit, že slychávám hlasy muk. Jako vycházely ze zdi tohoto hradu.“

„Zajímavé. Díky ti za informace.“

Azanyrmuth se otočil k ostatním a pravil: „Myslím, že jsme se dozvěděli velice mnoho zajímavého. Vydáme se dál na průzkum?“

„Trochu mám z toho obavu. Zmiňoval se o bytostech z jiných sfér. Kdo ví co za hrůznosti tu objevíme. Vzpomeňte si, jak jsme dopadli na jiných planetách,“ varoval ostatní Kalurian.

„Jistě, že musíme být opatrní, ale cesta zpět je blokována hordou nemrtvých,“ upozornil ostatní Garion.

„Dobrá. Nezdržujme se tu. Máme tu ještě dost na průzkum,“ uzavřel diskuzi Azanrmuth.

Vězeň po chvíli sledování ostatních, tiše promluvil: „Ještě tu pořád jste. Nemůžu vás z myšlenek dostat pryč.“

„Neboj. Vrátime se,“ odpověděl vězni Azanyrmuth.

Opustili tuto celu a vrátili se zpět do velké místnosti. Rozhodli se zběžně prohlédnout toto podzemní podlaží, než se vydají výše. Zvolili dveře napravo. Za nimi následovala chodba vedoucí nejprve rovně, a poté se postupně stáčela doleva. Občas byly po stranách dveře. Zkusili do nich postupně nahlédnout. V jednotlivých místnostech se nacházely mnohé mučící nástroje, jako skřípec, železná pana, židle s mnoho ostny, drtiče hlavy, mnohé železné a španělské boty a spoustu dalších menších nástrojů k způsobování velké bolesti a utrpení.

Dobrodruhům bylo jasné, že se dostali do části podzemí, kde se nacházeli mučírny a věznice. V tu dobu však v mučírnamech nikdo nebyl. Tyto mučírny nebyly zřejmě dlouho používané, protože nikde nebyly žádné stopy krve a zbytky těl. Pokračovali proto chodbou dále.

Za dalšími dveřmi následovala opět dlouhá vlhká tmavá chodba s několika postranními menšími chodbami. V naprosté většině zdí se nacházelo mnoho vězeňských cel. Většina těchto cel byla prázdná, pouze v několika z nich se povalovalo ještě několik zpráchnivělých kostí, nebo zetlelých těl. Kromě cel zde bylo ještě několik dveří. Opatrně je otevřeli. Za nimi se nacházela další z mnoha místností. Vstoupili dovnitř, kde vzápětí objevili další mučírnu.

Něco zde však bylo jiné. První co prakticky ihned ucítili byl zvláštní kovový pach. Takový ještě nikdo z dobrodruhů necítil. Občas někdo z nich měl pocit, že zaslechl slabé zařinčení řetězů.

Postupně si prohlíželi bohaté vybavení velké mučírny, když v tom zahlédli v rohu velkou hromadu řetězů s háky, meči, sekerami a dalšími nástroji přidělanými na řetězy. Občasné zařinčení bylo slyšet stále silněji, jak se blížili k oné hromadě. To se Garionovi vůbec nelíbilo. I Azanyrmuth měl pocit přítomnosti nějaké magie.

Náhle se ona dosud nehybná hromada řetězů dala do pohybu a během chvíle se postavila ve formě jakéhosi golema z řetězů a švihající svými nebezpečnými nástroji všude kolem. Dobrodruzi stačili včas uskočit stranou a připravit se k boji.

Helhim se po tom podivném shluku řetězů ohnal dvakrát sekerou a jednou se mu podařilo odseknout pár řetězů. Golem si to však nenechal líbit a též se po Helhimovi ohnal. Helhima zasáhl jedním řemdihem do ruky. Ostatní dále nečekali a šli Helhimovi pomoc. Kalurianovi se podařilo monstrem odseknout další řetězy. Garion zkoušel creepu zasáhnout z luku, ale jak se vzápětí ukázalo, šípy nezpůsobily prakticky žádné poškození. Azanyrmuth seslal na řetězové monstrum magické střely, ale nemělo to vůbec žádný účinek, zdálo se, že je řetězový golem imunní na určité druhy magie.

Helhim se znovu pokusil uštědit golemovi další rány, ale minul a navíc se jeho obouruční sekera zapletla do řetězů a ty ji vytrhly Helhimovi z ruky. Ten nyní nemohl nijak útočit a navíc golem opětoval útok. Poprvé minul, ale druhá rána sekyrou ho zasáhla přímo do hrudi, ten začal krváčet. Kalurian uštědřil golemovi další dvě slušné rány, ale bylo to stále málo. Garion zkusil změnit strategii a pustil se do boje krátkým mečem. Golema však jen slabě škrábl a ten to prakticky nepocítil. Azanyrmuth spatřil, jak byl Helhim zraněn a rozhodl se ho raději léčit za pomoci své magie.

Náhle se dal golem do rychlého pohybu a za krátko stvořil rychlými údery okolo sebe řetězovou bariéru. Té stihli kromě Helhima všichni uskočit. Helhim byl tak zasažen mnohými nástroji.

Golem tuto bariéru po chvíli zastavil a ostatní se tak k němu mohli opět přiblížit a zasadit mu opět pár ran. Golem se pak pustil do Kaluriana a zasadil mu dvě velice nepříjemné rány. Ostatní dobrodruzi se nemohli do golema téměř vůbec trefit. Mezitím se Helhim trochu vzpamatoval z toho otřesu, popadl dlouhý meč válející se mezi mučícími nástroji a mohutně se po golemovi ohnal. Odsekl mu další řetězy. Ten se už zdál velice poničený a nepůsobil už tak mohutným a nebezpečným dojmem. Kalurian mu nakonec zasadil poslední ránu. Golem se sesypal a zbyla po něm jen neškodná hromada rozsekaných řetězů.

„Uf. Tak to bychom měli,“ oddychl si Kalurian.

„Co to ksakru bylo?“ podivil se Helhim.

„Asi jeden z mnoha experimentů zdejšího mága. Podle mě toho tu najdeme ještě mnohem více,“ pravil Azanyrmuth.

„Kam tedy půjdeme?“ zajímal se Garion.

„Co se podívat do dalších pater,“ navrhoval Kalurian.

„Taky jsem na to pomýšlel. V horních patrech hradu budou jistě velice zajímavé věci,“ souhlasil Azanyrmuth.

Ještě než se vydali dále, Helhim vypil dva malé léčivé lektvary, aby se trochu zotavil z toho boje. S léčením mu pomohl ještě Azanyrmuth, který se v léčení magií, výrazně zlepšil. Helhim si ještě sebral svoji sekeru, kterou mu golem vytrhl z ruky. Poté se rozhodli vrátit k velkému točitému schodišti, které objevili nedaleko zadní cesty jeskyněmi. Schodiště vedlo jak do horních pater tak i do spodního, dobrodruzi však vyšli o patro výše. Nacházeli se zde tentokrát troje dveře. Dali se do opatrného průzkumu.

Zkusily jedny, za nimi se nacházela krátká chodba se spoustou průchodů do menší místnůstek. Ukázalo se, že se jednalo o sklady různého materiálu a nástrojů. Vesměs nic zajímavého, jenže během průzkumu této oblasti se dveře z další chodby otevřely a vyšla jedna z místních myší stráží. Dobrodruzi nečekali na to, až způsobí povyk a ihned se na něj vrhli. Helhim a Kalurian se napřáhli a strážce sesekali ještě než stačil cokoliv udělat.

Dobrodruzi se vrátili zpět na schodiště, aby ještě prozkoumali další část tohoto patra. Garion opatrně otevřel další dveře. Tentokrát nahlédli do pokojů, které byli přímo uzpůsobeny k obývání. První větší sál sloužil zřejmě jako uvítací místnost. Nacházely se zde převážně lavice a stoly, jinak nic jiného, pouze pár hořících pochodní slabě osvětlovalo tmavý sál. Odsud pokračovala chodba a několik dveří. Garion přistoupil ke dveřím naproti a znovu opatrně otevřel.

Následující sál sloužil jako jídelna. Zrovna nyní v něm hodovalo několik lidem podobných postav. I v této místnosti bylo přítomí, a tak dobrodruzi mohli nahlédnout dovnitř. Postavy v jídelně byly velice podobné vězni, kterého našli ve spodním patře. Bylo jich osm a jednalo se opět o temnorozené. Zrovna se všichni věnovali jídlu a dobrodruhů si vůbec nevšimli, přestože Azanyrmuth o nich četl, že dobře vidí v tmavých místech jako za dne.

Co dále zahlédli, však dosud neviděli ani v tom nejděsivějším snu. Temnorození zde hodovali, ale jejich jídlo nebylo ledajaké. Každý měl momentálně na talíři kus lidské nohy nebo ruky, postupně je ohlodávali jako kost z divočáka a zapíjeli to krví, kterou měl každý ve svém pohárku. Uprostřed stolu na velkém tácu byla připravena lidská hlava, okolo ní další vnitřnosti, jako srdce plíce, mozek a jiné.

Tito temnorození spolu neprohodili jedině slovo. Jejich výraz byl takový nezaujatý, jakoby bez vlastního myšlení. Vězeň se zmiňoval o svých družích, ale už si nebyl jist. Patrně se mohlo jednat o další experiment.

Dobrodruzi se raději opatrně vrátili zpět do předsálí, odkud se vydali do další chodby. V úzké chodbě následovalo několik dveří, které vedli do pokojů zdejších temnorozených obyvatel. Na konci chodby se nacházely dveře do kuchyně. Dobrodruhům bylo již jasné, co tu naleznou. Ta děsivá představa je od vstupu zrazovala. Avšak jediný Azanyrmuth se odhodlal vstoupit.

Na pohled ničím výjimečná kuchyň skrývala ony hrůzy. Ve velkém kotli uprostřed zbyla krví zbarvená voda, patrně od vaření oné morbidní hostiny. Na válu zbývaly ještě dvě lidské hlavy a zbytky vnitřností odhozené v kýblu na podlaze u válu. Azanyrmuth však pokračoval v průzkumu dále. Otevřel železné dveře v rohu kuchyně.

Dveře slabě zaskřípěly, ale nijak hlasitě, takže nikdo o Azanyrmuthovi přítomnosti neměl tušení. Za nimi následoval další děsivý pohled na několik lidských těl zavěšených na háčích. Tahle komora patrně sloužila k uskladnění těl, před tím, než budou snědena. Azanyrmuth stále přemýšlel o tom, kde se tato těla zde vzala. Zdejší obyvatelé jsou malého vzrůstu i jiného vzhledu, ale žádní běžní lidé.

Azanyrmuth se vrátil zpět k ostatním, sdělit jim své objevy. Zatímco byl Azanyrmuth na průzkumu kuchyně, Garion šel ještě na obhlídku ostatních místností. V jedné si všiml dalších železných dveří, podobné těm, které vedly do komory s těly.

„Tak co jsi zjistil?“ ptal se Kalurian Azanyrmutha.

„Tušil jsem to. V kuchyni se kuchaj a připravují těla k jídlu. A v zadní komoře je uloženo ještě mnoho dalších,“ popisoval Azanyrmuth zdejší kuchyni.

„To by mě zajímalo odkud se ta těla berou,“ zamýšlel se Helhim.

„Maslím, že na tohle vám můžu odpovědět. Pojd'te za mnou,“ prohlásil Garion, který se právě vrátil z obhlídky místností.

Garion ostatní zavedl před ony železné dveře. Otevřel je. Ty opět slabě zaskřípěly. Následovala dlouhá tmavá chodba po jejíž stranách se nacházelo velice mnoho cel. Ve většině z nich se nacházelo několik lidí. Avšak něco bylo zcela jinak. Příchod dobrodruhů vůbec nezaznamenali, ani nereagovali na jakýkoliv pokus o komunikaci. Jejich mysl byla zcela prázdná. Někteří jen seděli v rohu cely, jiní jen tak stáli a tupým výrazem hleděli do prázdna. Patrně zde byli chováni jako potrava pro temnorozené, stejně, jako chovají lidé na Aldeneerinu na dvorcích slepice a prasata.

„Myslím, že jsme toho viděli dost. Radši půjdeme o patro výše,“ navrhoval Garion, kterému tyto děsivé objevy nedělali zrovna nejlépe.

„Už jsme tu poměrně dlouho. Měli bychom se vydat do vyšších pater a najít nějakou knihovnu, kde jsou záznamy o experimentech,“ prohlásil Kalurian.

„Dobře. Sice je toho tu na prozkoumání opravdu hodně, ale času málo. Je otázkou času, kdy se o nás někdo dozví,“ souhlasil Azanyrmuth.

Dobrodruzi se tedy vrátili k točitému schodišti a vystoupali opět o patro výše. Zde se nacházeli opět troje dveře. Opatrně za ně nahlédli a ujistili se, že v okolí nehlídkuje nějaká stráž. Za jedněmi se nacházela velká laboratoř. Vstoupili do ní.

Tahle alchymistická laboratoř byla oproti té ve městě daleko větší a více vybavená. Nacházelo se zde opravdu velké množství alchymistického vybavení od kahanů, po nejrůznější složité soustavy baněk, destilátorů a dalších nádobek. V mnoho policích bylo uchováno velké množství nejrůznějších ingrediencí, prázdných lahvíček na lektvary, nebo již hotové lektvary nejrůznějších efektů. Mnohé efekty Azanyrmuth vůbec naznal. Kromě neznámých lektvarů zde bylo i několik léčivých, které si dobrodruzi ihned vzali. Azanyrmuth si vzal několik neznámých lektvarů, pár nových ingrediencí a ještě nějakou tu knihu o alchymii. Bude se to jistě v budoucnu hodit. Tím měl však Azanyrmuth prakticky plný batoh, proto něco předal ostatním, kteří ještě nějaké to místo v batohu měli.

Náhle se dveře od schodiště otevřely. Dobrodruzi se sotva stačili otočit, když do laboratoře vstoupila dobrá desítka myších strážů spolu s nějakým mágem.

„Kdo jste a co tu děláte? Odpovězte!“ zlostně prohlásil mág poměrně srozumitelnou řečí nesoucí určité znaky starého dialektu.

„O-ou. To není dobré,“ pomyslili si dobrodruzi.

„Strážé! Chopte se jich! Chaldanyrn tu bude brzy a ten rozhodne co s vámi vetřelci.“ rozkázal strážím, které jeho příkazu pukodivu rozuměli. Patrně zdejší strážé rozumí některým slovům z obecné řeči.

Dobrodruzi věděli, že je zle. Byli zde přistiženi patrně Chaldanyrniho pomocníkem, který patrně šel do laboratoře na něčem pracovat. Mág se právě chystal seslat na dobrodruhy nějaké kouzlo. Nečekali zde ani sekundu a dali se na útěk. Vběhli do jedné z tří dveří na protější straně laboratoře. V tom za sebou zaslechly ránu, jako když se tříští led a vzápětí ucítili po celém těle velice silný mráz, který jim náhle způsobil po tělech omrzliny.

Následovala další menší místnost, která sloužila rovněž pro potřeby alchymistického výzkumu. Nebyl čas něco prohlížet, šlo jim o život. Za dalšími dveřmi následovala kratší chodba. Když se ohlídlí za sebe, zahlédli mnoho strážů jak dobrodruhy pronásledují. Chodba poté pokračovala doleva a za dalšími dveřmi následovalo další točité schodiště. Vyběhli po schodech

další dvě patra, když zjistili, že se nacházejí konečně mimo podzemí.

Dobrodruzi tak prošli dobré čtyři podzemní patra a to ještě neprozkoumali podzemí hlouběji. Na další úvahy však nebyl čas. Museli setřást pronásledovatele. Vystoupali ještě do druhého nadzemního patra. Zde se vydali do jedné dřevěných dveří. Vběhli do nich a rychle za sebou zavřeli závoru.

Nyní se nacházeli ve velkém sále sloužící zřejmě jako jídelna. Byla velice pěkně vybavena, dlouhý prostorný stůl pro dvacítku strážníků, pohodlné čalouněné židle, mnoho velkých skříněk a dalších menších stolků. Z jídelny byl výhled na celé město v podhradí. Nebyl však čas na chvilku posezení, nebo rozhlížení se po okolí, nepřátelé jim byli v patách. Zvolili opět jedny ze tří dveří v sále. Doufali, že se pronásledovatelům dokáží ve zdejších komnatách, alespoň na chvíli ztratit.

Proběhli společenskou komnatou do menší ložnice. Z ložnice pokračovali chodbou skrze další točité schodiště, když v tom náhle potkali další dva z myších strážných Dobrodruzi věděli, že se nesmí zde dlouho zdržovat, ale bylo potřeba strážný rychle přemoc, než stačí varovat ostatní. Ihned na ně tasili zbraně.

Garion a Kalurian zasadili strážím první rány, zato strážným se vůbec nedařilo a jejich rány skončili v kamenných zdech zdejšího schodiště. Azanyrmuth na strážný seslal na strážce oblíbené magické střely. Vzápětí se však průběh boje změnil k horšímu. Ani jeden z dobrodruhů se nemohl trefit do strážných, zato oni nyní nechybovali a Helhim schytl nepěknou ránu.

Další salva Azanyrmuthových magických střel nenadělala téměř žádné poškození. Boj se nevyvíjel zrovna dobře, strážný dokázal vyblokovat všechny Helhimovi výpady, zato on schytl další nepěknou ránu. Zasažen byl i Kalurian. V kombinaci se zranění mrazivým kouzlem se válečníci cítili již hodně mizerně. To jim však ještě nezabránil útok opětovat a tentokrát mnohem úspěšněji.

Garion zaslechl o okolních komnat nějaké hlasy. Hluk z boje jistě neušel pozornosti ostatním strážím v hradě a zřejmě kontaktovali Chaldanyrna a jeho pomocníka. Garion tak vzal jednu ze svých dýk a silně ji mrštil oproti strážnému. Toho dýka zasáhla přímo do krku. Ten si jen instinktivně chytl krk, ale valící se proud krve nedokázal zastavit. Druhého strážného konečně zasáhl Helhim.

Sotva si dobrodruzi oddychli, v tom za sebou zaslechl otevírající dveře. Rychle vběhli do protější arkádové chodby spojující královský palác ze sousedním obytným. Než stačil Garion za sebou zabouchnout dveře, zaslechl něčí nenávislný hlas: „Za vaši opovážlivost, zemřete!“ Patřil pravděpodobně patřil zdejšímu vládci Chaldanyrnovi. Garion rychle přibouchl dveře a utíkal za ostatními.

V tom za sebou zaslechl ohlušující ránu. Když se Garion stačil ohlédnout, spatřil jak kdysi mohutné dřevěné dveře byli rozmetány na třísky. Dobrodruzi utíkali seč jim síly stačily další palácovou chodbou. Zahli prudce doprava v marné snaze setřást pronásledovatele. Menším spojovacím palácem vběhli do další velké komnaty. Mohutné dveře za sebou zabouchli a přisunuli k nim těžkou skříň, která se nacházela hned u vstupních dveří. Sotva ji tam přitáhli, zaslechl zpoza dveří rány, jak se strážní snažili dobít dovnitř.

Dobrodruzi si mohli na malou chvilku vydechnout. Všichni se napili léčivých lektvarů, které našli ve spodních laboratořích. Tím si vyléčili alespoň část svých zranění. V rychlosti se rozhlédli a spatřili další z mnoha alchymistických laboratoří. Azanyrmuth rychle prohlédl stoly a skřínky, zda by nenalezl užitečné lektvary, zvláště léčivé by teď potřebovali. Ostatní mezitím přisunuli ke

dveřím další skříňku a stůl. Rány za dveřmi však neustávaly. Ba naopak, zdálo se, že byly stále větší, dokonce i velká skříň se začala chvět.

Dobrodruzi se raději dali dál na útěk, Azanyrmuth posbíral nějaké lektvary, neměl čas si je pořádně prohlížet a následoval ostatní. Proběhli laboratoře ve snaze najít nějaký východ, nebo schodiště. Zjistili však, že ostatní dveře vedoucí do dalšího paláce jsou uzamčeny velice dobrým zámekem. Na ten by Garion potřeboval víc času a hlavně klid, ten však nyní právě neměli.

Z laboratoří vedlo pouze jediné schodiště do horního patra. Schodiště do dolního nenalezli, protože další z několika dveří byly uzamčeny a dokonce chráněny pastí. Nezbyvalo, než uniknout do horního patra, přestože mohli tak vběhnout do pasti, odkud by už dobrodruzi nemohli neuniknout.

V horním patře se nacházelo pět velkých komnat sloužící jako knihovny. Ty byly velice dobře vybaveny. V mnoha obrovských zdobných skříních mohlo být tisíce svazků. Dále na velkých a menších stolech byly vyskládány další hory svazků a na menších stojanech u oken ležely ještě další rozečtené knihy.

Sotva se dobrodruzi stačili rozhlédnout, ze spodního patra zaslechli velkou ránu. Pronásledovatelé už zřejmě pronikli do laboratoří.

„Jsme tu v pasti. Co teď?“ pomyslili si dobrodruzi.

„Odtud není žádná úniková cesta. Musíme honem něco vymyslet,“ konstatoval Kalurian.

Garion přistoupil k oknu a pohlédl dolů, poté prohlásil: „Já bych věděl jak se dostat ven.“

„A kudy?“ ptal se Azanyrmuth.

„Oknem,“ ukázal Garion směrem k oknu na severní straně a pousmál se při tom.

„Vždyť máme lano, tak to by šlo. Jen musíme pozdržet strážce a Chaldanyrna,“ navrhoval Azanyrmuth.

Helhim s Kalurianem popadli nejbližší velký stůl a zabarikádovali s ním vstupní dveře. Všechny knihy, svícný, kalamáře a další drobnosti ze stolu samozřejmě popadali na zem. Na pořádek zkrátka nebyl čas. Dále ke dveřím dotáhli menší stoly a většinu židlí, které jim přišli zrovna pod ruky.

Mezitím Azanyrmuth s Garionem v sousední komnatě připevnili lano k noze mohutného stolu. Když se přesvědčili, že lano pořádně drží, zavolali na ostatní. Helhim a Kalurian hned dorazili za nimi. V rychlosti si určili pořadí, v jakém budou slézat. Nacházeli se ve třetím patře. Dolů na skálu pod palácem to bylo čtyřicet stop a úplně dolů na úpatí ještě dalších padesát. Lano jen taktak stačilo na skálu.

V tom se od zabarikádovaných dveří začaly ozývat hlasité rány. Bylo již načase urychleně zmizet. Jako první slézal Helhim a krátce za ním Garion. Kalurian čekal dokud Helhim neslezl na skálu, protože jejich společná váha by mohla posunout stůl, za který bylo uvázáno lano, nebo ho dokonce přetřhnout. Mezitím Azanyrmuth v rychlosti prohlédl pár knih, kde hledal něco zajímavého. Sebral nějaké knihy, které se zdály něčím zajímavé, byly psány opět v tom podivném zdejším jazyce, ale podle obrázků to mohly být knihy o experimentech. Škoda, že neměli vůbec čas se v knihovně více porozhlédnout, jistě by zde našli hodně zajímavého.

Rány ozývající se ze sousední komnaty stále sílily. To připomnělo Azanyrmuthovi, že už je nejvyšší čas zmizet. V hlavě se mu urodil nápad, jak zakrýt jejich únik. Počkal až Kalurian slezl na skálu, poté lano odvázal a seslal na sebe nedávno naučené kouzlo pavoučí lezení. To mu umožnilo lézt po hradní zdi stejně snadno jako pavouk. Ostatní dobrodruzi na něj nevěřičně zírali.

„Rychle se schovejte mezi skaliska a uklid'te taky lano!“ zavolal na ostatní. Ne však hlasitě, aby ho pronásledovatelé nezaslechli. Ostatní uposlechli a každý si našel vhodnou škvíru či proláčku. Mezitím se z horních komnat ozvala velká rána. To už se pronásledovatelé dostali do knihoven.

Dobrodruzi zůstali přitisknuti ve svých úkrytech ke chladné skále a jen mlčky doufali, že nebudou zde odhaleni. Nehybně a tiše čekali. Ty minuty ticha se zdály být nekonečné. Z horních pater občas slyšeli nějaké hlasy. Garion občas zaslechl Chaldanyrna a jeho pomocníka. Ti občas prohlásili: „Nikde tu nejsou. Nemůžeme je najít. Přece se nemohli vypařit.“

Dobrodruzi přečkávali ve skalách několik desítek minut, které jim připadali jako hodiny. Po celou dobu jen sledovali okolní nehostinnou krajinu, nad kterou plula temná mračna, vál chladný vítr a v dáli občas slabě zahřmělo. Při tom poslouchali povyk, který nastal snad po celém paláci.

Za nějakou dobu se zdálo, že povyk ustal. Konečně mohli opustit svůj úkryt a slézt skálu až dolů. Nicméně se stále obávali, že je někdo zahlédne, když by se zrovna podíval z jednoho z mnoha hradních oken. Skála pod hradem byla velice strmá, a tak museli slézat velice opatrně. Během slézání se občas podívali vzhůru. Zdálo se, že stále nebyli odhaleni.

Slezli už více jak půlku skály, když Helhimovi podklouzla noha a sklouzl o pár stop dolů, naštěstí se stačil pevně zachytit jednoho výstupku kousek doleji. To bylo jen o chlup.

Konečně se jim podařilo dostat až na úpatí velice strmé skály.
„To bylo velice zajímavé to tvoje lezení po zdech,“ prohlásil Kalurian.
„Příště bychom se tam mohli dostat tak, že bys tam vylezl s lanem, tam ho uvázal a pak bychom nahoru mohli vylézt,“ uvažoval Garion.
„Jako nápad je to dobré, jenže je to skoro sto stop, a tak dlouhé lano by byl problém. Museli bychom svázat víc lan k sobě a to by hrozilo rozmotání, nebo dokonce přetržení. Navíc je lano poměrně objemné,“ uvažoval na tím řešením Azanyrmuth.
„Jestli se sem někdy ještě podíváme, tak bychom se na to připravili. Teď už dále neztrácejme čas a pojďme se odsud ztratit, než si nás někdo všimne,“ navrhl Garion.

Dobrodruzi se dali do rychlého kroku a co nejdříve se snažili nejvíc vzdálit od hradu. Cestou se pro jistotu ještě ohlíželi, zda nejsou sledováni, ale v okolí bylo pusto. Když se vzdálili zhruba míli na sever od opevněného města, tak ho v této vzdálenosti obešli západně, a nakonec na jih zpátky ke kruhu světů. Jejich odchod nebyl zřejmě nikým odhalen a v podstatě se všichni živí dostali z jisté pasti. Cesta ke kruhu světů trvala opět téměř dvě hodiny, přestože přidali dost do kroku.

Na Calughu mohli strávit více jak půl dne. Atmosféra tohoto místa byla prakticky neměnná, pouze slunce se nacházelo na opačné straně oblohy. Azanyrmuth přistoupil k ovládacímu pultu a začal zadávat adresu Aldeneerinu. Kruh světů se otevřel a dobrodruzi tak mohli konečně do bezpečí. Všichni toužebně vstoupili do stojaté vody. Následoval pocit nehmotnosti a daleké cesty prostorem.

Nyní se opět octli na Aldeneerinu. Již dávno nastal večer. I dobrodruhům pořádně vyhládlo a těšili se večer na pořádný žvanec a korbele piv. Ještě je však čekala návštěva léčitelů, aby jim vyléčili zranění, která v bojích utrpěli a předání objevů Calanirmyanovi.

„Á, už jste zpět. Dám vědět Calanirmyanovi, že jste dorazili,“ uvítal je zdejší strážný, který byl zrovna na obchůzce.

„Jen si odneseme výbavu a hned přijdeme,“ odpověděli dobrodruzi.

Dobrodruzi se rozešli do svých komnat, kde zanechali své zbraně, zbroje a další výbavu. Za krátko se všichni setkali v jednací síni. S sebou na setkání s Calanirmyanem si vzali veškeré své

objevy, které přinesli z Calughu.

„Tak jste se vrátili tentokrát všichni živí. Předpokládám, že vaše výprava byla úspěšná,“ uvítal dobrodruhy Calanirmyan.

„Tak na půl. Podařilo se nám sice proniknout až do hradu, ale byli jsme nuceni uniknout, takže jsme neprohledali zdaleka vše, co se dalo,“ odpověděl Helhim.

„Ono se ukázalo, že pod hradem se nachází obrovské podzemí plné různých experimentů. Prohledat všechno by vydalo na několik výprav. Každopádně jsme něco donesli,“ dodal Azanyrmuth a z batohu vyskládal na stůl množství záhadných ingrediencí, lektvarů a několika knih.

Calanirmyan jako první sáhl po knihách a chvíli si je se zaujetím prohlížel. Po pár minutách si pro sebe zamumlal: „To vypadá celkem zajímavě. Bude to potřeba přeložit, ale to by neměl být takový problém. Ten jazyk nevypadá zas tak složitě.“

„Povězte, jak probíhala vaše výprava?“ zeptal se dobrodruhů.

Azanyrmuth se dal do vyprávění: „Jak jsme se přiblížili k městu, tak jsme se dali do průzkumu okolí. Snažili jsme se především nalézt nějakou skrytou cestu dovnitř a poštětilo se. Tady,“ ukázal na mapku, „se nacházely staré ruiny, kde byla nějaká stará chodba do města. Jak se ukázalo, pod celým městem se nachází celkem rozsáhlý systém sklepů a chodeb. Po městě prakticky neustále někdo hlídkoval, byly to takoví ti kříženci člověka s myší, jak jste popisoval. Do hradu jsme se dostali podzemní kryptou. Tam jsme narazili na první zvláštnost, pomineme-li zdejší obyvatele živící se divnými rostlinami. Ve zdevastované kapli jsme našli v rakví nadrcené kosti na prach. Muselo tam být něco asi hodně děsivého, že to bylo zničeno. Z jakého důvodu a kým, jsme však nezjistili, ono domluvit se z místními není jednoduché.“

„Kromě toho ty podzemní krypty byly obydleny ghúly, ghasty a podobnými nemrtvými, patrně jsou tam zavřeni už pěkných pár desetiletí,“ dodal Kalurian.

„Skrze ty krypty jsme se dostali do rozsáhlého podzemí hradu. V jenom patře jsme objevili mučírny a věznice. Kdybychom jsme nenarazili na řetězového golema, bylo by to tak ještě tak normální. Avšak našli jsme tam jednoho moc zvláštního vězně. Podle vzhledu a některých fyzických vlastností jsem poznal, že se jednalo o temnorozeného,“ pokračoval ve vyprávění Azanyrmuth.

„Neslyšel jste někdy o nich?“ zeptal se.

„Ano, zaslechl. V některých knihách jsem o nich četl, ale zatím nevím nic konkrétního. Pokračujte.“

„Co nás čekalo v dalším patře, jsem dosud neviděl ani v tom nejemnějším snu,“ pokračoval Azanyrmuth. „Nalezli jsme tam další temnorozené, jak se krmili lidským masem. Později jsme našli několik cel, kde byli nějací lidé chováni jako potrava pro temnorozené. Těch podivností tam bylo však mnohem více. Ti temnorození si nás ani nevšimli, přestože vidí ve tmě pomalu lépe jak my ve dne. Stejně ti věznění lidé, byli jako tělo bez mysli. Nereagovali vůbec na naše podněty. O tomto experimentu jsme se však více nedozvěděli.“

„Hm. Tohle jsem tedy nečekal, škoda, že jste o těch experimentech nezjistili víc,“ pravil Calanirmyan a hluboce se zamyslel.

„Já si myslím, že je lepší radši o tom nevědět víc,“ prohlásil Garion.

„Potom jsme pokračoval o patro výš, kde jsme našli velké alchymistické laboratoře. Během jejich průzkumu nás však načapal Chaldanyrniho pomocník a museli se dát na útěk. Při tom na nás metal nějaká mocná kouzla. Jeho strážce nás pronásledovali po celém hradě a my je nemohli vůbec setřást. Nakonec jsme unikli oknem z hlavní knihovny. Odtamtud jsem stačil vzít jen pár těchto knih. Škoda, mít tak víc času na průzkum, jistě bychom toho našli daleko víc,“ dokončil vyprávění Azanyrmuth.

„To jste měli štěstí. Snad se podaří při příští výpravě, zjistit více. Alespoň, že jste donesli tohle. Jistě pro to nalezneme využití. A teď si jděte odpočinout,“ ukončil rozpravu Calanirmyan.

Dobrodruzi opustili jednací síň. Hned na to zamířili k léčitelům, aby jim pomohli vyléčit rány utrpěné v bojích. Když měli i toto za sebou, vydali se do hospůdky „U kruhu světů“ sloužící převážně dobrodruhům, kde si dali něco pořádného k jídlu a zapili to pěknou várkou pív.

3

Pod slunečním štítem

Od výpravy na Calugh uplynulo dalších 50 dní. V tu dobu bylo na Aldeneerinu jaro. Dny byly krásně prosluněné, zdejší ptáci zpívali v zahradách Lianaru a chladné dny byly již minulostí. Během posledních dní bylo vedeno několik výprav opět na Darendaar s cílem, obnovit starou tvrz a zajistit tak zázemí pro budoucí válečníky, jež se v budoucnu zúčastní bitvy o tamější doly.

Jednoho klidného jarního rána se v zasedací síni sešel Azanyrmuth, Garion a válečnice Liddena. Poměrně vysoká, s příjemným a vlídným výrazem. Avšak to neznamenalo, že by se v boji neuplatnila, ba právě naopak. Byla to schopná bojovnice, která se též účastnila jedné z prvních výprav. Obouručním mečem se dokázala velice dobře ohánět.

Cíl další výpravy jim vysvětloval opět Moladir.

„Tak vás zde vítám. Určitě jste již zvědaví, kam se dnes vydáte.“

„To tedy ano,“ odpověděl Azanyrmuth.

„Před pár dny jsem si opět prohlížel pár knih o jiných světech a v jedné z nich mě zaujal svět Avnil. Ten svět se nachází celkem blízko tamějšího slunce a obyvatelé toho světa by tak museli žít v jeskyních, protože by je slunce brzo zahubilo. Spíše než svět, je zajímavé určité magické zařízení.“

„Co to má být za zařízení?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Vytváří to prý nějaký sluneční štít, který chrání velkou část světa před negativními účinky slunce a umožňuje tak povrch obývat bez rizika. Co jsem zjistil, jedná se o výtvar starých Aldeřanů, kteří místním takto pomohli. Do té doby přežívali jen v podzemí.“

„A co je naším úkolem?“ optal se Garion.

„Celkem jednoduchá věc. Najít to zařízení a zjistit o něm co nejvíc, jak funguje, jakou využívá magii. Pokud to zařízení tedy ještě funguje. To byste však měli poznat hned při příchodu na Avnil, pokud bude slunce nesnesitelně pálit, tak se raději hned vraťte, nemá smysl riskovat. Už zemřelo dost dobrodruhů.“

„Co myslíte? Budou tam ještě žít tamější obyvatelé?“ optala se Lideena,

„To se uvidí. Pokud štít ještě funguje, tak tam budou zřejmě pořád žít. Ostatně to zjistíte. Bylo by dobré s nimi navázat kontakt,“ odpověděl Moladir.

„Pokud se s nimi dorozumíme,“ uvažoval Azanyrmuth.

„Pokud Avnil navštívili skutečně staří Aldeřané a učili je svému jazyku, tak by to neměl být problém. Ostatně to zjistíte. Tak se běžte připravit, za chvíli vyrážíte,“ ukončil zasedání Moladir.

Dobrodruzi se tedy odebrali do svých komnat pro výbavu a zásoby jídla. Azanyrmuth během přípravy doufal v klidnější výpravu. Chtěl už také navázat kontakt s obyvateli jiných světů. Zatím prozkoumávali, kromě Calughu, údajně opuštěné světy. Opuštěné tedy byly, až na to, že všude bylo plno bytostí a creepů.

Všichni tři dobrodruzi se za chvíli sešli na nádvoří kruhu světů, kde je očekával Moladir. Když všichni oznámili připravenost, Moladir jim popřál hodně štěstí. Azanyrmuth přistoupil k ovládacímu pultu a zadal kombinaci symbolů na svět Avnil.

Kruh světů se aktivoval a nyní před dobrodruhy byla otevřená cesta na další svět. Vykročili proti stojaté vodě, jak se pomalu začalo mezi dobrodruhy přezdívat tomuto efektu. Následoval efekt onoho nehmotného přenosu skrz obrovský prostor. Na druhé straně vystoupili z kruhu světů a ten se za nimi po průchodu automaticky uzavřel.

Dobrodruzi se okolo sebe rozhlédli. To vždy patřilo mezi ty zvláštní momenty, kdy

dobrodruh vyleze na druhé straně a začne se rozhlížet po okolí. Tentokrát se nacházeli uprostřed hlubokého jehličnatého lesa. Okamžitě ucítili velice silnou vůni jehličí zdejších statných stromů. Byl tu poměrně příjemný chlad, zatímco slunce zářilo vysoko na obloze. Patrně bylo právě poledne.

„Je tu celkem příjemně. Sluneční štít patrně stále funguje,“ konstatoval Azanyrmuth.

„Tak to bychom se mohli hned vydat na cestu. Kde máme vůbec hledat to zařízení?“ optala se Lideena.

„Podle starých zápisů se má zařízení slunečního štítu nacházet v nějakém chrámu. Patrně zde,“ ukázal Azanyrmuth na mapě.

„Takže asi pět mil na sever. Do dvou hodin bychom tam mohli být,“ prohlásil Garion.

Dobrodruzi se vydali klidnou chůzí na sever po staré cestě ze zvláštního narůžovělého kamene porostlé mechem. Evidentně nebyla mnoho let používaná avšak pořád ještě celkem zachovalá. Cesta vedla také na jihovýchod, ta byla však v mnohem horším stavu. Ve vysoké trávě se v lese ztrácela.

Kráčeli dále po staré kamenné cestě. Cesta jehličnatým lesem ubíhala klidně. Cestou občas vyplašili nějakého zajíce nebo srnku. Tyto lesy byly velice příjemné, malé paloučky v lesích často sváděly k poležení v trávě. Dobrodruzi si však brzy všimli jedné podivnosti. Na rozdíl od Aldeneerinu, zde nebyli téměř žádní ptáci. Na druhou stranu se jedná o jiný svět, a proto asi nebude každý naprosto stejný.

Po hodině chůze se krajina celkem změnila. Hluboké lesy vystřídaly pastviny, obilná políčka a v dále stálo několik malých kamenných domů se slaměnou střechou. Vše vypadalo stále obyvatelné, zdejší obyvatelé tu zřejmě stále žily.

„Že by se nám konečně podařilo navázat kontakt s obyvateli jiného světa,“ uvažoval Azanyrmuth.

„A co Calugh?“ připomněl Garion Azanyrmuthovi jednu z posledních výprav.

„Však víš, že s místními se dá jen obtížně domluvit a kromě toho tam řadí ještě Chaldanyrn,“ odpověděl Azanyrmuth.

„To je vlastně pravda,“ souhlasil Garion

„Uvidíme, jak to bude z místními. Snad se s nimi domluvíme,“ vložila se do rozpravy Lideena.

„Znám jen jediný způsob jak to zjistit. Pojďme!“ prohlásil Azanyrmuth a vydal se směrem k blízké usedlosti.

Ostatní ho záhy následovali. Když se blížili, rozhlíželi se po místních obyvatelích. Krátce na to skutečně spatřili u stodoly pětici obyvatel velice podobných Aldeřanům, kteří se zrovna chystali obdělávat svá políčka. Dobrodruzi zamířili k nim.

„Zdravím vás,“ uvítal se Azanyrmuth, který šel jako první.

„Tež vás zdravím,“ odpověděl starší muž okolo padesátky starším jazykem podobným staré Aldeneerštině, které bylo stále dobře rozumět. Muž se na chvíli zarazil, když pohlédl na dobrodruhy. Po chvíli odmlčení se dal opět do řeči: „Kdo vy vlastně jste? Nemůžu si vás vůbec vybavit.“

„Nejsme místní. Přišli jsme z daleka,“ odpověděl Azanyrmuth.

„To není možné. Štít chrání jen tuto malou oblast, už dávno se nedá přijít ze vzdálených oblastí,“ prohlásil další postarší muž.

„Určitě sem přišli tím portálem na jihu v lesích, kterému se odjakživa říkalo kruh světů,“ promluvil jeden z mladších.

Postarší muž, patrně jeho otec, se mladšího snažil vyvézt z omylu: „Kruhem světů už celé generace nikdo neprošel. Patrně už ani nefunguje.“

„Já ti nevím, jako děcka jsme si tam občas hráli a když jsem zkusil na ovládacím pultu mačkat

nějaká tlačítka ze symboly, kruh začal na to reagovat, ale nepovedlo se mi ho aktivovat.“

„Ano. Skutečně jsme přišli kruhem světa,“ přerušil dohady místních Azanyrmuth.

Nejstarší muž se vážně zamyslel a po chvíli prohlásil: „Jestli je to všechno pravda, pak,“ nedokončil větu a jen se zmohl říci: „Pojďte rychle za mnou.“

Starší muž, který se poté představil jako Oligthin, vedl skupinku dobrodruhů cestou dále na sever. Když se dobrodruzi zajímali, kam je vede. Sdělil jim, že mají namířeno do zdejšího slunečního chrámu, kde pravidelně zasedává zdejší šestičlenná rada. Vše důležité jim tam bude sděleno. Kromě toho jim cestou povyprávěl pár fakt o tomto místě.

Po půlhodince celkem svižné chůze dorazili na vrchol jednoho skalnatého kopce, ze kterého se cesta svažovala do rozlehlého údolí. V něm se nacházelo množství větších vesnic a měst. Dále kromě obydlí ještě rozlehlé pastviny a pole. Tomu všemu dominoval velký chrám v románském stylu z narůžovělého kamene, z jehož nejvyšší věže vyzařoval slabší oranžový paprsek směřující vzhůru. Dobrodruzi si byli téměř jistí, že v chrámu se nachází hledané zařízení.

„Tady většina z nás žije. Počet obyvatel se v současnosti pohybuje okolo 90 tisíc, přičemž většina žije zde a pak ještě pár mil na západě. Kdysi nás bývalo mnohem více, to vám však povypráví rada.“

Dobrodruzi stále nevěděli, o co zdejším obyvatelům jde a co po nich budou žádat. Azanyrmuth si myslel, že jsou považováni za staré Aldeřany. Jestli však měl pravdu, to se brzy dozví.

Procházeli dále poměrně zachovalou širokou dlážděnou cestu, která tu patrně zůstala po starých Aldeřanech. Cestou míjeli mnohé usedlosti, vesnice, ale také větší městečka. Většina zdejších domů byla postavena převážně kamene, pouze hospodářská stavení byly ze dřeva. V osadách i vesnicích byla většina domů přízemních, patrové se nacházeli pouze ve větších městečkách.

Zdejší obyvatelé se právě chystali sklízet zdejší úrodu. Obyvatelé zde působili velice spokojeným dojmem, nezdálo se, že by trpěli nějakými válkami, či jinými hrozbami a nepříjemnostmi.

Dobrodruzi vedení Oligthinem dorazili do středu většího města. Jedině zde stálo více vyšších patrových domů. Putovali už jen krátce, než dorazili k cíli. Nyní se všichni nacházeli na zdejším náměstí, jemuž dominoval velký chrám raného románském stylu, jež se tyčil do výše úctyhodných stovdaceti stop. V podobném duchu se v Lianaru zachovalo jen minimum pozůstatků dávných staveb.

„Jsme na místě. Počkejte zatím tady. Jdu o vás dát vědět,“ sdělil dobrodruhům lehce neklidným hlasem.

Zatímco Oligthin zašel do velkého chrámu, dobrodruzi mezitím přemýšleli o zdejším světě. Okolní lidé se podívovali, koho zde najednou zahlédli. Někteří se zastavili, aby si dobrodruhy prohlédli. Zatím se však nikomu z obyvatel nechtělo navazovat kontakt.

Během vyčkávání se dobrodruzi rozhlíželi po okolí a sledovali zdejší život. Oproti Aldeneerinu zde nebyly vůbec obchody a hospody, byly zde pouze malé kovářské, truhlářské a koželužské dílny. Azanyrmuth si už při putování po údolí hojnosti všiml, že jsou zdejší obyvatelé soběstační a když něco někomu scházelo, přicházel na řadu výměnný obchod.

Zakrátko Oligthin vyšel z chrámu k dobrodruhům a pokynul jim: „Rada už vás očekává. Pojďte dovnitř.“ Dobrodruzi tedy Olightina poslechli a následovali ho do chrámu. Chrám byl

poměrně prostě zdoben. Velký vstupní sál dělily od hlavního sálu, kde zasedala rada, velké dubové dveře. Kromě toho ze vstupního sálu na obou bočních stranách pokračovaly dvoje schodiště do horního patra.

Dobrodruzi vstoupili do hlavního sálu, kde u většího stolu, sedělo všech šest členů rady. Jejich věk dobrodruzi odhadovali na úctyhodnou šedesátku. Nejstarší z nich povstal a jal se slova: „Vítám vás opět na Avnilu. Jsem potěšen, že se Aldeřané po tolika stoletích vrátili.“

Když pronášel tato slova, dobrodruzi byli trochu zmatení. Azanyrmuthovi bylo dost věcí nejasných, proto nečekal a dal se též do řeči: „Děkuji za přivítání. Azanyrmuth jméno mé. A se mnou jsou tu ještě Garion a Lideena,“ přestavil ostatní dobrodruhy.

„Těší nás. Já jsem Zolong nejstarší z rady,“ představil se.

„Jak je to dlouho co Aldeřané odešli?“

„Podle starých záznamů to může být více jak 600 možná i 700 let. Vděčíme jim za dar slunečního štítu, díky němuž můžeme zde žít. Jenže štít už po staletí slábne. Kdysi se dalo žít na mnohem větší rozloze. My už toto nepamatujeme, ale v záznamech je zmínka o desetinásobné ploše. Nevíme si s tím rady, magii téměř neovládáme a štít je právě velice komplikovaná a mocná magie. Vaši předkové nám však nezanechali nic, co by nám mohlo pomoci. Ještě, že jste se vrátili, stačilo by pár desetiletí a byly bychom pak nuceni žít v jeskyních,“ vysvětloval zdejší situaci Zolong.

„Proč Aldeřané vůbec odešli?“

„V záznamech je něco o hledání cesty, nebo nějakého cíle. Nevím přesně, ale prý odešli tím kruhem světů, který používali k cestám. Doufal jsem, že nám k tomu povíte více.“

„O starých Aldeřanech toho též moc nevíme. Aldeneerin je v současnosti téměř opuštěný svět, který obývají jen nejrůznější monstra a ze starých měst zbyly prakticky jen ruiny. Naše rasa kdysi na Aldeneerin přišla z jiného světa před 320 lety. O dřívější historii však téměř nic nevíme, muselo se stát něco hrozivého, že naši předkové před námi skryli naši historii.“

„Aha. Říkáte, že Aldeřané jsou zcela pryč.“

„Ano.“

Zolong se zamyslel, bylo mu jasné, že noví Aldeřané o štítu moc vědět nebudou: „Tak to nám asi moc nepomůžete?“

„Říkal jste, že štít slábne?“

„Ano. Je to už proces, který probíhá po staletí. Kdysi to byly jen pomalé změny, ale v posledních letech se chráněná oblast zmenšuje stále rychleji. Kdybyste se vydali za hranice chráněné krajiny, ještě dosud tam naleznete pozůstatky měst, vesnic a osad.“

„Jak je to vůbec nebezpečné mimo štít?“ zajímal se Azanyrmuth o další podrobnosti tohoto světa.

„Slunce tam hodně pálí. Dá se tam nějakou dobu vydržet, ale je to velmi nepříjemné. Ti kdo tam setrvávají dlouhou dobu, utrpí nepěkné spáleniny. Proto je dobré mimo chráněnou oblast cestovat jen za noci.“

„Pravda, že magie je pro nás nová věc, ale postupně se učíme porozumět magii, kterou ovládali staří Aldeřané. Co kdybychom se na to zařízení slunečního štítu přesto podívali,“ navrhol Azanyrmuth doufajíc, že přesto přijde na důvod proč štít slábne.

„Samozřejmě. Pojd'te za mnou.“

Zolong vstal spolu s dalšími dvěma členy rady a vydali se směrem do předsíně. Dobrodruzi je tedy následovali. Společně zamířili k jednomu schodišti v předsíni. Vystoupali na ohoz, jež se nacházel ve výši třiceti stop. Uprostřed protější zdi se nacházely velice bytelné kované dveře.

„Za těmito dveřmi se nachází ono prastaré zařízení slunečního štítu. Počkejte než odemknu zámek a deaktivuji ochranný mechanismus. Jistě chápete, proč se o štít tak bojíme,“ prohlásil Zolong, který právě pomocí klíče na zlatém přívěšku odemykal dveře.

Když Zolong otevřel dveře, dobrodruhům se naskytl pohled na rozlehlou prosluněnou místnost, kde uprostřed stálo na velkém podstavci, zmiňované magické zařízení. Připomínalo spíš

malou podivnou studnu ze čtyřmi sloupky, nad kterou se nacházel kulovitý kovový štít s malým otvorem, jehož středem procházel oranžový paprsek směřující z nitra zařízení směrem vzhůru stropem chrámu do nebe. „To je ono. Jak vidíte, je stále funkční,“ prohlásil Zolong.

Azanyrmuth ve zdejších sále cítil silnou magii. Když přistoupil k zařízení blíže, cítil moc magie zařízení stále silněji. „Na místě s takhle silnou magií jsem ještě nebyl. Domnívám se, že je štít v pořádku.“ prohlásil Azanyrmuth v reakci na magii, kterou zde vycítil. Pak se ještě zeptal: „Ten paprsek býval vždy takový, nebo po čase měnil?“

„Co jsi pamatuji, býval vždy stejný. To nám právě přijde divné. Zařízení se zdá být v pořádku, ale chráněná oblast se zmenšuje.“

„Nebývalo těch zařízení kdysi více?“ napadlo Gariona.

„O tom jsem také uvažoval, ale ve staré knize jsem nenašel žádnou zmínku o více zařízeních či chrámech,“ odpověděl Azanyrmuth.

„Říkáte více zařízení, nebo chrámů?“ zareagoval Zolong.

„Ano. Nenašlo by se něco ve starých spisech?“

„Počkejte chvíli,“ zamyslel se Zolong, „pokud si dobře vzpomínám, v jedné staré mapě byla na jihu zakreslena nějaká významnější stavba.“

„Proč jste se tam kdysi nevydali?“ podivila se Lideena.

„To místo už bylo kdysi před mnoha desítkami let mimo ochranný štít. Když nad tím tak přemýšlím, nikde jsme nenašli žádnou zmínku o dalším zařízení štítu, proto to místo naši předkové nepovažovali za důležité.“

Dobrodruzi na sebe pohlédli, aby se poradili.

„Co myslíte. Stálo by za to, nalézt tu stavbu?“ radil se Azanyrmuth s ostatními dobrodruhy.

„Možná jo, ale ta stavba je kdesi na nechráněném místě,“ reagovala Lideena.

„Můžeme cestovat v noci. To je prý bezpečné,“ navrhl Garion.

„Takže souhlasíte?“

„Ano,“ odpověděli Garion a Lideena.

„Tak jsme se rozhodli se vydat na průzkum toho místa. Můžete nám naznačit, kde se nachází?“ pronesl Azanyrmuth rozhodnutí dobrodruhů a ukázal Zolongovi překreslenou mapku ze starých knih z Lianarských archivů.

„Dobrá. Jsme rádi, že nám pomůžete.“

„Hm,“ podíval se na mapku, kterou mu podal Azanyrmuth, „To je už hodně starý nákres, většina toho již dnes neexistuje. Ten druhý chrám se nachází daleko na jihu. Mělo by to být tady,“ ukázal na mapce předpokládanou polohu chrámu, „i když málokdo má tušení, jak to tam vypadá. Já, ani kdokoliv z rady tam nikdy nebyl. Možná někdo z našich předků, ale ti samozřejmě již nežijí.“

„My si už poradíme,“ prohlásila Lideena.

„Dejte na naši radu. Mimo chráněnou oblast se vydejte až po setmění.“

Když všichni opustili sluneční sál, Zolong opět uzamkl mohutné dveře a znovu aktivoval ochranné zařízení. Dobrodruzi spolu z radou sestoupili do předsíně. Zolong jim ještě popřál hodně štěstí a s ostatními členy rady se odebral zpět do hlavního sálu. Dobrodruzi pak chrám opustili.

„Co myslíte? Co se tam vydat už teď? U hranic počkáme na setmění,“ navrhoval Garion.

„Napadlo mě totéž. Když se dívám na oblohu, tak už je nějaký čas po poledni. Než se setmí, budeme už u hranic,“ souhlasil Azanyrmuth.

Azanyrmuth vytáhl mapku a spolu s ostatními se dal do plánování cesty. Jako výhodná se jevila cesta na východ a po pár milích pokračovat na jih. V mapce bylo mezi slunečním chrámem a druhým chrámem na jihu, zakresleno dalších osm vesnic, či měst. Celková vzdálenost mezi chrámy byla dobrých 10 mil, takže dobrodruhy čekala cesta na celý zbytek dne.

„To akorát vyjde,“ prohlásil Garion.

„Takže vyrazíme. Zásoby máme,“ rozhodl Azanyrmuth.

Cesta probíhala klidně. Jakmile opustili město, pokračovali dlážděnou cestou lemovanou mnohými políčky pastvinami a usedlostmi. Po necelé hodině cesty opustili údolí hojnosti. Následovala vesnice, ve které se cesta dělila. Odtud pokračovali na jih. Zdejší okolí bylo stále lemováno množstvím menších usedlostí s přilehlými políčky, nicméně už ne tak často, jako v údolí hojnosti. Na jihu následovala větší vesnice, kde se rozhodli na chvíli zastavit a odpočinout si.

Místní obyvatelé si příchozí dobrodruhy velice pozorně prohlíželi, neměli vůbec tušení, o koho šlo. Dobrodruzi se proto snažili navázat s místními kontakty a trochu si spolu popovídat. Někteří se báli, ale přesto se našlo pár odvážlivců, co se nebáli a navázali řeč.

„Zdravím vás. Odkud přicházíte?“ zeptal se jeden z nich.

„Přišli jsme z jiného světa. Mluvili jsme s vaší radou ohledně slunečního štítu.“

„Cože? Z jiného světa?“ nechápali místní, pouze jeden z nich stačil vyslovit, „Ano sluneční štít se zmenšuje.“

„Nabídlí jsme pomoc. Snažíme se zjistit proč štít slábne. Zařízení ve slunečním chrámu se zdá být v pořádku, ale jsme přesvědčeni, že je problém jinde,“ popisoval Azanyrmuth současnou situaci.

„A kam tedy jdete?“

„Hledáme na jihu ztracený chrám,“ odpověděl Azanyrmuth.

„Na jih? Tam je to nebezpečné. Slunce tam všechno živé spálí. Tedy ne vše. Stromy a pár druhů zvířete tam dokáže přežít,“ zrazoval je od cesty další z místních.

„Kam vás chrání sluneční štít?“

„Už moc daleko ne. Jsme poslední obývaná vesnice na jihu. Dříve jsme žili i jižněji, ale štít se zmenšuje. Ještě si to pamatuji. Dnes už jsou tam jen pozůstatky starých vesnic. Pokud tam půjdete, tak počkejte na setmění,“ popisovali jim místní zdejší situaci.

„Jistě. Už nám tak radili, ale i tak děkujeme.“

Azanyrmuth se pak podíval na oblohu. Bylo jisté, že večer se blížil. Dobrodruzi se proto rozhodli pokračovat v putování. Rozloučili se s místními a vyrazili po cestě na jih.

Lesy kolem cesty postupně více houstly, stejně tak stará dlážděná cesta se stále více ztrácela v mechu a vysoké trávě. To byla známka toho, že se dostali do opuštěných míst, které již pohlcovala příroda. Brzy dorazili na velkou pastvinu, kde se nacházela další vesnice. Ta však byla opuštěná a podle toho taky vypadala. Propadlé střechy, pobořené zdi a zarostlá pole. Záhy však pocítili sílu zdejšího slunce. Přestože se blížil večer, slunce velice nepříjemně páliło. Stejně tak pohled k zapadajícímu slunci byl velice nepříjemný. Jasná záře slunce dobrodruhy oslepovala. Tráva na pastvině nebyla tak vysoká a vlhá jako v lesích, ale nižší a vyschlá. Podobně na tom byly i stromy, nicméně i zde se lesům ještě dařilo.

„Jsem si jist, že už jsme mimo dosah slunečního štítu. To slunce je nepříjemné,“ konstatoval Garion.

„To je fakt. Pojďme se raději schovat do lesa a počkat než slunce zapadne za horizont,“ navrhla Lideena.

Dobrodruzi se vrátili zpět do příjemného chladu místních jehličnatých lesů. Zde před další cestou pojedli a na chvíli si odpočinuli. Do západu slunce zbývalo něco přes hodinu. Odpočinek se hodil, protože následující noc budou muset zůstat vzhůru. Podle mapy jim zbývá urazit ještě necelých pět mil cesty.

Slunce začalo pomalu mizet za obzorem, to byla vhodná chvíle pokračovat dále. Dobrodruzi

vstali z trávy, sebrali výbavu a pokračovali. Minuli opuštěnou vesnicí. Po rychlém průzkumu v ní nenalezli nic užitečného, zdejší obyvatelé patrně vše užitečné s sebou odnesli. Příliš se zde nezdržovali a pokračovali dále. Lesy na jihu už nebyly tak příjemné a provoněné, ale vesměs suché a řídké. Většině rostlin ostré slunce nedělalo dobře.

Cestou minuli ještě pět podobně zpustlých vesnic a městeček s tím rozdílem, že čím byli dále na jihu, vesnice i cesty byly v horším stavu. Z té poslední zbylo pouze pár obvodových zdí. Vesnici a její okolí dávno pohltily stromy, které na zdejším ostrém slunci dokázaly přežít. Zrovna tak kdysi široká dlážděná cesta byla stále hůře sledovatelná. Z poslední vesnice byla cesta v lesích sotva znatelná i přestože se zde většině rostlin nedařilo a nebyla tak zarostlá. Nadcházející tma též možnosti cestu sledovat, značně ztěžovala, avšak Garionovi pátrání po cestě nečinilo žádné větší potíže. Azanyrmuth seslal kouzlo denního světla na opracovanou bukovou hůl a ta poté slabě osvětlovala okolí.

K místu, kde se podle mapy nacházel chrám dorazili až za úplné tmy. Obloha se na noc zatáhla, a tak ani hvězdy na nebi nebyly k zahlédnutí. V tom Garion v dále zahlédl slabý oranžový paprsek směřující k nebi.

„Myslím, že jsme na místě,“ radostně prohlásil Garion.

„Jak to můžeš vědět? Vždyť není vidět na krok,“ pravila Lideena.

„Však se podívejte vzhůru,“ poukázal Garion na oranžový paprsek.

„To je ono. Podobný paprsek přeci září i ze slunečního chrámu. Měli jsme pravdu v tom, že těch zařízení mohlo být víc. Akorát ten paprsek se mi zdá o hodně slabší. Myslím, že zde určitě najdeme příčinu slábnutí štítu,“ prohlásil Azanyrmuth.

Dobrodruzi se vzápětí vydali směrem k paprsku. Krátce na to narazili v lese na nějaké pozůstatky, patrně obrané hradby. V té tmě toho příliš nešlo rozeznat, světlo hole ozařovalo pouze oblast do deseti stop. Čeho si však dobrodruzi hned všimli, byl použitý kámen. Všechny zdejší stavby byly postaveny z místního narůžovělého kamene, ale kámen, ze kterého byla postavena tato zeď, byl podobný pískovci. Tento kámen se však od pískovce lišil hlavně v tvrdosti, místo aby se drotil, byl pevný jako žula. Mohlo to tu stát už tisíce let.

Následně dobrodruzi objevili o pár desítek stop dále onen hledaný chrám. Ve tmě však toho nemohli příliš rozeznat. Oproti obloze byl jen patrný jeho obrys. Byla to ještě poměrně mohutná stavba ve zvláštním architektonickém stylu, který nikdo z nich dosud neviděl. Celý chrám byl vystavěn na vyvýšené terase a dominovaly mu čtyři ozubené věže jako květy lotosů. Vše bylo už značně zchátralé a vzhledem k panující tmě, nebyly vidět žádné další detaily.

Nalézt vstup do chrámu nebyl problém vzhledem k občasným průvalům ve zdech. Jakmile vstoupili dovnitř, konečně zahlédli cíl jejich pátrání. Uprostřed čtvercového dvora obehnaného po všech stranách sloupovou galerií stálo další zařízení slunečního štítu. Ještě než k němu přistoupili blíže, odhalili příčinu slábnutí štítu. Část jedné věže se kdysi zřítily, přičemž několik kamenů dopadlo přímo na zařízení a poškodily ho tak.

„Už víme proč štít slábne. Podívejte se tamhle,“ prohlásil Garion, jakmile spatřil zřícenou část věže.

„To není dobré. Už to sotva funguje, možná zbývá zdejším obyvatelům mnohem méně, než si myslí. Kdo ví, jestli se štít nezhroutí úplně, až tohle zařízení přestane fungovat“ konstatoval Azanyrmuth.

„Ale co s tím uděláme?“ zajímala se Lideena.

„Zkusil bych se tu ještě porozhlédnout, možná tenhle chrám může něco ještě skrývat,“ navrhol Azanyrmuth.

„Pojďte se na něco podívat,“ náhle zahlásil Garion, který se momentálně rozhlížel po okolních galeriích.

Ostatní k němu ihned dorazili, aby se zeptali: „Co jsi objevil?“

„Podívejte na ty staré sochy,“ poukazoval Garion na mnoho výjevů vytesaných do kamene v galeriích okolo celého nádvoří.

Dobrodruzi si veškeré sochy postupně prohlíželi. V podstatě vyobrazovaly výjevy z dřívějšího života starých Aldeřanů. První vyobrazení bylo o příchodu kruhem světů na tento svět. Druhý o stvoření zařízení chránící svět před sluncem. Na dalším byl obraz místních obdělávající pole. Další vyobrazení byla vzhledem ke staří už značně poničená, a tak ostatní vyobrazení zůstaly zahaleny tajemstvím.

Při dalším průzkumu nádvoří chrámu dobrodruzi objevili vstup do dvou chodeb pokračující do dalších menších místností. Velké kamenné rámy průchodů byly velice bohatě zdobeny množstvím ornamentů, zato následující chodby byly zcela bez výzdoby. Jižní místnost byla ještě celkem zachovalá, avšak téměř prázdná, pouze se uprostřed nacházel jakýsi vyvýšený kamenný blok zdobený mnoha ornamenty. Na jeho horní části byl dosud patrný záhadný symbol. Zub času však vykonal své, a tak ho nebylo možno přesně identifikovat. Rozhodně se však nepodobal ničemu známému. Dobrodruzi přemýšleli o významu kamenného bloku. Mohlo se jednat o nějaký oltář, ale nikde nebyly patrné žádné náznaky, komu byl zasvěcen. Dost možná byl účel kamene jiný.

Když dobrodruzi nezjistili nic zajímavého, dali se do průzkumu druhé místnosti na opačném konci chrámu. V ní se tentokrát nacházelo poměrně velké schodiště vedoucí do spodního patra. I toto schodiště bylo netradičně řešeno. Z patra nejprve vedly dvojce točité schodiště, které se setkávali na podestě v mezipatře a dále dolů pokračovalo pouze jedno široké. Všichni dobrodruzi po něm opatrně sestoupili do spodního patra. Cestou dávali pozor, kam šlapou, protože schodiště bylo letité a neměli ponětí, v jakém bylo stavu.

V podzemním patře chrámu byla úplná tma, jediný zdroj světla, který měli dobrodruzi k dispozici bylo pár loučí a očarovaná hůl. Ta však poskytovala málo světla, a proto zapálili jednu z loučí. Mihotavé světlo louče osvětlovalo nevelikou místnost, ze které pokračovala pět stop široká chodba s klenutým stropem.

Dobrodruzi pomalu pokračovali chodbou dále vpřed, přičemž se prodírali množstvím mnoholetých pavučin. Chodba po pár desítkách stop končila kamennými dveřmi umístěnými v podobném kamenném rámu, jako u chodeb na povrchu. Nyní vyvstala otázka jak kamenné dveře otevřít. Už od pohledu byly velice těžké a oni tři by s nimi asi sotva mohli pohnout. Azanyrmuth jen přistoupil blíže a snažil se nalézt nějaký mechanismus, kterým by se daly otevřít.

Po chvíli hledání si ve výklenku poblíž rámu povšiml rezavé železné páky. Zkusil za ni zatáhnout. Následně se veliké kamenné dveře daly do pohybu. Hluk pohybu dveří narušoval zdejší věčné ticho a současně se skulinami mezi kamennými bloky sypal na zem litý prach. Cesta do útrob podzemí chrámu byla volná.

Opatrně vstoupili do velikého čtvercového sálu jehož délka strany byla dobrých 40 stop. Světlo louče ho sotva ozářilo. Tento sál fungoval zřejmě jako rozcestí, nacházelo se zde dalších pět průchodů, z nichž většina byla uzavřena podobným kamenným blokem, jako u vstupu. Azanyrmuth si všiml nad každým průchodem nápisu ve staré Aldeneerštině. Většině nápisům dokázal Azanyrmuth porozumět. U prvních dveří zleva stálo: K POKOJI a SCHODY, u dalších: K LABORATOŘÍM, u dveří naproti nápis nedokázal přečíst, u dveří napravo opět: „K LABORATOŘÍM a u posledních napravo: KE KNIHOVNĚ a SCHODY. Tyto poslední dveře byly jako jediné vyvrácené. Kromě průchodů se uprostřed sálu nacházel podobný vyvýšený kamenný

blok, jako v místnosti na povrchu.

Všichni se jednohlasně shodli na průzkum knihovny. Dali se proto volným průchodem hned vpravo. Hned za průchodem se vpravo nacházelo schodiště kamsi dolů a naproti další kamenné dveře. Nápis nad dveřmi byl tentokrát neúplný, šlo přečíst jen část nápisu, kde stálo: HOVNA

Azanyrmuth se po přečtení pousmál a prohlásil: „Hm. Septik tam fakt asi nebude.“

„Cože, jaký septik?“ podivila se Lideena.

„Ale. Jde přečíst jen část slova a tam stojí hovna. Určitě tam dříve bylo napsáno knihovna.“

„Tak se přesvědčíme a uvidíme jaká je pravda,“ prohlásil Garion a přistoupil ke dveřím.

Zatáhl za blízkou železnou páku. Když za ní zatahoval, cítil, že má svá nejlepší léta za sebou a málem mu zůstala v ruce. Kamenné dveře se pomalu otevírali a dobrodruzi s napětím očekávali, co se bude v místnosti nacházet.

Byla to skutečně knihovna. V sále bylo dosud zachováno množství kamenných polic, jenže povětšinou prázdných. Staří Aldeřané patrně většinu všechno odnesli, nebo dlouhá léta vykonala své. Dobrodruzi se procházeli prázdnou knihovnou a pátraly po případných zbytcích. V tom si Garion v rohu na kamenném stole povšiml hromady dosud zachovaných knih. Azanyrmuth k nim ihned přiběhl a začal si je se zájmem prohlížet. Všechny knihy byly zcela neporušené, pravděpodobně byly chráněny podobnou magií stejně jako knihy v podzemí Lianaru.

Azanyrmuth si postupně prohlížel všechny knihy, které byly psány ve staré Aldeneerštině. Ne všemu však dokázal porozumět, na to by potřeboval více času, přesto našel to, po čem pátrali. V jedné knize bylo popsáno vše ohledně slunečního štítu, včetně jeho konstrukce, nákresů a dalších důležitých detailů. Přestože byla psána starým jazykem, dokázal porozumět některým důležitým věcem.

Mezi ně patřilo například zjištění. Že pro vytvoření stabilního slunečního štítu jsou zapotřebí dvě zařízení. Potvrdila se tak domněnka dobrodruhů. Dále je možné toto zařízení využít pro vytvoření jiných druhů štítů, nebo také další plošné efekty.

„Tak co. Myslíš, že by se dalo to zařízení opravit?“ zeptala se Lideena, která spolu s Garionem pozorovala Azanyrmutha, který se zaujetím studoval knihu pojednávající o slunečním štítu.

„Já myslím, že ano. Jen bych potřeboval pár dní, než by se mi podařilo přeložit z knihy více. Mnohá slova jsou pro mě neznámá,“ odpověděl Azanyrmuth zamyšleně prohlížející si knihu.

„Takže?“

„Dnes bych se do toho nepouštěl, co kdybychom něco pokazili. Ostatně ten štít ještě vydrží pár let. Na druhou stranu, když už jsme tu, tak by to podzemí jistě stálo za to ještě prohledat,“ prohlásil Azanyrmuth a posléze si knihy uložil ke svým věcem.

V knihovně se nacházeli kromě knihoven, stolů a židlí, ještě další dveře na levé straně. Nad nimi se nacházel nápis: „LABORATOŘ“ Garion zatáhl za páku ve výklenku a kamenné dveře se otevřely. Uprostřed dalšího stejně velkého sálu, jako knihovna, zbyl pozůstatek neznámého zařízení z kovu. Bylo již prakticky zničeno a tudíž k ničemu. Kolem zbytku zařízení stálo množství prázdných kamenných stolů. I zde si většinu věcí staří Aldeřané odnesli, a tak tu nic zajímavého na průzkum nebylo. Dobrodruzi proto pokračovali dalšími dveřmi naproti.

Nyní se dostali do dlouhé chodby, pokračující od laboratoře levým směrem. Opatrně jí procházeli. Po pravé straně chodby se nacházela celá řada dveří, nad nimiž bylo vytesáno množství podivných nápisů. Většina z nich šla ještě přečíst, stálo tam například: TRNOVÁ HRŮZA, SLUNEČNÍ BESTIE, LEPIVÝ SLIZ SMŮLY a jiné. Dveří po pravé straně napočítali devět. Na

levé straně nejdříve následovala krátká chodba zakončena dveřmi, poté další dveře a opět další krátká chodba zakončena dalšími dveřmi, u všech se nacházel nápis: VSTUPNÍ SÁL. Na konci chodby po levici byl vchod do další laboratoře.

„Když čtu tak ty nápisy, říkám si, kam jsme to vlezli,“ pravil Garion.

„Mě to přijde jako nějaká sbírka potvor. Možná jsou to nějaké experimenty. Staří Aldeřané tu patrně něco zkoušeli. Snad se více dozvím z těch pár knih,“ prohlásil Azanyrmuth.

„Co kdybychom se někam podívali?“

„Nepřijde mi to jako dobrý nápad. I když za ta staletí tu asi nic živého nezůstalo, přesto bych byl opatrný. Při studiu knih pojednávající o různých creepách, jsem objevil pár bytostí, které dokáží přežít po staletí,“ zrazoval od záměru Gariona Azanyrmuth.

„Asi máš pravdu. Je zbytečné se zaplétat do věcí, o kterých nemáme nejmenší tušení,“ souhlasil Garion, přestože jeho zvědavost byla silnější.

„Pojďme tohle podzemí prozkoumat dál, tamhle by měla být další laboratoř,“ ukázala Lideena na další kamenné dveře.

Garion zatáhl za páku u dveří a cesta do druhé laboratoře byla volná. Dobrodruzi nahlédli do sálu. Tentokrát se uprostřed nacházel velký kamenný kulatý stůl a nad ním pozůstatek starodávného zařízení z kovu. Jeho stav byl podobně mizerný jako v první laboratoři. U zdí stálo ještě několik menších polic a dalších stolů. Stav této laboratoře byl stejný jako předchozí. Opět bylo vše cenného a zajímavého dávno odvezeno, nebo zničeno. Z laboratoře vedly další dveře s nápisem: POKOJE.

Garion opět přistoupil k páce u dveří. Když za ni zatáhl, ozvalo se křupnutí a kus páky zůstal Garionovi v ruce, po tom jen suše prohlásil: „A sakra. Sem se asi nepodíváme.“ Ještě zkoušel najít způsob, jak dveře otevřít. Díval se na zbytek táhla páky. Napadlo ho vložit do jednoho z ok řetězu kus tyčky. Když tak učinil, pokusil se opět zatáhnout. Povedlo se, dveře se daly do pohybu.

Před nimi se nacházela další síň. Stejně jako laboratoře a knihovna, byla opět téměř prázdná. Ze síně pokračoval průchod do dalších menších sálů, které dříve sloužily jako jídelna, odpočinkový sál, ložnice a další menší sály. Tato část podzemí, patrně kdysi sloužila k pobytu těch, kteří tu dříve experimentovali. Avšak po starých Aldeřanech zde zůstal jen prázdný kamenný nábytek, dřevěný se už dávno rozpadl v prach. Azanyrmuth se ještě procházel po obytných sálech ve snaze najít něco zajímavého. Ostatní mezitím rozmýšleli o jejich dalším postupu. Pochybovali o tom, zda se tu dá ještě vůbec něco najít.

Jejich pochyby však rozptýlil Azanyrmuth, který za kamennou polici našel ukryt jakýsi deník psán opět v jazyce starých Aldeřanů. Dost možná ho zde staří Aldeřané zapomněli. Azanyrmuth deník uložil k ostatním věcem.

„Tak co. Nevrátíme se už raději zpět? Bez tak tu toho moc nezbylo,“ navrhovala Lideena.

„Já bych byl pro. Kromě pár knížek jsme tu nic nenašli. Žádné cennosti nebo poklady,“ souhlasil Garion s Lideenou. Sám doufal, že po starých Aldeřanech zde zůstalo mnoho pokladů.

„Cennosti?“ podivil se Azanyrmuth.

„Však víš. Nějaké šperky, zlaté číše, zlaté a tak.“

„Jsme tu přece z jiného důvodu. Navíc tenhle chrám sloužil spíše k experimentování, a tudíž zde asi nepotřebovali nějaké zlato,“ pravil Azanyrmuth.

„Asi máš pravdu. Sice jsem si to představoval jinak, ale co se dá dělat,“ souhlasil zklamaně Garion.

„Myslím, že jsme našli to co jsme hledali. Vydal bych se pomalu zpět. Už jsem také docela unavený.“

Dobrodruzi se nechtěli se vracet přes všechny sály, ale zkusit druhé dveře v obytných sálech, které podle Garionova orientačního smyslu, měli vést zpět do hlavního sálu. První dveře šly bez

problému otevřít. Za nimi se nacházelo po pravé straně další schodiště do spodního patra a naproti dveřím další s nápisem: VSTUPNÍ SÁL. Po zatáhnutí pákou se dveře daly do pohybu, ale hned nato se zasekly. Prostor mezi rámem dveří a kamenným blokem byl natolik malý, že nebylo možno se pod nimi proplazit.

„Kudy teď?“ zeptala se Lideena.

„Co zkusit to schodiště? Pokud mě má orientace neklame, měli bychom se tudy dostat ke knihovně,“ navrhol Garion.

Ostatní s Garionem souhlasili, a tak se vydali po schodech do spodního patra. Když sestoupili prvních pár schodů, objevili v mezipatře dveře s nápisem: ZÁSoby. Zkusili za tyto dveře nahlédnout. Garion je otevřel a všem se nyní naskytl pohled na potemnělou chladnou místnost, kde zůstaly pouze velké prázdné police sloužící patrně k uskladnění jídla.

Dobrodruzi se zde nezdržovali a sestupovali po schodech dále do hlubin. Schodiště pokračovalo z mezipatra vlevo. Když dorazili do spodního patra, povšimli si vlevo větších dveří a nad nimi nápisu: EXPERIMENTY.

„Co myslíte? Nepodíváme se tam?“ navrhol Garion.

„Když už jsme tady, tak proč ne,“ souhlasil Azanyrmuth.

Garion tyto dveře otevřel opět pákou umístěnou postranně. Dveře se daly pomalu do pohybu a dobrodruzi s napětím očekávali, co se tentokrát bude za dveřmi nacházet, i když tušili, že bude výsledek podobný, jako v ostatních sálech tohoto podzemí.

Následující sál byl stejně velký jako vstupní. Ani tentokrát se dobrodruzi nemýlili v tom, že byl opět prakticky prázdný a zbyly tu ten kamenné části vybavení.

„Tak zase nic,“ povzdechl si Garion.

„Tady už nic nenajdeme, pojďme radši pryč,“ navrhovala Lideena.

Dobrodruzi souhlasili s Lideenou a vystoupali po protější schodišti do horního patra. V mezipatře, kde schodiště pokračovalo vlevo, byly opět dveře. Tentokrát byl nápis neúplný a šlo jen stěží přečíst pár písmen. Ty už neotevírali a šli raději do horního patra.

Garion se nemýlil, po pravé straně se skutečně nacházely dveře do knihovny a vlevo byl hlavní vstupní sál. Už dále nic neprohledávali, beztak toho ve zdejší podzemí moc nezbylo. Dobrodruzi zamířili ke schodišti a opustili tak podzemí chrámu.

Mohlo být už po půlnoci. Avšak to nevěděli přesně, protože délka dne i noci byla rozdílná oproti Aldeneerinu. Dobrodruzi se naposledy pokochali neobyčejnou architekturou starého chrámu a pomalu se vydali na cestu. Ačkoliv už na ně přišla únava, museli se dostat alespoň na místo, kde je povrch dosud chráněn slunečním štítem. Na cestu si svítili holí, která byla očarována denním světlem.

Sotva znatelnou cestou se vraceli zpět na sever předat zprávu zdejší radě. Orientace v temné a zatažené noci byla poněkud obtížná. Lesy byly velice tiché, žádná noční zvěř se neozývala. Pouze v trávě se občas ozvalo slabé cvrkání. Ruiny starých vesnic a usedlostí byly za této noci sotva znatelné. Dlouho si dobrodruzi mysleli, že vůbec nedorazili ani k první opuštěné vesnici. Jak však pokračovali dále na sever, cesta byla stále více znatelnější, a tak si byli jistí, že se blíží k vytouženému cíli.

Po dlouhé cestě dobrodruzi minuli jednu z mnoha opuštěných vesnic. Garion ji poznal. Byla to ta, která byla opuštěna teprve nedávno. I lesy severně byly mnohem živější a vlhčí. Občas se dalo zaslechnout houkání nočních ptáků. To už si byli jistí, že se nachází v části světa, která byla chráněna slunečním štítem.

Utábořili se na malém paloučku nedaleko cesty. Noc byla poměrně chladná, a proto se chtěli trochu zahřát u ohně. Azanyrmuth a Lideena posbírali v okolí pár větví, zatímco se Garion pustil do rozdělávání ohně. Po chvíli se už dobrodruzi hráli u příjemně praskajícího ohně. Postupně dobrodruzi, jeden po druhém, ulehli. Vytoužený spánek přišel záhy. Po dlouhé průzkumné výpravě přišel velice vhod.

Druhý den se ráno probudili do krásného slunečného dne. Paprsky ranního slunce pronikaly mezi vzrostlými jehličnatými stromy a osvětlovaly tak malý palouček zlatavou září. Kapky ranní rosy dosud ulpívaly na stéblech vysoké trávy. Příjemnější probuzení si dobrodruzi ani nemohli přát. Posnídali, upravili se a pomalu pokračovali v cestě.

Cesta k chrámu slunce trvala ještě dobré tři hodiny. Cestou již míjeli opět prosperující vesnice a usedlosti. Občas se pozdravili s místními, ale do větších rozprav se nepouštěli, bylo potřeba předat zdejší radě objevy, které učinili v druhém chrámu.

Před polednem konečně dorazili ke chrámu slunce. Ihned zašli do hlavního sálu, kde běžně zasedá rada. Tentokrát byl zde pouze Zolong, který si momentálně prohlížel knihy knihovně umístěnou ve výklenku.

„Už jste se vrátili,“ zaradoval se Zolong, jakmile dobrodruhy zahlédl a ihned je nedočkavě začal vyzvídat: „Tak co jste zjistili?“

„Druhý chrám dosud skutečně stojí,“ začal s vypravováním Azanyrmuth.

„A co jste v něm našli?“

„Spoustu zajímavého. Dosud tam je i druhé zařízení slunečního štítu, jenže je poničené a už sotva funguje. To je ten důvod, proč sluneční štít slábne. K fungování jsou totiž potřeba dvě zařízení,“ popisoval pravou příčinu slábnutí štítu Azanyrmuth.

„A jak jste dopadli. Opravili jste ho?“

„Do opravy jsme se zatím nechtěli pouštět, mohli bychom zařízení nechtěně ještě víc poničit a mohlo by dojít k úplnému zhroucení štítu. Našli jsme tam tuto knihu,“ ukázal Azanyrmuth Zolongovi knihu. „Je zde vše o těchto zařízeních. Je však psána starým jazykem a bude mi trvat nějaký čas než ji přeložím. Potom bychom určitě dokázali druhé zařízení opravit a Avnil by byl opět v bezpečí.“

„Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Možná pár desítek dní. Nedovedu říct přesně. Záleží, jak mi překlad půjde. Každopádně by měl štít vydržet ještě léta, a tak není proč se bát,“ ujist'oval Azanyrmuth Zolonga.

„Doufám, že máte pravdu. V současnosti jste naše jediná naděje.“

„Nebojte. Vrátime se.“

„Dobrá. Dám to na vědomí radě. Hodně štěstí při překladu.“

Zolong poté opustil hlavní sál postranními dvířky.

„A my asi taky půjdeme. Moladira budou ty naše objevy jistě taky zajímat,“ pravil Azanyrmuth. A tak dobrodruzi opustili palác a pomalu se vydali na zpáteční cestu ke kruhu světů. Cesta probíhala klidně. Občas prohodili opět pár slov s místními a ujist'ovali je o tom, že sluneční štít bude znovu fungovat.

Po necelých čtyřech hodinách chůze se octli v chladném jehličnatém lese v blízkosti místa, kde se nacházel kruh světů. Příjemný chlad a vlhko lákalo k odpočinku na mnohých paloučcích. Dobrodruzi se však již těšili domů. Azanyrmuth přistoupil k ovládacímu pultu kruhu světů a zadal kombinaci na Aldeneerin.

Jakmile se kruh aktivoval, dobrodruzi se ještě naposledy pokochali pohledem na zdejší lesy

a vstoupili vstříc otevřenému portálu. Znovu následoval ten obvyklý pocit nehmotnosti a dalekého přesunu prostorem. Když ten pocit ustal, zahlédli známé nádvoří. To byli už doma. V tu dobu se zrovna na Aldeneerinu rozednívalo, proto byl zatím všude klid. Většina zdejších totiž ještě spala ve svých pohodlných postelích.

Bylo to hodně nezvyklé najednou přeskočit z doby pozdního odpoledne do ranního rozbřesku. Tyhle časové rozdíly jsou velice matoucí. Během těch výprav se všichni museli vypořádat s rozdílnou délkou dní na jednotlivých světech. Zdejší dobrodruzi si na to jen těžko zvykali.

Dobrodruzi si zatím odnesli věci do svých komnat. Znovu se nasnídali, dalo-li se tomu tak říkat. Bylo to hodně podivné nejdřív snídat, obědvat a potom znovu snídat. Spíše to byla z hlediska Avnilu odpolední svačina, avšak z hlediska Aldeneerinu to byla zase snídaně. Potom je před polednem bude čekat opět oběd a pak půjdou spát, načež si večer dají opět další snídani. Zkrátka tohle náhlé střídání fází dne umělo nadělat v hlavách dobrodruhů vydávajících se jiné světy, řádný zmatek.

Do úplného rozednění zbýval ještě nějaký čas, který dobrodruzi využili ke krátkému odpočinku. V tuto brzkou dobu by beztak někoho ze zdejší rady nepotkali.

Všichni si na dobrou hodinku zdřímli. To už venku zpívali ptáci a do komnat pronikaly první paprsky ranního slunce. Postupně se všichni dobrodruzi, kteří se účastnili výpravy na Avnil, sešli v zasedací komnatě, kde čekali na Moladira. Ten se v těchto částech paláce často pohyboval, zbývalo jen počkat.

„Už jste zpátky. Nevěděl jsem, že už jste se vrátili. Kdy jste jste přišli“ prohlásil Moladir, který byl přítomností dobrodruhů trochu překvapen.

„Dorazili jsme hodně brzo ráno,“ odpověděl Garion.

„Aha. Tak to jo. A co jste zjistili? Povídejte.“

„Takže zařízení slunečního štítu dosud částečně funguje. K vytvoření ochranného štítu jsou zapotřebí dvě zařízení, avšak to druhé jsme našli částečně poškozené. Štít z tohoto důvodu slábne a dost možná se časem zhroutí úplně,“ popisoval situaci na Avnilu Azanyrmuth.

„Hm. Tak přeci jen něco po starých Aldeřanech zůstalo.“

„Druhé zařízení bylo umístěno v nějakém prastarém chrámu, který patrně sloužil k nějakým experimentům. Všechno však bylo kdysi odneseno nebo zničeno. Jediné co jsme našli, byly tyto knihy,“ vyskládal Azanyrmuth na stůl staré knihy.

„V jedné z nich je podrobný popis zařízení štítu. Je však psána starým jazykem, takže je potřeba ji přeložit. To bych měl v blízké době snad zvládnout,“ ukázal Azanyrmuth Moladirovi knihu.

„Velice zajímavé,“ zamyšleně si Moladir prohlížel nákresy v knize. Poté se ještě zeptal: „A co ten svět? Je obýván?“

„Ano. Místo chráněné štítem je dosud obýváno zhruba devadesáti tisíci obyvateli. Ti se žijí převážně farmařením. Kdysi se prý setkali se starými Aldeřany. Ti pak odešli a nikdo už o nich více neslyšel. Zůstal po nich jen sluneční štít, který postupně slábne. Místní se toho velice obávají. Pokud by štít zkolaboval, museli by žít v jeskyních. Slunce je mimo štít opravdu hodně ostré a nepříjemné,“ vyprávěl Azanyrmuth.

„Myslím si, že by bylo dobré místním pomoci. Kdybychom dokázali zařízení nějak opravit, popřípadě i vyrobit další, získali bychom přátele a také útočiště v případě nějaké nenadálé nepříjemnosti. Navíc je na Avnilu je velice úrodná půda.“ navrhovala Lideena.

Moladir se zamyslel a po chvílce přemýšlení pravil: „Na tom návrhu něco je. Kdyby se něco stalo a my bychom se museli z nějakého důvodu opevnit v Lianaru, měli bychom odkud získávat jídlo a další zásoby. Dobrý nápad, hned ho přednesu radě. Můžete jít. Knihy zatím schovám do našich knihoven, které máme určeny právě na takové objevy. Azanyrmuth se zatím pustí do překladu knihy

o slunečním štítu, věřím, že jsme konečně našli něco užitečného.“

Moladir pobral knihy a opustil sál. Dobrodruzi se též odebrali ze zasedací komnaty a šli si užívat zaslouženého volna.

Uplynulo několik dní. Jednoho pěkného večera byl Azanyrmuth na cestě k Moladirovi. Měli společně probrat události týkající se ohledně Avnilu.

„Pojď dál a posaď se,“ uvítal Moladir Azanyrmutha ve své útulné komnatě.

„Těž vás zdravím,“ opětoval pozdrav Azanyrmuth a posadil do pohodlného křesla naproti krbu, ve kterém Moladir před malou chvílí zatopil.

„Chtěl jste se mnou projednat situaci ohledně Avnilu.“

„Ano. Rada dnes rozhodla. Zaměříme se na překlad knih donesených z Avnilu, především ta, která pojednává o slunečním štítu. Jakmile zjistíme jak ta zařízení fungují, podnikneme další výpravu na Avnil za účelem plně zprovoznit sluneční štít. Avnilané budou jistě dobří hospodářští spojenci,“ sdělil Moladir rozhodnutí rady.

„To rád slyším.“

„Takže se zítra společně s ostatními badateli pustíš do překladu.“

„Dobrá. Ale občas bych se na pár rád vrátil domů, u nás na statku je zase spousta práce a bude mě potřeba i tam.“

„Ano. To nebude problém, chápu tě.“

„Dobře. Zítra se pustím do překladu.“

Azanyrmuth bych tak na mnoho dalších dní zaměstnán studiem staré knihy. Stejně tak ostatní se zaměřili hlavně na výzkum a výpravy se podnikali pouze na Darendaaaru, kde probíhali přípravy na vyčištění dolů.

4

Tajemství hlubokého lesa

Od výpravy na Avnil uplynulo téměř 40 dní. V to období téměř neustále přšelo, a tak měl Azanyrmuth s ostatními badateli spoustu času na studium staré knihy. Během té doby se jim už podařilo rozluštit mnohé. Překlad byl místy hodně náročný, a proto si Azanyrmuth potřeboval občas odpočinout. Zpravidla se vracel pár dní na statek. Nedávno našel nového přítele Dazaviuse. Byl to druid, který patřil do společenství druidů, kteří razili názor žít v souladu s přírodou. Kdy toto společenství druidů vzniklo, si již nikdo nepamatuje, ale patrně to mohlo být už na počátku věku.

Druidi žili většinou v lesích a tvořili tam často uzavřené komunity. Své příbytky stavěli výhradně z přírodního materiálu a razili zásadu, spotřebovat jen tolik, kolik je potřeba k přežití. Za mnohá léta se naučili přírodní magii, a tak většina z nich vládla silou přírody. Jen málokdy někdo z nich cestoval do měst a více se seznamoval s lidmi. Dazavius byl však otevřenější. Občas navštěvoval i menší města, kde se snažil obyvatele poučit o souznění s přírodou. Jednou se tak seznámil i s Azanyrmuthem, který si s ním občas dobře popovídal. Samozřejmě řeč padla i na kruh světů a Dazavius se rozhodl k tomuto velkému výzkumu přidat. Jednak chtěl prosazovat záměry druidů i při průzkumu jiných světů, ale také poznat i jiné světy. Hlavně nechtěl, aby Aldeřané vydrancovali jiné světy.

Dazavius se v několika posledních dnech věnoval také studiu knihy o ostatních světech. Jedna ho velice hodně zaujala. Popisovala svět, kde tamější rasa žila v souladu s přírodou a za to byla odměňována její magickou mocí.

Dazavius chtěl tento svět prozkoumat, avšak všichni byli natolik zaneprázdněni studiem knihy z Avnilu, nebo přípravami na vyčištění dolů na Darendaaře, že se nikdo nechtěl pouštět do další výpravy. Navíc mnozí dobrodruzi se nevrátili z výprav živí a noví se nyní moc nehrnuli. Jediný Azanyrmuth se rozhodl tuto výpravu s ním podniknout.

Oba se sešli jednoho deštivého jarního dne v Moladirových komnatách. Chtěli se s ním před uvažovanou výpravou poradit.

„Tak co máte v plánu?“ ptal se jich Moladir.

„Jak jsem se zmiňoval minule, chtěli bychom se vydat na průzkum tohoto světa,“ ukázal Azanyrmuth knihu o světě, jehož jméno zatím nikdo nedokázal přesně přečíst.

„Ukažte,“ vzal si Moladir knihu a začal si jí zběžně prohlížet.

„Tohle mě už kdysi zaujalo. Zvláště ty pasáže o magii vypadají velice zajímavě. Určitě by bylo dobré s místními navázat kontakt, jejich schopnosti by nám mohli přijít v budoucnu vhod.“

„Teď jen doufat, že s námi budou chtít navázat kontakt. Četl jsem tam, že jsou celkem uzavřeni a není je vůbec jednoduché potkat,“ prohlásil Azanyrmuth.

„A jak se vlastně ti místní jmenují?“

„Pořádně ani nevím. Jejich jméno, jméno světa a jejich měst je psáno v neznámém jazyce. To už jsem si kdysi všiml, že staří Aldeřané psali názvy některých ras v jazycích té popisované rasy. Nevím proč to takhle dělali. Snad chtěli zachovat původnost, nebo by překladem do Aldeneerštiny vznikl nějaký paskvil,“ domníval se Azanyrmuth.

„Asi to tak bude. Buďte na sebe opravdu opatrní. Jdete tam pouze vy dva. To je něco jiného než standardní výpravy,“ varoval je před odchodem Moladir.

„Ano budeme. Však víte, co už jsem posledně zažil.“

„Hodně štěstí.“

Opustili Moladirovi komnaty a vybavení pokračovali přímo na hlavní nádvoří. Azanyrmuth

přistoupil k ovládacímu panelu a začal zadávat příslušnou kombinaci symbolů. Červené zámky se postupně rozsvěcovaly. Před přiložením ruky na vnitřní červenou polokouli se Azanyrmuth nadechl. V tomto okamžiku byl vždy plný napětí. To byl okamžik pravdy, kdy se mělo zjistit, zda se dá na kýžený svět dostat.

Pochyby se rozptýlili, když se kruh světů aktivoval a ve vnitřním prstenci vznikla ta iluze stojaté vody. Azanyrmuth a Dazavius vstoupili vstříc otevřenému kruhu světů. Nastal známý pocit přenosu nekonečným prostorem.

Když vyšli na druhé straně, kruh se uzavřel a oba se poté rozhlédli po okolí. Nacházeli se na malém travnatém paloučku na vyšším kopci. Z něj byl velice dobrý rozhled do okolních údolí a vysoká pohoří. Vše bylo pokryto velice hustými a vzrostlými lesy. Nikde ani náznak po nějakém osídlení. Celý svět působil úplně opuštěně. Z knihy však Azanyrmuth vyčetl, že ona rasa se umí výborně ukrývat, a tak bude třeba pro setkání vynaložit více úsilí.

Zdejší slunce však bylo schováno za zataženou oblohou, a proto bylo obtížné odhadnout čas. Dazavius však dokázal určit období dne. Mohlo zde být něco po poledni. Jako druid měl cit pro počasí a určování fáze dne.

V okolí byl příjemný klid a zdejší roztodivná fauna občas vyluzovala neznámé zvuky. Dazavius z tohoto místa cítil zvláštní klid a mír. Nikdy ještě v žádném lese nepocítil takovou vnitřní harmonii.

„Ještě jsem se nikde tak dobře necítil,“ prohlásil Dazavius.
„Taky se zde cítím dobře. Je to zvláštní pocit. Až se mi odsud nechce.“
„Pojďme se podívat do zdejších lesů.“

Vydali se k nejbližšímu lesu. Stačilo urazit jen malou vzdálenost a již se nacházeli v příjemně chladném pralese. Ten doslova překypoval životem. Koruny vzrostlých listnatých stromů byly plny zdejšího ptactva, které dovádělo na mnohých menších větvích. Po celém lese poletovalo množství pestrobarevných světlušek a do toho byl slyšet zvláštní slabý cinkot. Nikdo z nich ještě něco podobného neslyšel, ale působilo to na oba velice uklidňujícím dojmem.

Poměrně dlouho pozorovali celou tu okolní nádheru, až si oba všimli další zvláštnosti. Ve vzduchu poletovalo něco hodně velkého a hlučného, avšak téměř neviditelného. Chvilí jim trvalo, než zpozorovali, odkud silný bzučivý zvuk přicházel. Pár chvil to poletovalo v jejich blízkosti, a poté to s velikou obratností zmizelo mezi korunami vysokých stromů.

„Co to bylo?“ podivil se Azanyrmuth.
„Nevím. V životě jsem nic podobného neviděl. Avšak slyšel jsem o creepách, co se zneviditelňují, či jinak matou lovcům smysly.“
„Magie iluzí a neviditelnosti je pro mě zatím vzdálená budoucnost. Staří Aldeřané ji ovládali, ale je poměrně náročná, alespoň pro mě. No pojďme dál, uvidíme, co zde ještě potkáme.“

Pokračovali příjemným lesem zhruba na severovýchod, když vtom se náhle Dazavius zastavil.

„Co se děje?“
„Měl jsem chvilkový pocit, že tu nejsme sami,“ odpověděl Dazavius a při tom se rozhlížel po okolních lesích.
„V okolí je klid, ale také jsem měl ten pocit. Trval jen chvilku, takže jsem to považoval jen za šálení mých smyslů. Však vidíš, jak je tento svět jiný.“
Nikdo z nich však v okolí nic zlého necítil, a tak pokračovali v cestě.

Poklidně putovali panenskými lesy. V dáli se ozvalo zahřmění a krátce na to začal les zkrápět slabý déšť. Dazavius cítil příchod poměrně silné bouřky.

„To bychom měli najít nějaký úkryt,“ prohlásil Azanyrmuth.

„A jo. Neuvědomil jsem si to. Nám druidům bouřky a špatné počasí nijak nevadí. Za ta staletí jsme se s přírodou naučili žít a nesoupeřit s ní.“

„Něco na tom bude, ale já si raději najdu něco, kde bychom mohli přečkat bouři v suchu.“

Azanyrmuth se trochu poohlédl po okolí. Hledal nějakou menší jeskyni, nebo alespoň nějaký skalní převis. Nic vhodného však nenašli, a tak se rozhodl z větví a křoví postavit provizorní přístřešek.

Náhle se velice silně rozpršelo. Příjemný les se náhle ponořil do tmy a během chvíle déšť vytvořil po lese řadu větších louží. Oba po celou dobu seděli ukryti pod provizorním přístřeškem a pozorovali bouřku, která zatím vůbec neustávala. Blesky často osvětlily zataženou oblohu a přilehlé okolí, velice jasným světlem. Čas si krátili pozorováním bouře a povídáním si o druidí společnosti a vztahu současných Aldeřanů k přírodě.

Než se bouře přehnala, mohly uplynout dobré tři hodiny. Už dále nečekali a pokračovali v cestě. Silný déšť celý les řádně promáčel, a tak se oba brodili často bahnem. Ještěže si Azanyrmuth bral na výpravu dobré boty z té nejlepší kůže. Při jedné výpravě doplatil na obyčejné obutí.

Cestovali dále. Mohli už za celý den urazit možná i pět mil. Když se Dazavius opět zastavil. Chvilí se znovu rozhlížel po lese. Něco se mu nezdálo.

„Zase ten pocit?“

„Ne. Tentokrát ne. Ale ten les mi přijde najednou divný. Schválně se zaposlouchej,“ poukázal Dazavius na okolní les.

A měl pravdu. Les v okolí byl najednou jiný. Bylo v něm tichu a pusto. Žádná zdejší roztodivná fauna, světlušky ani neviditelní obří ptáci. Navíc Dazavius cítil přítomnost nějaké kletby či nemoci.

„Abych ti pravdu řekl. Necítím se tu zrovna dobře,“ souhlasil Azanyrmuth, který též pocítil přítomnost čehosi zlého.

„Raději budme opatrní.“

Opatrně procházeli lesem a pozorně sledovali okolí. Nepříjemné a zlé pocity na oba dolehly v plné síle. Nejraději by se vrátili zpět. Na druhou stranu je lákalo toto místo prozkoumat a zjistit příčinu zdejší nevlídné atmosféry.

Dazavius se opět rozhlédl po okolí. Ukázalo se, že tato část lesa není až tak zcela opuštěná. Sem tam se v křoví ukryvala různá drobná zvěř. Evidentně měla z něčeho strach, protože Dazavius z ní cítil neklid. Opatrně přistoupil k malému zvířeti podobající se zajíci s parohy.

„Neboj se mě. Nejsme tu proto, abychom ti ublížili,“ dal se Dazavius do řeči s podivným zvířetem. Za dlouhá léta života v souladu s přírodou a zkoumání přírodních sil se druidi naučili porozumět i zvířecí řeči. Tato schopnost využívala určité přírodní síly, které umožnili druidům mentální spojení se zvěří. Tak nebyl problém navázat kontakt s jakýmkoliv zvířetem bez ohledu jakou řeč ovládalo. Zvíře chvíli vyděšeně váhalo, zda utéct nebo se dát do řeči. Proto se ho snažil Dazavius uklidnit.

Zvíře cítilo z Dazaviuse příjemný klid, a tak se po chvíli váhání, dalo s ním do řeči: Cítím z tebe příjemné pocity. Kdo jsi?

„Jsem Dazavius a tohle je Azanyrmuth.“

„Jste jiní, než obyvatelé tohoto světa.“

„Přišli jsme z jiného světa.“

„Z jiného světa?“ podivilo se zvíře.

„Ano jsme z daleka. Kdo jsou zdejší obyvatelé? Můžeš nám je popsat?“

„Jsou vám trochu podobní, ale přesto jiní. Žijí v souladu s přírodou. Tohle místo však neobývají. Jejich města jsou dobře ukrytá.“

„Co se tu stalo? Tohle místo je takové podivné.“

„Ano. Je tomu už od jakživa. Duch tohoto lesa kdysi onemocněl.“

„Dalo by se nějak pomoci?“

„To nevím. Zdejší zvířata se chová plaše, někdy i agresivně. Možná by mohli pomoci dryády, ale ty jsou zcela zmatené.“

„Dryády?“ zeptal se Dazavius.

„Zdejší strážkyně lesa. Jsou vázány na toto místo. Co jsem se dozvěděl, nikdy se nemůžou vzdálit od stromů, se kterým jsou mysticky spojeni.“

„A kde žijí?“

„Není to daleko. Stačí jít tímto směrem,“ ukázalo zvíře zhruba na sever směrem k vysokému pohoří.

„Nečekejte však přátelské uvítání. Ke zdejším obyvatelům se v několika případech chovali až agresivně, což nebylo vůbec zvykem.“

Zajíc s parohy se po chvíli odmlčel a vzápětí utekl kamsi pryč. Dazavius sdělil Azanyrmuthovi právě získané poznatky. Vyprávění znělo místy zvláště s nádechem tajemna. Azanyrmuth se však nebál a oba se tak rozhodli vyhledat úkryt dryád a pokusit se pomoci zdejšímu lesu. Oba se tak vydali směrem, který určilo nezvyklé zvíře.

Azanyrmuth o Dryádách nedávno četl v jednom z mnoha bestiářů, které byly nalezeny v podzemí Lianaru. Pátral si o nich poměrně dost informací, jako například, že jsou hodně tajemné i pro ostatní lesní bytosti, bývají poměrně stydlivé, jejich bytí je vázáno na určitý strom a dokáží hovořit obecnou, lesní a ještě nějakou elfskou řečí. Důležitá byla však obecná řeč, protože se tak půjde s nimi porozumět, ovšem za předpokladu, že staří Aldeřané tento svět častěji navštěvovali.

Cestovali zhruba přes hodinu. Během cesty stále přetrvávaly ony podivné a nepříjemné pocity. Občas vyplašili nějaké to zdejší zvíře. Postupem času si na vše zvykli a už se nenechávali vyvést z míry, avšak stále zůstávali opatrní.

Dorazili na zvláštní místo. Zdejší velice staré duby tvořili společně s pastvinou jakousi přírodní svatyni. Pocity však nebyly příjemné ani zde, přesto však Dazavius cítil přítomnost něčeho jiného. Mohlo se jednat o pozůstatek dřívější moci této svatyně. Oba se chvíli rozhlíželi po okolí ve snaze objevit něco zajímavého. Dazavius zpozoroval v mnohých stromech ukryté vstupy, patrně do útrob sídla Dryád. Kromě toho měli oba pocit, že jsou někým sledováni. Pocit to nebyl nikterak příjemný. Opatrně proto přistoupili k jednomu ze vstupů.

Pomalou otevřeli malá nenápadná dvířka maskovaná ve vzrostlém stromě. Záhy se ocitli ve zvláštním podzemí. Původně očekávali jeskyně, nebo nějaké chodby v útrokách stromů. Místo toho vstoupili do prostorných podzemních klenutých chodeb, které byly vystavěny z bílého mramoru a mnohdy zdobené velice zajímavými ornamenty vyobrazující různé mystické a přírodní motivy. Dazavius s Azanyrmuthem byli tímto vzhledem velice překvapeni, celé to připomínalo dílo nějaké vyspělé rasy než přírodních bytostí.

Oba se dali hned na opatrný průzkum. Široké chodby byly zhruba po dvaceti stopách děleny menšími sloupy, které těsně přiléhaly ke klenuté chodbě. V zdech byly časté zdobené dřevěné dveře, které pokračovaly do mnohých sálů. Téměř každou chodbou či sálem protékala něčím znečištěná voda v malých kanálcích, které spolu s různými bazénky, nádržemi a fontánkami, tvořili zavlažovací systém celého podzemí. Mnohé sály sloužily většinou jako zahrady, přírodní laboratoře a další pokoje k životu místních. Vůbec stromy, květiny a další popínavé rostliny zdobily takřka každý kout.

Na pohled toto místo působilo přívětivým dojmem, jenže pocity z tohoto místa měli oba smíšené. Dazavius chvílemi cítil sílu přírody a po chvíli zase nějakou kletbu. Patrně zde sama příroda sváděla boj s neznámou kletbou.

Sotva se pustili do podrobnějšího průzkumu místností, jejich přítomnost zaznamenaly zdejší obyvatelé Dryády. Byly to mimořádně pohledné stromové víly, jejich tělo bylo zbarveno do odstínů zelené a hnědé, avšak jejich pohled skýtal zlobu. Zřejmě se jim nelíbilo, jak vtrhli do jejich sídla. Oba se však nechtěli pouštět do zbytečného boje, protože za jejich chování mohla zřejmě nějaká neznámá kletba. Snažili se je tedy nějak přesvědčit, aby je Dryády nejprve vyslechly.

„Nepřišli jsme sem drancovat a ničit. Snažíme se jen zjistit, co se tu stalo,“ začal s přesvědčováním Dazavius.

„Jsme přátelé. Chtěli bychom pomoc,“ podpořil Dazaviuse v přesvědčování Azanyrmuth.

Nastala chvíle očekávání. Skupinka pěti Dryád se náhle zarazila. Jakoby chvílemi nevěděli, jak jednat.

„Mysleli jsme, že nás chcete zničit. Nevíme komu věřit. Vše je tu takové divné. Podivné zlo napadlo toto místo. Vše je tu v úpadku. Les umírá,“ nepřítomným hlasem pomalu vyprávěli Dryády. Pokaždé promluvila jiná.

„Netušíte co se tu stalo?“

„Stalo se to kdysi dávno. Duch zdejšího lesa onemocněl.“

„Kde sídlí. Nedalo by se s ním setkat a zkusit ho uzdravit,“ pokračoval Azanyrmuth.

„Setkat se s ním je obtížné. Jeho svatyně se nachází kousek na sever odsud. Jedině pravý ctitel přírody se s ním může setkat. Avšak výzvy mnohých zůstávají posledně nevyslyšeny. Ani ochránci tohoto světa, žijící ve vzdušných městech si neví rady,“ pokračovaly tichým hlasem Dryády.

„Přesto bych to zkusil,“ prohlásil jistým hlasem Dazavius.

„Již mnozí se pokoušeli, avšak bezvysledně.“

„Existuje ještě jiná možnost, jak se setkat s duchem lesa?“ napadlo Azanyrmutha.“

Nastala chvíle ticha. Zdálo se že se Dryády mezi sebou začaly o něčem bavit. Zřejmě se snažili si něco vybavit. Zakrátko prohlásili: „Něco se nám vybavilo. Existuje jistý předmět. Jeho nositeli propůjčuje zvláštní cestovatelské schopnosti. Na jeho fungování si nevzpomínáme. Vše zůstává zahaleno v mlze.“

„A kde ho můžeme najít?“ zeptal se Dazavius.

„Snad by měl být někde v této svatyni. Avšak si nevzpomínáme, kam byl umístěn. Musíte ho najít sami. Co si vzpomínáme, byl to nějaký amulet či prsten.“

„Dobrá. Najdeme ho a zkusíme najít způsob jak ducha lesa uzdravit. Až se vrátíme, předmět vám vrátíme,“ ujišťoval Dazavius dryády.

„Buďte opatrní. Zdejší bytosti se také chovají podivně.“

Dryády se po chvíli odebrali kamsi pryč. Azanyrmuth s Dazaviusem ani nepostřehli jejich zmizení. Nelenili tedy a pustili do průzkumu tohoto zajímavého podzemí. Nejzajímavější zde byly laboratoře a různé přírodní svatyně. Ty často evokovali zaměření na nějaký živel, a tak zde objevili vodní, vzdušné, ale i zemní či ohnivě svatyně. Příslušné svatyně doprovázely také různé živelné zvuky. Ve vodních se ozývalo bubláni a mořský příboj, ve vzdušných různě silný vítr, v ohnivých zvuk plamenů a zemních hučení země. Některé však nepříslušeli pouze jedinému živlu, ale tvořili mnohdy zajímavé kombinace. Celé toto podzemí však neslo známky zanedbanosti. Nebylo to tu přímo zničené, jen se zdejší o zdejší místo už řadu let nestarali.

Oba zdejší podzemí fascinovalo a často se pustili do podrobného průzkumu svatyní. Přestože by za normálních okolností působilo toto podzemí blahodárně na duši, tak se zde vůbec necítili příjemně. Neznámá nemoc zasáhla i toto podzemí. Stále častěji měli pocit přítomnosti něčeho jiného, avšak stále nemohli přijít čeho. Chvílemi jim bylo až nepřirozené chladno, jindy až

nepříjemné horko.

Brzy však poznali zdroj těchto podivných a náhlých změn teplot. Na pohled prázdné svatyně ve skutečnosti obývali elementálové. Dosud se před nimi skrývaly, avšak to netrvalo dlouho a v jedné místnosti elementálové na Azanyrmutha a Dazaviuse zaútočili. Ukázalo se, že právě elementálové byli zdrojem většiny zvuků v živelných svatyních.

Stalo se tak v jedné z vodních svatyní, když trojce vodních elementálů opustila zdejší bazénky a fontány. Ihned se pokusili Azanyrmutha a Dazaviuse udeřit silnou vodní vlnou. Oba stačili však hbitě uskočit.

Azanyrmuth útok vzápětí opětoval a vyslal proti vodním elementálům planoucí kouli. Dva však před ní stačili uskočit a zasáhla tak jediného z nich. Zasyčelo to a zasažený elementál ztratil část svého objemu. Dazavius ovládal prakticky stejné kouzlo a když pozoroval Azanyrmuthovo počínání, seslal na elementály další planoucí kouli. Při prvním útoku stačil uhnout jen jeden

Azanyrmuth se nevzdal a kouli navedl zpět na elementály. Tentokrát byl úspěšnější a planoucí koule zasáhla všechny tři. Tentokrát se ozvalo velice silné syčení a všichni ztratili další část objemu, avšak i planoucí kouli množství vody uhasilo. Také Dazavius navedl kouli zpět k nim. Tentokrát také zasáhl všechny tři. Všichni ztratili značnou část objemu a jeden z nich se zcela vypařil. Po tomto útoku i Dazaviusova planoucí koule zhasla.

Tento útok elementály natolik zaskočil, že se nezmohli na jediný protiútok. Azanyrmuth s Dazaviusem využili příležitosti a seslaly po elementálech menší planoucí údery. Avšak elementálové se zmohli na protiútok. Nastala menší potyčka, kdy na jedné straně elementálové útočili vodními údery a Azanyrmuth s Dazaviusem planoucí údery.

Boj trval jen krátce a elementálové se pod ohnivými útoky nakonec zcela vypařili. Oba dobrodruzi po boji vyléčili svá drobná zranění z boje a v rychlosti pokračovali v průzkumu vodní svatyně. V tom si Dazavius všiml něčeho blyštivého na dně velké fontány, která dominovala celé svatyni.

„Pojď se na něco podívat,“ zvolal Dazavius na Azanyrmutha, který právě prohledával okolní bazénky.

„Našel jsi něco?“

„Asi jsem objevil onen hledaný amulet,“ ukázal na dno fontány.

„Myslíš, že je to ono?“

„Cítím z něho zvláštní sílu. Jsem si tím jist.“

Azanyrmuth se poté nahnul nad fontánu a sáhl do zkalené vody pro amulet. Když ho uchopil, ucítil zvláštní magii. Dosud se s podobnou Azanyrmuth neseťkal. Amulet oválného stříbrného vzhledu byl zdoben podobnými motivy, jako sloupy ve zdejším podzemí. V jeho horní části byly zasazeny klům podobné ostny a celý oválný přívěšek obepnut zelenou révou. Jeho vzhled evokoval nějaký portál.

Azanyrmuth uložil amulet do dobře ukryté kapsy ve své róbě. Oba se poté vydali pátrat po východu z tohoto podzemí. Cestou si počínali opatrněji, poněvadž se z okolí ozývalo mnohem více živelných zvuků. Dost možná se zdejší elementálové probrali a pátrají po nich.

Aniž by se dostali do další konfrontace, podařilo se jim objevit východ z tohoto podzemí. Vylezli znovu na známou pastvinu tvořící přírodní svatyni a vyrazili dále na sever pátrat po svatyni ducha lesa.

Les byl stále nepřírozně tichý a nepříjemné pocity dále přetrvávaly. Opatrně pokračovali v cestě na sever k blízkému pohoří. Tato část lesa se zdála být ještě více opuštěná. Dazavius nemíval za běžných okolností problém vypátrat v lese zvěř, ale zde si nevšiml jediného kousku zvěře. Buď se opravdu dobře ukrývala, nebo spíš utekla a tato část lesa byla zvěře zcela prosta.

K úpatí vysokého pohoří dorazili do slabé hodinky. Oba už si byli jistí blízkostí hledaného cíle. Dazavius konečně dokázal vycítit přítomnost ducha lesa a určit tak správný směr ke svatyni. Pokračovali v cestě dále podél strmé skály.

Ke svatyni dorazili ještě za světla. Pohled skrze husté koruny stromů naznačoval blížící se noc. Svatyně byla tvořena bazénkem postaveným z bílého opracovaného kamene a dominovala mu velká tvář vytesaná ve skále, z jejíž úst vytékala ze skály černě zbarvená voda. Okolní atmosféra byla velice nezvyklá, na jednu stranu se tu oba cítili chvílemi příjemně, po chvíli oba pociťovali neklid. Pocity měli velice rozporuplné, v jeden moment by zde nejraději zůstali a vzápětí svatyni rychle opustili.

Oba se však nenechávali těmito pocity znejistit a přistoupili ke svatyni s jediným cílem, kontaktovat ducha lesa. Soustředili proto svoji mysl. Chvílemi měli pocit, že zaslechli jeho hlas, ale nevyslyšel je. Poznali však, že ho vskutku něco trápí. Zkoušeli to ještě znovu, i tentokrát v mysli zaslechli jeho hlas, ale z důvodu trápení jim nemohl vyhovět. Azanyrmuth si tak byl jist, že by za normálních okolností již dávno navázali kontakt.

Azanyrmuth a Dazavius se tak přesvědčili, že tudy cesta nepovede a rozhodli se využít neznámé moci amuletu. Dryády mu přísuzovaly zvláštní cestovatelské schopnosti. Oba byli velice zvědaví, co tím myslely. Azanyrmuth předal amulet Dazaviusovi. Ve spojení Dazaviusových schopností a moci amuletu, jistě dokáže kontaktovat ducha lesa a zjistit, co ho trápí.

Dazavius si po chvíli přemýšlení nasadil amulet na krk. Znovu se spolu s Azanyrmuthem soustředili na kontaktování ducha lesa. Nemuseli se ani příliš namáhat a vzápětí se stalo něco hodně nezvyklého. Hmotný svět se náhle ztratil ve světle a mlze, nastal pocit opuštění hmotného světa, avšak jiný než při průchodu kruhem světů. Oba tak neměli nejmenší tušení, co se právě děje.

Když tento pocit ustal, rozhlédli se. Svět v okolí se zcela změnil. Místo v hlubokém lese se nyní nacházeli v prázdné kopcovité krajině zahalené ve zvláštní směsici jasně bílé záře a mlhy. V chladném vzduchu poletovaly sněhové vločky, které však při kontaktu s travnatou zemí mizely a do toho vál chladný vánek doprovázeným nezvyklým cinkotem. Oba zůstali chvíli stát na trávou zarostlém kopci a jen nechápavě sledovali toto zvláštní místo. Ať se nacházeli kdekoliv, jedno bylo jisté, patrně opustili materiální sféru existence. Azanyrmuth se o podobných sférách kdysi dočetl v některých starých knihách. Staří Aldeřané patrně často experimentovali s jinými sférami.

Při tomto pomyšlení jim běhal mráz po zádech. Přemýšleli, co zde provedou a kam se mají vydat. Jejich pochyby však rozptýlil hlas v mysli. Cítili ducha lesa, jak se jim snažil něco sdělit. Hlas byl však plný bolesti a trápení, ale alespoň vycítili směr, kam se vydat.

Oba pak putovali touto neobvyklou krajinou směrem, který jim určovala jejich mysl ovlivněná hlasem ducha lesa. V této sféře byl chlad a prázdno, v dáli se sem tam ozvalo slabé zahřmění a vločky unášel slabý vítr. Přes záři a mlhu dohlédli maximálně padesát až sto stop. Bez orientace podle hlasu v mysli by zde mohli bloudit navždy. Brzy zcela ztratili pojem o čase. Nedalo se nijak zjistit, jestli je den, noc, ráno, či večer. I kdyby to věděli, tak by jim to bylo stejně k ničemu, patrně zde čas ubíhal úplně jinak.

Mohli cestovat dobrých pár hodin, avšak vůbec nepocíťovali hlad ani únavu. Okolí se nijak nezměnilo. Chlad a prázdnota. Přemýšleli o tom, jestli se jim podaří uzdravit ducha lesa, jestli ho vůbec najdou a jak se vrátit zpět.

Dazavius se náhle zastavil.

„Děje se něco?“ zeptal se Azanyrmuth.

„Cítím blízkost něčeho velice zlého. Možná někoho, kdo velice ublížil samotné přírodě.“

„Myslíš, že bychom mohli být v blízkosti příčiny té kletby, nebo nemoci, která postihla ten les?“

„Možná. Buďme na pozoru.“

Oba pokračovali opatrným krokem a rozhlíželi se po okolí. V tom v dále zahlédli jakýsi stín něčeho menšího, avšak mohutného. Obrisy bytosti byly jasnější tím, jak se k ní blížili. Bytost připomínala tři a půl stopy vysokého zarostlého tvora tmavě zbarvené kůže v černé plátové zbroji. Oba z něj cítili silné zlo. Azanyrmuth měl za to, že podobnou bytost viděl popsanou v nějaké knize pod názvem Duergar. Podrobnosti neznal, avšak dobře si pamatoval, že jsou to velice zlí tvorové. Dazavius si byl jistý, že to on je odpovědný za to vše.

Když se k němu přiblížili, Dazavius se okamžitě jal slova: „Kdo jsi a co tu děláš?“

„A kdo jste vy?“ odpověděl Duergar hrubým nepřívětivým hlasem.

„My se ptali první.“

„To není důležité. Stejně jste tu uvěznění tak, jako já.“

„Co tím myslíš uvěznění?“ zeptal se rázně Azanyrmuth.

„Prostě na furt. Od té doby, co je duch lesa otráven, jsme tu v pasti.“

„Od kdy je ten duch lesa otráven?“

„Už dlouho. Jak to mám vědět, když se tu nedá určit kdy je den a noc.“

„Mám takové podezření, že máš s tou otravou ducha lesa něco společného,“ obvinil Duergara Dazavius.

„A co s tím vy dva hodláte udělat?“

„Jestli jsi to byl ty, budeme tě muset zabít,“ vyřkl svůj ortel Dazavius.

„Cože? Vy dva? A jak to hodláte udělat,“ vysmál se jim Duergar.

„Uvidíš.“

„Hele tak já vám to řeknu. Ano byl jsem to já. Spokojeni? No ať je po vašem. Alespoň budu mít nějaké vzrůšo,“ vyzval oba k souboji Duergar a tasil svoji obouruční sekeru.

Dazavius však byl připraven a hned jak to Duergar dořekl, přivolal si na pomoc přírodního spojence v podobě litého vlka. Ten okamžitě vycítil zlo z Duergara a ihned ho napadl. Duergar se však stačil jeho útoku ubránit a stačil mu zasadit pár nepěkných ran. Azanyrmuth využil získaný čas a z boku zasáhl Duergara bleskem. Dazavius si mezitím připravil k seslání další kouzlo. Z oblohy vyšlehl silný blesk, který Duergara přímo zasáhl. Síla blesku překvapila samotného Dazaviuse, byl silnější než, když ho sesílal při jiných příležitostech.

Mezitím se vlk vzpamatoval ze zasazených úderů, a hryzl Duergara do nohy. Toho to natolik v boji rozhodilo, že se poté nemohl na pořádný útok a vlka zasáhl pouze jedinkrát. Azanyrmuth si chtěl vyzkoušet nedávno naučené kouzlo. Z jeho rukou vyšlehly dva zvláštní paprsky v barvách duhy. Jeden Duergara minul, druhý však byl přesnější a kouzlo se ukázalo jako účinné. Dazavius pokračoval v seslání dalšího blesku. Mohutný Duergar byl zasažen dalším bleskem, avšak zatímco by tato sprška kouzel běžného válečníka dávno zabila, Duergar stále odolával.

Litý vlk, ač byl už vážně zraněn, zakousl se Duergarovi přímo do rozkroku a ten se nezmohl na téměř žádnou obranu. Všechny jeho útoky šly mimo. Boj tak nakonec Azanyrmuth s Dazaviusem vyhráli, když Duergara zasáhl třetí blesk.

„No tak to bychom měli,“ s úlevou prohlásil Dazavius.

„Přiznám se, že tohle byl pěkně tuhý soupeř. Ještě jsem neviděl nikoho, kdo by odolal takovému množství kouzel,“ konstatoval Azanyrmuth.

„I mě to překvapilo. Ale už je po něm. Mohli bychom se podívat, zda neměl u sebe něco zajímavého.“

Azanyrmuth proto přistoupil blíže k mrtvému tělu Duergara, které bylo od zásahů kouzel na mnoha místech řádně spáleno. Pod rozpálenou zbrojí našel nějaký váček. Spolu s Dazaviusem ho otevřeli a pohlédli do něj. Kromě běžných potřeb, bylo ve váčku nějaké lejstro psané v neznámém jazyce, prázdná baňka a ještě nějaký prapodivný lektvar.

„Tak tomuhle písmu vůbec nerozumím,“ prohlásil Azanyrmuth, když pohlédl na směsici prapodivných znaků.

„To lejstro nech být. Tenhle lektvar vypadá velice zajímavě,“ pověděl Dazavius, když zaujatě zkoumal baňku neznámé průzračné tekutiny zabarvené zelenožlutě.

„K čemu myslíš, že je určen?“

„To ti asi nepovím, každopádně z něj cítím silnou životní sílu. Rozhodně si ho necháme, mohl by nám pomoc.“

„A ta prázdná baňka?“

„Z té cítím pozůstatek nějakého zhoubného jedu.“

„Myslíš, že ten jed mohl všechno způsobit?“

„Mám to podezření. Zjistíme to. Zatím se vydáme raději na cestu.“

„Kam teď?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Patrně nejsme už daleko. Cítím přítomnost ducha lesa kousek tímto směrem,“ ukázal Dazavius směrem do směsice záře s mlhou.

Orientace na tomto místě byla pro normálního smrtelníka prakticky nemožná. Pokud necítil přítomnost ducha lesa, mohl zde bloudit v kruhu do nekonečna. Oba však jeho přítomnost cítil silněji než jindy. Jeho nářek a trápení se jen tak z hlavy vytěsnit nedalo.

Brzy dorazili na zvláštní místo. Vyvýšený kopec obehnaný hlubokým příkopem plným znečištěné vody skrýval v dáli něco mnohem většího. Všechny ty hlasy v jejich mysli pocházely přímo z tohoto místa. Patrně došli k cíli. Pomalu obešli celý příkop, než dorazili k lávce spojující kopec s okolím. Opatrně přes ní přešli na onen kopec, kde se oběma naskytl nezvyklý pohled. Přímo na vrcholu trávou porostlém kopci stál z větší části uschlý obří strom, který se za slabého vrzání ohýbal ve zdejším nekonečném chladném větru. Jeho statný kmen skrýval zvláštní tvář, jakoby to byl více živý tvor, než strom. Z výrazu velice trpěl. Patrně by po čase úplně zašel a část lesa pod jeho ochranou by zřejmě zpustla.

Dazavius cítil, jak nemoc, která strom sužuje, ovlivňuje celý les a veškeré dění v něm. Snažil se přijít na to, co nemoc mohlo způsobit a jak ji poté léčit. Nemusel se ani příliš namáhat a bylo mu hned jasné, že byl strom otráven jedem, který byl v té prázdné baňce.

„Zjistil si něco?“ ptal se Azanyrmuth.

„Měl jsem pravdu. Duch lesa byl otráven jedem. Ten Duergar byl za to zodpovědný.“

„Dokážeš ten strom uzdravit?“

„Nejspíše jo. Ten druhý lektvar má v sobě tolik síly, že dokáže obnovit život na dávno mrtvých místech.“

„To je celkem zajímavé, že měl u sebe oba lektvary,“ uvažoval Azanyrmuth.

„Mě to také vrtá hlavou. Dost možná to měl udělat pro někoho jiného a byl tam jistě nějaký záměr. Pravda bude pravděpodobně v tom lejstru, které měl u sebe.“

„Jenže to písmo jsem ještě nikdy neviděl. Bude těžké mu porozumět.“

„Časem se uvidí. Teď se musíme postarat o strom ducha lesa.“

Dazavius otevřel baňku se zelenožlutým lektvarem. Ihned ucítil jeho sílu. Zkusil trochu oné životodárné tekutiny nanést na kořeny stromu. Tomu se během chvíle o něco ulevilo. Byl tak na správné cestě. Pokračoval proto v ozdravování stromu. Po každé dávce se stromu viditelně ulevilo. Jeho barva kůry získávala postupně zdravou barvu, ba i na větvích postupně rašily nové listy.

Jak se postupně vracel strom k životu, i okolí se měnilo k lepšímu. Chlad, vítr a sněhové vločky postupně ustupovaly a mlhou zahalenou krajinu prozařovaly příjemné zlatavé paprsky. Postupně se jakoby odnikud začaly zjevovat v této zvláštní krajině světlušky hrající mnoha barvami a cinkot byl po chvíli obohacen o zpěv mnoha ptáků. I celá krajina se měnila k nepoznání. Pustina se záhy změnila v nádherný háj plný zdravých stromů. Spousta ovocných stromů poskytovala mnoho dobrého šťavnatého ovoce. Tato sféra existence se tak změnila v místo, kde se každý cítil velice příjemně a již se nikdy nechtěl vrátit zpět do materiální sféry.

Když Dazavius skončil s ozdravováním, duch lesa náhle promluvil: „Děkuji vám. To je najednou úleva. Už jsem myslel, že umřu a s ním i můj les.“

„Rádo se stalo. Byla to moje povinnost,“ odpověděl Dazavius.

„Vzpomeneš si, co se tu stalo?“ otázal se Azanyrmuth.

„Ani nevím. Kdysi dávno navštívil toto místo nějaký temný trpaslík, či co to mohlo být. Jednou polil vše okolo nějakým jedem, od té doby jsem začal chřadnout. Cítil jsem, jak les postupně umíral. Teď už je to ale lepší. Vše se pomalu dá do pořádku, uvidíte. Příroda má velikou moc,“ tiše vyprávěl duch lesa.

Následoval opět ten zvláštní pocit, kdy se vše ztratilo v mlze a jasném světle. Když se Azanyrmuth vzpamatoval a rozhlédl se, zjistil, že byl přenesen až ke kruhu světů. To už bylo příjemné slunečné ráno. Paprsky zdejšího slunce pomalu vysušovaly vlhkou trávu. Klidná atmosféra na paloučku působila jako balzám na duši.

Azanyrmuth netušil, jak dlouho byli mimo materiální séru existence. Byl však sám. Po Dazaviosovi ani stopy. Vydal se ho proto hledat. Zkoušel ho volat, avšak bez výsledku. Původně se Azanyrmuth domníval, že byl Dazavius přenesen jen někam poblíž. Brzy se však přesvědčil o opak. V okolí ho nenašel. Přemýšlel, co udělat. Zda se vrátit kruhem světů na Aldeneerin, nebo se vrátit ke svatyni a nebo počkat. Rozhodl se počkat.

Zatímco se vyhříval v záři ranního slunce, přemýšlel o tom, co právě zažil. Opravdu se to stalo, nebo to byl jen sen? Pokud by to byla pravda, byla by to jeho první zkušenost s jinými sférami existence.

Uplynuly téměř dvě hodiny. Náhle se poblíž Azanyrmutha ozval podivný zvuk připomínající bzučení a zároveň zabublání. Otočil se tím směrem a tam spatřil Dazaviuse.

„Co se stalo? Kde si byl?“ ptal se překvapený Azanyrmuth.

„Stále tu žijí. Byli překvapení, že po takové době dokázal někdo pro změnu také pomoc tomuto světu. Za posledních několik tisíců let se všichni jen snažili získat moc z tohoto světa, nebo ho rabovali a ničili,“ rozvyprávěl se Dazavius.

„A jak se vůbec jmenují?“

„Své jméno nám zatím neprozradili, ale až přijde čas, určitě nás budou kontaktovat. Chtějí se jen ujistit, zda máme dobré úmysly. Staří Aldeřané je mnohokrát zklamali, a proto s nimi přerušili jakékoliv kontakty.“

„Co se vlastně stalo, když jsi uzdravil ducha lesa?“

„Já ti ani nevím. Náhle se vše ztratilo v jasném světle a mlze. Když jsem se probral, tak jsem byl v

nějakém sále. Připomínalo mi to trochu to podzemí, kde jsme potkali Dryády, ale ještě zdobnější. Po chvíli přišli. Byly nám celkem podobní. Oblečení do prostého oblečení přírodních barev, častá byla i kombinace světle modré a narůžovělé. Jejich šedožluté, nebo šedozelené kudrnatější vlasy měli často zdobeny nějakými brky z neznámého ptáka. Jsou velice moudří a co jsem měl možnost vidět, i neobyčejně vyspělí. To jejich město se dá jen stěží popsat.“

„Velice zajímavé, konečně začínáme poznávat více,“ ohromeně odvětil Azanyrmuth.

„Jak jsem však říkal, budeme muset být trpěliví.“

„Takže jsme tu prozatím skončili? Co ten amulet?“

„Ten si vzali. Předají ho Dryádám. Nyní už můžeme jít.“

„Takže jsme tu prozatím skončili?“

„Ano. Až přijde čas, vrátíme se sem. A teď bychom se už mohli vrátit zpět na Aldeneerin.“

Jakmile si Azanyrmuth urovnal vše v hlavě, přistoupil k ovládacímu pultu a zadal kombinaci symbolů pro Aldeneerin. Kruh světů se otevřel a cesta domů byla volná. Prošli kruhem a po přesunu prostorem stáli na povrchu Aldeneerinu.

Bylo jasné jarní dopoledne. Ptáci poletovali v korunách stromů a prozpěvovali si a celé nádvoří bylo provoněné prvními rozkvetlými jarními rostlinami. To už ve zdejších palácích panoval čilý ruch jako obvykle. Oba si šli odložit výbavu do svých komnat, pojedli dobrého jídla připraveného pro zdejší dobrodruhy a po krátkém odpočinku se vydali za Moladirem. Ten zrovna procházel staré knihy o zajímavostech jiných světů.

Moladir byl zabrán do studia, takže mu chvíli trvalo, než zahlédl Azanyrmutha s Dazaviusem. Zavřel právě studovanou knihu a pozdravil je: „Vítám vás zpět. Koukám, že jste se vrátili ve zdraví, tak povídejte.“

„Byli jsme nakonec úspěšní. Podařilo se nám, nebo vlastně jen mě, navázat s nimi kontakt. Budeme však muset být ještě trpěliví. Se starými Aldeřany měli špatné zkušenosti a chtějí si ponechat čas na rozmyšlenou. Měli by nás v budoucnu kontaktovat,“ rozpovídal se Dazavius.

„To zní velice slibně. Ani jsem neočekával, že se to vyvine tak slibně. Jak jste je vlastně našli?“

„Právě to bylo trochu zvláštní. Prozkoumávali jsme okolní lesy, když jedna oblast byla něčím prokletá. Postupně jsme zjistili, že duch lesa chránící tu oblast je nemocen. Rozhodli jsme se mu pomoci,“ pokračoval ve vyprávění Dazavius, zatímco Moladir se zaujetím poslouchal. Vždy si rád poslechl vyprávění o jiných světech.

„Abychom mohli pomoci duchu lesa, museli jsme se dostat do jiné sféry existence.“

„Do jiné sféry existence?“ podivil se Moladir.

„Ano. Byl to opravdu nezvyklý zážitek. Po navázání kontaktu s duchem lesa u jeho svatyně se vše náhle rozplynulo v jasném světle a mlze a najednou jsme stáli ve zvláštní krajině.“

„Jak to tam vypadalo?“ přerušil Dazaviusovo vyprávění Moladir.

„Krajina byla prakticky pustá. Zvláštní směsice jasného světla s mlhou tvořila atmosféru. Do toho vál chladný vítr se sněhovými vločkami, které však při dopadu na zem mizely a všude kolem se ozýval slabý cinkot.“

„Velice zajímavé. O jiných sférách existence zatím skoro nic nevíme, ale vy jste první, co dokázali nějakou navštívit. Povídejte dál. Co se stalo pak?“

„Potkali jsme tam nějakou zlou bytost, která to všechno způsobila. Byl to Duergar. Jednou jsem o této rase četl v jedné knize. Byl tam snad uvězněný, ale byl to on, kdo otrávil ducha lesa,“ pokračoval v popisu Azanyrmuth.

„Podařilo se nám ho potrestat za jeho hanebný čin,“ hrdě pronesl Dazavius.

„Zkrátka jsme ho zabili. U sebe měl prázdnou baňku od jedu, lektvar nějaké životní síly a toto lejstro,“ podal ho Moladirovi.

Ten se do něj zahleděl a po chvíli prohlásil: „Hodně podivný jazyk, to jen tak nepřeložíme.“

„Abych to dokončil, poté když jsme uzdravili ducha lesa. Celá jeho sféra existence se změnila v nádherné místo, a pak se vše opět ztratilo v mlze. Azanyrmuth byl přenesen ke kruhu světů, zatím

co já, do jednoho jejich města. Co jsem měl od nich možnost zjistit, jsou nesmírně moudří a také vyspělí. Ovládají už velice pokročilo magii, avšak neměl jsem možnost zjistit více. Musíme jim dokázat, že nebudeme se snažit je jen využívat," dokončil vyprávění Dazavius.

„Je toho hodně. Večer si ještě o tom můžeme popovídat u piva," nabídl se Azanyrmuth.

„Dobrá. Zrovna nedávno tu otevřeli novou hospodu s příznačným názvem: „U kruhu světů.“ Prý tam mají výborné pivo. Sejdeme se tam večer," přijal Moladir pozvání na večerní pokec u piva.

Azanyrmuth s Dazaviusem poté odešli odpočívat do svých komnat a přemýšlet o posledním hodně nezvyklém zážitku. V hlavě jim utkvěla zatím neprozkoumaná rasa. Navážou s nimi někdy kontakt? Budou jednou spojenci? To ukáže až čas.

5

Mezi světlem a temnotou

Nastalo léto. Od posledních větších výprav uplynulo již několik desítek dní. Mezitím se na další výpravy přihlásilo pár dalších nových dobrodruhů, a tak se mohla uskutečnit další výprava na svět s názvem Mínojjja. Azanyrmuth se jí však tentokrát neúčastnil. Pokračoval ve studiu knih z Calughu a Avnilu. Dozvěděl se něco o experimentech, které prováděl Chaldanyrn na Calughu a staří Aldeřané na Avnilu. Nebylo to však nic výjimečného, jen běžné pokusy.

Jednoho letního večera seděl Azanyrmuth na velkém balkóně s výhledem na Lianarské zahrady a odpočíval. Kochal se výhledem na právě zapadající slunce. Najednou zaslechl, jak se aktivuje kruh světů. „To už se asi vrací z Mínojjji,“ pomyslel si. Bylo už načase, od jejich odchodu uplynulo šest dní. Seběhl proto po točitém schodišti do přízemí a přes paláce se vydal přímo k nádvoří, kde stál kruh světů.

Když dorazil na nádvoří s kruhem světů, kam se již seběhli zdejší, zarazil se. Vrátil se pouze jediný z šestičlenné výpravy. Byl značně vyčerpaný a vyděšený. Hned se ho ujali léčitelé, zatímco Moladir a další z rady vyzvídali, co se stalo.

Když konečně popadl dech, jen stěží prohlásil: „Zajali je. Všechny.“

„To bude dobré, jen se uklidni a pověz nám kdo,“ utěšoval ho Moladir.

„Drowové. Přepadli nás ve světě stínů. Byli všude. Nedalo se jim vzdorovat.“

„Drowové?“ podivil se Scarin. Jeden z mladších členů rady, poměrně vysoký s vlídným výrazem v obličejí. Oděn byl v modré róbě. Dlouhé hnědé vlasy nosil svázané do copu.

„Ano byli to Drowové. Podařilo se mi uniknout z jejich spárů. Pronásledovali mě. Nevím až kam. Raději jsem se nedíval za sebe a utíkal ke kruhu světů.“

„Slyšel jsem Drowové?“ ptal se překvapený Azanyrmuth, který právě vyslechl jejich rozpravu.

„Slyšel jsi dobře,“ odpovídal Scarin.

„Toho jsem se bál,“ povzdechl si Azanyrmuth.

„Vím, že jsi nás od cesty zrazoval, ale už jsme se párkrát přesvědčili, že realita bývá od starých knih často odlišná,“ prohlásil Scarin.

„Však jsem vás varoval, že tato rasa je zlá a krutá.“

„Nechme to být. Co se stalo, stalo se,“ vstoupil do rozpravy Moladir.

„Můžeš nám popsat, co se stalo před tím?“

„Když jsme dorazili, vše se zdálo být v pohodě. Kruh světů se nacházel přesně, jak bylo psáno v knize, na temné straně světa v zemi stínů. Vydali jsme se po cestě na sever. Mohli jsme ujít tak čtyři až pět mil, když jsme dorazili do země světla,“ rozvyprávěl se Rolgin, který během vyprávění vždy vydechl.

„A co země světla? Je někým obývaná?“

„Ano. Je obývána Mínojjci. Rasa podobná nám. Navázali jsme s nimi kontakt. Naštěstí mluvili jazykem podobným staré Aldeneeršíně. I oni se zmiňovali o starých Aldeřanech. Opustili ten svět už před sedmi sty lety. Zkoušeli jsme v jejich knihovnách pátrat po nějakých zmínkách o starých Aldeřanech, ale moc jsme toho nenašli. Aldeřané s Mínojjci udržovali přátelské vztahy. Obchodování a tak, ale neprováděli tam prakticky žádné experimenty. Tedy alespoň ne v zemi světla.“

„Co tím naznačuješ?“ optal se Calanirmyan, který před chvílí dorazil.

„Staré Aldeřany zaujala země stínů. Často tam podnikali výpravy, patrně se zajímali o tvory a jejich magii. Nedali jsme na varování Mínojjců a vydali se tam. Země stínů byla plná roztodivných tvorů.“

Zpočátku nic vyloženě nebezpečného. Později jsme však mívali pocit, že jsme někým sledováni. Zprvu jsme to přisuzovali zdejšímu prostředí. V zemi stínů se prakticky bez ustání ozývají podivné zvuky," pokračoval Rolgin ve vyprávění.

„Kde vás zajali?“ vyzvídal Moladir.

„Pak se to najednou stalo. Z lesů vyběhla dobrá třicítka Drowů. Než jsme se na cokoliv zmohli, už nás zajali. Mohli nás vést tak tři míle. Dorazili jsme do nějakého jejich města, jmenovalo se tuším, že Chalithar-Mith. Zavřeli nás tam do žaláře a tam si nějaký čas pobyli. Říkali něco ve smyslu, že noví otroci se budou hodit.“

„Jak se ti povedlo uniknout?“ chtěl vědět Calanirmyan.

„Jednou nás chtěli ukázat své paní. Drowí kněžka, která vedla jejich rod. Jenže panství jejich rodiny bylo napadeno jiným rodem. Co jsem vyzoroval Drowí rodiny mezi sebou prakticky neustále soupeří o svoji moc. Využil jsem zmatku a utekl z města. Ostatní však to štěstí neměli a stačili je chytnout, než se mohli dát na útěk. To je asi tak vše co mohu říct," ukončil vyprávění Rolgin.

„Zajímavé. Co uděláme teď," vážným hlasem prohlásil Moladir.

„Myslíte, že je nějaká naděje je zachránit?“ zajímal se jeden z kněží.

„Možná. Je třeba jednat rychle. Kdo ví, co s nimi chystají provést," prohlásil Azanyrmuth.

„Jenže nemáme tolik dobrodruhů na záchrannou výpravu," oponoval Moladir.

„Kolik jich tu momentálně je?“ zeptal se Scarin.

„Co vím, je tu Hehim, Garion a já," odpověděl Azanyrmuth.

„Měl by tu být ještě válečník Gardan a mág Lorin," dodal Calanirmyan.

„To by snad mohlo stačit," konstatoval Scarin.

„Takže to máme pět. Hm. To by mohlo stačit. Dobrá, dejte jim vědět ,ať' můžou co nejdříve vyrazit," souhlasil Moladir.

Když skončila rozprava, všichni šli zařizovat vše potřebné. Kněží pomohli vyčerpanému Rolginovi na nohy a odvedli ho do paláce. Azanyrmuth se vrátil do své komnaty a šel se připravovat na záchrannou výpravu. Tentokrát nenechával nic náhodě. Ze starých knih vyčetl o Drowech pár velice zajímavých, avšak nikterak přívětivých poznatků. Když dokončil přípravy, ještě na chvíli ulehл do pohodlné postele.

Po necelých dvou hodinách spánku ho probudilo bouchání na dveře se slovy: „Už jsme připraveni. Přijď do zasedací síně. Za chvíli vyrážíme.“ Azanyrmuth vstal z postele a odpověděl: „Už jdu. Jen si vezmu věci.“ Za moment vyšel ze své komnaty. Spolu s Garionem a Moladirem došel do zasedací komnaty, kde již čekali ostatní. Byl zde známý válečník Helhim, který si za ten více než půl rok něco zažil.

Další válečník se jmenoval Gardan, který se přidal k výpravám na jiné světy teprve nedávno. Zatím se účastnil jen bojů na Darendaaře, kde spolu s ostatními čistil okolí od Wightů. Byl menšího vzrůstu, zato mohutnější postavy. Už od pohledu to byl tvrdák, který se nebál žádného boje. Na sobě měl plnou plátovou zbroj a vyzbrojen obouručním mečem. Jako správný válečník i on nosil dlouhé světlehnědé vlasy, jež byly u válečníků symbolem síly.

Mág Lorin patřil též mezi nováčky. Během poslední doby se dokázal naučit mnoho zajímavých kouzel, a tak dokázal být v bojích na Darendaaře velice přínosný. Byl vyšší postavy a oděn v modrozelené róbě. Vlasy nosil sice delší, avšak nijak výrazně. Byl vybaven kouzelnickou holí pro sesílání slabších ohnivých koulí.

Kromě pěti dobrodruhů se na záchrannou výpravu chystal i Rolgin, který se už trochu vzpamatoval z návratu. Chtěl být ostatním nápomocen při záchrance ostatních dobrodruhů. Rolgin byl povoláním hraničář, který preferoval spíše skrývání a nečekané útoky ze zálohy. V podstatě díky jeho schopnostem dokázal uniknout. Rolgin byl drobnější postavy. Oděn v hnědé kožené zbroji

a vyzbrojen dvěma krátkými meči.

V zasedacím sále kromě šestice dobrodruhů, seděli i někteří členové rady. Moladir, čaroděj Calanirmyan, Scarin a ještě další dva z rady. Moladir vyzval Azanyrmutha, aby všem přítomným zdělil své poznatky o Drowech.

Když se všichni v sále utišili, dal se do popisování.

„Takže abych to příliš neprotahoval. Nedávno jsem v archivech narazil na jednu knihu, která popisuje rasu Drowů. Je to jedna z nejtemnějších ras, nejen podle temné barvy pleti, ale i svým chováním. Je to krutá, brutální a nenávistná rasa. Společenský systém drowů je založen na matriarchátu a rodinnému rozdělení, takže všechny ženy mají oproti mužům vysoké postavení. Od útlého věku jsou všichni vychováni svým temným způsobem. Změkčilost, neúspěchy jsou bez milosti trestány. Mezi Drowy jsou taktéž obvyklé bratrovraždy, vydírání, zrady a vzájemné boje mezi rody. To by bylo ode mě vše. Víc jsem zatím nezjistil. Studium knih o Drowech je sakra drsné.“

„Taková normální rasa koutám,“ ironicky prohlásil Helhim.

„To se máme na co těšit,“ dodal Garion.

„Ještě jsem se dočetl, že nenávidí světlo, zvláště sluneční,“ dokončil vyprávění Azanyrmuth.

„Alespoň něco,“ prohlásil Lorin.

„Jestli je to pravda, že mezi sebou takhle intrikaří, mohli bychom toho využít. Rolgin přece zmínil, že se mu podařilo uniknout díky boji mezi rody,“ konstatoval Lorin.

„Já bych nejprve kontaktoval Mínojce, určitě o nich vědí mnohem více než já,“ navrhoval Azanyrmuth, který se mezitím usadil ke stolu.

„Já bych s Azanyrmuthem souhlasil. Mínojci nám mohou dát mnoho rad. A nejen to. Určitě nám můžou o zemi stínů povědět více,“ souhlasil Rolgin.

„Dobrá. Je rozhodnuto. Souhlasím s Azanyrmuthem. Nejdříve se vydáte za Mínojci pro rady, a potom půjdete osvobodit naše zajaté dobrodruhy. Buďte však opatrní. Nemůžeme si dovolit další ztráty,“ zakončil zasedání Moladir.

Všichni dobrodruzi a členové rady nato vstali od stolu a přesunuli se na nádvoří ke kruhu světů. Nebyl čas se jakkoliv zdržovat, všichni si byli vědomi toho, že jejich uvězněným přátelům nezbývá mnoho času. Moladir přistoupil k ovládacímu pultu, kde postupně zadal příslušnou kombinaci symbolů pro svět Mínojja. Jednotlivé světelné zámky se postupně rozsvěcovaly, zatímco se dobrodruzi seřadili v uctivé vzdálenosti před kruhem světů a naposledy překontrolovali svou výstroj.

Posléze se kruh světů aktivoval, přičemž bylo otevření znovu doprovázeno energetickým výronem a jeho následným ustálením. Moladir popřál dobrodruhům hodně štěstí a též jim kladl na srdce opatrnost, která byla potřeba více než jindy. Skupina pěti dobrodruhů se tak vydala vstříc novému dobrodružství.

Když vystoupili z kruhu světů ve světě nesoucí název Mínojja, ihned se pozorně rozhlédli. Okolní hluboký les byl ponořen do tmy. Země stínů, část světa která nikdy nespátí slunce. Bylo však zajímavé, že okolní stromy navzdory věčné noci dokázaly na tomto místě žít. Patrně se za ty miliony let vyvinuly pro život ve věčné tmě.

Mihotavá záře efektu stojaté vody v aktivovaném kruhu světů osvětlovala temný les. Jakmile však prošel poslední z party dobrodruhů, kruh světů se uzavřel. Nastala tma. V tmavém nočním lese sotva dohlédli dál než dvacet stop. Z dále se ozývaly podivné a děsivé zvuky zdejších bytostí. Neznámé houkání, hvízdání, vytí a krákání přicházelo ze všech stran. Země stínů byla skutečně děsivé místo. Všichni ihned zbystřili a snažili se vyhlížet možné nebezpečí. Helhim zapálil louč a mág Lorin očaroval svoji kouzelnickou hůl světlem a tím získali zdroj světla, který dodával

pocit bezpečí.

„Tehle les je mnohem děsivější, než jsem očekával,“ prohlásil Lorin.

„Ano. To je fakt, ale pokud na nás něco zaútočí, ucítí to sílu mého meče,“ řekl nebojácně Gardan.

„Rolgine. Ty už jsi tu byl. Kudy se máme vydat,“ optal se Azanyrmuth Rolgina.

„Musíme touto cestou,“ ukázal Rolgin na prašnou částečně dlážděnou cestu směřující na sever. Kromě této cesty od kruhu světa pokračovaly ještě další dvě. Ty však směřovaly patrně do vnitrozemí země stínů.

„Tak jdeme. Nemáme času nazbyt,“ zavelel Helhim a dal se po cestě na sever. Ostatní ho samozřejmě následovali.

Pokračovali po cestě dost svižným krokem, když v tom se Garion zarazil.

„Počkejte,“ pravil.

Ostatní se na chvíli zastavili. „Stalo se něco,“ zeptal se Gardan.

„Měl jsem dojem, že jsem něco zaslechl.“

Všichni se tedy zaposlouchali do zdejší směsice podivných zvuků.

„Máš pravdu. Něco tu je,“ odpověděl Azanyrmuth a současně Gardan, když zaslechli v blízkém křoví praskání větví.

„Podíváme se na to,“ prohlásili Helhim a Gardan, kteří s vytasenými zbraněmi vyběhli vstříc křoví.

Krátce na to se z křoví ozvalo několik dutých úderů a mlaskání masa. Helhim a Gardan posléze vyšli z křoví, přičemž jejich zbraně byly potřísněny nějakou černou krví. Lorinovi to nedalo a zeptal se jich. „Co tam bylo?“

„Nějací nemrtváci, asi zombíci. Nebylo tam moc vidět, avšak nedali nám vůbec zabrat.“

„Takže zatím to bylo dobré, trochu jste se procvičili v boji,“ pravil Azanyrmuth.

„Přišlo to celkem vhod. Ale radši se tu nebudeme zdržovat, naši spolubojovníci na nás jistě čekají,“ prohlásil Helhim.

Všichni tak pokračovali dále. Cestou byli však stále velice obezřetní, příští setkání by mohlo být klidně mnohem nebezpečnější. Zemí stínů mohli putovat dobré dvě hodiny a při tom urazit vzdálenost pěti mil.

„Světlo před námi,“ radostně vykřikl Rolgin. Všichni ihned zpozorněli a pohlédli vpřed. V dáli skutečně zahlédli denní světlo. O to svižněji pokračovali dále. Když dorazili na rozhraní mezi zemí stínů a zemí světla, všem se naskytl velice nezvyklý pohled. Přejít mezi věčnou nocí a věčným dnem byl velice ostrý, kdy na jedné straně byl temný a děsivý les a na straně druhé příjemné prosluněné louky.

Dobrodruzi zvolnili a vychutnávali příjemnou atmosféru klidných pastvin, luk a hájů. Všude zpívali ptáci, na protějších svazích dováděla kůzlata a tůních se pářily žáby. Přes zdejší polojasnou oblohu pronikaly příjemné zlatavé paprsky.

„Celkem by mě zajímalo, proč zemí světla slunce nespálí,“ napadlo Lorina, když si prohlížel okolí.

„V knize o světech jsem o tom četl. Zdejší svět je poměrně vzdálen od zdejšího slunce a navíc je chráněn ještě silnou ochrannou vrstvou. Pokud by se zde střídal den a noc, stalo by se z tohoto světa velice chladné místo, kde by přežilo jen málo rostlin a bytostí,“ vysvětloval Azanyrmuth, zatímco pokračovali dále v putování.

„A co země stínů. Neměla by být prakticky zmrzlá?“ namítal Lorin.

„Ta část světa je ohřívána horkými podzemními prameny. Obyvatelé temné části světa následně vybudovali velice složitý systém kanálů, které zásobují teplem většinu obývaných oblastí. V neobývaných oblastech údajně klesá teplota pod mínus 90°C,“ pokračoval Azanyrmuth ve vysvětlování chodu tohoto světa.

„Jak je to vůbec daleko do Mínojských měst?“ zeptal se Gardan.

„Necelé čtyři hodiny cesty,“ odpověděl Rolgin.

Dobrodruzi pokračovali směrem k městu. Cestou se kochali zdejší úrodnou krajinou, která nesla jasné známky obdělávání a osídlení. Netrvalo to nijak dlouho a podél cesty spatřili menší usedlosti a statky. Domy s rovnou střechou byly postavené převážně s pískovcového kamene ve stylu připomínající Mínojský stavební styl. V okolí stavení pracovalo mnoho místních obyvatel na polích a pastvinách. Dobrodruzi se však rozhodli pokračovat až do města Knóssos Aloides. Rolgin ostatní nabádal, aby si promluvili s členy zdejší rady, místní se totiž o zemi stínů prakticky nechtějí bavit. Jednak se jí bojí a hlavně o ní ani moc nevědí.

Cesta tak probíhala poklidně. Občas se na cestě zastavili, když zrovna potkali některé místní. Vždy dali jen na krátkou řeč. Za ty poslední dny se však rozneslo po okolí, že Mínojci navázali kontakt rasou nových Aldeřanůch, jak bývají často nazýváni.

Po dlouhém cestování dorazili do velkého města Knóssos Aloides. Velké město pro patnáct tisíc obyvatel postaveno v Mínojském architektonickém slohu. Všechny zdejší domy a paláce byly vystavěny ze světlého kamene, běžné jsou červené sloupy u chrámů a hodně zdobené římsy barvitými motivy vyobrazujíc historii zdejší kultury, časté jsou také sochy s motivy býčí hlavy. Azanyrmuth si však všiml jedné zvláštnosti. Byl zde jen málo patrný vliv starých Aldeřanů, patrně sem byli zdejší kdysi dovelečeni a ponecháni vlastnímu vývoji.

„Není tu nějak pusto?“ zeptal se Lorin při pohledu na prázdné ulice.

„Patrně jsme dorazili v čase spánku,“ domníval se Rolgin.

„Jak vlastně určují, kdy je čas k jídlu a ke spánku? Vždyť se nemůžou orientovat podle slunce,“ zajímal se Garion.

„To máš pravdu. Mínojci mají zařízení, kterému říkají časostroj. Den je rozdělen na dvacet krátkých úseků. Kolem osmnáctého chodí spát a vstávají kolem pátého, čas k jídlu je mezi jedenáctým a dvanáctým,“ popisoval Rolgin funkci stroje na měření času.

„Zvláštní to věc, ale asi nemají na výběr. Teď jen zbývá zjistit jaká část dne zrovna je,“ konstatoval Helhim.

Rolgin poodběhl k blízkému oknu, kde nahlédl do jednoho z vyšších obytných domů. Za krátko se vrátil se slovy: „Máme štěstí je krátce po osmnáctém, takže v paláci budou ještě vzhůru.“ Všichni zamířili přímo k hlavnímu paláci.

Hlavní palác měl rozsáhlé zahrady plných okrasných stromů, které byly obehnány červenými sloupy a zdobnou římsou. Dobrodruzi vstoupili do paláce. Prostorné komnaty chrámu byly zařízeny poměrně prostě, ale útulně. Nízké velké dřevěné stoly, kolem kterých stály menší čalouněné sedátka bez opěrek. Zdi a zákoutí zdobily amfory na podstavcích či sochy s hlavou býka.

„Stát! Palác je už zavřený, rada se chystá ke spánku,“ zastavili je u vchodu do paláce dva urostlí strážní ozbrojeni kopími.

„Pamatujete na mě? Potřebujeme nutně mluvit s někým z rady, je to důležité. Mé přátele zajali Drowové,“ přesvědčoval Rolgin strážné.

„Cože? Byli jste přece varováni. No dobrá, pojd'te dál. Zkusím ještě někoho z rady sehnat,“ prohlásil strážný a oba uvolnil vchod.

Dobrodruzi tak mohli vstoupit do velkého sálu, kde usedli na sedátka u stolu. Zatímco jeden ze strážných odešel hledat někoho z rady, poněkud vyhládlí dobrodruzi si nabídli něco z připraveného ovoce pro návštěvníky.

Po chvíli se strážný vrátil spolu s nejvyšším z rady. Představil se jako Tuplo. Byl vyšší postavy, poměrně klidného výrazu v obličejí a pečlivě upravené tváře. Oděn do světlemodré róby, která byla okolo pasu zdobena širokým žlutohnědým pasem, na hlavě nosil zvláštní látkovou korunu v barvách hnědé a žluté, což dávalo okolí najevo jeho vyšší postavení.

Rolgin při jeho příchodu povstal a ostatním naznačil, aby tak učinili též. Poslechli ho. Když se všichni pozdravili a představili, teprve poté všichni usedli ke stolu, kde začali projednávat nastalou situaci. Nejprve Rolgin povyprávěl, co se den před tím přihodilo.

„Varovali jsme vás, abyste nechodili do země stínů. Je to tam příliš nebezpečné. Jen málo cestovatelů se odtamtud vrátilo. Běžní obyvatelé se k rozhraní raději vůbec nepřibližují,“ upozorňoval Tuplo na nebezpečí.

„Co všechno žije v zemi stínů a jak je to nebezpečné?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Za ta mnohá léta se podařilo alespoň částečně zmapovat zemi stínů, ale velká část stále zůstává zahalena tajemstvím, nebo spíš temnotou. Nikdo nemá potuchy, co se v neprozkoumaných oblastech může skrývat za podivnosti,“ začal s vypravováním Tuplo.

„Co víte o Drowech?“

„Je to velice krutá a nenávistivá rasa. Za tím vším stojí to nejtemnější božstvo jaké si můžete představit. Bohyně Lloth, démon v podobě obřího pavouka s torzem nádherné Drowky. Drowí společnost je založena matriarchátu, nenajdete tam jediného vládnoucího Drowa, to je vyloučeno. Každému rodu vládne vysoce postavená kněžka Lloth. Zato muži jsou něco na způsob otroků. Jsou jen trochu výše než otroci z jiných ras, kteří se nechali zajmout. V podstatě slouží jako válečníci, manipulátoři s magií a hlavně jako prostředek k rozmnožování.“

Zatímco Tuplo vyprávěl o Drowech, ostatní se začali trochu děsit při pomýšlení, že se dostanou do spárů Drowů.

„Již od útlého věku jsou vychovávání ke krutosti a nenávisti. Muži jsou posláni do univerzit, kde se učí válečnictví nebo kouzelnictví. Ženy jsou zasvěcovány bohyni Lloth. Ti co se Lloth zřeknou, jsou bez milosti pronásledováni a zabíjeni. Zkrátka je u Drowů jakékoliv jiné náboženství přísně zakázáno. Dále jsou mezi nimi běžné bratrovraždy, vydírání a zrady. Věčné války mezi jednotlivými rody jsou na denním pořádku. Nehleďte u nich žádnou lítost či smutek.“

„Tahle příšerná rasa obývá celou zemi stínů?“ zeptal se Lorin přičemž cítil ve své mysli nad touto rasou znechucení.

„Celou ne. Drowové obývají mnoho měst. Například na jih od našeho města se nachází Drowské město Chalithar-Mith, dále na jih od něj Khel-Cilad, které bylo údajně zničeno a jihozápadně od kruhu světů Liath-Cinlu,“ popisoval Tuplo umístění blízkých Drowých měst.

„Kromě Drowů zemi stínu obývá další rasa. Jmenují se Ilithidé, někdy se jim také přezdívá Mozkomorové. Jsou natolik zlí, mocní a ďábelští, že se jim vyhýbají i všichni tvorové temnot. Podmaňují si ostatní a zcela ničí jejich mysl. Svým obětem pomocí chapadel vysávají mozek a těch se pak stávají Ilithidí otroci bez mysli. Kromě toho jsou vysoce inteligentní, ale na druhou stranu sadističtí a sobečtí. Když se boj nevyvíjí podle jejich představ, dají se na útěk bez ohledu na své druhy.“

„To nezní moc přívětivě, jak vlastně vypadají?“ zeptal se Garion.

„Jsou asi šest stop vysokí. Mají nafialovělou jakoby gumovou kůži, která se lekne slizem. Z hlavy ční v oblasti tlamy čtyři chapadla, které používají k vysátí mozku své oběti. Zkrátka dejte na ně pozor. Radši se od nich držte co nejdál.“

„Žijí tu někde v okolí?“ Ptal se Azanyrmuth.

Jedno Ilithidí město se nachází východně od Drowých měst a nese název Orydinoll.“

„Co ještě ukrývá země stínů?“

„Je tam toho ještě spousta více či méně zlého. Na jednu bytost však dávejte pozor. Říká se jim Beholdeři. Také se jim přezdívá jako koule mnoha očí, nebo oční tyran. Je to velice nebezpečný nepřítel. Je to asi šest stop veliká vznášející se bytost, které dominuje jedno velké centrální oko,

velká zubatá tlama a z jeho horní poloviny těla vyrůstá na tykadlech spousta menších očí. Když útočí, sesílají na své nepřátele z menších očí různé paprsky, které mají různé efekty. Namátkou třeba uspání, zpomalení nebo strach. Mezi nebezpečnější efekty patří zkamenění, smrt či dezintegrace.“

„To nezní moc dobře. Pomalu přestávám chápat, proč naši předchůdci lezli hluboko do země stínů,“ konstatoval Lorin.

„Co o těch Beholderech ještě víte?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Jsou nenávistní, agresivní a lakotní, napadají nebo ovládají všechny, na které si troufnou. Jsou mimořádně xenofobní, nenávidí každého, kdo se nepodobá jim. I taková maličkost jako je barva kůže nebo velikost centrálního oka dělá ze dvou skupin zapřísáhlé nepřátele. Každý Beholder pokládá svou jedinečnou podobu za pravý ideál všech Beholderů a ostatní jsou jen ohyzdné kopie, které zasluhují odstranit.“

„Aha. Tak to je už vážně drsné. Zajímalo by mě, jak ta země stínů může vůbec fungovat, když se tam všichni vzájemně vraždějí,“ divil se Garion.

„Co víme, tak Beholdeři sídlí ve skalnatých horách na jih od Drowích měst. Říká se jim skaliska tyranských očí,“ zakončil dlouhý popis různých bytostí a ras obývající svět stínů.

Azanyrmuth si vše, co vyprávěl Tuplo, pečlivě zapisoval. Věřil, že všechny získané poznatky jednou přijdou vhod. Nikomu z party se po tomto vyprávění do země stínů moc nechtělo, nicméně tam měli své přátele dobrodruhy, které chtěli co nejdříve zachránit.

„Co bychom o těch rasách a bytostech ještě měli vědět?“ zeptal se Azanyrmuth.

„Tak Drowové nesnáší všeobecně světlo. Na denním světle jsou slepí, proto nikdy nechodí do země světla. Beholdeři dokáží výborně odhalit i to co bývá ostatním skryto. Jo a pozor, jejich centrální oko v momentě, kdy ho otevře, před sebou ruší veškerou magii,“ zakončil definitivně vyprávění o bytostech.

Potom jim Tuplo ukázal ve staré mapě přesnější polohu měst v zemi stínů a místo kam byli jejich přátele odvedení. Jejich cíl bylo město Chalithar-Mith vzdálené zhruba deset mil na jih od Mínojského města Knossos Aloides. Došla ještě řeč na staré Aldeřany, kteří v hodně dávných dobách dělali nějaké průzkumy země stínů, ale již nebylo známo nic bližšího. Jednalo se o velice dávnou historii sahající až několik tisíc let do minulosti, tudíž si nikdo nic nepamatoval a staré zápisy též dávno neexistovaly.

Tuplo nabídl dobrodruhům možnost přespání, protože dobrodruzi začali pocíťovat poněkud únavu a následná výprava do zemi stínů bude vyžadovat bdělost. Ti nabídku ochotně přijali. Jeden ze strážných je následně dovedl do komnat pro hosty, které se nacházely v západní části chrámu. Útulné komnaty vypadaly opravdu dobře, dobrodruzi proto poděkovali a přichystali se ke spánku. Bylo však nezvyklé jít spát, když to venku vypadalo na pravé poledne. Přesto se nakonec všem podařilo usnout, když se ručička časostroje nacházela mezi číslem 19 a 20.

Když se všichni probrali, venku bylo stále stejné světlo, jako když šli spát. Neměli vůbec tušení, jak dlouho spali. Venku byl ještě relativní klid, který byl doprovázen zpěvem zdejšího ptactva. Lorin proto pohlédl na zdejší časostoj, aby zjistil jaká je právě část dne. Ručička ukazovala čtyři. Což byl vhodný okamžik se vydat na cestu. Do města Chalithar-Mith by měla trvat zhruba čtyři hodiny. Sbalili své věci a dále nečekali, jejich přátelé čekají na jejich pomoc.

Cesta v zemi světla byla velice klidná a příjemná. Slunce bez ustání prohřívalo zdejší krajinu, pole a pastviny dostávaly potřebné sluneční záření pro růst. Zdejší nezvyklé prostředí umožňovalo obdělávat půdu prakticky nepřetržitě, což Mínojcům poskytovalo dostatek jídla. Azanyrmuth přemýšlel, jak by bylo hlubší spojení výhodné. Spousta půdy, kde se dá pěstovat prakticky po celý rok. Jediný problém spočíval v umístění kruhu světů na temné straně.

Po dvou hodinách cestování konečně dorazili na rozhraní mezi zeměmi. Pohled do hlubokého a temného lesa nebyl vůbec příjemný, zvláště po tom, co se dozvěděli o jeho obyvatelích větší podrobnosti. Opatrně vstoupili do lesa. Najednou měli dobrodruzi pocit, že v lese je daleko temněji, než když přišli na tento svět. To však bylo zapříčiněno tím náhlým přechodem ze země světla a jejich oči si zvykly na věčné světlo panující v zemi světla.

Zapálili si pochodně a vydali se po kamenné cestě vedoucí skrz les dále na jih. Po čase se všichni rozkoukali a již jim to tu nepřipadalo tak temné. Cestou dávali bedlivý pozor na dění kolem sebe a každý podezřelý hluk raději prověřili.

Zhruba po hodině putování Garion s Rolginem zaslechli ve svém okolí několik podezřelých zvuků. Znělo to skutečně jakoby byli dobrodruzi někým sledováni. Ihned tichým hlasem upozornili ostatní na blížící se nebezpečí a vzápětí se ukryli v blízkém křoví, aby tak mohli na nepřátele útočit z krytu. Helhim a Gardan tasili zbraně a Azanyrmuth s Lorinem se připravovali k okamžitému seslání kouzel.

Jen nervózně vyhlíželi nepřátele a jejich útok. Byli si vědomi toho, že pokud budou zajmutí, již jim nikdo nepřijde na pomoc. Tep jejich srdcí se zrychloval. Nyní přicházela doba rozhodujícího úderu.

V tom jim cestu zastoupili dva Drowští válečníci. Z jejich fialových očí šla vyčíst jen nenávisť. Než se však dali do řeči, Helhim a Gardan na ně zaútočili. Mezitím Azanyrmuth s Lorinem spatřili v okolních lesích osm dobře ukrývajících Drowů. Málem by si je úplně přehlédli, ale zrovna měli to štěstí, že zrovna pohlédli jejich směrem. To už Azanyrmuth nečekal a seslal do skupinky čtyř Drowů ohnivou kouli.

Ozvala se v lese rána a Drowové sotva stačili před ohnivou koulí uskakovat. Stejně tak si počínal Lorin, který seslal ohnivou koulí ke druhé skupince. Exploze Drowy více či méně popálili a kromě toho okolní lesy vzplály. Od ohně bylo celé bojiště ozařováno oranžovou mihotavou září. Oheň Drowům až tak nevadil, ale díky němu přišli o své dokonalé krytí v temnotách lesa.

Garion a Rolgin však byli odhaleni a museli se začít bránit za pomoci dýk. Pustili se tak do šarvátky s blízkými Drowy. Zatím se boj vyvíjel slibně. Těmito útoky dokázali dobrodruzi Drowy nemile zaskočit.

Helhim s Gardanem se pustili s válečníky do litého boje. Azanyrmuth poslal Drowům další ohnivou kouli a podpořil tak lesní požár. Po tomto druhém úderu padl jeden z Drowých čarodějů. Lorin si však všiml, jak se poslední přeživší Drowí čaroděj chystá k seslání kouzla. Tomu chtěl Lorin zabránit, a tak cíl jeho dalšího kouzla byl právě tento čaroděj, kterému přímo pod nohama vzplanula ohnivá zeď. Ten byl nucen ihned na nastalou situaci zareagovat a kvůli tomu kouzlo nemohl dokončit. Ohnivá zeď kromě něj zasáhla další dva Drowy v lese.

Garion s Rolginem se docela krutě mlátili se třemi Drowy, jenže to Garion jednou nepěkně schytl. Zato se Helhimovi povedl jeden pěkný sek, když Drowímu válečníkovi rozsekl hlavu vějpůl. Ten však stále žil, ale nebyl schopen boje.

To Azanyrmuth vytáhl proti Drowům nelepší trumf a vyčaroval uprostřed bojiště jasné sluneční světlo, které už Drowům začalo vadit. Mnozí z nich ztratil přehled o boji a začali se stahovat mimo dosah nepříjemného světla. Lorin neváhal a po několika prchajících Drowech seslal blesk. Zasáhl jím posledního Drowího čaroděje a jednoho bojovníka. Ani ostatní z party dobrodruhů neváhali a využili jedinečnou příležitost Drowy pěkně prohnat.

Jasně světlo vytvářelo výbornou obranou pozici a tím byli před veškerými útoky dobře chráněni. Následně Azanyrmuth za prchajícími Drowy poslal onu známou planoucí kouli, se kterou je proháněl po bojišti, ale ti však stačili uhýbat. Zato Lorin vyslal po jednom prchajícím kouli blesků, která neomylně zasáhla svůj cíl a onoho nešťastného Drowa usmažila na uhel. I Helhim s Gardanem slavili úspěch a dodělali oba nejmocnější válečníky, kteří jim zastoupili cestu. V tento moment se síly na bojišti vyrovnaly a vše vypadalo na vítězství pro dobrodruhy.

Najednou se však jasné světlo začalo zničehonic ztrácet, přestože mělo podle Azanyrmutha ještě zářit nějakou dobu. Jakmile se jasné denní světlo zcela ztratilo, Drowové se vraceli zpět do boje. Garion a Rolgin měli od nepřátel dostatečný odstup, a tak po blížících se Drowech vystřelili několik šípů. Velice se jim dařilo, takže každý šíp zasáhl svůj cíl a Drowové utrpěli bolestivá zranění. Ani Azanyrmuth s Lorilem nezaháleli a každý z nich po Drowech vypálil jeden blesk. Azanyrmuthovi se povedl velice nechutný zásah, kdy jeho blesková střela dva nepřátele spálila doslova na prach.

Situace se Drowům vymkla zcela z ruky, dobrodruzi nad nimi měli velkou převahu. I Lorinův blesk totiž jednoho Drowa usmažil a druhého srazil na zem. To už však ke zbývajícím Drowům doběhli Helhim a Gardan, kteří zasadili posledním zbývajícím rány milosti. Dobrodruzi tak z prvního setkání z krutými Drowy vyvázli živi, avšak Azanyrmuth s Lorinem vyčerpali poměrně hodně magické síly a v dalším boji by už nemohli sesílat tak mocná kouzla.

„Uf, jsou pryč,“ oddech si Rolgin.

„Zkontrolujte ještě okolí, zda se tu ještě někdo z nich neukrývá,“ rozkázal Gardan.

„Dobrá. Viděl jsem jich deset a deset jsme jich taky zabili, takže pokud tu není nějaký jejich zvěd, tak by to měli být všichni,“ konstatoval Garion.

Všichni v rychlosti prohlédli okolí, avšak nikde ani stopa po někom dalším.

„Našli jste něco?“ ptal se Gardan?

„Zdá se, že jsme tu už jen my sami,“ odpovídal Helhim.

„Dobrá. Snad nikdo z nich neutekl a nešel varovat ostatní. Ukryjeme ještě tyhle těla a raději zmizíme, než sem přijde další jejich hlídka,“ prohlásil Rolgin.

Všichni se pustili do odklizení těl z cesty. Okolní hustá křoviska poskytovala spoustu výborných míst, kam schovat mrtvá těla. Pro jistotu ještě zahladili stopy po boji a pomalu zmizeli z tohoto místa.

Ještě před odchodem ti co utrpěli zranění, vypili pár léčivých lektvarů, které dokázaly takže během krátké chvíle zhojit zranění, jejichž léčba by trvala i několik týdnů. Alchymisté za poslední léta učinili významné objevy, které v bojích na neznámých světech přišli vhod. Stejně tak mágové si začali osvojovat léčivá kouzla. Takže i Azanyrmuth a Lorin pomohli ostatním v léčení.

Nyní však vyvstala otázka, co dál. Azanyrmuth a Lorin vyčerpali poměrně dost ze svých magických sil a potřebovali by ji spánkem opět obnovit. Na to však nebyl čas ani vhodné místo, a proto se rozhodlo pokračovat dále, zvláště když už byli blízko města Chalithar-Mith.

V dalším putování byli mnohem obezřetnější, protože by další podobný střet nemusel dopadnout tak dobře. Celou výpravu nyní vedl Rolgin, který tuto oblast poznal, když se mu podařilo uniknout ze zajetí. Ostatní zatím přemýšleli o tom, jak se vůbec dostat nepozorovaně do města Drowů.

„Máte vůbec ponětí, jak se dostaneme do jejich města, kde hledat věznice a jak se dostat ven?“

zeptal se Gardan.

„To nebude až takový problém. Nedávno na město zaútočili válečníci z jiných Drowů rodů, a proto je jeho opevnění na několika místech poničené. Navíc se útočníkům podařilo v jednom místě podkopat hradby města a mám pocit, že o té chodbě obránci města neví. Cestu do věznic si pamatuju, takže se nebojte, neztratíme se,“ uklidňoval ostatní Rolgin.

Půl míle před městem opustili hlavní cestu a pokračovali tak dále. Opatrně procházeli temnými lesy a hustými křovisky, když se Rolgin zastavil a tiše pravil: „Už jsme skoro u cíle. Snažte se neopouštět skaliska, díky nimž se snáze dostaneme k té vykopané chodbě. A hlavně buďte potichu, městské hradby jsou poměrně dobře hlídané.“

Prošli ještě několika křovisky a všem se naskytl pohled na město Chalithar-Mith. Bylo to opravdu velké město, které se tyčilo na skalnaté náhorní plošině bez jediného kousku vegetace. Vysoké čtvercové věže z černých čedičových opracovaných kvádrů, vzájemně propojené též vysokou zdí, jež byla na mnoha místech zdobena podobiznou bohyně Lloth, patrně mající za úkol odstranit obyčejné smrtelníky. Za majestátním opevněním se tyčily vysoké věže s klenutými střechami, které byly také často velice zdobné. Mnohé věže byly většinou vzájemně propojeny pomocí vysokých klenutých mostů. Celé město zářilo na mnoha místech nezvykle slabými světlými barvami modré, růžové či fialové.

„Musíme se dostat tamhle,“ ukázal Rolgin do nedalekých míst, kde zrovna Drowové opravovali průval v hradební zdi. „Jak jsem řekl. Zůstaňte ukryti za skalisky.“

Přikrčení pokračovali v uctivé vzdálenosti od města, které svým vzhledem působilo skutečně strašidelně a u obyčejného lidu mohlo vyvolat vyloženě panický strach. Rolgin, který se plížil jako první, se občas zastavil a šeptem ostatním popisoval obranné prvky města. Drowové mají na střechách hradebních věží velice mocné obranné zbraně, jako například balisty a katapulty, jež mohou mít dostřel několik stovek stop.

„Tady to je,“ zašeptal Rolgin, když se všichni doplížili k velké hromadě balvanů.

„Kde? To má být ono?“ podivil se Helhim.

„Ano, je to opravdu ono. Na pohled tahle hromada vůbec nenaznačuje nějaký vstup do podzemí. Právě proto tu chodbu zdejší dosud nenašli,“ vysvětloval tiše ostatním Rolgin.

„Dobrá. Veď nás tedy.“

Rolgin vedl ostatní ke vstupu do nedávno vykopané chodby. Vstup byl částečně zatarasen velkými balvany, ale ne natolik, aby se škvírou mezi balvany a stropem nedalo prolézt. Z tohoto důvodu byla ta chodba tak dobře skrytá před obránci. Cesta do města byla volná. Jakmile všichni vlezli chodbou, teprve potom zapálili louči a vydali se dále temnou a chladnou chodbou.

Nedávno vykopaná chodba pokračovala v nepatrném sklonu až za městské opevnění. Její délka mohla činit dobrých 200 stop. Po této vzdálenosti stoupala mnohem strměji. Dobrodruzi zpozorněli. Věděli, že se již blíží do velice nebezpečného místa. Zůstat v utajení, pokud možno po celou dobu, bylo záhodno. Jakékoliv prozrazení a vyvolání poprasku by celou záchrannou akci překazilo.

„Jak daleko jsou naši přátelé držení?“ tiše se optal Lorin.

„Naštěstí moc daleko ne. Vězni je jeden z mnoha rodů v podzemí svého rozsáhlého panství. To bylo při nedávných bojích hodně poškozeno a díky tomu jsem mohl uniknout. Za normálních okolností jsou jejich domy dobře střeženy a je velice obtížné uniknout,“ popisoval Rolgin podrobněji detaily jeho nedávného útěku.

„Máš představu, jak se k nim dostat?“ zeptal se Azanyrmuth.

„Musíme se držet vedlejších ulic a být velice na pozoru. Tentokrát nás tma neochrání, Drowové v ní umějí vidět tak dobře, jako my za světla,“ prozradil Rolgin. Azanyrmuth jen souhlasně pokyvoval. Bylo mu jasné, že tentokrát stojí proti mocnému nepříteli.

Skupina dobrodruhů dorazila na konec tunelu. Vyústil patrně v nějakém sklepení. Všichni se snažili být potichu a pomalu postupovali temným sklepením plného bezcenného haraburdí. Prošli až do přízemního patra jednoho obytného domu. Nebyla tu už taková tma, a tak raději uhasili pochodně. Chodby postavené z čediče osvětlovaly zvláštní lucerny, které vrhali do chodby slabé nafialovělé světlo. Postupovali chodbou vpřed, když v tom se před vynořil ze tmy jeden Drow.

„Kdo vy jste? Co tady děláte?“ okřikl je hlasem plný nenávisti a pohrdání onen Drow, jakmile spatřil nepřátelské zvědy ve svém domě. „Strá...“ chystal se Drow vykřiknout na celý dům, avšak byl zasažen Garionovým šípem přímo do krku, a ten jen zachraptěl sípavým hlasem. Neschopen slova mu valila z prostřeleného krku napěněná krev, která se mísila v plicích se vzduchem. Drow se nakonec svalil ve smrtelné agónii na kamennou dlažbu, kde pomalu umíral.

„Uf. Měli jsme namále,“ oddych si Rolgin.

„Odklidíme tělo a fofrem odsud pryč,“ naléhal Gardan. Ten s Helhimem odtáhl tělo do komory pod schody. Zatímco ostatní narychlo utřeli krvavou skvrnu starým zpráchnivělým hadrem, který se válel v komoře.

Rolgin pootevřel vstupní dveře do domu a opatrně nahlédl na ulici. Náhle ho polil studený pot, když sotva pár stop před vchodem spatřil větší skupinku Drowů. V rychlosti se otočil a zašeptal: „Rychle pryč,“ dal Rolgin ostatním najevo, ať rychle odsud zmizí. Ostatní na nic nečekali a dali se na útěk zpět do sklepení, přičemž se stále snažili zůstat potichu.

Za roh chodby to stihli právě včas, když zaslechly zvuk otevření dveří a následné kroky mnoha Drowů. Když dobrodruzi sešli do sklepení, zůstali stát u průchodu do dalších místností, zatímco Garion přivřel dveře oddělující sklepení od přízemí a poslouchal dění na chodbě. Kroky se blížily. Všichni jen doufali v to, že se jedná o místní, kteří se zrovna vrací domů, a poté bude zase vzduch čistý.

Kroky postupně slábly. Až klapnutí dveří kdesi v horním patře a následné ticho Gariona utvrdilo v tom, že už je vzduch čistý a mohou pokračovat v pátrání.

„Tak teď už to bylo opravdu těsné,“ prohlásil Lorin, přičemž si zhluboka oddechl.

„Pojďme, ať odsud můžeme co nejrychleji vypadnout. Tohle místo mi nahání husí kůže,“ naléhal Garion, který by se už viděl nejradyji mimo město.

Rolgin znovu přistoupil ke vstupním dveřím a nahlédl do ulic města Chalithar-Mith. Tentokrát už byla ulice prázdná. Ukázal na ostatní a ti ho následovali ven.

Město to bylo vskutku veliké, vysoké kulaté věže propojené množstvím klenutých mostů, honosné domy rodů a spousta několikapatrových domů, kde žili níže postavení Drowští obyvatelé a otroci. Všechno postavené z tmavého čedičového kamene a spoře osvětlováno fialovými, růžovými, nebo červenými světly. Velice časté byly sochy Drowské bohyně Lloth umístěné všude možně.

Celá skupinka dobrodruhů se přemísťovala po temných ulicích města. Museli být na pozoru. Tma a šero jim tentokrát nebylo nápomocné, a tak si museli dávat pozor na všechny Drowy v okolí, stejně tak i na strážu patrolující na nedalekých hradbách.

„Pozor! Rychle zpátky,“ varoval Rolgin před skupinkou Drowů právě procházející sousedí ulicí.

Všichni Rolgina poslechli a zůstali stát ukryti v jedné odlehlé boční uličce. Zpoza rohu nenápadně sledoval pohyb početné skupiny Drowů. Se zatajeným dechem očekával, kam budou pokračovat. Pokud by zamířili jejich směrem, museli by se v rychlosti přemístit jinam. Navíc tu spočívalo riziko v setkání další skupinky.

Drowové však pokračovali po velké ulici a cesta dál byla volná. Rolgin si oddechl.

„Jak je to ještě daleko?“ vyzvídal Lorin.

„Už moc ne. Tam zahneme a už tam budeme,“ ukázal Rolgin na vedlejší ulici opodál.

Opatrně pokračovali po velké ulici, z níž brzy odbočili ke kýženému panství rodu, který držel jejich přátele v zajetí. Stavba to byla opravdu velice rozsáhlá. Centrální část měla čtyři podlaží a okolní křídla byla povětšinou dvou, nebo i třípatrová. Jedno z nich bylo po posledním boje vážně poškozeno. V troskách pracovalo mnoho Drowů a jejich otroků. Nejtěžší práce samozřejmě vykonávali otroci a Drowové na ně v podstatě jen dohlíželi. Když někdo z otroků nemohl, byl brutálně zbičován.

Dobrodruzi chvíli sledovali dění v rozvalinách. Snažili se mezi otroky najít přátele, jenže mezi otroky je nenašli, patrně je Drowové stále věznili v podzemí panství. V to alespoň doufali. Dost možná je Drowové mučili, či někam odvedli, nebo je také mohli obětovat. Na takové myšlenky se snažili dobrodruzi raději ani nepomyslet a soustředili se je jejich záchranu.

„V tamtěch místech se propadla dlažba do podzemí panství. Tamtudy jsem také unikl,“ ukázal Rolgin na propadlou část ulice, „Drowové dávají pozor hlavně na otroky na stavbě, takže až se tímhle směrem nebude nikdo dívat, rychle přeběhneme,“ navrhoval šeptem Rolgin.

Ostatní po chvíli váhání souhlasili. Vzdálenost k propadlině nepřesahovala dvacet stop. Rolgin stále sledoval dění na stavbě a když se skupinka tří Drowů otočila směrem od nich, Rolgin jen dal povel: „Ted’!“ Všichni co nejrychleji vyběhli směrem k propadlině doufaje, že nebudou nikým spatřeni.

V rychlosti sestoupili do provalených částí sklepení a napjatě poslouchali dění na povrchu. V tom zaslechli blížící se kroky a hlasy v neznámém jazyce. Dobrodruhům došlo, že nenápadný přesun nezůstal utajen. Zcela jistě několik Drowů přistoupilo k propadlině a o něčem se spolu bavilo. Dobrodruzi proto na nic nečekali a potichu se přesunuli do dalších podzemních komnat. S napětím očekávali, co se bude dít dál. Cítili jejich zrychlený tep a na čele jim rašil studený pot. Nic však nenasvědčovalo, že by Drowové sestoupili do podzemí. Oddychli si, přičemž si z čela otírali studený pot.

To už bylo poněkolkáté, kdy doslova na poslední chvíli unikli nechtěné pozornosti. Bylo jim jasné, že příště už by nemuseli mít takové štěstí. Snažili se myšlenky na možné následky co nejrychleji zahnat a soustředit se na záchranu.

Klenuté sklepy velice spoře osvětlovaly lucerny velice slabým tmavomodrým světlem. Veškeré zdejší zdroje světla byly založeny na magickém principu. Neexistovalo zde žádné světlo pocházející z ohně. Toho už si Azanyrmuth s Lorinem všimli po příchodu do prvního domu.

„Pojďte za mnou, není to daleko,“ zašeptal ostatním a opatrně se vydal potměnými chodbami, kudy před tím unikal.

Zatímco ho ostatní následovali, Gardan se ho zeptal: „Kolik Drowů stráží toto podzemí?“

„Jak kdy. Když nás zavřeli, mohlo tu být sotva pár jedinců. Podzemí je hlídáno hlavně u vstupu,

jenže to je teď jiné. Po útoku se teď Drowové snaží především opravit dům,“ popisoval zdejší situaci Rolgin.

Když dobrodruzi dorazili ke kovaným dveřím, Rolgin prohlásil: „Už jsme na místě. Za těmito dveřmi se nachází zdejší věznice. Teď se jen dostat přes tyto dveře. Když jsem utíkal, bojovalo se tu a Drowové je nechali otevřené. Doufám, že se přes ně dostanu.“

„Já ti pomůžu,“ nabídl se Garion.

Oba vytáhli své zlodějské nádobíčko k otvírání zámků a pustili se do překonání zámku na dveřích. Než se však pustili do díla, Garion si povšiml nenápadného mechanismu na dveřích.

„Bacha! Je tu nějaká past,“ varoval Garion před spouštěcím mechanismem nějaké pasti.

„Máš pravdu, málem jsem to přehlídl.“

Garion se pustil do odstraňování mechanismu. Musel si dávat pozor, protože nemohl tušit co všechno může past spustit. Nejhorší by byla past, která by Drowy varovala před nezvanými hosty. Nemohl si dovolit selhat. Nastalo ticho.

„Uf. Mám to,“ oddychl si.

„Teď ještě překonat zámek,“ pravil Rolgin.

V překonání zámku jim už nic nebránilo. Rolgan si nebyl z počátku jist, jak složitý zámek překonat, ale Garion získal z předchozích výprav cenné zkušenosti a díky tomu věděl, kam přesně sáhnout. Společnými silami během chvíle zámek překonali.

„Máme to. A teď honem rychle dovnitř.“

Vstoupili do rozsáhlé části sklepení, která sloužila jako věznice a mučírny. Postupně procházeli okolo prázdných cel.

Azanyrmuthovi to nedalo a raději se zeptal: „Není tu nějak pusto?“

„Většina vězňů byla odvedena na stavbu, nebo prodána jiným rodům. Samozřejmě do otroctví. Jen doufám, že naši tu ještě zůstali,“ odpověděl neklidným hlasem Rolgin. Měl strach o vězněné dobrodruhy.

Náhle zaslechli před sebou nějaké kroky. Než stačili jakkoliv zareagovat, proti nim stála skupinka pěti Drowů připravena okamžitě bojovat.

„A sakra,“ stačil jen prohodit Lorin.

„Jaké to překvapení. Otroci k nám začali již chodit dobrovolně,“ prohlásil cynickým hlasem urostlejší Drow, který vedl celou skupinku válečníků.

„Nejsme žádní otroci,“ důrazně odsekl Helhim, který se Drowů nebál a dával jim najevo, že raději bude bojovat, než se nechat zajmout.

„Však vás na mučidlech naučíme poslušnosti. Má paní bude s vámi jistě spokojena,“ pokračoval v rozpravě Drow.

„Ani nás nehne. Vaše paní může na nás zapomenout,“ obořil se na něj Gardan.

„Taková drzost. To až má paní uslyší, osobně vás naučí poslušnosti. Chopte se jich!“ rozkázal Drow.

Helhim a Gardan vyběhli vstříc Drowům a pustili se s nimi do boje. Helhim si vybral rovnou vůdčího Drowa a hned mu vrazil pořádnou ránu. Ta však Drowa příliš nerozhodila a útok opětoval. Ostatní dobrodruzi samozřejmě na nic nečekali a podpořili válečníky v boji. Garion s Rolginem začali zasypávat Drowy šípy. Azanyrmuth podpořil Helhima sesláním kouzla kamenné kůže, která mu dočasně poskytla mocnou ochranu v podobě tvrdé krusty a Lorin obdaroval Drowy úderem blesku.

Jenže Drowové se jen tak nenechali a začali též dobrodruhy zasypávat šípy. Rolgin byl jednou nepěkně zasažen šípem do ruky. Mezi válečníky se strhla opravdu litá mela, avšak kamenná kůže Helhima výborně chránila a veškeré útoky dokázala bez potíží absorbovat, jenže tato ochrana nebyla věčná a pod útoky postupně slábla. Mezitím lučištníci na obou stranách po sobě stříleli z luků. Garionovi i Rolginovi se navzdory svému zranění, podařilo zasáhnout jednoho Drowa přímo do hlavy.

Následně pod údery magických střel od Lorina padl k zemi i další z Drowích lučištníků. Melfův kyselinový šíp od Azanyrmutha též jednomu z Drowů dokázal dost nepříjemnit život. Zatímco se Helhim a Gardan poměrně úspěšně mlátili s Drowými bojovníky, Garion si všiml, jak jeden z Drowů se dal na útek, patrně pro posily. Tomu však chtěli Garion s Rolginem zabránit a zasypaly ho sprškou šípů.

Jejich muška však nebyla v tomto tmavém podzemí tak dobrá, takže většina šípů letěla mimo. Proto Garion zavolal na ostatní dobrodruhy: „Nenechte ho utéct. Ať nestihne varovat ostatní.“

Azanyrmuth s Lorinem na unikajícího Drowa spustili salvu magických střel. Každá z těchto střel sice způsobovala jen malé zranění, jenže když se podobných střel sejde hodně najednou, dokáží už napáchat hodně škody, zvláště když se jich dá v krátké době seslat více současně. Unikající Drow tak neměl šanci a střely ho ubili k smrti.

Boj se pro dobrodruhy vyvinul velice dobře. Tři Drowové padli a sami neutrpěli příliš velká zranění. Vepředu probíhal poslední boj s válečníky, jen kdyby se Helhimovi dařilo častěji zasáhnout Drowa. Zato on byl již mnohokrát zasažen, ale kamenná kůže ho však nadále chránila, bez ní by byl už patrně mrtev.

Ozvalo se mlasknutí a další Drow padl k zemi mrtev. Dva šípy mu projely hrudí. Prostřelené srdce a plíce v krátké době vykonaly své. Zůstal jen poslední Drow, který pod přesilou neměl žádnou šanci a též se brzy poroučel k zemi. Rolgin vypil dva léčivé lektvary a nepěkná rána na ruce se mu krátce na to zhojila.

„To bychom měli. Teď honem k cele. Patrně nemáme moc času. Hluk jistě vzbudil podezření,“ prohlásil Rolgin a rozeběhl se k cíli, který nebyl daleko.

Když se přiblížili k cele, přicházel okamžik pravdy. Zůstali zde jejich přátelé, nebo byli odvedeni kdoví kam?

„Kde jste se tu vzali?“ pravil velice překvapený Holgadar. Zároveň se v jeho zoufalém výrazu objevila jiskra naděje.

„Kolik vás tu je?“ zeptal se Garion, který nahlédl skrz zamřížované okno v okovaných dveřích.

„Jsme tu zatím všichni. Trčíme tu už dobré dva dny a vůbec nevíme, co nás čeká. Občas sem přišlo pár Drowů, patrně z jiných spřátelených rodin a něco si mezi sebou říkali. Nebylo jim vůbec rozumět, jejich jazyk je dost odlišný. Přesto však většina z nich umí i našim jazykem,“

„Dobrá. Povíme si to později, teď vás odsud dostaneme. Přinesli jsme vám nějaké zbraně,“ pravil Rolgin a pustil se do překonávání obtížného zámku na cele.

„A do prdele! Zlomil se mi paklíč v zámku,“ zaklel Rolgin.

„Zrovna teď, když máme tak málo času!“ zalitoval Garion.

„Chlapi pusťte mě k tomu. Tady to bude chtít trochu síly,“ prohlásil Helhim a vytasil obouruční sekeru. Mohutně se napřáhl a několikrát do dveří sekl. Dveře však po pěti mohutných úderech

dobře držely.

„Já ti pomůžu,“ nabídl se Gardan.

„Hlavně dělejte, mám pocit, že slyším v dáli nějaké hlasy,“ naléhal Rolgin.

Další rány, ale dveře stále držely. Nervozita mezi ostatními stoupla, protože se kroky nepřátel blížily. Gardan se nakonec rozpráhl co možná nejvíc a dveře se pod mohutným úderem rozletěly na třísky. Cesta k vězňům byla volná. Když Helhim a Gardan nahlédli do malé cely, spatřili v ní zajaté přátele. Vypadali celkem zdravě. Naštěstí zde byli zavření sotva dva dny a Drowové měli plno jiné práce, takže zajatci nepoznali kruté mučení.

„Tady máte zbraně a honem pryč. Drowové jsou nám v patách,“ prohlásil Helhim a podal zajatcům pár krátkých mečů, dýku a luk s šípy.

Mezi zajatci byly dva válečníci, jeden lučištník, hraničář a mág. Za poslední dva dny téměř nic nepojedli, a proto se cítili dost zesláble a nepřiliš schopni boje. Nevzdávali se však. Za svobodu se musí bojovat.

Kroky nepřátel se velice nebezpečně přiblížily, již se ozývaly zpoza rohu. Všichni si byli vědomi toho, že se dalšímu boji nevyhnou. Azanyrmuth s Lorinem se připravili k sesílání kouzel, aby pronásledovatele alespoň na chvíli zdrželi. I Garion s Rolgin napnuli luky, připraveni vystřelit, jakmile dorazí Drowové.

„Už jsou tady. Utíkejte, hned jsme za vámi,“ apeloval na zajatce Gardan.

Hned jak zpoza rohu vyběhlo šest Drowů, Azanyrmuth po nich seslal Melphův kyselinový šíp a Lorin poslal chodbou planoucí kouli. Ta sice nám takovou ničivou schopnost, jako například klasická ohnivá koule, ale v kombinaci z úzkou chodbou byla velice účinná. Neboli jí zkrátka kam uhnout, a tak zasáhla všechny Drowy. Do toho se přidala salva z luků. Tenhle náhlý útok Drowy spolehlivě zdržel. Nikdo z dobrodruhů na nic nečekal a všichni se vzápětí dali se na útěk seč jim síly stačili.

Rolgin se za krátko dostal do čela party a vedl je neomylně ven. Helhim, který běžel na konci celé skupiny za sebou zabouchl kované dveře od věznice. Rychle se v bezprostředním okolí poohlédl po něčem, čím by mohl dveře zablokovat. Nedaleko zahlédl nějaký větší dřevěný klacek, který ihned popadl a zašprajcoval ho mezi kliku a zem. Výlez z podzemí už byl a dosah. Nyní nezbývalo jen doufat, aby zrovna nevběhli přímo do náruče mnohonásobné přesily.

Vyběhli na povrch. Než se vůbec stačili rozhlédnout, již viděli, že mají problém a jejich útěk způsobil v okolí větší poprask. Z paláce vybíhal poněkud větší oddíl Drowých válečníků vedeným kněžkou, stejně tak se pronásledování zúčastnila většina Drowů na stavbě. Dobrodruhům šlo po krku minimálně čtyřicet Drowů. Vědomí toho, že by nakonec všichni mohli skončit v zajetí a okusit kruté mučící praktiky Drowů, dokázalo celou jedenáctičlennou popohnat jako nic jiného v životě. Strach to bych vskutku nepředstavitelný.

Za sebou náhle zaslechli svištění šípů. Drowové je patrně chtěli zastavit stůj co stůj. Raději se neohlíželi. Aniž by hleděli doleva, doprava vběhli za první dům. Hladina adrenalinu v krvi vystoupala do závratných výšin. Tak jako teď, neběželi nikdy v životě. Pokračovali k domu, kterým sem vnikli. Zbývalo ještě 300 stop. Jindy krátká vzdálenost, nyní nepředstavitelně dlouhá.

Kličkovali ulicemi města Chalithar-Mith jako zajíci. Snažili se uhnout množství šípů, jež po nich neustále vystřelovali Drowové. V tom zaslechli mlasknutí. Někteří se ohlédlí po jeho zdroji a zahlédli, jak se lučištník Oldran držel ve smrtelné agónii za krk. Z pusy mu valila napěněná krev a

Oldran po chvíli padl na chladnou čedičovou dlažbu. Zasáhl ho jeden z mnoha šípů. Věděli, že mu nemůžou nijak pomoci. Byl patrně mrtev. Neměli na vybranou, museli ho tu zanechat.

Nikdo z dobrodruhů nechtěl dopadnout jako Oldran. Utíkali co jim nohy stačili. Podařilo se pronásledovatelům alespoň trochu vzdálit, jenže občas nějaký šíp přeci jen doletěl až k nim. Helhima, který se držel vzadu, jeden šíp škrábl na ruce. Naštěstí nic vážného.

Konečně doběhli k vytouženému domu. Rolgin otevřel rychle vstupní dveře. Neohlížel se a vběhl dovnitř. Ostatní ho následovali. Poslední Helhim za sebou zabouchl dveře. Až když byli všichni v domě, teprve teď se rozhlédli. V domě byl klid. Helhim se snažil najít něco, čím zatarasit dveře, jenže nic vhodného nenašel. Všichni byli udýcháni k smrti. Nikdo z nich v životě neuběhl tuhle vzdálenost za tak krátkou dobu.

Celí udýchaní by si nejradyji na chvíli odpočinuli, ale hluk ve městě jim dával najevo, že by bylo záhodno odsud co nejrychleji zmizet. Pokračovali ke vchodu do sklepa. Rychle seběhli dolů. Garion opatrně zavřel dveře do sklepa. Zatímco ostatní už volnějším tempem mířili k vytesané chodbě, Garion chvíli poslouchal dění v domě. Brzy se ozvala rána následovaná množstvím kroků. Rychle tak následoval ostatní.

„Už jsme skoro venku ...“ prohlásil zcela udýchaný Rolgin.

„Měli bychom zamaskovat tenhle vchod ... To by je mohlo zdržet. ... Nemuseli by to hned najít,“ navrhoval Helhim.

„Dobrá ... nech mě chvíli vydýchat,“ souhlasil Gardan.

Sotva popadli dech, přitáhli k vykutané chodbě pár beden a prken. Následně jimi opatrně překryli vchod. Z chodby se to nedělalo moc dobře, lépe by se zamaskoval zvenčí. To však nebylo možné. Když Helhim s Gardanem skončili, pokračovali za ostatními. V podzemí byl klid, patrně se podařilo získat dobrodruhům cenný náskok.

Ještě než vylezli z chodby na povrch, Garion se opatrně rozhlédl po okolí. Chvíli se díval po pustých planinách okolo města, poté pohlédl k lesu a na konec na hradby. Všude byl až podezřelý klid, jen ve městě byl hluk. Jejich útěk způsobil ve městě asi hodně velké pozdvižení.

„Jak to tam vypadá?“ tiše se zeptal mág Miradan.

„Vzduch je čistý. Dost možná se Drowové domnívají, že jsme se opevnili, nebo ukryli v tom velkém domě. Než ten vykutaný průchod objeví, budeme už na míle daleko,“ s úlevou odpovídal Garion.

„Rozhodně nemáme času nazbyt. Tak jdeme, ať jsme z tohoto hrozného místa pryč,“ zavelel Gardan.

Nenápadně se přesunuli k nedalekému lesu a pokračovali v útěku. Znovu spěchali. Snažili se co možná nejvíce vzdálit od města. S každou minutou běhu se šance, zcela ztratit v lese, zvyšovala. Nechtěli dát pronásledovatelům nejmenší šanci. Zvolnili až po půl míli běhu. Už nemohli běžet. Byli vyčerpaní.

„Už nemůžu,“ sotva popadal dech Gardan. Ostatní na tom nebyli o moc lépe. Všichni se potřebovali na chvíli zastavit a nabrat síly na další cestu.

„Jak je to daleko ke kruhu světů?“ zajímal se válečník Holgadar.

„Bude to tak šest mil na západ. Hlavní cesty nejsou zrovna moc bezpečné, proto půjdeme raději lesem. Nebojte, už jsem tudy jednou utíkal. Podruhé by to mělo být snazší,“ uklidňoval ostatní Rolgin.

Cesta temným lesem se zdála být nekonečná. Dobrodruzi zcela ztratili pojem o čase. Nehostinné lesy pocit bezpečí vůbec nenavozovaly, by právě naopak. Všichni měli strach, aby znovu v lese nenarazili na další Drowy, nebo na nějaké zdejší bytosti. Nikdo z nich neměl ponětí, co všechno se tu potuluje. V okolí neustále zněly strašidelné zvuky, jako houkání, hvízdání, vytí, zvláštní chichot a kvákání.

„Už tam budeme?“ ptal se Lorin netrpělivě vyhlížející spásný kruh světů.

„Brzy bychom měli najít cestu. Pak už je to jen kousek,“ odpověděl Rolgin, který stále vedl celou desetičlennou skupinu.

Během necelé půlhodinky Rolgin našel kýženou cestu. Všichni se již stačili vzpamatovat a uklidnit se z toho, co zažili. Nikdo z nich dosud nezažil tak nebezpečnou výpravu. Bezpečí domovského světa bylo konečně na dosah

„Kruh světů na obzoru,“ vítězně prohlásil Rolgin.

Všichni přidali do kroku. Ještě se tak netěšili domů jako nyní. Ještě se pro jistotu rozhlédli po okolí. Naštěstí nic nenaznačovalo, že by se měli stát terčem dalšího útoku. Azanyrmuth nechtěl nic ponechat náhodě, ihned přistoupil k zadávacímu panelu, kde zadal kombinaci symbolů pro Aldeneerin. Trojúhelníkové zámky na kruhu v temném lese zářily jasně červeně. Poté se vytvořil průchod na Aldeneerin jehož mihotavá světlemodrá záře ozařovala okolní temné lesy. Po dlouhé době strávené ve tmě se tato záře jevila jasnější než jindy.

Nikdo z celé skupiny nečekal ani o píd' a ihned se vydal vstříc stojaté vodě. Pocity nejistoty vystřídal průlet nekonečným prostorem s pocitem nehmotnosti. Na druhé straně je uvítalo příjemné podvečerní nádvoří. Kruh světů se uzavřel.

„Konečně jste tady,“ uvítal je strážný hlídající kruh světů. Když pohlédl na početnou skupinu, bylo mu jasné, že výprava byla úspěšná.

„Též jsme rádi, že jsme se vrátili živi a zdraví,“ pravil Lorin.

„Hned seženu někoho z rady.“

Zatímco si dobrodruzi mohli konečně oddechnout, dorazil Moladir s Scarin. Z jejich výrazu byla hned poznat radost z úspěšné výpravy.

„Dokázali jste to. Vrátili jste se všichni živi,“ pravil Moladir.

„Jen Oldran neměl to štěstí. Zahynul při útěku,“ zklamaně dodal Rolgin.

„Čest jeho památce. Každopádně jste zachránili pět životů a za to vám patří dík.“

„Ale měli jsme hodně namále. Nechybělo moc a byli bychom též zajatí,“ prohlásil Helhim.

„Navrhují svět Minojja zařadit zatím mezi velmi nebezpečné. Alespoň dokud nebude zabezpečena cesta od kruhu světů k Mínojcům,“ navrhoval Azanyrmuth.

„Zvážíme to. Teď si běžte odpočinout, kněží se o vás postarají,“ zakončil rozpravu Moladir.

6

Tajemství pevnosti Livnris

Čtveřice dobrodruhů právě prošla kruhem světů. Kouzelník Azanyrmuth, válečník Gardan a hraničář Rolgin. Nováček Caltydim, povoláním průzkumník. Drobnější mladík, šlachovité postavy, oděn v lehké hnědočervené tunice. Svět, na který právě vstoupili, nesl název Linvris. Nehostinný pouštní svět, kde nebyl sebemenší náznak života. Zdejší nikdy neutichající vítr neustále znepříjemňoval pobyt na tomto světě, vířením malých zrněk písku.

Slunce právě vycházelo na věčně jasnou oblohu a první paprsky rozpalovaly zdejší světlý písek. Na dohled od kruhu světů se tyčila velká stolová hora, která v ranní záři působila vskutku majestátně. Na jejím úpatí stál dosud zachovaný vstup do podzemního chrámů v egyptském stylu.

Dobrodruzi se nenechali dál bičovat zvířeným pískem a vydali se přímo ke stolové hoře. Zanedlouho již stoupali po dlouhém schodišti vedoucí do chrámu. Azanyrmuth byl velice zvědavý na možné objevy. Na tomto světě se má podle staré knihy nacházet obrovská podzemní pevnost plná zajímavostí a experimentů, které tu zanechala jedna stará rasa. Azanyrmutha však popis té rasy trochu znepokojoval. Údajně se má jednat o další velice zlou rasu. Ještě všichni mají v živé paměti setkání s rasou Drowů před osmdesáti dny.

Když překonali 120 schodů, vydechli si. Konečně se dostali před mohutnou kamennou bránu chránící podzemní pevnost. Celý její povrch byl zdoben vyobrazením jakéhosi starého vládce, napůl člověka a napůl hada, a spoustou textu v neznámém jazyce.

„Máte někdo ponětí, jak se dostaneme dovnitř,“ prohlásil Gardan při pohledu na mohutnou bránu. „Něco určitě vymyslíme,“ ujistil ostatní Caltydim a hned nato se pustil do průzkumu. Hledal nějaký spouštěcí mechanismus, nebo nějakou páku.

„Už to mám,“ vítězně prohlásil Caltydim.

„To šlo nějak rychle,“ podivil se Azanyrmuth.

„Však se na tu bránu podívejte z blízka. Čas za ta staletí vykonal své a kamenné bloky drží tak na půl. Pomozte mi sem zatlačit,“ ukázal Caltydim na škvíru mezi bloky.

Všichni se opřeli do pravé části. Velký kamenný blok se dal do pohybu, přičemž se na podlahu sypalo množství jemného písku a staleté drtě. Cesta do hlubin tajemného podzemí byla volná. Caltydim zapálil pochoděň a všichni se vydali do podzemní pevnosti. Okamžitě cítili zatuchlý vzduch typický pro dlouho uzavřená podzemí. Oproti venku zde bylo o poznání chladněji.

Deset stop široká chodba postavená z pískovcových kvádrů se svažovala dolů. Dorazili k další kamenné bráně. Rolgin s Caltydimem pátrali po nějakém mechanismu avšak zatím neúspěšně. Na rozdíl od vstupní brány, tahle vypadala nedotčeně. Otevřít ji silou se zdálo nemožné.

„Pojď se podívat na tohle,“ pověděl Rolgin Caltydimovi, když na zdi v blízkosti brány objevil mezi hieroglyfy zvláště tvarované tlačítko.

„Myslíš, že by to mohlo být ono?“

„No znám jen jediný způsob, jak to zjistit.“

Garion uchopil zvláštní tlačítko ve tvaru zaoblené kličky a zkusil s ní otočit. Masivní brána se záhy dala do pohybu. Po takových letech bylo až z podivem, kolik toho ještě dosud funguje. Jakmile dobrodruzi vykročili do neznáma, ničeho nic se ve velkém sálu s ochozem v horním patře,

který byl podepřen sloupy, rozsvítilo světle namodralé světlo. Všichni se podivili, kde se najednou vzalo takového světla, že ani nebylo potřeba loučí, či magického světla.

Pohled na strop dal všem jasnou odpověď. Azurově modré krystaly tvarem připomínající nízké čtyřboké jehly, přidělané ve stropě reagovali na přítomnost dobrodruhů a vydávali užitečné světlo. Díky tomu se mohli rozhlédnout po celém sálu, jehož zdi zdobily kresby vyobrazující patrně výjevy ze života bývalých obyvatel této pevnosti. Trojice dalších bran pokračovala dále do útrob pevnosti. Pomalu se dali do průzkumu tohoto podzemí, které skrývalo mnoho dávno zapomenutého.

„Bacha!“ vykřikl Rolgin, který si všiml propadla přímo uprostřed velkého sálu.

„Uf. Ještě, že jsi si toho všiml. Kdo ví, kam bychom se mohli propadnout,“ oddech si Gardan, když se zastavil těsně před ukrytým propadlem.

„Měli bychom být na pozoru. Podzemní pevnost jistě skrývá spoustu nástrah a dost možná ještě fungují,“ vyslovil svou domněnku Azanyrmuth.

„Dobrá. Pustíme se tedy do průzkumu,“ pravil Gardan.

Rolgin s Caltydimem šli v čele skupiny, aby hledali případné pasti, zatímco je zbytek následoval. Vstoupili do jedné z mnoha chodeb. Stejně jako ve velkém sálu se i zde rozsvítily azurové krystaly, zatímco se ve vstupním sále za nimi zhaslo, jakmile ho poslední z nich opustil. Pískovec z něhož celou pevnost bývalí obyvatelé postavili, byl nezvykle tvrdý. S podobným materiálem se již setkali v druhém slunečním chrámu na Avnilu.

Brzy však zjistili, jak je tato podzemní pevnost obrovská. Chodba se dělila na další prakticky identické chodby, takže se tu dalo poměrně snadno ztratit. Pustili se do průzkumu okolních místností. Ve veškerých prostorech zajišťovaly osvětlení azurové krystaly. I po těch letech stále fungovaly, občas sice natrefili na nějaký nefunkční, ale jednalo se pouze o pár jednotlivých kusů.

Caltydim si při průzkumu kreslil mapku, takže měli přibližnou představu o rozsáhlosti podzemí. Postupně navštívili společenské sály, pokoje, jídelnu, záchody, ale i zbrojnice, strážnice a cvičiště. Všechny sály byly dosud poměrně zachované, avšak ti, kteří to tu postavili, odnesli prakticky vše, co mělo nějakou cenu.

Během půlhodiny prošli jedno křídlo prvního patra, jež zřejmě sloužilo obráncům. Nikde však nenalezli žádné schodiště, nebo něco připomínajícího portály. Pokračovali dál v průzkumu. Ukázalo se, že druhé křídlo je totožné z prvním, pouze symetricky obrácené. I zde byla stejná situace jako v první části. Chladné a zatuchlé podzemí bylo pusté a prázdné. Vše nasvědčovalo tomu, že zdejší toto místo museli z nějakého důvodu opustit a vzali s sebou vše, co mělo nějakou cenu.

„Pojďte se na něco podívat,“ zavolal na ostatní Caltydim.

„Našel jsi něco zajímavého?“ zvědavě se zeptal Azanyrmuth, jakmile přiběhl na místo.

„Úplně prázdné to tu jistě není,“ ukázal Caltydim na hromadu kostí zcela neznámého tvora. „Patrně to zemřelo dávno, ale tohle mě trochu znepokojuje,“ ukázal na mnohé vrypy v kostech a stopy po zubech.

„Určitě toho tu pobíhalo mnohem víc. Dost možná vše pošlo hlady, ale jeden nikdy neví, rozhodně buďte na pozoru,“ varoval ostatní Rolgin z jehož hlasu bylo cítit jisté znepokojení.

Dobrodruzi prošli prakticky celé patro, ale stále tu bylo mnoho míst, které dosud nenavštívili. Existovalo tu několik místností, které patrně sloužily jako strážnice. Kromě zázemí určené pro hlídače toho určitého průchodu, tu stály také ochranné zdi poskytující obráncům ochranu.

Právě za strážnicí se nacházel další velký sloupový sál, tentokrát větší než vstupní, ale bez ochozu v patře. Mohl mít dobrých 80 stop na délku a 50 na šířku a byl stejně jako první zdoben množstvím maleb a soch. Konci sálu dominovala velká brána podobná vstupní, patrně měla za úkol oddělovat toto horní obrané patro od zbytku pevnosti.

Už napohled tento sál působil podezřele, což se vzápětí potvrdilo. Naprostá většina dvě stop velkých dlaždic skrývala nějakou past. Při dalším ohledání si Rolgin a Caltydim všiml mnoha otvorů ve zdech a sloupech.

„Tudy bude zajímavý průchod. Všude jsou tu pasti a jakože opravdu všude,“ konstatoval Rolgin neustále si prohlížející podlahu.

„Vidím. Je tu poněkud přepast'ováno. Můžeš určit, které dlaždice nespouští žádnou past?“ zajímalo Azanyrmutha, který se rozhlížel po velkém množství nášlapných dlaždic.

„Některé vidím, ale nějakou ucelenou cestu ne,“ zamyšleně pravil Rolgin.

„Co teď?“

„Mohli bychom se podívat po jiné cestě, určitě měli vládci nějakou svoji cestu. Přece by nechodili přes pasti, nebo je mohli třeba nějak vypnout,“ navrhoval Gardan.

„Zkusit bychom to měli. Přes tyhle pasti se nedostaneme. Možná nebudou všechny plně funkční, ale je to zbytečný risk,“ souhlasil Caltydim, když znovu pohlížel na množství nášlapných dlaždic.

Jak tedy řekli, tak učinili. Pokračovali v dalším průzkumu patra. Nedaleko vstupního sálu se nacházely další strážnice, které dosud neprozkoumali. Tam také směřovali jejich kroky.

Za pomoci klíčky na zdi u dveří je otevřeli. Jakmile vkročili do strážnice, světle modré světlo ozářilo celou místnost. Všechny ihned zaujalo schodiště po levé straně směřující do vrchního patra. Vzápětí jejich pohled spočinul na několika pozůstatcích. Dávno zetlelá těla ležela v prachu a ve zbytcích rezavé kroužkové zbroje. Tím se potvrdilo, že zdejší obyvatelé tuto podzemní pevnost museli před něčím opustit. Průzkum mrtvol nic dalšího neodhalil. Stav zbroje a kostí byl natolik špatný, že všechny stopy, které by napověděly víc o jejich smrti, dávno odvál čas.

Po schodech vystoupali na ochoz vstupního sálu. Sotva se zde rozhlédli, spatřili velké dveře v čele sálu, které zůstaly dosud otevřené. To už samo o sobě vzbuzovalo podezření, protože všechny ostatní dveře v pevnosti byly zavřené. „Buďte ve střehu,“ varoval ostatní Caltydim a všichni se opatrně vydali k otevřeným dveřím.

Opatrně vstoupili do sálu. Rolgin učinil první kroky, ale v sále přetrvávala tma. Ostatní ho následovali, jenže situace zůstávala stejná, tma. Rolgin proto zapálil louči a mohli se tak po místnosti porozhlédnout. Celý sál byl patrně po boji. Všude nepořádek, rozbité vybavení, roztrhané látky, zbytky zetlelých těl v rezavé zbroji, ba i světelné krystaly se válely roztržštěné po zemi.

„Co se tu mohlo stát? Takový binec,“ prohlásil zamyšleně Gardan.

„To netuším. Každopádně se to stalo už hodně dávno, těla už jsou prakticky na prach. Někaké to století to bude,“ konstatoval Azanyrmuth zatímco se procházel mezi zbytky těl.

„Podívejte se sem, tady něco ještě zbylo,“ zavolal na ostatní Rolgin, aby jim ukázal svůj objev.

Ostatní k Rolginovi přeběhli, aby se podívali na jeho objev.

„Podívejte se na to, tyhle magické hole jsou ještě dosud zachovalé.“

„Máš pravdu, ostatní sekery, meče a další zbraně jsou už rezaté jak liška, ale tohle je pořád zachované,“ souhlasil Gardan.

„Ukažte,“ pravil Azanyrmuth zatímco uchopil jednu asi šest stop dlouhou hůl z neznámého materiálu připomínající opravdu pevný kov. Hůl měla v přední části vypouklou hlavici a v zadní

části podobně tvarované závaží jehož střední část byla zbarvena do fialova. Tuto část měla každá hůl zbarvená jinak, patrně podle druhu magického potenciálu.

„Cítím z ní pozůstatek nějaké magie, ale už je tak slabý, že už z téhle hole nic nevykouzlím. Podívám se na ty ostatní.“ Azanyrmuth postupně zkoušel další. „Tady je to to samé. Z téhle už necítím vůbec nic. A, z téhle je ještě cítit docela silný magický potenciál. Schválně ji vyzkouším,“ pravil a uchopil hůl. Jakmile ji držel v rukách, zadní oranžově zbarvená část se náhle rozzářila. Azanyrmuthovi se stačilo soustředit, jako při používání klasických magických holí a byl si jist, že hůl bude moc použít. Zamířil na poničený zbytek sochy, přední vypouklá část hole se rozevřela a krátce nato z ní vyletěla malá ohnivá koule, která zbytek sochy roztránila na malé úlomky.

„Tomu říkám magie. Škoda že ty ostatní jsou už za ta léta vyčerpané, kdyby se nám podařilo obnovit jejich magický potenciál,“ vyslovil své přání fascinovaný Azanyrmuth.

„Každopádně vypadají docela bytelně, dalo by se jimi docela dobře praštit,“ prohlásil Gardan, uchopil jednu z holí a praštil s ní do zbytku kamenného stolu. Ozvalo se křupnutí a hůl se rozštípla na dvě půlky. „Aha, no tak ne,“ pousmál se.

„Zkus to s tam tou, ty jsi si vzal zrovna tu nejzničenější,“ navrhl Caltydim.

Gardan dal na radu a zkusil do stolu udeřit jinou. Tentokrát hůl vydržela a část kamene se od stolu odlomila. „To už je jiná,“ pousmál se Gardan.

„Máme první zajímavý objev, měli bychom pokračovat v pátrání,“ konstatoval Rolgin.

„Ještě se tu porozhlédnu a zkusili bychom tamty dveře naproti,“ navrhl Caltydim a pustil se do posledního průzkumu sálu. Jeho pohled upoutala mrtvola oděná v poničené červenočerné róbě. Patrně se mohlo jednat o výše postaveného. Caltydim se domníval, že jako výše postavený by mohl mít u sebe něco užitečného. Ihned se dal do prohledávání těla.

Jeho pohledu neunikl zvláštní kovový návlek na ruce. Pořádně si ho prohlédl. Od konečků prstů pokračovalo několik pásků, které v oblasti dlaně držely oranžový krystal, odsud pak pokračoval plát, který ještě několikrát obtočil ruku. Celý návlek byl z pozlaceného materiálu a na mnoha místech zdoben, takže návlek spíše připomínal šperk.

„Zajímavá to věc, k čemu to tak mohlo sloužit,“ zajímal se Gardan, když si šli všichni prohlédnout další objev.

Rolgin sundal návlek ze zpráchnivělé ruky, která se při doteku rozpadla na jednotlivé prstní kůstky. Oťel z návleku hrubým hadrem prach a zbytky ruky a zkusil si ho nasadit na ruku. „Pěkný to šperk, ale nějak netuším, k čemu mohl sloužit,“ konstatoval Rolgin a stále fascinovaně si jej prohlížel.

„Půjč mi to. Schválně vyzkouším jeho magický potenciál,“ pravil Azanyrmuth, jemuž se návlek též líbil.

Když si ho navlékl, měl sice pocit přítomnosti nějaké magie, ale už velmi slabého.

„Cítíš něco?“

„Nějakou magii cítím, ale je to už hodně slabé. Tak jsme alespoň získali pěkný předmět,“ trochu zklamaně konstatoval Azanyrmuth a sundal si návlek z ruky, který následně uložili ke svým věcem.

Přistoupili k bráně, kterou prve chtěli pokračovat. Caltydim hledal klíčku k otevření brány, ale žádnou nenašel. Na jejím místě však našel zařízení s otiskem ruky, jejíž vnitřek byl zbarven do oranžova. Když přiložil svoji ruku do otisku, nic se však nestalo. „Hm. Zdá se, že je tahle brána zamčená,“ pravil.

„Počkat, já asi tuším k čemu by ten návlek mohl sloužit,“ napadlo Rolgina.

„Těž o tom přemýšlím. Podejte mi ho, schválně to vyzkouším,“ pravil Azanyrmuth.

Rolgin podal Azanyrmuthovi návlek a ten si ho opět navlékl na ruku. Přistoupil k bráně a pomalu se chystal přiložit ruku s návlekiem do zařízení s otiskem ruky. Doufal v to, aby se nejednalo

o past. Když se návlek přiblížil na vzdálenost pár palců, oranžový krystal v návleku se rozzářil. Azanyrmuth zcela přiložil ruku do otvoru. Nastala chvíle napětí. Brána se dala do pohybu a cesta do dalších pokojů byla volná.

Při vstupu se opět rozsvítily ony modré krystaly a dobrodruzi tak mohli pokračovat v dalším průzkumu. Tato část patra již nebyla zdevastovaná, jako předchozí síň. Tyto pokoje patrně sloužily jako místo k delšímu pobývání výše postaveného, který zemřel ve vedlejší místnosti.

Dorazili do malé místnůstky o velikosti patnácti stop. Na první pohled ničím zajímavá, skoro by ji chtěli okamžitě opustit, dokud si nevšimli širokého tmavého prstene na podlaze a malého ovládacího panelu se šesti červenými krystalovými tlačítky na protější zdi. Pustili se do zkoumání významu této místnosti.

Azanyrmuth na to prohlásil: „Cítím tu nějakou magii.“

„Co myslíš? K čemu to tu mohlo sloužit?“ zajímal se Caltym.

„To netuším. Mohlo to sloužit například k získávání magické energie, očarování předmětů, nebo k podnikání rituálů,“ vyjmenovával možné účely tohoto místa Azanyrmuth.

„Ať je to tak nebo tak, znám jediný způsob jak to zjistit,“ řekl Gardan a vydal se k tlačítkům.

Zkusil jich pár náhodně zmáčknout, přičemž se postupně rozsvěcovaly. Když zmáčkl třetí chvíli se nic nedělo, a potom se jen ozval slabý zvuk vybití energie a v tom se odněkud ozval jakýsi zlověstný hlas: „Kre'tha noc,“ a následně tlačítka zhasla.

„Co to bylo?“ divil se Gardan.

Všichni čekali ve střehu, ale nezdálo se, že by se mělo něco dít.

„Možná to jen nesprávně používáme, nebo to chce určitou kombinaci. Zkusím to,“ prohlásil Caltym, který přistoupil k panelu a zkusil mačkat pár tlačítek.

Po druhé se ozval jen nějaký slabý zvuk, jako když se vybijí energie a tlačítka opět zhasla. „Divné. Ten hlas se tentokrát neozval,“ prohlásil Caltym. Zkusil to znovu. Tentokrát se však ozval bručivý zvuk a podlaha uprostřed prstence se slabě rozzářila, jakoby se nějak aktivovala.

„Něco se teď aktivovalo. Jen zjistit co,“ pravil Rolgin při pohledu na záři.

„Najednou cítím mnohem silnější magii. Přijde mi trochu povědomá, podobnou jsem cítil vždy u míst sloužící k přenosu. Možná jsme aktivovali nějaký portál,“ domníval se Azanyrmuth.

„Tak to zkusíme,“ prohlásil Gardan a bez rozmyslu vstoupil do prostoru uvnitř prstence.

Než ho stačil kdokoliv zastavit, už byl uprostřed, jenže se vůbec nic nestalo.

„Hm. Nic se neděje,“ suše prohlásil Gardan.

„Možná to funguje jinak,“ vyslovil svoji domněnku Azanyrmuth a přistoupil ke Gardanovi, přičemž cítil silnější magický potenciál. Byl si jist, že se jedná o aktivovaný portál.

„Portál je dle mého názoru aktivován, ale proč nás to nepřenáší?“ divil se Azanyrmuth. „Zkuste všichni přijít ke mně, pokud nepůjde tohle, tak nevím.“

Rolgin a Caltym vstoupili dovnitř prstence a čekali. V tom se ozvalo bzučení a z podlahy, kde byl tmavý prstenec vyletělo do prostoru postupně pět prstenů, poté vše pohltila jasná bílá záře doprovázená chvilkovým pocitem nehmotnosti. Když záře postupně zeslábla, prstence se opět vrátily do podlahy.

Rozhlédli se. Místnost okolo vypadala naprosto identicky, až nevěřili tomu, že byli někam přeneseni. Rolgin si to chtěl ověřit, a proto si to hned zamířil ke dveřím. Už chtěl sáhnout po kličce, ale zarazil se. V těsné blízkosti kličky zpozoroval nějaký nástražný mechanismus. Jednalo se o

poměrně jednoduchý mechanismus, který měl dotyčného píchnout otrávenou jehlou. Nebyl proto pro Rolgina problém, tento mechanismus vyřadit.

Když otevřel bránu, všem se naskytl pohled na větší místnost se schodištěm do spodního patra. Tím si ověřili tvrzení, že se jednalo o portál. Opatrně sestoupili po schodech dolů. Do jakého patra, to vůbec netušili, kruhy je mohli přenést kamkoliv.

Ve spodním sále přetrvávalo takřka nekonečné ticho, byla tu cítit zatuchlina, čerstvý vzduch se do tohoto místa patrně již po staletí nedostal. Z místnosti pokračovala čtveřice dveří. Prozkoumali přilehlé místnosti, které patrně sloužili jako strážnice a pokoje pro strážné. V těchto pokojích také našli ostatky po bývalých obyvatelích. Dále kroužkové a plátové zbroje značně poškozené rzi a dávným bojem.

Když tu nic zajímavého nenašli, Rolgin sáhl po kličce u posledních čtvrtých dveří. Otočil s ní, jenže se k jeho překvapení nic nestalo. Otevírací mechanismus za ta léta patrně selhal. Dobrodruzi se nyní rozhodovali co dál. Kamenné dveře byly příliš těžké, než aby se s nimi dalo hnout. Volba padla na návrat do horního patra.

Tam pokračovali jedinými dveřmi, které odtud vedly. Za dveřmi se nacházela pouze 40 stop dlouhá chodba. Toto uspořádání však působilo podezřele, Rolgin a Caltidim proto zpozorněli. Žádné pasti ani nášlapné dlaždice však neviděli. „Tady jeden vidí pasti a hrozby snad všude,“ pomyslili si.

Když dobrodruzi došli do půlky chodby, dveře se za nimi, stejně jako všechny ostatní, samy zavřely. Rolgin otočil kličkou u dalších dveří, ale ty se neotevřely. „Další zaseknuté dveře,“ říkali si v duchu. V tom se náhle odkudsi ozval znovu hlas: „Kel'shree tar lot“ Nikdo tomuto jazyku nerozuměl, byl zcela jiný, než Aldeřanské jazyky. Caltidimovi se to však nelíbilo a raději se vrátil zpět ke dveřím, kudy sem přišli. Otočil kličkou. K jeho překvapení se dveře nehnuly. V tom se ozval znovu ten hlas: „Shol'va tao qua“ Modré stropní krystaly náhle zhasly a rozsvítily se místo nich karmínově červené. Ve stropě chodby se ozvalo cvaknutí a následně začaly otvory ve stropě proudit do chodby galony nějaké husté nazelenalé tekutiny. Už od pohledu nepůsobila nějak přívětivě. Její účinky však nikdo raději nechtěl zkoušet a přemýšleli, jak se odsud rychle dostat.

Znovu zkoušeli kličky u obou dveří, ale tato snaha byla předem odsouzená k nezdaru. Gardan se rozhodl zkusit silou nadzvednout těžký kamenný blok, avšak ať se snažil jakkoliv blok dveří se nehnul ani o píd'. To už jim začalo docházet, že jde opravdu do tuhého. Podivná lepkavá tekutina stále přitékala a plnila chodbu. Nyní už znemožnila dobrodruhům přejít chodbu z jedné strany na druhou.

V tom si Azanyrmuth všiml na zdi dál ode dveří mechanismu s otiskem ruky. Neváhal ani chvíli a ruku s návlekiem přiložil do otisku. Ve stropě znovu cvaklo a sliz přestal do chodby přitékat. Následovalo cvaknutí kdesi v podlaze a během chvíle sliz odtekl otvory v podlaze kamsi pryč. „Uf, tak to bylo o chlup. Ještě, že máme ten návlek,“ ulevil si Rolgin. Raději odsud rychle zmizíme.

Vydali se původně zamýšleným směrem k bráně. Rolgin pootočil kličkou doufaje, že se brána dá do pohybu. Tentokrát se otevřela. Před nimi se nacházel velký sloupový sál.

„Nezdá se vám to tu nějak povědomé,“ zamýšleně prohlásil Gardan.

„Není to náhodou ten sál plný pastí?“ odhadoval s naprostou jistotou Azanyrmuth.

„Ano, je to on. Takže jsme se vystavili nebezpečí naprosto zbytečně,“ zklamaně pravil Rolgin neskrývaje přitom určité rozhořčení.

„Tak jdeme zpět k prstencovému portálu,“ rozhodl Azanyrmuth.

Dorazili zpět do místnosti s kruhy. Azanyrmuth se chystal zamáčknout pár tlačítek na ovladači, ale v ten moment se oranžový krystal návleku na ruce rozzářil. „Co to má být?“ podivil se. Chvilí se rozmýšlel zda zmáčknout nějaké knoflíky. Když ruku s návlekiem oddálil, krystal zhasl. Znovu ruku s návlekiem přiblížil k ovladači a krystal se opět rozzářil. Zkusil tedy zmáčknout pár knoflíků. Ozval se bzučivý zvuk a podlaha uprostřed se znovu rozzářila. Všichni vstoupili do vnitřku kruhů. Následně znovu z podlahy vylétla pětice prstenů doprovázena bzučením a jasná bílá záře vše zcela pohltila.

Když se kruhy vrátily zpět do podlahy, přenesli se tentokrát v jiné části podzemí. V jaké, to však netušili. Stáli uprostřed menší místnosti, odkud pokračovala dlouhá chodba kamsi daleko a trojice dveří. Při podrobnějším ohlédnutí zpozorovali poškození jedněch dveří. Volba další cesty byla v podstatě jasná, když se všichni jednohlasně shodli k prozkoumání sálu za poškozenými dveřmi.

Nedovřené dveře nesly známky nedávného poškození způsobené neznámou silou. Mnoho rýh, prasklin a děr naznačovalo, že v této podzemní pevnosti jistě nebudou sami. Caltym opatrně nahlédl škvírou pode dveřmi. Jen stěží se dalo odhadnout, zda za dveřmi nečihá nějaká bytost. Caltym se proto pozorně zaposlouchal. Ticho občas narušoval slabý cinkavý zvuk.

Caltym sebral veškerou odvalu a opatrně podlehl dveře. Jakmile se dostal za ně, ihned se v následné chodbě rozsvítily modré krystaly. Světlo bylo tentokrát slabší než v dosud prozkoumaných částech. Chodba pokračující do většího sálu byla bezprostředně za dveřmi křížena další širokou chodbou vedoucí patrně kolem sálu, ze kterého pocházela slabá namodralá záře.

„Můžete za mnou. Je tu bezpečno,“ tiše pravil k ostatním.

Když i ostatní podleli nedovřené dveře, naskytl se jim pohled na záhadný sál. Azanyrmuth jen prohlásil: „Cítím tu magii. Měli bychom se na to podívat zblízka.“

Velký sál osmiúhelníkového půdorysu obehnan širokou chodbou, měřil v průměru padesát stop a na výšku pětadvacet. Uprostřed se nacházel jakýsi zvláštní bazén, též osmiúhelníkového půdorysu, plný zářící modré tekutiny jež osvětlovala celý sál. Okraje lemovaly čtyři kovové sloupy s průzračnými koulemi na vrcholcích. Z jedné strany se klenula nad bazén úzká kamenná plošina.

Jemný cinkot působil příjemným uklidňujícím dojmem. Azanyrmuth tomuto místu však přikládal mnohem důležitější roli. Cítil zde magickou energii a byl přesvědčen, že by se toto místo dalo využít k dobíjení magických předmětů, nebo k očarovávání.

Azanyrmuth se náhle zarazil. V sále totiž nebyli sami. Až teprve teď zpozorovali na plošině nad magickým bazénem patrně nehmotnou postavu ženy. Po celou dobu sledovala dobrodruhy nepřítomným pohledem.

„Kdo jsi?“ navázal konverzaci Azanyrmuth.

Postava chvíli mlčela, ale nakonec promluvila tichým zamyšleným hlasem: „Nečekala jsem žádnou návštěvu. Myslela jsem si, že jste jen v mých představách. Už se mi to párkrát stalo.“

„Nemusíš mít obavu, my jsme skuteční.“

„Ano, vypadáte skutečně. Poslední živou bytost jsem viděla už hodně dávno,“ na chvíli se odmlčela. „Říkalo se mi Nirdeana. Už je to dlouho, co jsem tu uvězněná.“

„Azanyrmuth, jméno mé a tohle je Gardan, Rolgin a Caltym. Můžeš nám povědět o bývalých obyvatelích této podzemní pevnosti a o tom, co se tu kdysi stalo?“

„Už je to hodně dávno, ale pořád si to dokážu částečně vybavit. Ti, kteří to tu před několika tisíci lety postavili, si říkali Goa'uldi.“

„Goa'uldi?“ zopakoval Azanyrmuth.

„Ano. Jednalo se o velice krutou, nenávidivou parazitickou rasu, která zotročovala mnohé světy. V podstatě jsou to vodní úhoři, kteří vnikají do hostitelů a zcela ovládnou jejich myšlení. Hostitel se tak stane pouhým pozorovatelem krutého a zlého jednání Goa'ulda a prakticky nemá naději ani na svoji mysl. Je to jakoby ta nejhorší nikdy nekončící noční můra. Sami se považovali za bohy a veškerými ostatními božstvy pohrdali. Někteří dokázali získat obří moc, jiní byli poraženi v nikdy nekončícím boji o moc,“ rozpovídala se Nirdeana o kruté podstatě rasy naprosto chladným hlasem postrádající emoce, zatímco dobrodruhům běhal mráz po zádech.

„Této podzemní pevnosti vládl tuším že Goa'uld Marduk. Ta sloužila k provádění různých experimentů. Z počátku to bylo s magií, rostlinstvem a bytostmi, později se pustili do genetických experimentů a něco zkoušeli s jinými sférami existence. Avšak si začali zahrávat s věcmi dalece přesahující jejich schopnosti. Došlo tu k narušení integrity mezi některými sférami existence a otevřely se tu na mnohých místech permanentní průchody,“ vypravovala Nirdeana o této pevnosti, zatímco dobrodruzi pozorně poslouchali.

„Těmi portály sem občas přicházejí hodně bizarní a velice mocné bytosti. Jednou sem vnikla jedna mocná bytost a vše se tu doslova zbláznilo. Magie fungovala v jeho okolí často jinak nebo výrazně silněji. Zdejší chované bytosti najednou získaly dosud nevídané schopnosti a dokonce i někteří Jaffové, služebníci Goa'uldů, vypověděli poslušnost, což nebývalo vůbec běžné. Mardukovi a několika Jaffům se podařilo uniknout i s vybavením horních pater. Vše ostatní tu zůstalo.“

„Co nám můžeš povědět o ostatních experimentech?“ zajímal Caltydim, který spolu s Azanyrmuthem bedlivě poslouchal velice nezvyklé vyprávění.

„Experimentů zde bylo mnoho. Začalo to kdysi dávno pokusy s rostlinami, zkoušeli tvořit nové druhy, později také nové ingredience pro experimenty s alchymii. Později začali vytvářet nová monstra či upravovat existující. Dosud zde některá monstra žijí. Dokázaly se přizpůsobit zdejšímu prostředí a zvítězit v boji o životní prostor s ostatními. Velké zahrady poskytují pro monstra dostatek potravy. Proto tu dokázaly přežít po staletí. Pak tu existuje spousta výtvorů, jak strážní golemové, tak různé stroje, obranné mechanismy, či spousta magických bytostí.“

„Zmínila jsi se o obranných mechanismech. Cestou jsme narazili na spousta pastí a nějaké prstencové portály,“ vložil se do vyprávění Rolgin.

„Ano. Celá pevnost je doslova prošpikována pastmi, ochrannými mechanismy, systémem magických spínačů a portálů. Dávejte si pozor na velké podezřelé prázdné sály. Říkalo se jim sály pastí. Jsou v nich pasti jak fyzické tak magické a dosud naprostá většina funguje. Přístup do důležitějších místností ba i celých částí pevnosti je speciálně uzamčen. K přístupu je potřeba vlastnit ozbrojenou ruku. Existovalo jich mnoho typů a každý typ umožňuje přístup do příslušných prostor.“

„Je to tenhle návlek?“ ukázal Azanyrmuth nedávno nalezený návlek, jež jim umožnil přístup do této oblasti.

„Ano to je přesně ono. Kromě otevírání bran, sloužily k vypínání pastí, nebo k aktivaci prstencových portálů, kterým se říkalo jednoduše kruhy. Dále umožňuje vytvořit určitou fyzickou vlnu, jež dokáže odhodit soupeře, nebo vytvoření paprsku způsobující nesnesitelná muka. Mocnější varianty umožňují i omezené čtení myšlenek nebo vytvoření osobního energetického štítu.“

Zatímco všichni poslouchali poutavý popis zajímavosti této obří podzemní pevnosti, někde v dále se ozval hluboký vzdech doprovázený podivným a temným chichotem.

„Co to bylo?“ tiše prohlásil Rolgin a otočil se směrem k bráně, kterou sem přišli.

„Jedna z mnoha zdejších bytostí,“ odpověděla zcela klidně Nirdeana.

„Kolik se tu těch bytostí pohybuje?“

„Nevím. Toulám se jen občas zde na čtvrté úrovni a někdy zavítám do třetí. Do jiných jsem se už léta neodvážila. Ačkoliv nemám materiální složku, je zde mnoho bytostí, kteří na mě mohou i teď útočit. Naštěstí dosud žádná bytost nenavštívila tuto magickou laboratoř. Zdá se, jakoby se tohoto místa bály.“

Zatímco Nirdeana pokračovala ve vyprávění, Rolgin s Caltymem sledovali pootevřené dveře. V jednu chvíli zpozorovali v dáli rozsvěčující se stropní krystaly. Ač se oba snažili sebevíc, neznámou bytost neměli šanci identifikovat, viděli pouze neznatelný obrys něčeho mohutného. Nehybně to sledovali a doufali v to, že to nemá namířeno zrovna sem.

„Nemusíte se bát. Bytosti se tohoto místa bojí.“

„Proč se tohoto místa bojí?“ divil se Azanyrmuth.

„V téhle magické laboratoři je zřejmě nějaký typ magie odpuzující bytosti. Nevím. Nikdy jsem to nezkoumala, hlavně tu mám klid, proto se tu zdržuju.“

„Můžeš nám popsat, kde se co nachází?“

„Neznám sice celou pevnost, ale můžu vám dát rady. Horní patra sloužily jako kasárna a dílny. V části třetího se nachází dílny, kde pracovali zajatci. V druhé části třetího jsou pokoje výše postavených Jaffů a níže postavených Goa'uldů. Toto čtvrté patro sloužilo již k magickým experimentům a pěstování ingrediencí. V pátém se nachází velké zahrady. Ve spodních patrech Goa'uldi experimentovali už s bytostmi a v nejspodnějších patrech se sférami. Údajně se ve spodních patrech nachází velká knihovna, kde jsou uloženy veškeré záznamy o zdejších pokusech. Také tam má být další Chaapa'ai.“

„Co je to Šapaají? Nebo jak jsi to říkala? Přerušil vyprávění Caltymem.“

„Chaapa'ai, portál umožňující cestovat na jiné světy. Určitě to znáte pod jiným názvem, tento používali Goa'uldi. Různé rasy tomu říkali všelijak. Namátkou třeba, kruh stojaté vody, studna zla, kruh nářků, kruh světů, hvězdná brána, portál světů.“

„My mu říkáme kruh světů,“ dodal Azanyrmuth.

„Tak to musíte být Aldeřané. Už jsem o vás neslyšela po celá staletí. Nemám už žádné zprávy o válce mezi Goa'uldy a Aldeřany.“

„Staří Aldeřané dávno opustili svět, kde jsme se před třemi staletími usadili. Zkoumáme jejich civilizaci, ale jsme teprve v začátcích.“

„To jsem netušila. Ale je faktem, že sem už žádný z nich dlouho nezavítal.“

Po chvíli ještě dodala: „Pamatuji si dlouhé války mezi Aldeřany a Goa'uldy, ale o jejím průběhu jsem moc nevěděla. Vím jen to, že bojovali o znalosti a moc.“

Dobrodruzi se odmlčeli, aby vstřebali tu spoustu nově získaných informací, avšak Gardanovi a Rolginovi z toho šla hlava kolem.

„Proč jsi tu vlastně uvězněná?“ změnil téma Gardan.

„Kdysi mě Goa'uldi zajali na místě nesoucí název Velona, kam jsem se jednoho dne vydala pátrat po jistých věcech. Cítili ze mě něco zvláštního. Chtěli mě zkoumat. To už je však dávno.“

„Když jsou Goa'uldi pryč, nemůžeš prostě odejít?“ navrhoval Gardan.

„To není tak jednoduché. Jsem zde vázána na určitou formu magie, díky níž nemůžu opustit pevnost. Pokud bych prošla Chaapa'ai pravděpodobně by mě to zničilo.“

„Existuje způsob jak tě osvobodit?“ zeptal se Azanyrmuth.

„Nejsem si přesně jistá, ale ze spodnějšího patra cítím onu magii, co mě tu drží. Pokud by se vám podařilo tu magii nějakým způsobem potlačit, dost možná budu odsud moci odejít.“

„Kudy se tam dostaneme?“ zajímal se Rolgin.

„Použijte kruhy ve vedlejší místnosti a tam zadejte tuto kombinaci,“ pravila Nirdeana, když vzápětí před sebou vytvořila na malý okamžik iluzi ovládacího panelu kruhů a na něm znázornila kombinaci pro příslušný portál. „Nevím však, který návlek je třeba k aktivaci na tamější místo.“

„Uvidíme co se dá dělat.“

„Můžete to zkusit, ale tohle místo je opravdu nebezpečné, neměli jste sem chodit. I velice mocní válečníci zemřeli v této pevnosti,“ varovala dobrodruhy Nirdeana.

„Můžeš nám poradit, kudy nejspodněji ven?“ ptal se Caltymem.

„Opět kruhy a zadejte tuto kombinaci,“ znovu ukázala iluzorní panel. „Přenesete vás to do nejhornějšího patra, kde dříve bývalo velitelské stanoviště. Poté po schodech dolů a hlavní bránou

ven.“

„Tak ti děkujeme za tu spoustu užitečných informací,“ poděkoval Azanyrmuth

„Bylo to pro mě příjemné si po dlouhé době s někým popovídat. Jestli chcete, můžete mě zkusit osvobodit, ale jak říkám. Je to tu velice nebezpečné. Raději se sem vraťte jindy, ale o jedno bych vás poprosila. Nezapomeňte na mě,“ ukončila rozpravu Nirdeana a obrys její iluzorní postavy se opět skryl v magické záři sálu.

„To bychom měli. Co tedy provedeme?“ zajímal se Gardan.

„Zkusíme se podívat dolů?“ ptal se Caltymim, který stále toužil více prozkoumat pevnost, ačkoli měl také jisté obavy.

„Já ti nevím. Nemám z toho dobrý pocit,“ přemýšlivě odpověděl Gardan.

„No když budeme opatrní, tak bychom to mohli zvládnout, vždyť už jste něco zažili,“ přesvědčoval Caltymim ostatní.

„Dobrá, ale při prvním náznaku nebezpečí jdeme hned ke kruhům a vzápětí pryč,“ souhlasil nakonec Gardan. Podobný názor měli i ostatní, ale možnost objevit něco zajímavého byla též lákavá.

Dobrodruzi se vydali zpět ke kruhům. Když už se chystali podlézt zaseknutou bránu, v tom se Gardan zarazil. „Bacha, něco za těmi dveřmi je.“

„Zahlédl jsi snad něco?“ potichu šeptl Rolgin.

„Zaslechl jsem kroky něčeho velkého. Nebude to daleko, buďte opatrní.“

Všichni opatrně podlezli bránu. Ihned se rozhlédli po okolí. Světlo v padesát stop vzdálené chodbě nevěstilo nic dobrého. Než se však dobrodruzi stačili přemístit ke kruhům, zpoza rohu vyběhla téměř deset stop vysoká svalnatá potvora zbarvená do hněda s hlavou uprostřed hrudníku. Z horní části těla, kde se nacházela zrudná hlava, vycházely dvě mohutné paže zakončené v ostrými kyselinovými drápy.

Jakmile spatřila dobrodruhy, okamžitě vyběhla k nim. Azanyrmuth na nic nečekal a zasypal monstrem ledovou bouří. Gardan už tasil dlouhý meč a chystal se vyběhnout vstříc monstrem a zaútočit, avšak se náhle zarazil, jakoby ho ovládla hrůza. To už Rolgin s Caltymimem spustili střelbu z luků, jenže všechny šípy zcela minuly cíl.

Azanyrmuth sledujíc mizerný průběh boje neponechával nic náhodě a seslal po monstrem ohnivou kouli. Přesný zásah. Gardan se po chvíli nehybného stání dokázal vzpamatovat a pustil se s monstrem v boj. Zasadil ji jednu ránu, avšak monstrem útok opětovalo. Jednou se Gardan stačil vyhnout, ale druhá rána ho již zasáhla. Z drápů bytosti při útoku vytryskla kyselina jež se Gardan stačil jen tak tak vyhnout. Zatímco Gardan s bytostí těžce bojoval, ostatní ji zasypávali šípy. Tentokrát již byli úspěšnější a šípy většinou našly cíl.

Azanyrmuth vzhledem k těsnému boji už nemohl seslat další ohnivou kouli, protože by zasáhl i Gardana. Vsadil proto na blesk, jimž monstrem opět přímo zasáhl. Gardan monstrem zasadil další ránu, avšak sám další dvě schytl. V tom bytost vydala děsivý skřek, který dokázal Rolgina s Caltymimem řádně vystrašit. „Hele chlapi, raději odsud zmizíme. To nemůžeme porazit. Utečme dokud je čas,“ naléhal Rolgin.

„Nikam, to už porazíme. Už to sotva chodí,“ oponoval Azanyrmuth a seslal na bytost další blesk. Bytost tentokrát stačila uhnout a blesk ji pouze škrtl. Gardan se mohutně napřáhl a meč zaťal přímo do chřtánu velkého odporného monstra. To se nakonec skácelo na zem.

„To by bylo. Měli jsme štěstí,“ oddech si Gardan.

„Máš pravdu. Zatím jsem nepotkal bytost, která by dokázala odolat ledové bouři, ohnivé kouli a dvou silných blesků. Do toho jste ji ještě mnohokrát zasáhli. Sice to nerad říkám, ale zbytečně bychom zde riskovali život. Raději bych se vrátil domů. Našli jsme tu alespoň nějaké magické předměty a něco se dozvěděli od Nirdeany,“ konstatoval Azanyrmuth.

Azanyrmuth ještě vyléčil Gardanovo zranění a všichni se přemístili do prostoru kruhů. Krystal v návleku se opět rozzářil oranžově, když Azanyrmuth zadával kombinaci pro nejhornější patro. Teprve nyní si uvědomil, že mohl vyzkoušet bojové schopnosti návleku. Všichni vstoupili doprostřed kruhů, které záhy vystoupily z podlahy a vše se ztratilo v jasné záři.

Když záře opadla a kruhy se vrátily zpět. Dobrodruzi se nacházeli na známém místě. Jednalo se o zdevastované velitelství obrany. Aby nešli domů s prázdnou posbírali několik magických holí válející se mezi zbytky.

Cesta pryč už nebyla daleko. Prošli sály, ochozem, dále po schodech do nižšího patra a vstupním sálem do vstupní chodby. Když procházeli velkou vstupní chodbou, pociťovali stále sušší a teplejší vzduch. Dobrodruhům bylo jasné, že východ z pevnosti není daleko.

Nyní stáli před samotným vstupem do pevnosti. Slunce venku zářilo velice jasným světlem. Silná záře odpoledního slunce na čas dobrodruhy téměř oslepila. Museli chvíli čekat, než se jejich zrak přizpůsobil ostrému světlu. Horký a suchý vzduch byl výrazně jiný oproti chladné a vlhké pevnosti. Pokochali pohledem na jasnou modrou oblohu jen minimálně lemovanou tmavými mraky a vydali se po schodišti ke kruhu světů.

Cesta ke kruhu světů jim trvala pouhou čtvrt hodinku, ale za tu dobu se stačili zpotit. Azanyrmuth přistoupil k ovládacímu pultu a zadal kombinaci na Aldeneerin. Ve vnitřním prstenci vznikla silná energie, která na chvíli vytryskla do prostoru a cesta domů byla volná.

7

V zajetí temnoty, popela a zla

Podzimní dopoledne roku 322 bylo nezvykle chmurné. Zahalený den v mlze, po slunci zůstal na obloze jen slabý světlejší kotouč, opadané stromy bez listí, vlhko a chlad jež nepříjemně zalézal pod kůži. Podzim se chýlil ke konci a zima už dávala o sobě vědět mrazivými rány.

Žádný div, že obyvatelé večery trávili doma v teple u krbu nebo v hospůdkách. V tuto sychravou dobu se jen málokdo vydal mimo města. Na polích již nikdo nepracoval. Pouze řemeslníci, kováři a ševci měli stále co na práci. V těchto chladných dne nebylo nad pořádné oblečení. I v severní čtvrti bylo co na práci. V to dopoledne se projednávala další výprava, ohledně níž se rozpoutala poměrně bouřlivá debata.

„Vy jste se snad zbláznil. Posílat naše dobrodruhy do konfliktu, o němž nevíme téměř nic a o němž máme více jak 400 let staré informace.“ rozčiloval se Moladir.

„Ach jo. Vy se pořád jen bojíte. A co z toho máme. Naši dobrodruzi umírají na jiných světech zbytečně a nic pořádného, nebo nějaký zajímavý svět dosud nenašli,“ oponoval vyčítavě Calanirmyan.

„A co Darendraara.“

„Myslíte ten svět, kde se postavila malá tvrz a vyčištění dolů se stále odkládá?“

„Chcete snad riskovat neúspěch?“

„A jak to tam vypadá, vždyť neuplyne měsíc, kdybych se odtamtud nedozvěděl o nějakých ztrátách na životech. Prostě se pořád bojíte. Chce se to nebát velkých akcí a výsledky se jistě dostaví,“ pokračoval ve svém názoru Calanirmyan.

To už však rozčilený Moladir nevydržel a nasupeně pravil: „Dobrá. Dělejte si to jak chcete, ale za tyhle zodpovídáte teďka vy,“ ukázal na pětici dobrodruhů v sále, pak se otočil a v rychlosti odešel ze sálu.

Dobrodruzi, Azanyrmuth, válečník Gardan, válečník Kalurian, hraničář Garion a čaroděj Lorin, jen nevěřičně sledovali celou scénu. V takové náladě dosud Moladira nikdo z nich neviděl.

„Takže víte co máte dělat. Tím bych to tu uzavřel. Připravte se a sejdeme se u kruhu světů,“ zakončil celé zasedání Calanirmyan.

Všichni se tedy rozešli do svých komnat pro výbavu, přičemž přemýšleli o konfliktu mezi Moladirem a Calanirmyanem. Za poslední dny se zdála být situace v radě o poznání napjatější. Così se proslýchalo o nespokojenosti s výsledky tohoto ambiciózního projektu. Od prvního otevření kruhu světů uplynul už téměř rok a dosud se nepodařilo najít zcela bezpečný svět, nebo něco užitečného. Všechny dosud navštívené světy mají nějaká ale. Buď jsou zamořeny bytostmi, obývány nepřátelskými rasami, nebo nějaké jiné omezení bránící využití světa.

Do hodiny již všichni stáli na nádvoří před kruhem světů. Výpravu doprovázel tentokrát pouze Calanirmyan. Patrně s touto akcí ostatní z rady nechtěli nic mít. Zadal příslušnou kombinaci načež se kruh světů otevřel. Cesta za dalším dobrodružstvím byla volná. Pětice tak vstoupila vstříc stojaté vodě.

Za moment už stáli na povrchu místa hodně daleko od Aldeneerinu. Svět na druhé straně byl pustý a zcela nevhodný k životu. Ohořelé pahýly kdysi statných stromů pokrývala vrstva popela, stejně tak i zdejší vyschlou zemi. Pustina se táhla kamsi za horizont, pouze v dáli se tyčilo větší pohoří. Z černých mračen se na vyprahlou zemi sypalo další množství popela. Horký vzduch byl

nepříjemný a těžko dýchatelný. Až nyní si uvědomovali, co se tu kdysi mohlo stát. Válečný konflikt mezi zdejšími obyvateli a jakousi rasou temnorozených patrně dávno skončil.

„Tady je asi dávno po všem,“ zamyšleně prohlásil Garion tichým hlasem.

„Asi se vrátíme. Co tu může žít?“ po chvíli mlčení dodal Lorin.

„Já bych to nevzdával. Zkusil bych se tu porozhlédnout. Možná se nám poštěstí něco najít. Jen mě nechte se rozhlédnout po okolí,“ oponoval Azanyrmuth.

Popelavé částičky dopadaly dobrodruhům na hlavy, zatímco se Azanyrmuth rozhlížel po okolí. Z počátku se všichni snažili popel vytřepat z vlasů, avšak nově dopadající tuto snahu vzápětí hatil. V tom Azanyrmuth zvolal: „Myslím, že na severu něco vidím!“ Ostatní ihned Azanyrmutha následovali. Chtěli se podívat na jeho objev.

„Co vidíš?“ zeptal se Gardan.

„Podívejte se tam,“ ukázal na zvláštní skalní útvar připomínající spíše nějakou pevnost nebo město.

„Máš pravdu, třeba tam dosud někdo žije,“ pravil Garion, když zahlédl nezvykle zachovaný útvar.

„Počkejte. Jak si můžeme být jisti, že se nám dostane přátelského přijetí?“ zarazil nadšení ostatních Lorin.

„Máš pravdu. Nevíme jak válka skončila. Co když ji vyhráli ti temnorození?“ souhlasil Kalurian..

„Když půjdeme opatrně, tak bychom mohli včas zpozorovat možné nebezpečí,“ navrhoval Garion.

„Kdo jsou vlastně ti temnorození?“ zajímal se Gardan.

„Údajně se jedná o nějakou zlou rasu. Už jsem o ní párkrát četl. Plní temnoty a nenávisti. Zajímají se o tu nejtemnější magii a umění. Na pohled se prý podobají nám, avšak jejich kůže je mrtvolně bílá a chladná na dotek. V obličejích mívají černé skvrny podobné válečnému pomalování, jaké používali některé staré pohanské rasy,“ pustil se do popisu Azanyrmuth, zatímco se pomalu vydali k neznámému útvaru..

„Počkat,“ přerušil vyprávění Kalurian. „Já mám pocit, že už jsme se temnorozenými někde setkali. Vzpomeňte na podzemí hradu na Calugu.“

„Máš pravdu. Tam přece několik z nich hodovalo na lidských končetinách,“ vzpomněl si Garion.

„I já si už vzpomínám. Potom nám tam šlo o život, a proto jsme na to zapoměli,“ dodal Azanyrmuth.

„Nebyl to zrovna příjemný pohled. Měl jsem z toho noční můry,“ pravil Garion a přitom se oklepal hrůzou.

K neznámému útvaru to mohlo být od kruhu světů dobrých pět mil. Když urazili dobré tři míle, vzdálený útvar získal jasnější obrysy. Již bylo jasné, že se jednalo o velké město obehnanou vysokou hradbou z šedobílého kamene. Vysoké stavby a věže se tyčily do závratné výšky. Město svým charakterem připomínalo spíše pevnost. Komu však patřilo, se dosud nedalo spolehlivě zjistit. Z této dálky pevnost působila opuštěně, avšak na vzdálenost dvou mil to bylo těžko rozeznatelné. Pokračovali proto v cestě.

Urazili sotva pár stop, když v tom se náhle zarazili. Před nimi se odkudsi vynořila skupinka šesti neznámých postav. Vůbec nepostřehli jejich příchod. Náhle jim stáli v tvář. Když si dobrodruzi neznámé prohlédli, zděsili se. Postavy byli sice podobné Aldeřanům, ale jejich kůže měla mrtvolně bílou barvu a obličej zdobené černým zbarvením. Vlasy černé jako havran a vždy dlouhé. Oděni výhradně v černé železné nebo kožené zbroji nesoucí na mnoha místech neznámé ornamenty. Každý byl nějakým způsobem vyzbrojen, avšak všichni měli na rukách stahovaky s ostrými bodci. Nebyl pochyb, že se jednalo o temnorozené.

„Chopte se jich!“ přikázal temným hlasem plným nasranosti temnorozený stojící vepředu vyzbrojený obouruční sekerou.

Ostatní temnorození tak vykročili vstříc přímo k dobrodruhům. Ti si byli vědomi toho, že nastaly

problémy. Azanyrmuth neponechával nic náhodě a ihned se připravil k seslání ohnivé koule. Spolu s ním se i Lorin připravil k seslání ledové bouře.

Ohnivá koule dopadla přímo mezi temnorozené a nato na ně dopadlo několik velkých kusů ledů jež vyčaroval Lorin. To temnorozené dokázalo řádně poranit, ale ti jakoby se ničeho nezalekli a pustili se do boje s Gardanem a Kalurianem. Garion spustil po nich salvu šípů, ale jak byl náhlým setkáním zaskočen, nedokázal v ten moment přesně zamířit, proto všechny šípy letěly mimo. Poslední temnorozený zůstal poněkud stranou. Dle oblečení vypadal spíš na čaroděje a právě dokončil své kouzlo. Mezi dobrodruhy se vytvořila temná mlhovina, která všem vysávala životní sílu. Ačkoliv neměla dlouhého trvání, všichni se cítili jakoby z nich něco vysálo mnoho životní síly.

Gardan s Kalurianem bojovali proti přesile pěti temnorozených, přesto se jim dařilo mnohé útoky odrážet. Temnorození byli ozbrojeni dlouhými meči, sekerami a jeden dokonce kosou. Azanyrmuth neváhal, zařval na ně: „Uskočte!“ vzápětí mezi temnorozené seslal další ohnivou kouli. Jeden s temnorozených padl k zemi mrtev. Boj okamžitě pokračoval, ale Gardan s Kalurianem bojovali statečně, i přestože sami utrpěli nějaký ten šrám. Další temnorozený padl k zemi tentokrát čepelí Gardanova obouručního meče.

V tom se mezi rukama čaroděje temnorozených formovala temná koule, která jak sála stíny v okolí nabývala na síle. Toto kouzlo dosud nikdo z přítomných mágů neznal. Když koule nabrala na objemu, čaroděj temnorozených ji poslal přímo na Gardana. Temná koule ho odhodila o několik stop dozadu a velmi vážně ho zranila.

Jeden z temnorozených se chystal Gardanovi udělit poslední smrtící ránu. Ten si již myslel, že je to jeho konec. V tom se temnorozený zarazil. Gardan se divil, co se stalo. Velice si oddechl, když si povšiml šípu, jež proťal hrud' temnorozeného. Garionův šíp svůj cíl našel právě včas.

Lorin nechtěl průběh boje podcenit a přímo mezi temnorozené seslal jasnou sluneční zář. Tento typ světla temnorozeným evidentně vadil a okamžitě se dali na ústup. Marně si snažili krýt tváře, ale zcela bez úspěchu. Dobrodruzi využili příležitosti a pustili se do nelítostného pronásledování.

Náhle odkudsi přiletěla jasná světlemodrá energetická koule, která vletěla přímo mezi přeživší temnorozené a tam explodovala. Spousty malých blesků zcela neomylně zasáhly zbývající cíle. Dobrodruzi vůbec nechápali, co se stalo. Rozhlíželi se po okolí, když spatřili skupinku pěti dobře upravených postav v bílomodrých hábitech.

„Jste v pořádku?“ pronesl jeden z nich plynulou Aldenerštinou.

„Ano. Už je to dobré,“ odpověděl zadýchaný Kalurian.

„Musím uznat, že jsem už dlouho neviděl tak odvážné bojovníky, jež se nebojí temnorozených.“

„Gardan měl sice namále, ale nakonec jsme je přemohli. Pak jste přišli vy a dorazili je. Abych se představil. Azanyrmuth jméno mé. A tohle je Gardan, Kalurian, Garion a Lorin.“

„Těší nás. Jmenuji se Jonath,“ představil se muž vyšší postavy, příjemného výrazu v obličejí a kratších hnědých vlasů.

„Jak jste nás tu našli?“

„Byli jsme zrovna na hlídce a pátrali jsme po možném nebezpečí. Pak jsme zahlédli záblesky vašich kouzel. Odkud vůbec přicházíte. Vypadáte, jako byste přišli hodně z daleka.“

„Neměli bychom se tu moc zdržovat. Řeknete nám to cestou. Pláně okolo citadely jsou nebezpečné, obzvláště po setmění,“ vložil se do rozpravy Selnith.

Před odchodem se Azanyrmuth přichystal k léčbě Gardanova zranění, aby byl vůbec schopen cesty. Přiložil na něj ruce a jasně modrá zář na chvíli prolétla celým tělem Gardana. Bolest

způsobená četnými zraněními náhle ustoupila a následně se mohli vydat k citadele. „Nebojte. Postaráme se o vašeho přítele. Naše léčitelská magie je velice pokročilá,“ ujistoval dobrodruhy Jonath.

„Abychom řekli pravdu, přišli jsme portálem, kterému říkáme kruh světů,“ začal s vyprávěním Azanyrmuth.

„Myslíte hvězdnou bránou?“ udiveně na ně pohlédli.

„Ano.“

„To není možné. Bránou už nikdo neprošel více jak šest set let. Kdysi sem často chodívali Aldeřané. Někteří nám prý pomáhali, ale našlo se hodně takových, kteří nás jen využívali. Pak najednou zmizeli a už o nich nikdo neslyšel,“ vypravoval Jonath.

„I my jsme dosud tuto záhadu nerozluštili. Aldeneerin jsme přišli před více jak třemi sty léty. Nevíme odkud, naši historii jsme z nějakého důvodu zcela vymazali. Celý svět je prakticky opuštěn a z kdysi majestátních měst zůstaly jen trosky,“ vysvětloval Azanyrmuth situaci ohledně starých Aldeřanů.

„Aha. Takže jste vlastně jejich potomci.“

„To nevíme jistě. Říká se, že jsme přišli z jiného světa, ale to je asi tak vše. Zřejmě se muselo stát něco hrozného. Staré knihovny nám zatím neposkytly odpověď.“

Čím víc se blížili k citadele, tím víc vynikala její majestátnost. Mohutné pevné hradby vysoké dobrých třicet stop z šedobílého opracovaného kamene svědčily o nedobytnosti celé citadely. Kromě hradby doplňoval obranný systém hluboký příkop a několik padesát stop vysokých pětiúhelníkových věží.

Strážní u brány se zprvu velice divili, koho to hlídka vedla do města. Když však sdělili strážím o koho se jednalo, byli dobrodruzi vpuštěni do útrob citadely. Zpočátku se na dobrodruhy pohlíželo s jistou nedůvěrou, aby taky ne, když to byli v podstatě první návštěvníci po mnohých staletích. Nedůvěra byla proto pochopitelná.

„Omluvte ostatní, že se na vás tak dívají. V této těžké době si nikdo nemůže být jist,“ ospravedlňoval se Jonath.

„To je v pořádku. Chápeme to,“ odvětil Azanyrmuth.

„Samarthe! Přiveď sem Narima. Je to důležité,“ oslovil Jonath strážného střežícího vnitřní ulici za hradbou.

Když prošli vnitřní bránou, která oddělovala hlavní obrannou linii od samotného města, naskytl se dobrodruhům pohled na bídný život zdejších obyvatel. Prosté tři až pětipatrové domy ze stejně šedobílého kamene, jako opevnění, pokryty příkrovem popela jež se neustále snášel z temné oblohy. Pohublí obyvatelé belhající se bezmyšlenkovitě ulicemi pokryté silnou vrstvou popela. Suché pahýly zbyli z toho, co dříve bývaly statné stromy. Nikde žádné krčmy ani místa, kde by se dalo nějakým způsobem bavit, mít radost ze života.

Dobrodruhy tento obraz zmaru šokoval. Čekali zde spokojený život, ale skutečnost byla hodně jiná. Chvilí nebyli schopni jediného slova. Pouze sledovali zdejší bídu.

„Chtěl jste se mnou mluvit,“ oslovil Jonatha vysoký poměrně mladě vyhlížející muž s příjemným výrazem v obličeji, oděn v bílé róbě se světlemodrým lemováním na rukávech a okolo krku.

„Ano. Naše hlídka potkala tuto skupinku cestovatelů, když zrovna bojovali s temnorozenými. Abych pravdu řekl, v boji si vedli velice dobře. Údajně přicestovali hvězdnou bránou ze světa Aldeneerin.“

„Aldeneerin?“ podivil se Narim.

„Tvrdí nám, že ten svět je už pár století opuštěn a oni přicestovali před lety z nějakého jiného světa,“ vysvětloval Jonath situaci ohledně Aldeneerinu.

„Aha. Velice zajímavé. Pojdme do hlavního paláce. Máme si jistě hodně co povědět. Jistě neodmítnete naše pohoštění a také vidím, že jste po boji ještě zranění. Nebojte. Naši kněží se o vás starají.“

Hlavní palác nebyl příliš daleko, ale cesta poloprázdnými a chudými ulicemi i tak zanechala v mysli dobrodruhů hodně.

Lorinovi to nedalo a zeptal se Narima: „Proč je tu taková bída? Život vašich obyvatel je plný beznaděje a smutku.“

„Je to jednoduché. Naše zásoby jsou velice omezené. Naše podzemní zahrady mají omezenou kapacitu a nestačíme tak nakrmit všechny. Snažíme se zahrady rozšiřovat a šlechtit nové druhy plodin, ale již jsme dosáhli hranice,“ vysvětloval Narim odevzdaným hlasem.

„Jsme na místě,“ prohlásil Narim, když dorazili před majestátní stavbu prosté architektury. Dovnitř vstoupili velkými kovovými vraty. Pokračovali velkou chodbou s klenutým stropem osvětlenou světlemodrými krystaly, podobných jako v pevnosti Livnris, do útroh paláce. Interiéry byly též prostě vybaveny, jednoduchý nábytek s minimem zdobení, žádné sochy ani obrazy. Vůbec celé toto místo působilo chladně a neútně.

Zastavili se u jedněch větších kovových dveří, kde se Narim dal do řeči s jedním strážným. Ten poté kamsi odešel. Narim pak otevřel kovové dveře a zavedl dobrodruhy do jednoho z větších společenských sálů. I tento byl sprostě zařízen. Velký dřevěný stůl z neznámého dřeva a tučt obyčejných židlí. Na širší straně sálu stálo několik polic a skříní.

„Posaďte se,“ vyzval Narim dobrodruhy. „Náš vládce Omok za krátko dorazí. Též je na cestě náš léčitel Gorith. Než všichni dorazí, jistě máte hlad, nabídněte si něco. Není to sice nic moc, ale jistě chápete, že jsou naše zásoby velice omezené. Však jste to viděli venku.“

Za krátko do místnosti vstoupil postarší dlouhovlasý kněz s bílými vousy, oděn v bohatě zdobené modrobílé róbě a v ruce třímal dlouhou kouzelnickou hůl. „Zdravím tě Garithe,“ přivítal ho Narim. „Toto jsou ti cestovatelé, kteří se úspěšně utkali s temnorozenými. Abych ti je představil, toto je Azanyrmuth, Gardan, Kalurian, Garion a Lorin.“

„Těší nás,“ odpověděli na pozdrav dobrodruzi.

„Abych to nezdržoval, pustím se hned do léčení, bude to rychlé.“

Nato pozvedl magickou hůl a začal pronášet zaklínadlo. Slova byla naprosto odlišná od těch, které znal Azanyrmuth. Během chvíle se v okolí začala tvořit jasná bílomodrá záře magické energie, která zaplnila prakticky celý sál. Všichni pocítili nejednou velkou úlevu a příjemné hřejivé teplo jež prostupovalo těly všech, kteří utrpěli v boji s temnorozenými újmu. Když mohutná záře pominula, veškerá zranění byla pryč. Zmizely dokonce i jizvy z dob, kdy Aldeřané neovládali léčitelskou magii.

Dobrodruzi jen užasle prohlíželi svá vyléčená těla. Veškeré zranění ba i únava a další problémy byli ty tam. Tato léčitelská magie byla výrazně vyspělejší než si Azanyrmuth dokázal představit ve svých snech. Staří Aldeřané dle starých knih dokázali také ovládat velice mocnou léčitelskou magii, ale vůbec nevěděl, jak si ji osvojit. V ten moment bylo dobrodruhům jasné, že právě našli velice mocnou rasu, která je může mnohému naučit.

V tom do sálu vstoupil Omok. Muž ve středních letech s krátkými světlými, lehce prošedivělými vlasy, poměrně urostlejší postavy. Jeho výraz byl celkem vážný, z něhož se dalo poznat, že vládnutí této citadele ve stínu dlouho trávající hrozby, není žádný med.

Dobrodruzi jej uctivě pozdravili a představili se. „Vítám vás v pevnosti Seltirena,“ prohlásil klidně Omok. „Slyšel jsem od Narima, že přicházíte z Aldeneerinu. Prý jste dokázali zvítězit v boji s hlídkou temnorozených.“

„Ano to je pravda, ale vaši lidé nám ke konci boje taky pomohli,“ souhlasil Kalurian.

„Z jakého důvodu přicházíte? Už více jak pět set, možná i více let k nám nikdo nezavítal. Jste první po tak dlouhé době.“

„Abych to vzal od začátku. Naši lidé osídlili Aldeneerin před třistadvaceti lety. Byl to zcela opuštěný svět, který pomalu obnovujeme. Co se stalo kdysi, vůbec nikdo neví. Nemáme žádné záznamy z té doby, povídá se, že se kdysi stalo něco hrozného a naši předkové se snažili zapomenout. Po starých Aldeřanech se však zachovalo mnoho a před rokem jsme se pustili do průzkumu jiných světů. Pátráme hlavně po světech vhodných k osídlení, kdyby došlo na Aldeneerinu k nějaké katastrofě a také hledáme spojence,“ vyprávěl Azanyrmuth.

„Zní to zajímavě, ale jak si můžeme být jistí, že to není další z Aldeřanských lstí,“ pravil Omok, který choval k dobrodruhům jistou nedůvěru.

„Můžete se jít k nám přesvědčit a uvidíte, že obýváme jen malou část Aldeneerinu,“ ujišťoval Azanyrmuth Omoka.

„Víte, to není tak snadné. Staří Aldeřané byli sice hodně vyspělí, ale také páchali spoustu nepravostí. V dávných dobách měli hodně spojenců, ale ti se od nich začali odvracet a rozvazovat pakty, poté co vždy někdo od nich provedl nějakou velice zlou věc a tím nemyslím činy jako krádeže a vraždy, ale nebezpečné experimenty s temnou magií, jež měly za následek obrovské katastrofy, zkázy, masakry. Jejich činy často rozhněvaly samotné bohy a ti stále častěji zasahovali.“

„Bádal jsem hodně ve starých knihách, ale tam své činy moc nepopisovali. Je pravda, že se mi některé věci zdály podivné. Nedávalo to moc smysl. Když vás teď poslouchám, začíná mi to dávat smysl. Můžete mi povědět o těch rasách, kteří se od nich odvraceli?“ zamyšleně pravil Azanyrmuth.

„Mnohé světy obývá mnoho vyspělých ras. Tedy alespoň obývalo, nevíme jak to jinde vypadá. Například rasa Noxu jež si cení života a přírody, přerušili styky jako jedni z prvních. Říká se, že to bylo před více jak třemi možná čtyřmi tisíci lety. Následně se jednalo o Furlingy, dále o Asgardy, jež byli jinak velice shovívavou rasou. Nakonec jsme rozvázali styky i my Toláni. To se stalo před tisíci lety. Však se přesvědčte sami, Narim vám příslušné knihy ukáže.“

Dobrodruzi nevěřičně poslouchali nelichotivou pravdu o starých Aldeřanech jež jim vyprávěl Omok. Nechtěli věřit, že byli tak zlí a napáchali takových škod. Dobrodruzi se mezi sebou začali radit a ne zcela věřili Omokovým slovům, avšak Azanyrmuth věděl o mnohých nesrovnalostech ve starých knihách.

Po chvíli Omok pokračoval ve vyprávění: „Toláni byli kdysi velice vyspělí. Ovládali jsme mocnou magii, o svět se starali, žili zde v určité harmonii. Jenže temnorození stačili, za stovky let trvající války, všechno zničit. Nyní tu přežíváme v bídě. Jen se podívejte kolem. Dříve to byl svět plný zeleně, ale teď je všechno pod příkrovem popela. Stromy jsou dávno uschlé a spálené. Nemít tuto citadelu, už bychom dávno zahynuli.“

„Proč prostě neodejdete kruhem světů?“ divil se Lorin.

„Velká část z nás odešla, ale my jsme tu zůstali, kdyby se přeci jen podařilo průběh války zvrátit a naši druhové se mohli vrátit zpět.“

„Co se tu kdysi stalo?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Začnu pěkně popořádku. Tolán se skládá celkem ze tří kontinentů. My se teď nacházíme na kontinentu Tol, který je také největší. Ten jsme obývali my Toláni. Další kontinent nese název Serinot. Ten obývali převážně Seritané, ale i my jsme tam mívali svá města. Poslední kontinent Gorgonia nebyl nikdy zcela prozkoumán a ten obývali temnorození. Kdysi jsme se Seritany udržovali dobré přátelské a obchodní styky. Zasvětili jsme je do tajů naší magie, ale po čase magii začali zneužívat podobně jako Aldeřané k temným experimentům, které se občas nepovedly, tak jak měly. Občas otevřeli portály do jiných sfér existencí a těmi sem pak přišlo mnoho nebezpečných potvor a bytostí. Seritané nebyli tak vyspělí jako my a neuvědomovali si možné důsledky svého

jednání. My Toláni si dobře uvědomujeme, jak jsou podobné experimenty nebezpečné, proto u nás platí kodex, který zakazuje experimentování s temnou magií a se sférami.“

„Co se stalo pak?“

„Důrazně jsme je upozorňovali na nebezpečí, které skýtají tyto experimenty, ale oni si vedli svou. Pohrozili jsme jim dokonce ukončením obchodních vztahů, ale ani toho se nezalekli. Došlo to dokonce tak daleko, že nám začali vyhrožovat válkou. Jak se později ukázalo, začali se paktovat s temnorozenými. Jenže ti je samozřejmě využili a prakticky Seritany vyhubili. Netrvalo dlouho a temnorození zaútočili i na Tol. Válka trvala celá desetiletí, při které jsme ztráceli postupně další a další města. Když nám bylo jasné, že tento svět neudržíme, padlo rozhodnutí opustit Tolán a vybudovat novou civilizaci jinde. Část zde však zůstala, aby sledovala dění na tomto světě. Je to už více jak pět set let, kdy jsme vybudovali tuhle citadelu. Systém opevnění se hodně liší oproti původním městům. Temnorození se dosud přes něj nedostali, přesto nepolevují v útocích. My jsme se v podstatě uchýlili k partyzánské válce.“

Dobrodruzi poslouchali dlouhý Omokův výklad ohledně historie, jež byla pro dobrodruhy zcela nová a poměrně šokující.

Azanyrmuth se po chvíli přemýšlení chtěl Omoka zeptat na další věci, když se venku rozeznělo troubení. „Co to má být?“ zeptal se Gardan.

Nemusel čekat na Omokovu odpověď, když venku zaslechl hlasy strážných, jak volají: „Temnorození útočí!“

„To je jeden za další útoků. Říkali jsme si, že byl od nich celkem dlouho klid,“ pravil Omok vážným hlasem. Přesto však bylo z jeho výrazu patrné, že tyto situace byly pro něj běžné.

Dobrodruzi vstali a šli se podívat, co se v okolí děje.

Omok je však ujišťoval: „Nebojte, citadelu nemají šanci dobýt.“

„Pomůžeme vám v obraně,“ nabídli se dobrodruzi.

Do sálu vtrhl jeden z Tolánců celý udýchaný s vyděšeným výrazem v očích: „Pojďte se na něco podívat! Temnorození mají tentokrát velkou přesilu.“

V chodbách hlavního paláce nyní panoval velice čilý ruch. Každý kdo mohl, popadl zbraň a běžel k opevnění. I dobrodruzi nečekali a rozeběhli se k hradbám.

Když spolu s ostatními Tolánci dorazili na hradby, naskytl se všem vskutku děsivý pohled na obří armádu temnorozených čítající tisíce válečníků. Všichni v černé zbroji doplněné množstvím bodců a ostnů. Kromě toho vláčeli s sebou množství obludných obléhacích zbraní, jako katapulty, balisty a beranidla. Vše vyrobeno z černého kovu, zdobeno množstvím podivných ornamentů a tvarováno do děsivých tvarů.

Když to Kalurian viděl, zeptal se jednoho z přítomných obránců: „Kolik Tolánců je schopných boje?“

„Něco přes dvanáct set,“ odpověděl mu ustaraně mladší válečník v stříbrné zbroji. Tomu bylo jasné, že právě stojí v tváři minimálně pětinasobné přesile.

Jak se temnorození postupně blížili k citadele, oblohu zahalovala temnota. Obránci připravovali obranné mechanismy na hradbách, které byli původně skryty v hradbách. Kromě balist a katapultů chránily citadelu magické věže umístěné na vysokých věžích. Dobrodruzi si rychle rozdělili role při obraně. Azanyrmuth, Garion a Lorin budou bránit na hradbách, zatímco Gardan a Kalurian půjdou pomoci v obraně vstupní brány.

Temnorození se zastavili ve vzdálenosti pěti set stop těsně na dostřel Tolánských zbraní. Nastala chvíle ticha při níž by se nervozita a napětí dalo krájet. Temnorození se připravovali k boji. Z hradeb bylo poznat, že čarodějové temnorozených sesílají na své spolubojovníky podpurná kouzla. Nejinak tomu bylo i u Tolánů. Dobrodruzi se najednou cítili mnohem silnější, odvážnější, soustředěnější a odhodlanější.

Z řad temnorozených se ozvalo se temné troubení a celá obří armáda vyběhla s bojovým pokřikem vstříc citadele. Obránci též se též povzbuzovali válečným řevem. Hned na to obránci odpalovali z obranných zbraní množství šípů a kamení. Magické věže zasahovaly první útočníky údery silných blesků. Tolánští mágové též sesílali po prvních nepřátelích kouzla povětšinou na bázi blesků a jím příbuzné magie. Jakmile se nepřátelská armáda přiblížila na dostřel lučištníkům, ti nečekali a zasypali útočníky salvou šípů. Ti však byli na lučištníky připraveni a kryli se pod velkými černými železnými štíty též zdobenými symboly temnorozených.

V ten moment na hradby dopadly první střely s katapultů. Velké kameny byly očarovány jakousi temnotou, která v místě dopadu explodovala stejnou silou jako ohnivé koule. Jedna z nich dopadla nedaleko od místa, kde bránili hradby Azanyrmuth, Garion a Lorin.

Azanyrmuth na nic nečekal a podobně jako Toláni seslal mezi nepřátele řetězový blesk jež zasáhl dobrou desítku bojovníků. Lorin též nezhálel a spolehl se na ledové krupobití, jež v oblasti s velkou koncentrací nepřátel napáchal velké škody. Přestože se zdálo, že dobrodruzi disponují silnou magií, Toláncům mohli jen tiše závidět jejich bouře, řetězové blesky a další blesková kouzla, která po sobě zanechávala spoustu ohořelých mrtvých těl.

To Garion střílel, skryt za hradbami, jeden šíp za druhým. Chvílemi se velice dobře dařilo, zasáhl dva temnorozené přímo do krku. Z přetáčených tepen se valila temná krev, která brzy zabarvila popel v okolí. Brzy se však Garion setkal s nějakou podivností, když jeho šípy začaly z ničeho nic létat zcela chaoticky. „Co to má být?“ podivil se. Na to mu však kdosi odpověděl: „Patrně sem čarodějové temnorozených seslali větrnou zeď. Momentálně je nemožné zasáhnout cíl šípem. To dělají celkem často. Počkej však chvíli, naši mágové ji za chvíli rozptýlí.“

Zatímco na hradbách sváděli bitvu mágové a lučištníci, válečníci zatím vyčkávali za hlavní branou připraveni přejít do protiútoků. V okolí se ozývaly výbuchy, řev, rány blesků a troubení na trubky. Válečníci před branou se jen mohli domnívat, jak momentálně vypadá průběh bitvy.

„Temnorození jsou už blízko! Do útoku!“ zavelel kdosi blízkosti Gariona a Kaluriana.

Obří brána se otevřela a okamžitě se válečníci pustili do boje s temnorozenými. Tolánští bojovníci brzy zaplnili prostranství před hradbami za pomocí tajných tunelů v opevnění, přístupné jen zevnitř. Toláni a temnorození se pustili v velkou vervou do sebe, každý bojoval jak mohl.

Mezitím čarodějové temnorozených sesílali na hradby velké množství temných koulí, jaká prve zasáhla Gariona při prvním střetu s temnorozenými. Obránci na hradbách tak tak stačili uhýbat, přesto však byl občas někdo zasažen.

Větrná zeď bráncí lučištníkům byla rozptýlena a ti mohli útočníky zasypat další sprškou šípů. Přestože válečníci pod hradbami bojovali ze všech sil, temnorození je zatlačili nebezpečně blízko k hradbám. Záhy na hradby přistávaly první žebříky, po kterých se nahoru začali sápat válečníci temnorozených. Stateční obránci první útok bleskově odrazili a mohli tak pokračovat k sesílání dalších kouzel. Azanyrmuth s Lorinem vsadili na klasické ohnivé koule, které jednu za druhou sesílali mezi útočníky.

Další temné koule od temnorozených čarodějů přistávaly na hradbách, čas od času někoho zasáhly a dost vážně poranily. Naštěstí Tolánští čarodějové ovládali mocná léčivá kouzla, jimiž zranění bojovníci získávali zpět životní sílu.

Bitva se vyvíjela zatím nerozhodně. Na straně temnorozených padlo už stovky válečníků,

ale čas od času byl některý z nich temnou magií oživen a opět po boku ostatních pokračoval v boji. Počet padlých se na straně Tolánů zatím počítal na desítky. Stejně jako temnorození i Tolánci ovládali vzkříšení, ale tato magie vyžaduje soustředění a je velice náročná na magickou energii.

Dosud po každém boji byli mrtví Tolánci odtaženi do chrámu, kde je kněží přiváděli zpět k životu. Muselo se to však učinit dostatečně včas a tělo muselo být k dispozici. Některá kouzla dokázala těla tak zničit, že se nedalo klasické vzkříšení použít. Metodika sice existovala, ale to bylo tak náročné, že jen málokdo dokázal být přiveden zpět k životu.

V tom jedna koule z katapultu dopadla v těsné blízkosti Azanyrmutha a Lorina. Několik nešťastníků bylo tak rozmetáno na kusy do okolí a jejich končetiny pak dopadaly do okolí. Na to i Gariona zasáhl jeden zbloudilý šíp do ruky. Obráncům pod hradbami se také příliš nedařilo. Gardan s Kalurianem schytali pár nepěkných ran. Tolánští mágové se nyní orientovali spíše na léčení svých spolu bojovníků, než na sesílání dalších útočných kouzel.

Zato však obsluze katapultů a balist se na hradbách dařilo. Podařilo se jim zneškodnit pár nepřátelských obléhacích zbraní. Tím se dařilo alespoň částečně zvrátit průběh velké bitvy, která se chvílemi nevyvíjela dobře pro obránce. Gardan s Kalurianem už přemohli dobrou dvacítku nepřátel. Sami však schytali už nepěkné množství ran. Nebýt léčivých kouzel Tolánských mágů, už by byli několikrát mrtví.

V tom se na jednom místě podařilo válečníkům temnorozených dostat na hradby, kde se okamžitě pustili do boje s okolními strážci. Začalo jít opravdu do tuhého, avšak se nikdo nevzdával. Azanyrmuthovi a Lorinovi však začaly docházet magické síly a postupně sesílali stále slabší typy kouzel. Už se nejednalo o ohnivě koule a ledové bouře, ale jen obyčejné blesky a slabé planoucí koule jež však moc škody nenapáchaly. Stejně jako je i některé Tolánské mágy začaly opouštět síly. Zato Garionovi se dařilo. Jeho šípy často nacházely cíl. Ve válečné vřavě se nepřátelé mohli jen stěží bránit z více směrů.

Úspěšní byli i obránci u katapultů a balist, kterým se podařilo během krátké doby zlikvidovat několik desítek nepřátelských obléhacích strojů a tím tam výrazně omezit jejich útoky. Bitva se po více jak čtvrt hodině vyvíjela stále nerozhodně. Na straně temnorozených počet padlých čítal něco přes tisícovku, avšak armáda ne a ne se zmenšovat. Na straně Tolánů počet obětí dosahoval téměř dvou stovek. Zem před hradbami byla poseta velkým počtem těl a hektolitry převážně temné krve. Nešlo se tomu vyhnout. Každý byl nucen při boji šlapat po mrtvolách a v krvi, nepřátel i spolubojovníků. Temně černou krví byl zacákán úplně každý. Nikdo to už raději nevnímal, jinak by musel zešílet.

„Uf. Takhle náročný boj jsem ještě nikdy nezažil,“ svěřoval se jeden z bojovníků u brány, jež si odskočil na moment odpočinout a přitom si otíral pot a krev z čela.

„Dosud to byly jen zástupy stovek válečníků. Teď je to jiné. Jakoby nám temnorození chtěli uštvědit finální úder. Abych ti pravdu řekl, to je prvně, kdy mám vážnou obavu, o náš osud,“ ustaraně pravil Narim.

„Nesmíme to vzdát, bitva ještě není u konce. I ti návštěvníci nám pomáhají v boji,“ odhodlaně dodával sílu Narimovi.

Náhle se ozvala v blízkosti ohlušující rána. Jedna z obraných věží byla pod přesnou palbou vážně poničena. Všichni obránci nacházející se poblíž samozřejmě po většinou zemřeli, nebo zůstali vážně zranění neschopni boje.

Dobrodruzi uvažovali o dalším vývoji boje. Bitva je stále vyrovnaná, ale pokud by se podařilo temnorozené porazit a většinu nepřátel pobít, sami Toláni budou na tom obdobně. Zbude

jich málo a další podobný útok by Toláni patrně neodrazili. To si také uvědomoval Omok, který stál již na věži u brány a dosud podporoval válečníky útočnými a obrannými kouzly. Rozhodl se využít velkou část své moci a seslat ta nejmocnější kouzla, jež znal.

Mezi temnorozenými se zjevil zvláštní úkaz, jakási forma živoucí bouře, která zasahovala všechny v okolí spoustou blesků a postupovala dále nepřátelskou armádou. Bouře za sebou zanechávala desítky mrtvých temnorozených. Ti byli touto formou magie zaskočeni, ačkoliv to u temnorozených nebývalo obvyklé. Toho okamžitě využili obránci a s mnohem větší odvahou se pustili do boje. Během chvíle se průběh bitvy radikálně změnil a dařilo se útočníky zatlačit dále od hradeb.

Omok byl s živoucí bouří mentálně spojen a koordinoval její pohyb. Do toho mohl sesílat ještě další slabší útočná kouzla. Zato Azanyrmuth s Lorinem už vyčerpali téměř veškerou magickou moc a zmohli se na sesílání těch nejslabších kouzel.

Asi dvě stě stop od hlavní brány se temnorození náhle rozestoupili, aby uvolnili cestu jakémusi velice mocně vypadajícímu temnorozenému. Od ostatních se lišil mnohem propracovanějším corpsepaintem, černým pláštěm a velkým množstvím bodců jimiž měl zdobené oblečení.

„To je Azagarghal!“ zvolali někteří z obránců.

„Azagarghal?“ zopakoval Azanyrmuth.

„Ano. Sám vůdce temnorozených na tomto světě. Nejmocnější z nich. Jestli ho Omok nedokáže zastavit, je s námi konec,“ ustaraně pravil mág, který bojoval poblíž Azanyrmutha.

V tom se po celém bojišti ozval hluboký skřehotavý hlas plný nenávisti a zla mnohokrát procítěný, který zněl až fanaticky: „Toláni! Vzdejte se! Proti naší temné moci nemáte šanci!“

„Nikdy se nezdáme! Nedopustíme pád naší citadely! Nenecháme pošpinit zbytek naší země, jež jste pošpinili vašimi temnými úmysly!“ hrdě odporoval Omok jehož hlas byl také mnohokrát zesílen a měl též za úkol obráncům dodávat odvahu.

„Jsme v přesile! Vaši pevnost srovnáme během chvíle se zemí!“

„Tak ukažte co umíte! Jsem přesvědčen, že spíš kecáte, než činíte!“

„Jak chcete! Do boje! Zabijte je všechny! Zmučte je! Rozkuchejte!“ svými slovy jakoby Azagarghal vlil temnorozeným novou chuť do boje.

Následně vůdce temnorozených Azagarghal pronesl temné zaklínadlo a obloha se načež začala halit do mnohem větší tmy. Ani Omok neváhal ani vteřinu a vypálil přímo na Azagarghala koncentrovanou energetickou kouli. Tak až nezvykle rychle zamířila k nepříteli, dvakrát ho obkroužila a náhle se ozvala hlasitá rána doprovázená jasným zábleskem a obřím bleskem, který vyšlehl z oblohy. Temnorození v jeho okolí byly rozmetáni na kusy nebo odhozeni stovky stop do dále. Vzhledem začínajícímu bouření na obloze se stalo Omokovo kouzlo mnohem silnější.

Obránci doufali v úspěch, ale jakmile se obří energetická exploze rozptýlila, Azagarghal na místě stál téměř, jakoby se nic nestalo. Ten se jen pohrdavě pousmál a vyřkl: „Nic lepšího neumíš? Ale teď uvidíte něco vy! Jen pohlédněte na oblohu!“

Toláni tušili něco zlého, proto se dle jeho slov podívali ku obloze. A také, že jo. Obloha prakticky zčernala a v tom se spustil šílený liják doprovázený nezvykle velkým množstvím blesků. Viditelnost se výrazně zhoršovala.

„To je bouře odplaty. Všichni se rychle někam skryjte!“ ozvalo se odkudsi.

Dešťové kapky zabarvené do zelena až černa začaly při styku z těly pálit a leptat. Byl to obávaný kyselinový déšť. Na bojišti a na hradbách nastal zmatek. Každý okamžitě hledal nějaký kryt. Na hradbách nebyl problém vběhnout do bezpečí věží, ale ti na bojišti to měli horší a do toho se museli bránit. Naštěstí kyselina škodila i temnorozeným a ti se drželi zpátky.

Viditelnost se stále zhoršovala. Nedalo se pohlédnout dál než dvacet stop. Do toho množství blesků dopadalo přímo mezi bojovníky a srážely je poraněné na zem. V tomto zmatku nebylo vůbec možné odhadnout průběh bitvy.

Kyselinový déšť náhle ustal, ba i viditelnost se zlepšila. Omokovi se podařilo tohle ničivé kouzlo přemoci a dokonce získat na svoji stranu. Obrovský temný mrak se pomalu přemístil nad armádu temnorozených a blesky pro změnu decimovaly nepřátele. Omok využil magický potenciál bouře odplaty a dokázal ho využít pro prospěch Tolánů.

Z armády temnorozených skončil na zemi po zásahu blesku ne jeden válečník a další stále přibývali. Azagarghal se snažil průběh zvrátit, ale bez úspěchu. „Neradujte se! Ještě jsme spolu neskončili!“ prohlásil nasraně Azagarghal z jehož hlasu byla cítit neskutečná zlost z prohry. Temnorození se následně dali na ústup.

Na bojišti se rozhostilo mrtvolné ticho. Obrovské množství zakrvácených těl, spousty zničených obléhacích zbraní, žebříků, poházené zbraně, rozbité zbroje, amputované končetiny a hlavy. Mrtvolky pokrývaly pás široký přes dvě stě stop od hradeb. I samotná pevnost utrpěla škody. Některé věže byly částečně zřícené, jiné jen slabě poškozené.

Pocit úlevy vzápětí vystřídal pocit radosti z vítězství. „Dokázali jsme to! Temnorození ustupují!“ zvolávalo se všude kolem. Válečníci se pomalu vraceli zpět do citadely, zatímco kněží pomáhali zraněným. Počet padlých na straně temnorozených se odhadoval na tři a půl tisíce. Na straně Tolánů to byla necelá čtyřstovka, což však představovalo třetinu bojeschopné armády.

Azanyrmuth, Lorin a Gardan se po chvilce hledání sešli u hlavní brány. „Neviděl si Gariona? Nemůžeme ho nikde najít,“ ptal se starostlivě Lorin udýchaného Gardana. „Já zase nemůžu najít Kaluriana,“ pravil Garion sotva ještě popadáje dech. „Snad nemyslíte, že jsou oba mrtví?“ prohlásil Azanyrmuth, jež se ve skrytu též obával nejhoršího. „Naposledy jsem Gariona viděl na hradbách. Když dopadla ta střela na blízkou věž, pak už jsem ho nezahlédl,“ zklamaně pověděl Lorin. „Když vypukla ta kyselinová bouře, tak jsem Kaluriana ztratil z dohledu. Vypukl obrovský zmatek. Po boji jsem ho hledal, ale nikde jsem ho nezahlédl,“ pravil Gardan. „Třeba ještě leží někde na bojišti těžce zraněn a čeká na pomoc. Musíme se pokusit je najít,“ snažil se uklidňovat Azanyrmuth.

Dobrodruzi se vydali na bojiště pátrat po ztracených přátelích. Gardan ukazoval místa, kde viděl Kaluriana naposledy bojovat. Mezitím se odvážela těla Tolánů do citadely, aby se rozhodlo o tom, kteří budou vzkříšení zpět k životu. Dlouho se potulovali po bojišti a pátrali, avšak bezvýsledně. Už to chtěli vzdát a počkat si až Toláni odvezou všechny mrtvé, když Lorin najednou zavolal na ostatní: „Pojďte se na něco podívat!“

Zbylá dvojice dobrodruhů přiběhla k Lorinovi a při tom doufali v zázrak. Tělo Gariona leželo mezi ostatními mrtvolami celé potřhané na kusy v kaluži krve. Levá ruka a část pravé nohy chyběla zcela, hrud' potřhaná na kusy, polámaná žebra a vyhřezlé orgány a obličej zdeformován tak, že zpočátku nebylo možno Gariona poznat. Nebyl to vskutku příjemný pohled. Gardan byl zvyklý na ledacos, ale tenhle pohled mu nedělal příliš dobře, protože tentokrát tam ležel jeho spolubojovník.

Tělo Gariona přikryli látkou, jež na bojiště přinesli Toláni, a poté ho naložili na nosítka. Vydali se společně s ostatními zpět do citadely. Všichni mrtví Toláni byli odnášeni na velké prostranství v jižní části města, které dříve sloužilo jako zahrady. Množství těl zabíralo dobrou polovinu prostranství a další těla stále přibývala. Dobrodruzi Gariona položili na okraj jedné z mnoha řad a vydali se pátrat po Kalurianovi. Nemuseli hledat dlouho a tělo Kaluriana našli opodál.

„Myslím, že to byl jeden z vás,“ tiše pravil jeden z kněží, jež se staral o záznamy a evidenci obětí.
„Ano. Je to tak. Zemřel i další z nás. Našli jsme ho před hradbami. Patrně zemřel při zničení věže,“ odpovídal zdrcený Lorin.

„Přijměte moji soustrast. Obětovali jste se, aby jste nám pomohli v boji proti temnorozeným.“

„Cítili jsme to jako naši povinnost. Chtěli jsme vám ukázat, že se od starých Aldeřanů lišíme.“

„Zaslechl jsme, že umíte vzkřísit mrtvé,“ pravil nadějně Azanyrmuth.

„Ano. To je pravda, avšak proces vzkříšení je náročný a zdoluhavý proces. Jeden kněz dokáže během dne vzkřísit osm, možná deset zemřelých. V současné době to dokáže osm kněží včetně Omoka, takže si dokážete spočítat na kolik se během tří dní dostane. Připomínám, že třetí den už většina duší definitivně opouští tuto sféru existence a již je prakticky nemožné vrátit mrtvé zpět do života na materiální sféře,“ vysvětloval situaci ohledně vzkříšení.

„Myslíte, že se dostane i na naše přátele?“ ptal se Lorin doufaje v kladnou odpověď.

„To vám nemůžu slíbit. Existují určitá pravidla, kdo má přednost. Dosud nás padlo při bitvách tolik, že bylo možné téměř všechny vzkřísit. Současná situace je však jiná. Už teď víme, že se víc jak polovina padlých nevrátí mezi živé. Odhadli jsme naše definitivní ztráty na dvě stě válečníků. Platí zásada, že mají přednost nejzkušenější, a poté výše postavení,“ pokračoval Tolánský kněz.

Po těchto slovech dobrodruhům stále vrtalo hlavou, zda budou mít jejich přátelé štěstí a navrátí se mezi živé. Avšak měli neblahé tušení, že se na dobrodruhy nedostane. V bitvě mohli sledovat obrovské úsilí obránců. Necelá tisícovka dokázala porazit přes tři a půl tisíce mocných nepřátel a to se nepočítali ti, kteří ještě znovu vstali z mrtvých a pokračovali v boji. V prvním střetu si dobrodruzi vyzkoušeli, jak jsou temnorození houževnatí a silní v boji.

Aby zahnali nepříjemné myšlenky, rozhodli se pomoci Toláncům při přenášení těl. Práce trvala ještě několik hodin. Když se dokončila evidence a počet padlých se definitivně sečetl, ukázalo se, že počet padlých oproti původním odhadům činil 427. Kněží v tuto dobu již oživovali první padlé. Dobrodruzi se snažili přimluvit u Tolánců, aby se dostalo na Gariona a Kaluriana. Vždy jim však bylo řečeno to samé. Existují závazná pravidla a nikdo nesmí být nijak zvýhodňován. Nezbylo než čekat a doufat v zázrak.

Brzy se začalo stmívat. V citadele však panoval čilý ruch. Bez přestání se pracovalo na opravách poničených částí pevnosti. Dobrodruzi také přiložili ruku k dílu, avšak po čase si potřebovali odpočinout. Byl jim nabídnut nocleh ve volných komnatách v paláci, které původně sloužily jako pokoje pro hosty. Protože žádní hosté citadelu nenavštívili po celá staletí, využívali je výše postavení Toláni. Sotva ulehli, okamžitě usnuli. Měli za sebou největší bitvu, jako dosud zažili a dost možná už nikdy nezažijí.

Druhý den se probudili do zataženého dne, kdy se z tmavé oblohy na povrch světa stále snášelo množství popela. Bojiště pod přikrovem popela již nepůsobilo tak apokalypticky. Šedý popel během noci skryl temnou krev, která pokryla celé okolí citadely.

„Dnes se začne z odklizením těl v okolí citadely,“ pravil Tolánc, jež právě přišel k dobrodruhům, kteří si mezitím prohlíželi bojiště.

„Co děláte s těly padlých?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Kousek za citadelou máme jedno místo, kam pohřbíváme těla temnorozených. Abychom zabránili temnorozeným znovu využít mrtvolu, Omok to místo uzamyká magickou bariérou.“

Toho rána práce na obnově poničených částí hradeb pokračovaly. Kdo mohl, přiložil ruce k dílu. Pomáhali i prostí obyvatelé, ačkoliv to nebyla jejich povinnost, ale uvědomovali si důležitost opevnění pro jejich další přežití. Díky snaze všech hlavní opravy skončily kolem poledne.

Na řadu přišlo odklizení mrtvol. I zde dobrodruzi pomáhali. Nemuseli tak myslet na bolestivou ztrátu svých přátel. Těla temnorozených se nakládala na velké káry, které poté táhla desítky Tolánů. Na jednu káru se vešla i padesátka těl včetně zbrojí a zbraní.

„To je pohřbíváte i se zbraněmi?“ podivil se Gardan.

„Zbláznil jsi se? Brát si ty jejich nástroje zla a temnoty? Nikdy! To bych raději bojoval holýma rukama než jejich zbraněmi,“ odpovídal Tolánek, z jehož hlasu bylo cítit znechucení a odpor vůči temnorozeným.

Brzy na to dorazili k velké propasti na dohled citadely. Propast o rozměru padesát stop na šířku a šedesát na délku, byla tak hluboká, že na její dno se dalo jen stěží pohlédnout. Několik Tolánů vylezlo na povoz a postupně házeli těla do propasti.

„To jste vykopali vy?“ zajímal se Azanyrmuth.

„Propast tu byla už kdysi, avšak jsme ji trochu upravovali, abychom do ní znemožnili průchod podzemím.“

„Kolik je tam těl?“

„To už nikdo neví. Odhady hovoří už o desítkách tisících. Samozřejmě ta těla hnijí, takže je tam místa stále hodně.“

Když z povozu vyhodili poslední tělo, vydali se zpět na bojiště. Cestou potkali další dva plně naložené povozy směřující k propasti. Brzy s odklizením pomáhalo opravdu hodně Tolánců, takže práce šla hezky od ruky. K večeru bylo již hotovo a okolí citadely bylo opět krásně čisté, pomíneme-li popel neustále se snášející z oblohy. Nakonec k propasti dorazil Omok. Za přítomnosti mnohých dalších kněží provedl magický rituál. Propast přikryla jasná bílomodrá záře.

„Ano. Tato bariéra odpuzuje temnorozené. Tento typ magie nemají rádi,“ pravil Omok.

„Ovládáte opravdu mocnou magii. Až bychom se více seznámili a spřátelili, mohli byste nás jistě mnohé naučit.“

„Je mi líto, ale mnoho špatných zkušeností nás vedlo k přesvědčení, že je lepší se o naši magii s nikým nedělit. Ostatně to znemožňují naše zákony. Pochopte, že naše dřívější laskavost uvedla náš svět do záhuby,“ vysvětloval Omok dobrodruhům důvody.

„Chápu to. Ostatně jste nám to vyprávěl. Pravda, známe se teprve krátce,“ souhlasil s Omokem Azanyrmuth.

Když se vrátili do citadely, na dobrodruhy dolehla únava. Kromě spousty práce to bylo způsobeno také tím, že dny na Tolanu byly oproti Aldeneerinu delší zhruba o tři hodiny. Rozhodli se proto ulehnot ještě před setměním, i když dny zrovna slunečné nebyly. Popel přestal z oblohy padat teprve před chvílí, zato se v dále ozývalo slabé hřmění.

V chrámu stále probíhal proces vzkříšení. Od bitvy byl navrácen život zhruba sto dvaceti bojovníkům. Čas pro ostatní se však krátil. Zbýval ještě jeden den, pak jejich duše začnou odcházet navždy do vyšších sfér existence. Když dobrodruzi nahlédli do seznamu, aby zjistili kdy se dostane na jejich přítele, znejistěli. Kalurian se nacházel na pozici tři sta patnáct. Garion na tom byl hůře, byl na místě až tři sta padesát osm. V tu chvíli si uvědomovali, že se na Gariona již nedostane a

Kalurian možná s velkým štěstím. Jakákoliv šance změnit pořadí byla předem odsouzena k nezdaru. Toláni velice lpěli na svém řádu, jež byl v podstatě nadevše.

Vydali se smutní do komnaty, kde přespávali. Spánek přišel záhy, avšak se nedalo nemyslet na ztracené přátele, které již nikdy neuvidí živí. Tohle byla vskutku zvláštní situace, Garion a Kalurian jsou mrtví, avšak je pořád možné vrátit je k životu, ale nedostane se na ně. To je možná horší, kdyby zemřeli a ta šance neexistovala.

Probudili se poměrně brzy. Venku se pomalu rozednívalo. Obloha se trochu rozjasnila, a tak dobrodruzi měli první příležitost spatřit zdejší slunce. Okolí citadely už nedávalo tušit, že před dvěma dny zde proběhla nejkrvavější bitva za poslední století.

Dobrodruzi, aby nemuseli myslet na své druhy, rozhodli se pokračovat ve výpomoci místním při posledních opravách citadely. Pořád zde bylo mnoho práce, ačkoliv pracovalo i mnoho obyvatel. Večer dal nedal na sebe dlouho čekat. Dobrodruzi opět zavítali do chrámu, aby zjistili, kolik zemřelých se podařilo oživit. Číslo již přesahovalo dvě stovky, avšak kněží se zmínili, že našli první těla, jejichž duše zcela opustila tělo. Garion byl mezi nimi. Kalurian měl ještě šanci, avšak musela by jeho duše setrvat do zítřejšího večera.

Další den dobrodruzi pokračovali ve výpomoci. Avšak vědomí, že se kdykoliv během dne můžou dovědět osudnou zprávu a definitivním odchodu Kaluriana, je nenechávala klidné. Občas to někomu z nich zkrátka nedalo a šel se podívat do chrámu.

Zhruba po poledni to přišlo, kdy kněží oznámil: „Je nám líto. Váš přítel navždy opustil tuto sféru existence.“ Bez jediného slova sledovali těla Gariona a Kaluriana. Vzpomínali na výpravy, kterých se společně za poslední rok zúčasnili. Potom opatrně naložili těla na nosítka. Rozhodli se po třech dnech vrátit zpět na Aldeneerin. Rozloučili se ze všemi, kteří jim dělali společnost a vydali se na cestu. Narim spolu s dalšími třemi Tolány pomohl s odnosem těl ke kruhu světů.

„Je nám líto ztráty vašich přátel. Obětovali jste pro nás své životy a riskovali mnohé, za to jsme vám vděční. Doufám, že se ještě někdy setkáme. Jednou snad přijde lepší doba a Toláni budou sdílnější ohledně svých schopností,“ loučil se Narim s dobrodruhy, když dorazili ke kruhu světů. Azanyrmuth poté přistoupil k ovládacímu pultu a zadal adresu na Aldeneerin. Když se kruh světů, Tolány nazýván hvězdná brána, otevřel, naposledy se rozloučili.

8

Velké zasedání rady

Zima roku 322 přišla nečekaně brzy. Během krátké doby krajinu zasypalo množství sněhu a obyvatelé sotva stačili dokončit přípravu na zimu. Jednoho velice chladného dne Moladir nervózně postával na nádvoří s kruhem světů. Když byl třeskatý mráz nesnesitelný, vrátil se vždy zpět do své komnaty, aby se trochu ohřál v teple krbu v němž příjemně praskal oheň. Při tom občas popošel k oknu vyhlížet výpravu, jež se vydala na svět Gorgorona před více jak osmi dny.

Zpoždění nevěstilo nic dobrého. Ačkoliv podle starých knih to měl být poklidný svět plný bujné vegetace, v jedné z nich Azanyrmuth našel zmínku o vzniklé válce mezi obyvateli tohoto světa s Temnorozenými. Moladir už pomýšlel na nejhorší, ale stále si nechtěl plně připustit možnost, že by se výprava nevrátila. Projekt kruhu světa již od začátku provázejí nesnáze a problémy. Za dva roky zemřelo na výpravách sedmdesát sedm zkušených dobrodruhů. Na pohled to nebylo závatné číslo, avšak na třiceti výpravách už to tak zanedbatelné není, navíc se nejednalo o nějaké nezkušené mladíky.

Po dlouhé době hloubání nad touto nemilou skutečností Moladira vyrušilo náhlé zaklepaní na dveře.

„Kdo to může být v takto pozdní dobu,“ pomyslil si.

„Dále!“ zvolal po chvíli.

Do komnaty vstoupil Azanyrmuth ve svém typickém černém čarodějnickém plášti zdoben rudým lemováním na rukávech a límci. „Neruším?“

„To je v pořádku. Mám jen starosti o naše dobrodruhy, kteří se vydali na Gorgoronu,“ pravil ustaraně Moladir.

„Už je to osm dní. Obávám se však nejhoršího. Dokončil jsem překlad té knihy pojednávající o tom světě.“

„A co tam stojí?“

„Obyvatelé toho světa původně s Temnorozenými udržovali jisté přátelské vztahy, dá-li se to tak nazvat. Sami se však zajímali a různé druhy temné magie. Údajně se při jednom velkém incidentu rozhádali a vznikla z toho krutá válka. Trvala patrně mnoho let, kdy nakonec zvítězili Temnorození. Nerad to říkám, ale asi jsme naše dobrodruhy poslali do jisté pasti. Varoval jsem Calanirmyana, že by měl před výpravou raději dokončit překlad, abychom věděli o tom světě více. Řada věcí si mi zprvu nezdála, a proto jsem chtěl počkat, ale on ne. Nechtěl se zdržovat, a tak jsme zbytečně obětovali šest dobrodruhů,“ vyprávěl Azanyrmuth.

„Já to tušil. Abych ti pravdu řekl, poslední dobou je situace v radě hodně napjatá. Návštěvami jiných světů jsme toho moc nezískali, ba naopak ztratili. Místo vhodného útočiště a zdroje surovin jsme narazili na tři zlé rasy.“

„Ano. Drowové, Gou'aldi a Temnorození. Posledně jmenovaní jsou patrně nejvíce rozšíření a je asi otázka času, kdy zaútočí na Aldeneerin. Tyhle výpravy jsou akorát rejpání ve vosím hnízdě. Z toho nic dobrého nevzejde,“ pravil Azanyrmuth vážným hlasem.

„Právě, část rady už nechce ztrácet další dobrodruhy zbytečně a chce, aby získali nějaké artefakty, magické předměty, či jiné užitečné věci za každou cenu. I vlastního života. Tento tlak tu cítím stále více.“

„I já to tak cítím. Mám obavu, že to s námi jednou zle skončí.“

Azanyrmuth s Moladirem ještě chvíli spolu probírali současnou situaci a oba nakonec usnuli v křeslech naproti krbu.

Ze spánku je vyrušil zvuk otevření kruhu světů. Oba najednou vyskočili z křesel, jakoby je

někdo polil živou vodou a utíkali rovnou na nádvoří. „Vrátili se,“ zaradovali se v duchu. Když doběhli dolů a pohlédli ke kruhu, jejich nadšení rázem opadlo. Výpravu na Gorgoronu přežil pouze jediný dobrodruh.

Ghirnim, drobné postavy a tajemně vyhlížejícím výrazem ve tváři, oděn v lehkém hnědém plátěném oděvu, dobrý zvěd a zároveň schopný lučištník. Jakmile se kruh světů za ním uzavřel, doběhli k němu Moladir, Azanyrmuth a další dva strážci, kteří zpozorovali příchod Ghirnima.

„To jsem rád, že jsem zpátky doma. Už jsem si myslel, že se nikdy nevrátím,“ udýchaně sotva ze sebe vydal Ghirnim.

„Už je to v pořádku. Jsi tu v bezpečí. Uklidni se,“ uklidňoval ho Moladir.

„Co se tam stalo?“ zajímal se Azanyrmuth obávajíc se nejhoršího.

Ghirnim se musel chvíli vydýchat, než byl schopen dalších slov a teprve po chvíli se pustil do vypravování: „Když jsme vstoupili na Gorgoronu, ukázalo se, že se svět výrazně lišil od toho, co nám bylo řečeno. Lesy byly chladné, temné, plné podivně zkroucených stromů a nad tím vším se vznášela zvláštní mlha. Okolo se ozývalo množství pro nás dosud neznámých zvuků tamějších tvorů. Neměl jsem z toho dobrý pocit a navrhoval jsem návrat na Aldeneerin, ale návrh byl zamítnut. Vydali jsme se proto cestou na sever. Po pár hodinách cesty jsme se dostali na planiny. I ty byly pusté, pokryté směsicí popela a sněhu.“

Ghirnim se na chvíli odmlčel, aby nabral dech. Ostatní zatím pozorně naslouchali.

„Krátce na to padla velice hustá mlha. Nebylo vidět více jak na deset stop. Ani nevím, kde jsme nevědomky sešli z cesty, ale neměli jsme vůbec tušení, kam jdeme. Rozhodli jsme se najít vhodný úkryt a pokračovat v cestě až se mlha rozplyne. Našli jsme poblíž malý lesík, kde jsme se utábořili. Čekali jsme několik hodin, ale mlha zůstávala stále stejná, ba dokonce se začalo stmívat. Nebylo vidět na krok. Rozhodli jsme se přenocovat. Střídavě jsme drželi hlídky. Nezdálo se, že by během noci hrozilo nějaké nebezpečí, pouze mrtvolné ticho a pod kůži zalézající chlad. Pak někdy k ránu, když jsem se probouzel, jsem měl pocit, že slyším v mlze nějaké kroky. Než jsme se stačili jakkoliv připravit, už nás obklíčila celá armáda Temnorozených. Nechápal jsem, jak nás našli. Každopádně nás zajali a odvedli do jednoho svého města.“

„Co se stalo pak?“

„Vedli nás mnoho hodin. Neměl jsem představu o času, mlha se zdála být věčná. Částečně se rozjasnilo až když jsme dorazili do města. Vskutku ponuré město, plné obludných černých staveb, hřbitovů, temných chrámů, ale i křivolakých uliček. Odvedli nás do jedné obřích temných staveb. Nějakou dobu nás věznili, vyslyšali a mučili. Po čase některé z nás odvedli, nevím kam, nikdy jsme je pak neviděli. Po pěti dnech věznění, jež se zdálo nekonečné, se stala poblíž mučírny jakási nehoda. Využil jsem příležitosti a uprchl jsem. Nějakou dobu jsem se skrýval v nedalekých lesích. Jak jsem později zjistil, město se nacházelo západně od kruhu světů. Dost dlouho jsem bloudil po lesích a skrýval se před Temnorozenými, než jsem určil přesnou polohu kruhu světů. Nakonec se mi to podařilo a konečně jsem tu. Gorgorona je opravdu nebezpečný svět, kam není radno vstupovat. Měli jsme dát na tvá slova a počkat na dokončení překladu starých knih,“ dokončil vyprávění Ghirnim.

Během vyprávění jeden ze strážců došel pro léčitele, a také pro nějaké jídlo, protože Ghirnim působil velmi zesláble. Než dorazil léčitel, Azanyrmuth s Moladirem přemýšleli o tom, co se stalo. Přesně toho se Azanyrmuth obával, ale nikdo nebral jeho slova vážně. Kdo ví jaké bude mít toto jednání následky.

Od této neúspěšné výpravy uplynulo devět dní. V severní čtvrti vládl nebývalý ruch. To o čem se šušovalo delší dobu, se stávalo realitou. Chystalo se velké zasedání, kde se mělo rozhodnout o dalším osudu.

Ve velkém jednacím sále se sešla královská rada města Lianaru, osmičlenná rada vedoucí

výzkum kruhu světů a několik významných badatelů, výzkumníků, ale i dobrodruhů, kteří se účastnili několika výprav. Kulatý stůl, jež mohl pojmout 40 lidí byl tak zcela obsazen.

Když nastalo v sále po několika výzvách ticho, král Ralnim povstal a přednesl svůj projev týkající se celému výzkumu kruhu světů.

„Sešli jsme se tu, abychom projednali další osud celého tohoto odvážného výzkumu. Jistě všichni znáte poslední neblahé výsledky. Mnoho našich dobrodruhů zemřelo, nebo bylo zajato na jiných světech a u mnohých ani nevíme, jak zlý osud je potkal. Jejich oběti však byli mnohdy zbytečné, protože jsme dosud neobjevili bezpečný svět, či nezískali něco cenného. Jeden z mála světů, který vypadá slibně, nese název Darendraara. Jak probíhá čištění dolů od Wightů?“

Scarin povstal a pustil se do popisování situace ohledně Wightů: „Během roku se nám povedlo obnovit bývalou tvrz, která nám nyní slouží, jako dobré útočiště po armádu čítající 80 mužů. Postupně čistíme okolí od těch odporných bytostí. Z počátku se naše snaha nesetkávala s úspěchem. Když jsme vyčistili okolí, další zaujali jejich místo, ale před pár měsíci jejich počty konečně prořídly. Zato situace v dolech však pořád není ideální. Pobili jsme tam snad už stovky Wightů, ale pořád jich je tam hodně. Dokonce jsme tam narazili na další nemrtvé bytosti, avšak jejich likvidace nám nečiní větší potíže.“

„Jak dlouho bude trvat, než budou doly bezpečné?“ zajímal se král Ralnim.

Scarin se na chvíli zamyslel a pravil: „Těžko odhadnout. Rok, dva, možná i pět, když se nebude dařit. Kdybychom měli více bojovníků, jistě by to šlo rychleji.“

„Bojovníci by byli, kdybychom furt nelítali po světech plných nebezpečí,“ skočil do řeči Gardan.

„Když chcete výsledky. Tak se holt musí cestovat i do nebezpečí,“ oponoval válečník Alorian.

„Ticho! Ted' mluvím se Scarinem,“ přerušil dohady dobrodruhů Ralnim.

„Hm, takže poměrně dlouho. Jak to vypadá s dalším slibně vyhlížejícím světem Avnil?“

Tentokrát povstal Moladir a pustil se do popisování dosavadního průběhu výzkumu: „Jak jistě víte, jedná se o svět chráněn slunečním štítem. Avšak jedno ze zvou zařízení je poškozené. Azanyrmuth nedávno zjistil jak by se dalo zařízení opravit. Dále zjistil, že je ho možné využít k vytvoření různých forem ochranných štítů, nebo i k ničení.“

„A jak jste postoupili ve výzkumech?“

„Na Avnil jsme se ještě několikrát vydali, ale nechceme se v tom zařízení příliš hrabat, abychom ho nezničili úplně. Nechceme mít na svědomí životy desítek tisíc obyvatel.“

Nyní povstal i Azanyrmuth a doplnil tak řeč Moladira: „Dovolil bych si Moladira doplnit. Po podrobném procházení starých knih a plánů nalezených v chrámu na Avnilu, jsem našel podrobné plány na sestavení tohoto zařízení. Problém však spočívá v tom, že jeho sestavení vyžaduje hodně pokročilou magii a o ní nemám nejmenší potuchy. Podle mě to bude záležitost desítek let, než bychom podobné zařízení sestrojili.“

Král Ralnim se na chvíli zamyslel. Potřeboval si chvíli ujasnit, co od zařízení na Avnilu očekávat:

„Zařízení jako takové by nám mohlo poskytnout v budoucnu výbornou obranu. Ale pokud to bude trvat, jak říkáš, desetiletí, mám obavu, že může být pak pozdě.“

„Víte, magii jsme začali studovat teprve nedávno a jak jsme zjistili, staří Aldeřané ovládali opravdu mocná kouzla. V našem bádání jsme teprve na začátku. Obávám se, že mnohým starým zařízením porozumíme až za desítky, možná i stovky let. Přesně si to netroufám odhadnout,“ vysvětloval Azanyrmuth situaci ohledně dalšího pokroku.

„Sto let,“ zamyslel se Ralnim. „To je opravdu dlouhá doba. To už tu nikdo z nás nebude. Asi bude lepší dále nechat Avnil být a vrátit se k tomu, až pokročíme ve znalostech magie. Budu si to muset promyslet.“

„V tomto bych souhlasil s Ralnimem. Přenecháme výzkum slunečního štítu dalším generacím, protože je to nad naše síly,“ pravil čaroděj Lardian, další člen rady.

„Další věcí je svět Calugh, jež vypadal taky velice zajímavě, ale nic pořádného výprava nedonesla,“ pokračoval král.

Tentokrát povstal Calanirmyan „Ano. Calugh je velice zajímavý svět, plný magických a dalších experimentů. Avšak výprava musela v rychlosti ustoupit, a tak nám mnoho zajímavého uniklo. Bylo by dobré tam podniknout další výpravu. Můžeme získat opravdu hodně.“

„Hm ...“ zamyslel se král. „Nevím, zda je to úplně dobrý nápad. Podle toho, co jsme o tom světě slyšel, nepatří zrovna mezi bezpečné. Už tak jsme si nadělali nepřátele.“

„Uvědomte si však, co za podstoupení rizika můžeme získat. Potom nebude problém se bránit Temnorozeným, Drowům a těm třetím s tím divným jménem. Goladi nebo co?“ přesvědčoval Calanirmyan krále.

„Gou'aldi,“ opravil ho král.

„Ano ti. Na Calughu je pouze jeden šilený mág s partou poddaných a strážných, kteří jsou v něco mezi člověkem a myší. Jinak neškodní obyvatelé. Oproti ostatním rasám malé nebezpečí.“

„Co mi vyprávěl Azanyrmuth, tak tamější čaroděj oplývá poměrně velkou mocí. Kdo ví, čeho je schopen. Já bych raději nestrkal klacek do dalšího vosího hnízda,“ vložil se do rozpravy mág Lorin.

„V tomto bych souhlasil s Lorinem,“ pravil Moladir, jež pokládal výpravu na Calugh nebezpečnou již v počátcích.

„To mi stačí. Zvážil jsem pro a proti. Prozatím navrhuji, nepodnikat další výpravu na Calugh. Tedy, alespoň do doby, než budeme ovládat mocnější magii a vycvičíme silnější armádu,“ rozhodl Rolgin.

„Ale ...“

„To je prozatím moje poslední slovo. Cestování na jiné světy je hodně náročné a musíme se zaměřit na to co nám může přinést užitek. Vše to stojí dost úsilí s nejistým výsledkem. Půjde li to takhle dál, budou se muset zvýšit daně. A to obyvatelé asi nepotěší. No a nyní bych navrhl přestávku, potřebuji se poradit s královskou radou v soukromí,“ zakončil jednání král.

Na to král povstal a spolu s královskou radou opustil velký jednací sál většími bohatě zdobenými dveřmi na levé straně sálu, které byly určeny právě pro královskou radu. Mezitím to v sále začalo hlučet, jak všichni právě probírali královo rozhodnutí. Moladir se tvářil celkem spokojeně, zato Calanirmyan zuřil. Pořád opakoval něco ve smyslu, že takhle se nikam neposuneme a budeme tu jen jako skřeti odsouzení na porážku.

To Azanyrmuth mlčel, na jednu stranu by rád pokračoval v průzkumech dalších světů, ale uvědomoval si možné riziko spojené s cestováním. Aby si urovnal myšlenky, vyšel na chvíli do zahrad.

„Zdravím tě. Prý se ti narodil syn,“ pravil Calatiruth, jeden z Azanyrmuthových nejlepších přátel, s nimiž pravidelně navštěvoval krčmu nesoucí název „U kruhu světů.“

„Ano. A ne jeden. Dokonce dva.“

„Tak to musíme řádně zapít. Pojd'me někam.“

„Rád bych, ale vzhledem k současné situaci v radě bych asi odložil. Dneska to bude ještě zajímavého. Uvidíme večer.“

„Chápu to. Všiml jsem si, že je tu nějak moc rušno. Co se děje?“

„V podstatě se řeší zda budeme pokračovat v průzkumu dalších světů a nevypadá to zrovna nejlépe.“

„Co se vlastně stalo?“ podivil se Calatiruth, který dění v severní čtvrti sledoval převážně jen zpovzdálí.

„No v podstatě výpravy nepřinesly moc užitečného, jen ztráty a ...“,“ na chvíli Azanyrmuth zmlkl a rozmýšlel zda dokončit větu, „neměl bych o tom moc mluvit, ale Aldeneerin si nadělal několik nepřátel,“ pravil tiše vážným hlasem.

Calatiruth mlčel.

„Mocných nepřátel,“ zdůraznil Azanyrmuth z jehož výrazu byla znát nejvyšší vážnost.

„O tom nikdo obyvatelům neřekl. Dozvídáme jen akorát o postupujícím průzkumu Aldeneerinu, objevech dalších ztracených měst a z těchto výprav se dozvídáme o překrásných světech, jež budeme v budoucnu obývat,“ pravil poněkud šokovaný Calatiruth.

„Raději se o tom nikomu nezmiňuj, mohly by z toho být problémy.“

„Jasně, chápu to.“

„Já už budu muset. Porada bude co nevidět pokračovat. Během dne se tu ještě objevím a večer po poradě se sejdeme v naší oblíbené krčmě,“ rozloučil se Azanyrmuth a spěchal zpět do zasedacího sálu.

Mezitím se již všichni vraceli do jednacího sálu, aby se mohlo pokračovat v zasedání. Jako poslední dorazil král Ralnim s královskou radou. Opět nastalo ticho. Král Ralnim povstal a jal se slova.

„Takže jsme se poradili a rozhodli jsme se hlasovat o budoucnosti jednotlivých akcí. Jako první je na řadě svět Darendaaara. Kdo je pro posílení armády s cílem co nejdříve započat těžbu?“

Hlasovací právo měl král, královská rada a rada kruhu světů. Dohromady čtrnáct členů. Naprostá většina okamžitě pozvedla ruku, jako souhlas s návrhem. Během krátké doby činil počet hlasů dvanáct.

„Dvanáct ze čtrnácti. Výsledek je jasný. Posílíme armádu na Darendaaře. Dále budeme hlasovat o osudu zařízení na Avnilu. Kdo je pro pokračování výzkumu zařízení slunečního štítu?“

Nyní už hlasování nebylo tak jednotné. Někteří zvedli ruku hned, mezi nimi byl i Moladir, jiní chvíli váhali, našel se dokonce i jeden, který si souhlas rozmyslel.

„Šest hlasů ze čtrnácti. Rozhodnuto. Zařízení slunečního štítu dál nebudeme zkoumat. Alespoň prozatím.“

Ve tváři Moladira a Azanyrmutha bylo znát jisté zklamání z rozhodnutí krále.

„Další bod na programu je svět Calugh. Kdo je pro další výpravy na tento svět. Zvažte však možné riziko a důsledky vašeho rozhodnutí.“

Tentokrát bylo v sále nezvyklé ticho. Hlasoval pouze Calanirmyan a ještě další dva členové rady kruhu světů.

„Pouze tři hlasy. Ani se nedivím. Je to hodně riskantní.“

Calanirmyan se po tomto rozhodnutí tvářil hodně našťavaně, ačkoliv věděl, že proti královi rozhodnutí nic nezmůže. Zato většina přítomných takový výsledek hlasování uvítala.

„Poslední téma k hlasování je samotný osud dalších výprav. Kdo je pro pokračování výprav v dosavadní podobě?“ pokračoval Ralnim.

V sále to začalo hučet. Mnozí se mezi sebou radili a zvažovali pro a proti. Brzy se objevili první ruce nahoře, avšak uběhlo několik minut, než se všichni zcela rozhodli.

„Výsledek hlasování je nerozhodný. Sedm ze čtrnácti. Budeme se muset ještě poradit. Má někdo nějaké návrhy?“

V sále to opět zahučelo, když povstal Scarin a jal se slova: „Já bych měl jedno řešení.“

„Posloucháme.“

„Protože je hlasování nerozhodné, co kdybychom výpravy na další světy vedli v omezené míře. Rekneme jedna výprava za dva, tři měsíce.“

„Já myslím, že to není špatný návrh,“ souhlasil Lardian.

„Dobrá budeme ještě jednou hlasovat. Kdo je pro tuto variantu?“ svolil Ralnim k dalšímu hlasování. Hlasování tentokrát proběhlo mnohem snadněji. Brzy počet zvednutých ruk čítal devět.

„Je tedy rozhodnuto. Výpravy na další světy budou dále zachovány, avšak v omezené míře. Tímto bych zakončil hlasování a nyní se půjdu poradit s královskou radou. Máme přestávku,“ ukončil další část jednání král Ralnim.

„To nám to dopadlo,“ pravil trochu zklamaný Moladir.

„Taky mě to moc netěší, i když chápu to riziko dalších výprav. Těch nepřátel jsme si nadělali docela dost,“ odpověděl Azanyrmuth.

„Na druhou stranu, pokud by znali adresu Aldeneerinu, už by na nás dávno zaútočili.“

„To je dost možné. Přeci jen jsme si dávali pozor, aby nikdo neodhalil kombinaci na náš svět.“

„Škoda toho omezení výprav,“ litoval Moladir.

„Na druhou stranu máme k prozkoumání mnoho z toho, co jsme donesli z dosud navštívených světů. I když cestování po světech mi bude taky chybět.“

„Možná máš pravdu.“

„Já se jdu na chvíli provětrat ven,“ pravil Azanyrmuth a vydal se znovu do zahrad.

Po poledni tohoto mrazivého zimního dne se zrovna vyjasnilo a příjemné paprsky slunce zpříjemňovaly pobyt na zasněžené zahradě. Azanyrmuth si na chvíli sedl na jednu z mnoha kamenných laviček. Brzy dorazil i Calatiruth, který přisedl k Azanyrmuthovi.

„Tak co, jak to vypadá?“ hned se zajímal o dění na poradě.

„Dost možná jsme skončili s cestováním na další světy a budeme se věnovat znovu zprovozněním dolů na Darendaaře. Cesty jinam se asi hodně omezí,“ pravil trochu zklamaně Azanyrmuth.

„A to se rozhodlo kvůli těm neúspěchům?“

„Zřejmě ano. Král nechal hlasovat členy obou rad a takhle se rozhodlo. Oni byly v poslední době hodně nejednotné názory, jak dál. Mnohdy docházelo i k rozepřím. Někteří posílaly dobrodruhy na vyložené nebezpečné světy, přestože jsem je často varoval. Ale neposlouchali mě. Takže zbytečně zemřelo mnoho dobrodruhů. Tak mají co chtěli. Spoustu mrtvých, nepřátele a žádný přínos. Jen mě mrzí, že jsme si takhle zmařili možnost získat něco opravdu užitečného. Světů bez mocných nepřátel je dost, stačí být jen opatrný.“

„Nenaděláš nic.“

„Za chvíli se dozvíme, jak se královská rada rozhodla. Myslím, že zasedání nebude dlouho trvat, takže večer na pivo,“ loučil se Azanyrmuth a pomalu se vydal zpět do jednacího sálu.

V sále byli již všichni přítomní a za krátko dorazil i král s radou. Na to požádal o klid a dal se hned do řeči: „Takže jsme se definitivně rozhodli co dál. Hlavní cíl výprav bude svět Darendaaara, kde se bude pokračovat v obnově dolů, aby mohla být co nevidět započata těžba. Ohledně dalších výprav. Jejich počet bude omezen a cíle budou projednávány i s královskou radou, aby se předešlo předchozím problémům. Zařízení slunečního štítu prozatím necháme budoucím generacím, kdy dostatečně porozumíme magii starých Aldeřanů. Samozřejmě se tak může stát i mnohem dříve. Vyložené nebezpečné výpravy, jako například na Calugh, Minoju nebo Gorgoronu se nebudou v žádném případě provádět. Stačilo, že jsme si nadělali dost nepřátel. Nezbývá doufat, že po nás nebudou pátrat. A tím bych celé toto jednání uzavřel.“

V sále to nejdříve začalo hlučet. Někteří byli spokojení, jiní zklamaní a někteří i naštvaní. Calanirmyan byl dokonce nepřítel, klel a hrozil.

Řada přítomných po odchodu krále začala rozebírat jeho rozhodnutí a budoucnost výprav. Zato Azanyrmuth a Moladir dále nic neřešili a opustili sál.

„A je rozhodnuto,“ pravil zklamaně Moladir.

„Co se však dá dělat. No asi se na nějakou dobu uchýlím do knihoven a budu pokračovat v překladech starých knih, které jsme donesli z okolních světů.“

„Kolik toho máš? Viděl jsem u tebe v pokoji docela velké haldy.“

„Celkem dost. Když teď nikam nebudeme chodit, tak alespoň dokončím všechny resty, jež se mi za poslední rok nahromadily. Navíc asi víš, že se mi před měsícem narodili dva synové.“

„Ano, slyšel jsem o tom. Jistě budeš mít teď hodně povinností.“

„To ano. Zítra na nějaký čas odjedu domů za rodinou. Samozřejmě si vezmu i nějaké knihy. Budu pokračovat v bádání doma.“

„Dobrá. Stejně toho teď nebude moc na práci,“ souhlasil Moladir.

Oba se poté vydali svojí cestou. Moladir zamířil do svých komnat, zatímco Azanyrmuth šel hledat Calatirutha. Vydal se proto do blízké krčmy s názvem „U kruhu světů.“ Jednalo se o největší hostinec v severní čtvrti, kde se pravidelně scházeli dobrodruzi účastníci se výprav na jiné světy a jejich přátel. Rozlehlé prostory hostince poskytovaly dostatek místa pro více jak 120 hostů. Příjemná obsluha, stoly s ubrusy, vyhlášená kuchyně a výborné pivo vařené přímo ve zdejších

minipivovaru zajišťovalo vždy dostatek hostů, takže bylo v této krčmě prakticky neustále plno.

Azanyrmuth zasedl k jednomu z mála volných stolu u okna a vyčkával příchodu Calatirutha. Ještě než se Azanyrmuth stačil napít právě doneseného piva, již k němu přisedl Calatiruth.

„Zdravím. Tak jsi nakonec dorazil,“ přivítal se Calatiruth.

„Těž tě zdravím. Počkám, než ti donesou pivo.“

Krátce na to dorazila jedna z hostinských. Gertruda, příjemná žena pevných tvarů s velkým poprsím. „Vítejte. Co si dáte?“

„Těž zdravím. Dal bych pivo a pro nás oba nějakou dobrou slivovici.“

„Hned to bude.“

Zatímco hostinská šla natočit pivo, Calatiruth, celý nedočkavý, chtěl vědět, jak dopadlo zasedání:

„Tak co? Jak jste dopadli?“

„Dopadlo to přesně, jak jsem očekával. Na nějaký čas jsme s cestováním na jiné světy skončili. Většina se zaměří na svět Darendraara a budou se podnikat, jen příležitostné výpravy. Takže zítra odjízdim domů, беру si nějaké knihy na bádání a budu se teď věnovat potomkům,“ prozradil Azanyrmuth budoucí vývoj.

„Takže to nakonec stopli. Na druhou stranu budeš teď moc trávit hodně času s rodinou. To je hodně důležité, než kdyby tvé děti vyrůstaly bez tvého přičinění.“

„To máš pravdu. Budu na ně mít teď hodně času.“

Hostinská mezitím donesla Calatiruthovi pivo a slivovici pro oba, takže si mohli konečně připít.

„Takže na ty tvoje potomky!“ zvolal, načež si přitukli a hodili do sebe každý poctivou deci té nejlepší zdejší slivovice.

9

Duchové v mlze

Blížil se konec léta roku 323. Azanyrmuth právě pracoval na statku a staral se o své dvě téměř roční děti. Od zasedání se již nezúčastnil žádné výpravy na jiné světy. Ani nebyla příležitost, protože se cestovalo pouze na Darendaar. Ve volných chvílích studoval staré knihy. Kromě toho se dál zdokonaloval v magii.

Jednoho večera však dorazil na statek nezvyklý posel. Byl to druid Dazavius, se kterým se Azanyrmuth dobře znal. Tentokrát však nešlo o běžnou návštěvu, ale o naléhavou záležitost.

„Zdravím tě. Co tě k nám přivádí?“ pravil Azanyrmuth, který právě vršil posekané seno na velké kupy.

„Tentokrát jde o důležitou věc. Můžeme si někde v klidu pohovořit?“

„Můžeme jít dovnitř.“

Azanyrmuth odložil vidle zavedl Dazaviuse do kuchyně, kde zasedli k velkému dřevěnému stolu. Ve velké míse bylo několik čerstvě upečených buchet.

„Nabídní si. Před chvílí je dopekla moje žena,“ pravil Azanyrmuth a zeptal se. „S čím přicházíš?“ Dazavius přijal nabízené buchty a začal s vážnou tváří vyprávět: „Máme další problém.“

„Co se stalo?“

„Pamatuješ výpravu na Salithishu před třemi měsíci?“

„Ano to pamatuji, ale nezúčastnil jsem se.“

„Podařilo se nám navázat kontakt se Salishy obývající ten svět. Brzy jsme si všimli, že jejich kopí a zbroje jsou zhotoveny s neobvykle tvrdého kovu. Vystačili si s množstvím, které jim dala hora. O těžbě však nechtěli slyšet ani slovo. Považovali metody těžby za příliš drastické.“

„A jaký máš ty na to názor?“

„Každý podobný zásah narušuje harmonii v přírodě. V tom jsem za jedno se Salishy. Avšak kvůli tomu tady nejsem. Rada rozhodla, přes jejich nesouhlas, započít s těžbou na místě hodně vzdáleném od osídlení.“

„A co se stalo?“

„Ražba štol byla poměrně dobře. Pravidelně přicházel posel se zprávou o pokračujících přípravách. Jenže jednoho dne se zcela odmlčel. Po pěti dnech vyslali výpravu, která měla zjistit příčinu náhlého odmlčení. Nalezli zcela opuštěný tábor. Nikde však žádné stopy po boji, ani po únosu. Jakoby náhle zmizeli. Když jsme po čase navštívili náčelníka kmene, zmínil se o tom, že jsme patrně neuposlechli rozhodnutí duchů, a proto naše druhy stihl trest. Tušil jsem, že tohle nemůže dopadnout dobře,“ povzdech si Dazavius.

„Zmínil jsi nějaké duchy, co jsou zač?“ ptal se Azanyrmuth.

„Salishové se o nich zmiňovali jako o ochráncích. Prý žijí v mlze a chrání celý jejich svět před nepřáteli.“

„Aha. O tom jsem neslyšel. A co teď podnikneme?“

„Podle mě jsou to bytosti žijící v jiné sféře existence. Zřejmě to bude podobné jako při našem dobrodružství, kdy jsme pomohli duchu lesa. Vydáme se tam spolu a pokusíme se je kontaktovat. Avšak nevíme, co od toho čekat.“

„Kdybychom vyrazili?“

„Pokud možno co nejdřív.“

„Co třeba zítra ráno?“

„Dobrá. Zítra ráno se sejdem v Lianaru u tvé komnaty,“ souhlasil Dazavius.

Když Dazavius opustil usedlost, Azanyrmuth dokončil veškerou rozdělanou práci a šel si připravovat výbavu. Ten den ulehl raději dříve. Do Lianaru bude muset vyrazit za svítání.

Druhý den ráno Azanyrmuth dorazil do své komnaty, která mu sloužila už nějaký rok jako druhé bydliště. Sotva započal s posledními přípravami, ozvalo se zaklepaní. Byl to druid Dazavius.

„Jsem připraven. Můžeme se vydat,“ pravil.

„Jen si ještě zkontroluju výbavu a zásoby a můžeme jít.“

„Dobrá. Ostatní je už zařízeno. Moladir na nás čeká u kruhu světů.“

Za krátko se již všichni tři potkali na nádvoří. Dazavius se ještě zeptal: „Nějaké zprávy?“

„Vůbec nic. Buďte opatrní. Snažte se znovu navrátit ztracenou důvěru a hlavně nic neřešte silou. Nebylo by dobré rozhněvat někoho dalšího,“ radil Moladir.

„Ano. Jsme si tím vědomi,“ souhlasil Dazavius.

„No je načase jít,“ ukončil rozpravu Moladir a přistoupil k ovládacímu panelu, kde zadal příslušnou kombinaci pro svět Salithisha.

Kruh světů se otevřel a cesta za další výpravou byla volná. Moladir jako obvykle popřál svým svěřencům hodně štěstí. Azanyrmuth a Dazavius poté vstoupili do otevřeného portálu.

Na druhé straně je uvítal tichý a příjemný podvečerní les. Občas v dáli houkla sova, cvrčci v ve vysoké trávě příjemně cvrkali, korunami vzrostlých stromů vál slabý vánek a podvečerní zlatavé paprsky prosvětlovaly lesy. Ty působily opuštěně, jakoby sem nikdy nevkročila noha. Oba si vychutnávali zdejší poklidnou atmosféru. Pociťovali známý pocit jako před rokem a půl, kdy zachránili ducha lesa.

Azanyrmuth se nadechl zdejšího borovicemi provoněného svěžího vzduchu a pravil: „Další pěkný svět. Tady by se žilo. Škoda, že se hned musíme pouštět do rizik a problémů.“

„Souhlasím s tebou. Kdyby občas dali na tvá slova, nemuselo by se spoustu nepříjemností stát.“

„Víš kam se vydat?“

„Máme dvě možnosti. Buď zajdeme za Salishy, nebo prohledáme tábor, který leží asi sedm mil severozápadně. Jedna vesnice domorodců je asi čtyři míle na východ. Patří mezi kočovníky a často cestují. S přicházejícím podzimem odcestují na jih. Rada chtěla původně počkat a těžit během zimy, avšak znovu přetrvávaly tlaky na rychlý zisk užitečné suroviny.“

„Asi by bylo dobré kontaktovat ty duchy co nejdříve. Salishové by nám mohli povědět více, takže bych se vydal na východ,“ navrhol Azanyrmuth.

„I já jsem pro. Půjdeme tedy.“

Dazavius brzy našel malou pěšinku používanou patrně Salishy při cestách na lov. Cesta tak probíhala příjemně, avšak věnovali pozornost dění v okolních lesích. Vůbec nic nenasvědčovalo, že by se zde mohlo něco ukrývat, pouze sem tam spatřili drobnou lesní zvěř. Po jedné míli cesty Azanyrmuth zahlédl mezi stromy totem, jež nepochybně patřil Salishům. Oba přistoupili k němu, aby si ho podrobněji prohlédli.

„Podívej na to. Na tomto totemu je znázorněna historie Salishů,“ pravil Azanyrmuth.

Začal postupně s popisem od spodní části: „Domorodci sem byli dovečeni nějakou vyspělou rasou, dost možná starými Aldeřany. Učili je a vedli k životu v souladu s přírodou. Zdejší záhadná rasa pak nad nimi držela ochrannou ruku. Podívej na toto,“ ukázal na zvláštní výjev nějaké bitvy.

„To vypadá jako válka s Temnorozenými,“ tušil Dazavius.

„Podle barev v obličejích jsem si tím jistý. Ta rasa, která tu žije, je zřejmě velice mocná, když dokázala porazit Temnorozené.“

„To ano. Ti, jež žijí v souladu s přírodou, bývají velice mocní, jen to nedávají tak na obdiv. Co lze ještě vyčíst z totemu?“

„Staří Aldeřané chtěli také získat zdejší kov, ale byli neúspěšní. A tohle vyobrazuje jejich odchod,“

vyprávěl Azanyrmuth.

„Takže ani oni nebyli úspěšní. Z toho se dá usoudit, že se to nepovede ani nám. Tím spíš bychom měli najít naše ztracené přátele a nepokoušet se pokračovat v těžbě.“

„Asi to tak vypadá. Budeme pokračovat v cestě,“ pravil Azanyrmuth.

Když urazili zhruba dvě míle. Dazavius se náhle zastavil. V lesích spatřil neobyčejného vlka, který krátce na to zmizel v lese.

„Stalo se něco?“ zeptal se Azanyrmuth.

„Zahlédl jsem vlka. Avšak bylo na něm něco zvláštního. Mám pocit, že se jedná o ty, které Salishové nazývají duchové.“

„Já jsem ti taky měl pocit, že nás něco, nebo někdo sledoval, avšak nebyl jsem si zcela jist. Co zkusit navázat kontakt?“ navrhoval Azanyrmuth.

„Na to jsem teď také pomýšlel.“

Oba poté pokračovali pomalu dále. Pečlivě se rozhlíželi po okolí a snažili se nepropást příležitost kontaktovat neznámou rasu. Takto pokračovali ještě půl míle. „Vesnice Salishů už není daleko. Každou chvíli bychom mohli někoho z nich potkat,“ konstatoval Dazavius. A měl pravdu. Udělali pouhých pár kroků a již stáli tváří tvář skupince pěti Salishů na lovu.

Salishové byli sice menšího vzrůstu, avšak urostlejších postav. Charakteristické pro ně byly opravdu dlouhé rovné kaštanové vlasy. Jejich oděvu dominoval kyrys zhotovený z onoho vzácného kovu, dále kožešiny, barevná ptačí pera a mnoho dalších domorodých ozdob. Ozbrojení praky, kopími a primitivními samostřily, které by však v boji dokázaly i tak dost ublížit. Jakmile spatřili Azanyrmutha a Dazaviuse, okamžitě byli ve střehu.

Azanyrmuth se hned jal slova: „Buďte pozdraveni. Přicházíme v míru.“

Salishové vycítili, že zde návštěvníci nechťejí páchat další škody a přestali na ně mířit zbraněmi. Vůdce lovců se dal do řeči: „Další cestovatelé z Aldeneerinu? Proč přicházíte? Vaším lidem již bylo řečeno vše.“

„Ano. Chceme jen zjistit, co se tu stalo a nějak to napravit,“ odpovídal Azanyrmuth.

„Vaši lidé byli duchy přistiženi, jak válčí s horou a byli za to potrestáni. Toť vše.“

„Co se s nimi vůbec stalo? Snad nejsou mrtví?“ pokračoval ve vyptávání Azanyrmuth.

„Nebojte. Jsou s duchy.“

„Bylo možné si s duchy promluvit?“

„To záleží na rozhodnutí duchů.“

„Zavedeš nás k nim?“

„Ano. To bych mohl. Cítím, že nejsou daleko.“

Společně sešli ze stezky do hlubokého lesa, zatímco se okolní lesy halily do tmy. Byl tu chlad, vlhko, ticho a slabá mlha jež zabraňovala průniku slunečního světla. Brzy Azanyrmuth a Dazavius cítili přítomnost nějakých bytostí. Podobné pocity zažívali i při své poslední společné výpravě. Zprvu se domnívali, že rasa s níž se setkal Dazavius na oné výpravě, bude sídlit i zde, avšak brzy pocíťoval určité rozdíly. Sám byl velice zvědavý na setkání, jak říkají Salishové, s duchy.

Znovu se zde objevil onen vlk, kterého před chvílí zahlédli v lesích.

„To je naše ochránkyně T'akaya. Pozdravte ji,“ pravil vůdce lovců.

Dazavius se chystal využít své schopnosti hovořit se zvířaty, avšak cítil zvláštní odchylku: „Zdravím vás. Dazavius jméno mé a můj přítel Azanyrmuth. Hledáme naše přátele, prý jsou s vámi.“

„Ano to jsou. Chtěli ukrást Ki, a proto jsme jim v tom museli zabránit,“ ozvalo se v mysli Dazaviuse, který jako jediný z přítomných tato slova mohl slyšet, avšak si byl jist, že se jedná o

určitou formu přeměny a ve skutečnosti mluví s nějakou mocnou bytostí.

„Kdybychom slíbili, že odejdeme a nebudeme pokračovat v těžbě, propustil bys je?“ přesvědčoval T'akayu Dazavius.

„To se musíme poradit.“

T'akaya se na chvíli odmlčela. Během chvíle však Dazavius zpozoroval havrana na blízké větvi. „To je Xe-ls,“ pravil vůdce lovců. T'akaya a Xe-ls na sebe hleděli a téměř to vypadalo, jakoby spolu nějak komunikovali.

V mysli Dazaviuse se znovu ozval T'akay hlas: „Rozhodli jsme se vaše přátele pustit, avšak pod podmínkou, že zde nebudete pokračovat v jakýkoliv zásazích do naší přírody.“

V tom se kdesi v lese ozval podivný bzučivý zvuk doprovázený cinkotem a hned na to z mlhy vyšla celá skupinka osmi horníků. Z jejich výrazu bylo patrné zmatení. Dost možná si z pobytu v jiné sféře existence nic nepamatovali.

„Co se stalo? Kde to jsme,“ pravil Dartard, který byl pověřen vedením dolu na trinium.

„Vysvětlíme to později. Jedno je však jisté. S těžbou tu musíme přestat, jinak to zle skončí,“ v rychlosti nastínil současnou situaci Dazavius.

„To ale nepůjde. Máme své rozkazy. Co tomu řekne rada?“ nesouhlasil Dartard.

„My jim to vysvětlíme. Ale už sem nemůžeme přijít s krumpáči. Sídí tu patrně velice mocná rasa a ta nám může být v budoucnu nápomocná. Neradi bychom udělali další zle,“ zdůraznil Azanyrmuth.

„Nu dobrá.“

„A teď byste se měli pomalu vydat ke kruhu světů. My tam za chvíli přijdeme,“ rozkázal Dazavius, který měl ještě jeden plán.

Když horníci po chvíli zmizeli v dáli, Dazavius se dal znovu do řeči s T'akayou: „Děkujeme vám za vaši šlechetnost. Měl bych však ještě jeden dotaz.“

„Posloucháme.“

„Bylo by možné se s vámi setkat přímo na vaší úrovni bytí?“

„Zvláštní to žádost. Obvykle se nezjevujeme ve své podobě každému, kdo navštíví tento svět. Mnoho ras nemá dobré úmysly, avšak vy dva jste jiní. Zvláště ty, který se zveš Dazavius. Poradíme se,“ pravil hlas T'akay.

Na to se ozval vůdce lovců: „Tak vidíte jaká je šlechetnost našich ochránců. Vaši přátelé mohou jít domů. Doufejme, že toto nedorozumění nenaruší naše vztahy.“

„Velmi si toho vážíme,“ pravil Azanyrmuth.

Brzy se však znovu ozval Dazaviusovi v mysli hlas T'akay: Tak jsme se poradili. Bylo by to možné pod jednou podmínkou.“

„A to?“

„Nesmíte za žádných okolností vyzradit pravdu Salishům, jinak by byla narušena harmonie na tomto světě.“

„Respektive, pokud byste Salishům vyzradili pravdu, byly bychom vás nuceni navždy uvěznit v naší sféře existence. Slibujete, že nikdy Salishům nevyzradíte to, jak opravdu vypadáme a jakou máme moc?“ vysvětloval Xe-ls.

„Ano slibujeme,“ souhlasil s podmínkami Dazavius.

„Tak se tedy připravte na přenos,“ prohlásil Xe-ls.

Vzápětí okolí pohltila jasná záře doprovázena bzučivým a cinkavým zvukem. Mysl obou na chvíli nevnímala své okolí. Znovu tak pocítili přenos mezi sférami.

Když tento pocit ustal a jasná záře pominula, naskytl se oběma pohled na sféru, kterou obývá tato neznámá rasa. Rozlehlé mírně zvlňené louky v dáli halila mlha, tu a tam stál zvláštní

strom připomínající menší druh sekvoje, ve vysoké trávě zářilo mnoho malých různobarevných světlušek, které činili louku neskutečně nádhernou a nad tím vším zněl slabý cinkot zvonků a slabého větru. Dazavius se domníval, že se dost možná jedná o stejnou, nebo alespoň podobnou sféru existence, kde žije i duch lesa.

Po vstřebání prvních dojmů se oběma naskytl pohled na rasu duchů ve své skutečné podobě. Na pohled podobní Aldeřanům, pouze vyšší postavy a kratších vlasů, avšak místo nosu dýchali několika ústrojími připomínající žábry umístěné tam, kde by byl obvykle nos. Jejich kůže měla barvu šedorůžovou a oděni pouze v šedých lesklých hábitech.

„Nyní vidíte skutečnou podobu Illidinanů, jež Salishové nazývají duchové,“ odpověděli na ještě nepoloženou otázku. „Jistě si dovedete představit, jak by Salishové mohli reagovat, kdyby nás takto spatřili.“

„To se dá předem těžko odhadnout,“ pravil Azanyrmuth.

„Každopádně je to určité riziko a teď bychom vám ukázali více z tohoto místa.“

Všichni čtyři se tak vydali na cestu nekonečnou loukou zahalené v mlze. Azanyrmuth z Dazaviusem neměli ponětí kam vůbec jdou. Kolem sebe však pociťovali zvláštní myšlenkové a pocitové výjevy. Trvalo jim hodně dlouho než se v té chaotické změti neznámých vjemů dokázali alespoň trochu orientovat.

Brzy dorazili ke velké pevnosti postavenou z bílošedého kamene, jež svou architekturou nepřipomínala žádný známý sloh. Mnoho vysokých kulatých, nebo oválných věží zakončených vysokou štíhlou špicí, stejně tak i domy zaoblených tvarů končily vysokými špičatými střechami. Všechny stavby byly navíc propojeny množstvím lávek, které tak umožňovaly snadný pohyb po celé pevnosti.

Když vstoupili hlavní bránou, spatřili v pevnosti čilý ruch. Xe-ls se dal do popisování zdejšího života, zatímco se pomalu procházeli po pevnosti: „Tady vidíte život v našich opevněných městech. Poskytují nám Illidinanům bezpečí v době bojů. Máme tu vše potřebné, od zahrad hojnosti, až po experimentální laboratoře.“

„V době jakých bojů?“ podivil se Azanyrmuth.

„Možná jste už slyšeli, že ochraňujeme Salithishu před nebezpečími.“

„Ano, slyšeli.“

„Avšak tato nebezpečí jsou prakticky nic oproti tomu, co se nachází v jiných sférách existence.“

„Například démonické bytosti, zlí duchové, zhoubní cestovatelé, bytosti často neznámého původu, některé experimenty staré i tisíce let a to nemluvím o podivnostech, tak mocných, které by dokázali během krátké doby zničit celé světy kdyby je nedrželi na uzdě jiné mocné bytosti,“ pokračovala ve výkladu T'akaya.

Azanyrmuth s Dazaviusem se nestačili divit, jaké nebezpečí se nachází mimo materiální sféru existence.

„Nebezpečí na materiální sféře existence jsou oproti nebezpečím ve vyšších sférách zcela malicherná. Rasy jako Drowové, Gou'aldi, Temnorození a další se s mnohými nebezpečími často nemohou poměřovat. Navíc se často pouštěli do velice nebezpečných experimentů, které byly nad jejich síly a následkem toho se tyto bytosti dostaly i do materiální sféry existence. Mnoho jedinců z vaší rasy nadělalo po celém universu mnoho škod. Nejhorší bylo období před sedmi tisíci lety, pak jste experimenty naštěstí hodně omezili,“ vypravoval Xe-ls.

„Dovolil bych si jedno upřesnění. My nejsme původní Aldeřané. Ti kamsi zmizeli, kdo ví kdy. My jsme Aldeneerin osídlili teprve před tři sta dvaceti lety, avšak o našem původu nemáme vůbec žádné informace.“

„To by vysvětlovalo náhlé utlumení těchto experimentů za posledních několik tisíců let. Přesto na mnoho místech v universu se v těchto experimentech pokračuje.“

Jak se spolu bavili o věcech, které byly Azanyrmuthovi a Dazaviusovi dosud neznámé, dorazili k velké stavbě připomínající hlavní palác. Xe-ls a T'akaya je zavedli do jeho útrob. Na dotaz, kdo velí zdejší pevnosti bylo Azanyrmuthovi a Dazaviusovi odpověděno, že právě oni vedou tuto pevnost a její rozsáhlé přilehlé okolí. Za krátko všichni dorazili do prostorné komnaty s velkým kulatým stolem zhotoven též z podobného kamene jako celý palác.

„Posaďte se. Takže takhle tu žijeme,“ dokončili vyprávění hostitelé.

„Je to opravdu zvláštní být znovu v jiné sféře existence,“ konstatoval Azanyrmuth.

„Věřím, že je to pro vás jistě zajímavá zkušenost, ale časem si zvyknete.“

„Abychom pravdu řekli, už jsme jednou v podobné sféře existence byli. Pomohli jsme tam duchovi, jež ochraňoval les a vypadalo to tam hodně podobně jako tady,“ dodal Dazavius.

„Tak to byla jistě sféra ... nacházející se nejbližší materiální sféře. Náleží samotné matce přírodě a úzce žije se vším, co ochraňuje přírodu. My se nacházíme ve sféře Artchi, která se nachází velice blízko ... a na některých místech se s ní přímo prolíná,“ vysvětlila T'akaya.

„Kolik existuje vůbec sfér?“ zajímal se Azanyrmuth.

„To nikdo neví. Můžou to být tisíce, avšak ne ve všech místech universa jsou k dispozici. Dá se mezi nimi přecházet za pomoci magie, portálů, různých trhlin a nestabilit. Do některých se dá dostat jen za pomoci vůle, jako například Astrální sféra. Možností je mnoho. Jak jsme se zmiňovali, mnoho z nich je velice nebezpečných. Na druhou stranu v některých existují bytosti, kterým dáváte různá jména. Někteří mají dobré úmysly, jako například Selune, jindy zlé jako Nerul, nebo Empzegerin. Tyto bytosti mohou operovat ve více sférách a v obrovské oblasti zároveň,“ vyprávěl Xe-ls.

Azanyrmuth s Dazaviusem měli co dělat, aby vstřebali množství nových poznatků, byť některých dost šokujících.

Po chvíli mlčení se Azanyrmuth zeptal na jednu věc, která mu již nějakou dobu vrtala hlavou: „Kam přenášíte zajatce, jako byli naši druzi?“

„Přenášíme je k nám do této sféry. Abychom předešli, odhalení, či konfliktům, uspáváme je. Následně je udržujeme v umělém spánku ve velkých podzemních komnatách. Tuto praktiku však můžeme uplatňovat pouze na Salithishe. Jinde musíme používat jiných sfér. Nemusíme vám připomínat, že tam potom zůstávají na pospas svému osudu.“

„Jak vlastně bojujete proti nepřátelským rasám, jako například proti Temnorozeným? Jeden z výjevů bitvy jsme našli na totemu patřícím Salishům,“ zajímal se Dazavius.

„Máme své metody, které z jistých důvodů nebudeme prozrazovat, avšak využívání sfér a iluzí je už sama o sobě mocná taktika,“ prozradila T'akaya.

„Co se týče Temnorozených. V minulosti se už několikrát pokusili útočit na Salithishu, ale vždy jsme jejich útok odrazili. Temnorození patří vůbec mezi nejvytrvalejší rasy. Dokáží se v průběhu bitvy vzkřísit, povolát temné služebníky a podobně. V povolávání temných bytostí z jiných sfér jsou asi nejdál z ras, které jsme dosud měli možnost poznat.“

„O Temnorozených zatím mnoho nevíme, ale už jsme se s nimi párkrát setkali. Máte tušení, podle čeho si vybírají cíle a jak plánují útoky,“ vyzvídal Azanyrmuth.

„Temnorozené lákají právě takové světy, jako je Salishita, Mimbar a podobné přírodní světy, které s radostí ničí. Dále se zajímají o temnou magii a co si pamatujeme, tak Aldeneerin je místy, kde se experimentovalo s temnými věci, doslova prosycen skrz naskrz. Podobných míst, kde Aldeřané prováděli své více či méně zvrácené experimenty, je po universu plno, takže by mohli Aldeneerin nechat být. A radím vám. Nenásledujte své předky. Mnozí se pokoušeli si osvojit tyto síly a vždy to skončilo zle,“ radila prosebným hlasem T'akaya.

„Raději nechoďte na světy, které obývají. Mohli byste je vyprovokovat a začali by po vás pátrat,“ doporučil Xe-ls.

„Jsme vám vděční za vaše rady. I já sdílím váš názor, neprovokovat Temnorozené, avšak mě mnozí neposlouchali. Na druhou stranu jsme výpravy hodně omezili,“ pravil Azanyrmuth.

„Ještě je tu jedna věc, kvůli které jsme vlastně navštívili tento svět,“ opatrně započal diskuzi na téma ohledně trinia.

„Co se týče této suroviny, je volně k dispozici, co vydá sama příroda.“

„Mohli bychom tak využít alespoň, to co vydá příroda?“ žádal Azanyrmuth.

„Pokud nebudete pokračovat v těžbě vašimi způsoby, můžete se klidně vzít. Ostatně se severně od portálu světů uvolnilo mnoho Ki, stačí se vydat dále od místa, kde jste bojovali s horou.“

„Děkujeme. Jistě to naše vládce potěší,“ zakončil Azanyrmuth poslední jednání ohledně vzácné suroviny.

„A nyní náš čas nadešel. Máme tu jisté povinnosti. Přeneseme vás zpět do materiální sféry existence. A pamatujte, jste zde vítáni dokud neporušíte naši dohodu,“ prohlásil Xe-ls a sepjál ruce lokty k sobě.

Znovu okolí pohltila jasná záře.

Když se rozhlédli, spatřili okolo sebe známé místo. Illidinané je přenesli přímo ke kruhu světa, kam vzápětí dorazili osvobození horníci.

„Kde jste se tu náhle octli? Vždyť jste zůstali daleko za námi,“ velice se divil Dartard a s ním i ostatní.

„Přenesli nás sem Illidinané, mocní obyvatelé tohoto světa i dalších sfér bytí. Pověděli nám mnoho zajímavého. Nejdůležitější věc je ohledně trinia.“

„Podařilo se získat souhlas k těžbě?“ nedočkavě vyzvídal Dartard.

„To sice ne, ale můžeme si odnést rudu, která se uvolnila erozí. Severně od místa, kde jsme těžili, prý došlo před nedávnem k většímu sesuvu. Alespoň něco. Na druhou stranu jsme získali přátele, kteří by nám mohli v případě nouze pomoc a to je dle mého názoru výhodnější,“ odpověděl Azanyrmuth.

„Zbytek bychom dopověděli na Aldeneerinu. Je načase se vydat,“ zakončil vyprávění Dazavius, který potom přistoupil k ovládacímu panelu a zadal kombinaci na Aldeneerin. Kruh světů se otevřel a všichni se tak vrátili ve zdraví domů.

10

Sněžná koule

Od poslední výpravy uplynula neobvykle dlouhá doba. Na další výpravu museli dobrodruzi čekat více jak půl roku. Na Aldeneerinu už dávno skončila zima a jarní příroda se zvolna probouzela. Cíl další výpravy byl svět kdysi obývaný starými Aldeřany. Zúčasnili si čaroděj Azanyrmuth, válečníci Helhim, Gardan a zvěd Ghirnim.

Úplně temný sál byl osvětlován pouze mihotavým namodralým světlem kruhu světů. Ještě než došlo k jeho uzavření, Ghirnim a Gardan zapálili pochoděň. Nebylo pochyby, že na tomto světě se kruh světů nacházel v podzemí. Podle starých knih se zde nacházela podzemní pevnost starých Aldeřanů, kde prováděli své experimenty. Údajně měl být tento svět už léta opuštěn, avšak pořád existovala naděje, že by zde mohlo zůstat něco užitečného.

Všichni se pustili do opatrného průzkumu, přičemž dávali pozor na možné nástrahy, které mohly i po stovkách letech stále fungovat. Z poměrně rozlehlého vstupního sálu pokračovaly pouze dva východy a jedno okno do dalšího sálu umístěné ve výšce patnácti stop. Architektura byla stejná jako u druhého chrámu na Avnilu. Vysoká vlhkost vzduchu a zatuchlina charakteristická pro dlouho nepoužívaná podzemí naznačovala, že Aldeřané toto místo opustili už hodně dávno. Vše už neslo stopy značného chátrání. Mnoho kamenných bloků popraskalo, některé sloupy podpírající strop byly povalené na zemi, stejně tak i několik stropních bloků spadlo dávno na zem.

„Bud'te opatrní, celé je to na spadnutí,“ varoval ostatní Ghirnim při zkoumání špatného stavu podzemního sálu.

Ghirnim poté přistoupil k jedněm kamenným dveřím. Ovládací páka však dávno podlehla rozpadu a nebylo možné dveře otevřít. Druhé dveře na tom byly o poznání lépe. Páčka u dveří byla dosud v celku a dokonce šlo za ní zatáhnout bez toho, aniž by se zlomila. Kamenné dveře se daly do pohybu. Ze spár mezi přilehlými kameny se přitom sypalo množství prachu. Dobrodruzi tak mohli pokračovat dále.

Chodba se po několika desítkách stop dále dělila. Jak se záhy ukázalo, podzemí pevnosti bylo patrně velice rozsáhlé. K dalšímu postupu však bránilo množství závalů a nefunkčních dveří. Průzkum tak netrval moc dlouho.

„Našli jste něco?“ zajímal se Azanyrmuth, přičemž v mysli očekával zklamání a výprava předčasně skončí po necelé hodině průzkumu.

„Já nic,“ odpověděl suše Gardan.

„U mě je to stejné,“ Helhim.

„A co Ghirnim?“ vyzvídal v poslední naději Azanyrmuth, avšak si záhy uvědomil, že Ghirnim někam zmizel. „Kam vlastně šel?“

„Naposledy jsem ho zahlédl u nějaké zavalené chodby. Je to kousek,“ pravil Helhim a vydal se směrem, kde naposledy Ghirnima spatřil.

Krátce na to dorazili k jednomu z mnoha závalů. Strop chodby byl zřícený a s ním i množství kamení a šterku nacházející se původně nad stropem. Velká halda kdysi dávno zavalila prakticky celou chodbu. To už chtěl Gardan zavolat, když se Ghirnim objevil na haldě kamení.

„Pojd'te za mnou! Něco jsem objevil.“ zvolal Ghirnim a znovu se vrátil tam, odkud přišel.

Ostatní vzápětí vyšplhali na velkou haldu trosek, která zdánlivě bránila průchodu dále. Na jejím vrcholu však zjistili, že se dá skrze malou škvíru protáhnout do další části podzemí. Chodba pokračovala ještě několik set stop, přičemž mnoho dveří po stranách pokračovalo do několika menších sálů. Ty ukrývaly několik zajímavostí, jež tu po starých Aldeřanech zůstalo. Na starých kamenných stolech zůstalo pár pozlacených předmětů, které plnily patrně jen okrasnou funkci. Dobrodruzi se pustili do zběžné prohlídky objevů. Jejich význam jim však zůstával utajen.

„Raději se těch předmětů nedotýkejte, nevíme k čemu sloužily,“ varoval Azanyrmuth.
„Tohle ještě nic není oproti tomu, co jsem našel vedle. Pojd'te za mnou!“

Dobrodruzi vstoupili do dalšího podobného sálu. Nacházelo se zde množství dalších záhadných předmětů. Jedna věc však všechny okamžitě učarovala. Na zdobném podstavci stála slabě zářící kopule o průměru dvaceti palců. Uvnitř se nacházel velice propracovaný miniaturní model krajiny. Malé osady, městečka, lesy, rybníky, hory, vše provedeno s neskutečnou precizností. Nad tím vším poletovaly miniaturní sněhové vločky. Všichni čtyři si s úžasem prohlíželi tento skvost celé minuty.

Ghirnim si po chvíli všiml ještě něčeho zvláštního a pravit: „Podívejte se blíž. Nejsou uvnitř kromě staveb i miniaturní bytosti?“

„To není možné,“ divil se Gardan marně se snažíc vypátrat malé bytosti.
Všichni tak učinili a vzápětí Azanyrmuth musel s Ghirnimem souhlasit: „Máš pravdu. Skutečně tam vidím miniaturní postavičky. Tohle vytvořit muselo dát neskutečně práce. K čemu tohle mohlo sloužit?“

Helhim si v zadní části podstavce všiml zvláštního světla, které jakoby směřovalo do zadní části modelového pohoří. Zkusil strčit do tohoto světla ruku nedbaje varování Azanyrmutha. V tom se stalo něco podivného. Jasná zář pohltila všechny dobrodruhy a jejich vidění se na moment rozmazalo.

Když vše ustalo, přemítali o tom, co se právě stalo. Malý palouček ohraničený z jedné strany strmou skálou vysokého pohoří a na druhé straně hlubokou propastí končící kdesi v mlze. Sněhové vločky v slabém vánku poletovaly krajinou. Panoval tu zvláštní klid.

„Kde to jsme?“ ptal se Helhim.

„Nemám tušení. Možná v nějaké sféře existence,“ odhadoval Azanyrmuth, přičemž v duchu měl jedno neblahé tušení.

„Pojďme se trochu porozhlédnout po okolí, snad zjistíme více,“ pravit Ghirnim.

Vydali se po úzké pěšině mezi pohořím a strží. Chlad tohoto místa zalézal pod kůži dobrodruhů. Úzká pěšina se záhy změnila v rozlehlé pastviny a malá políčka, které střídaly listnaté a jehličnaté lesy. Čas od času v dáli spatřili usedlost nebo vesničku. Architektura každého města byla pokaždé jiná. Nikdo z dobrodruhů se však z žádnou podobnou dosud nesetkal, jediný Azanyrmuth ve starých knihách našel občas vyobrazené města rozdílných ras.

„Sakra, nezdá se vám to tu nějak povědomé?“ náhle prohlásil Gardan.

„Já asi tuším, kam jsme se dostali. Jestli je moje domněnka správná, tak jsme byli přeneseni do té skleněné koule,“ pravit Azanyrmuth, který si byl svoji domněnkou prakticky jist.

„Pokud je to pravda, tak jak se dostaneme ven?“ zajímal Helhim.

„To netuším. Měli bychom navázat kontakt s místními a snad najdeme nějakou radu.“

Sotva už chtěli pokračovat v cestě k nejbližšímu městečku, stali se svědky neobvyklé podívané. Na blízké louce se rozpoutal boj mezi zvláštními bytostmi. Na jedné straně bytosti zhruba

pět stop vysoké, drobných postav s výrazně špičatými uchy, oděni do honosných a lehkých obleků, vyzbrojeni krátkými meči a krátkými luky. Na straně druhé bytosti taktéž malého vrůstu, zato postavou širší než vyšší, doslova zarostlou plnovousem a dlouhými vlasy, oděni do plné plátové zbroje a vyzbrojeni obouručními sekerami. Obě strany bojovali v neskutečnou odhodlaností. Když se zdálo, že bitva bude vítězná pro mohutné trpaslíky, vběhlo na bojiště několik osm stop vysokých a mohutných obrů nazelenalé kůže, oděni velmi nedbale zato vyzbrojeni dlouhými obouručními meči, sekerami a v některých případech i kyji. Než se skupinka dobrodruhů nadála, zelení obři pobili v okolí vše živé a potom pokračoval dále ve svém tažení.

„Co to mělo znamenat?“ divil se Gardan, nechápaje smysl této bitvy.

„To netuším, každopádně jsem o těchto rasách četl ve starých knihách. Obývali mnoho světů, často společně s Aldeřany. Ti se špičatými uchy se nazývají Elfové, ti mohutní s plnovousy nazývali jednoduše trpaslíky nebo Dwarfové a ti nazelenalí obři, Orcové,“ popisoval tyto rasy Azanyrmuth.

„Co ale uděláme. Co když nás napadnou hned, jakmile nás spatří?“ uvažoval Ghirnim.

„Nic jiného nám nezbyvá. Pokud s někým nenavážeme kontakt, můžeme tu také zůstat navždy.“

Zatímco se dobrodruzi radili o dalším postupu, Helhim prohledával mrtvá těla na bojišti. Ostatní se k němu brzy přidali.

„Našli jste něco zajímavého?“ ptal se Ghirnim.

„Nic.“

„Něco mám!“ radostně vykřikl Gardan, když prohledal těla jednoho Dwarfa.

„Ukaž, podívám se na to,“ pravil Azanyrmuth.

„Vypadá to jako nějaký přívěšek,“ pravil Helhim.

„Je to přívěšek, ale nějaký rozbitý. Patrně v něm byla nějaká magie, avšak ta díky poškození dávno unikla. Mnohem zajímavější jsou tyto symboly. Skoro to vypadá, jako symbol nějaké jednoty. Vidím tu symboly Elfů, Gnómů, Dwarfů, Orců, Drabinů a ještě mnoha dalších, o nichž už moc nevím. Možná ty zdejší uvězněné rasy proti sobě vůbec neválčily. Možná by stálo zjistit o čem se jedná,“ uvažoval Azanyrmuth, když si pečlivě prohlýžel záhadný přívěšek.

Dobrodruzi se rozhodli navštívit nejbližší městečko patřící patrně Elfům. Sotva však udělali první kroky, stalo se zase něco podivného. Všechny mrtvoly na bojišti se zničehonic rozplynuly včetně jejich výzbroje a bojiště tak zelo prázdnotou, zmizely dokonce i stopy krve. Najednou louka vypadala, jako se tu nikdy nebojovalo.

„Asi bych měl přestat tolik pít medovinu,“ prohlásil Helhim, jakmile se stal svědkem tohoto zvláštního jevu.

Brzy vstoupili do městečka Elfů. Pěkně upravené dřevěné domy s vysokými špičatými střechami, množství vzrostlých stromů, fontánek a upravených záhonů. Místo působilo skutečně příjemným pohodovým dojmem. K překvapení dobrodruhů se na ně žádný s přítomných Elfů nesnažil útočit. Zcela bez povšimnutí mohli vstoupit do městečka. Kochali se pohledem na takřka idylický svět.

Hledali někoho výše postaveného, který by jim mohl osvětlit zdejší situaci. Náměstíčko uprostřed městečka bylo vhodné místo. Na jedné straně stál malý chrám a na straně druhé velký palác. Kromě těchto významných staveb zde stálo několik větších honosnějších domů patřící patrně řemeslníkům a výše postaveným Elfům.

„Zkusil bych ten palác, určitě tam někoho významného najdeme,“ prohlásil Gardan ihned po příchodu na náměstí.

Vstoupili do paláce. Prošli rozlehlým vstupním sálem, kterému dominoval velký dub kolem něhož stálo několik dřevěných lavic. Pokračovali velkými bohatě zdobenými dveřmi do hlavního sálu.

Uprostřed se právě procházel Elf oděn v honosném červenožlutém plášti zdoben zlatavými zdobnými motivy.

„Kdo jste? Nikdy jsem vaši rasu neviděl?“ udiveně se ptal Elfi šlechtic, když spatřil zcela neznámé a s velkým zájmem si je prohlížel.

„Pocházíme z daleka. Abych pravdu řekl, nepatříme sem. Dostali jsme se do vašeho světa omylem. Přišli jsme ze světa Aldeneerin,“ dal se do řeči Azanyrmuth.

„Aldeneerin? To mi něco říká,“ zamyslel se. „Někde to bylo napsané, ale nevzpomenu si víc.“

„Abych se představil. Azanyrmuth, jméno mé. A tohle je Helhim, Gardan a Ghirnim,“ představil Azanyrmuth sebe a své společníky.

„Těší mě. Mé jméno je Enialiss“

„Hledáme cestu z tohoto světa.“

„Cesta z tohoto světa? O ničem takovém jsem nikdy neslyšel,“ odpověděl poněkud zmatený Enialiss, který neměl o nějaké cestě odsud ani ponětí.

„A nevíte o někom, kdo by mohl něco vědět?“

„Nikdo takový tu už není, možná naši nepřátelé, ale ty bych z toho vynechal.“

„Cestou sem jsme se stali svědky krvavé bitvy, o co se jednalo?“ zajímal se Helhim.

„Jedna z mnoha bitev mezi námi a našimi nepříteli v nekonečné válce.“

„Kvůli čemu vůbec válčíte?“ zeptal se Azanyrmuth.

„To už nikdo neví. Veškeré vzpomínky na dřívější dobu dávno zahalila mlha.“

„Když válčíte tolik let, kde získáváte další válečníky?“ zeptal se Gardan, když si při pohledu na plné ulice uvědomil fakt, že taková válka by dávno vyčerpala všechny říše.

„Když někdo z nás zahyne v boji, jeho tělo se přemístí do chrámu a tam je znovu navraceno k životu. Nikdo neví proč tomu tak je, ale takto jsme donuceni válčit donekonečna.“

„Zajímavé,“ tiše si pro sebe řekl Azanyrmuth a přemítal o tom, jaká magie drží toto místo při životě. Co je to za šílený experiment starých Aldeřanů.

Azanyrmuth chvíli přemýšlel o významu této nesmyslné války a při tom si vzpomněl na záhadný přívěsek: „Nevíš co je tohle? Našli jsme tu u Dwarfů padlého v bitvě.“

„Ukaž,“ Enialiss si vzal přívěsek a se zájmem si ho prohlížel. Při pohledu na symboly jednotlivých ras se hluboce zamyslel. Dávné myšlenky znovu ožívaly. Až po delší chvíli pravil tichým hlasem:

„Je mi to povědomé. Viděl jsem to kdysi dávno. Byl to symbol míru, nebo spolenectví. Divné. To nemůže být pravda. Ale co s tím? Je dávno zničený.“

„Dal by se nějak opravit?“ napadlo Helhima.

„Možná. Dwarfové by to snad zvládli, ale ti nám sotva pomůžou,“ odpověděl Enialiss z opovržením při zmínce o nepřátelích.

„Zkusit to můžeme. Uvidíme, zda budou na nás členové ostatních ras útočit. Koneckonců je to asi naše jediná naděje, jak se odsud dostat zpět do našeho světa,“ konstatoval Gardan.

„Dobrá, ale musíme jednat velice opatrně, pokud všichni neustále ožívají, tak bychom měli v boji asi problém,“ uvědomoval si tuto zásadní nevýhodu Ghirnim.

Bylo rozhodnuto. Rozloučili se vůdcem Elfů a vydali se směrem ke Dwarfům. Jejich městečko bylo podle staré mapy pár mil na východ. Tedy alespoň dle poloze na mapě, kdo ví zda tu nějaké světové strany vůbec platí. Mapa celého tohoto místa ve sněžné kouli, jak ji nazval Azanyrmuth, visela v předsíni Elfiho paláce. Byly v ní zaneseny všechna sídla všech ras. Azanyrmuth zběžně napočítal desítky ras. Kromě Elfů, Dwarfů, Orců, Gnómů zde sídlili i další rasy o nichž zatím Azanyrmuth mnoho nevěděl. Rasa orlích lidí Drabinové, bažinní ještěři Argoniané, napůl člověk a napůl lev Khajité, dále rasa Drakorozených, rasa přírodních lidí Noxů. Sídlili tu i Temnorození a Gou'aldí. Pak i zcela neznámé rasy, Oanessové, Ori, Unasové a ještě mnoho dalších. Tohle místo mohlo sloužit k zachování ras, kdyby se stala nějaká katastrofa a nějaká z nich vyhynula. To však byla pouze Azanyrmuthova domněnka.

Dobrodruzi pokračovali v putování krajinou pokrytou loukami, kterou vzápětí vystřídaly příjemné chladné bukové a dubové háje. Nebýt bojů, sněžná koule by nakonec nemusela být špatné místo k životu. To náhle zaslechli válečnou vřavu a doprovázenou řinčením zbraní. Tentokrát se stali svědky boje mezi Gnómy a Orcy. Boj byl však u konce a dobrodruzi dorazili k místu, kde už jen leželo spoustu mrtvol. Mrtvoly se znovu za krátko rozplynuly v mlze. Nemělo smysl řešit proč tomu tak je. Azanyrmuth neustále cítil přítomnost magie. Celé tohle záhadné místo bylo prosceno neznámou magickou silou.

Krajina se postupně měnila. Háje vystřídalo skalnaté pohoří. Úzká cesta se vinula mezi strmými vrchy. Podle mapy nebylo město Dwarfů daleko a měli pravdu. V údolí pod pohořím se nacházelo hornické městečko. Opatrně se k němu přiblížili, aby obhlédli zdejší situaci. Panoval tu poměrně čilý ruch. Mohla ho obývat dobrá třístovka Dwarfů. Pomalu se vydali k městečku a přitom obezřetně sledovali jejich chování. Stejně jako u Elfů se nikdo nechystal dobrodruhy napadnout.

Za krátko se dobrodruzi procházeli městem. Většina domů byla postavena ze dřeva, jen větší a významnější stavby jako chrám, královský palác, domy kovářů, kupců a řemeslníků byly kamenné. Ulice, stejně jako u Elfů, překypovaly životem. Před zraky dobrodruhů ožívaly dávné legendy a stará vyprávění, jež znal Azanyrmuth pouze ze starých knih. Obyvatelé města se po nově příchozích ohlíželi a zájmem sledovali zcela neznámou rasu.

Dobrodruzi vstoupili do paláce, který částečně přiléhal ke skále. Prošli předsíní do velkého sálu. Bylo záhadou, že vstup do města ani do královského paláce nikdo nestřežil. Jakoby bitvy probíhali zásadně mimo sídla. Na trůnu z krouceného dubového dřeva seděl vůdce Dwarfů. Oděn v bohatě zdobené plné plátové zbroji a hnědočerveném plášti. Charakteristické byly pro něj, stejně jako u všech ostatních Dwarfů, dlouhé kaštanové vlasy a plnovous.

„Zdravíme vás. Doufáme, že nerušíme,“ pozdravil Azanyrmuth zdejšího vůdce a uvítal příchozí dobrodruhy.

„Tož také zdravím, ale kdo vůbec jste?“

„Dostali jsme se do tohoto světa a hledáme z něj cestu. Abychom se představili, Azanyrmuth jméno mé.“

„Těší mě. Mě říkají Brottor a ňáko to tu vedu.“

„Věděl bys, jak tohle opravit?“ zeptal se Azanyrmuth a z kapsy vytáhl onen poškozený přívěsek.

„Ukaž to?“ pravil zamyšleně Brottor, který vstal z trůnu, přistoupil k Azanyrmuthovi a uchopil přívěsek do ruky. „To je mi nějak povědomé. Viděl jsem to kdysi dávno, ale už jsem zapomněl. Zkuste s tím zajít za kovářem. Sídlí hned tady naproti. Určitě to dá do kupy.“

„Dobrá. Děkujeme za radu,“ uctivě se rozloučil Azanyrmuth.

Spolu s ostatními se pak vydali za zdejším kovářem. Větší patrový dům z kamene a venkovní dílnou. Zrovna v tento čas zdejší kovář pracoval na nové zbroji. Azanyrmuth se okamžitě jal řeči a představil všechny přítomné.

„Zdravím. Co potřebujete,“ prohlásil drsným hlasem kovář, který se představil jako Rulik.

„Dokázal bys tohle opravit?“

„Podívám se. Nejspíš jo, ale v tomhle bazmeku byla kdysi nějaká magie a tomu už nerozumím. No spravím to, ale nebude to mít tu původní funkci. Zatím si můžete skočit vedle na škopka, než to dodělám.“

Kovář se záhy pustil do opravy přívěsku a dobrodruzi dali na jeho radu a odskočili si do blízké krčmy nesoucí název: „Pořádný škoppek“

„Máte někdo tušení, čím to pivo zaplatíme?“ uvědomil si Gardan jistou maličkost.

„Máš pravdu. Naše Aldeřanská měna tu asi nebude platit?“ souhlasil Ghirnim.

„Na druhou stranu zlatky jsou ze zlata a to má snad cenu všude. Alespoň ve starých knihách jsem narazil na spoustu zmínek o zlatých, stříbrných, diamantových a dalších dolech na cenné kovy všude možně a jejich významu,“ přemýšlel Azanyrmuth v těchto souvislostech. Vždyť zlato má vždy cenu, i když se měna stane bezcennou.

„Vítám vás u Pořádného škopka. Vemte místo, hned vám natočím,“ pravil hospodský, sotva dobrodruzi vstoupili do útulné hospůdky.

Kromě nich v hospůdce seděla dobrá dvacítko dalších Dwarfů a všichni se mezi sebou hlasitě bavili. V krbu plápolal příjemný oheň nad nímž byl zavěšen kotlík na vaření. Vůně pečeného hovězího se linula po celé krčmě a probouzela chuťové buňky příchozích dobrodruhů.

Za krátko hospodský před každého postavil tuplák pěnivého moku.

„Hezká míra,“ konstatoval pro sebe Ghirnim.

Dobrodruzi se pustili do popíjení a přitom probírali zvláštnosti tohoto světa a teorie jeho vzniku. Nemělo smysl ptát se ostatních, protože nikdo nechápal, co myslí životem ve sněžné kouli, nebo cestou ven.

Uplynula dobrá hodina během níž vypili po dvou tuplácích, Helhim tři. Azanyrmuth zaplatil hospodskému zlatkami a ten neměl námitek, pouze je okomentoval slovy: „Zajímavé to zlaťáky, jistě budou mít velkou cenu.“ Všichni následně zamířili ke kováři, který by měl být s prací hotov.

„Tož tady to máte. Je jako nový, akorát ta magie tam není,“ pravil Rulik, když jim podával opravený přívěsek.

„Netušíš, kdo by to mohl znovu očarovat?“ vyzvídal Azanyrmuth v naději, že bude alespoň o něčem vědět.

„Tady určitě nikdo, ale naši nepřátelé by to svedli. Jistě to dovedou ještěrky, špičatoušatí, nebo bubáci.“

„Bubáci?“ podivil se Gardan.

„Takový ti s bílou kožou a černými skvrnami v obličejí.“

„To budou jistě Temnorození, taky s nimi válčíme.“

„Nebo ti se svítícími oky a hadem v hlavě, ti by to taky svedli, ale nenávidí prakticky vše, co se kolem nich pohne. Dokonce se nenávidí i mezi sebou. O těch bych se držel co nejdál,“ pokračoval Rulik.

„Tak ti děkujeme za pomoc a rady. Tu máš něco za odměnu,“ loučil se Azanyrmuth a podal kováři pár zlatek.

Venku před kovárnou se dobrodruzi radili, co provedou dále: „Máme pár možností kam se vydat, co myslíte, kdo by nám pomohl.“

„Okamžitě zamítám Gou'aldy a Temnorozené,“ ihned vyřkl svůj názor Ghirnim, jež se děsil možnosti setkat s úhlavními nepřáteli Aldeřanů.

„Takže zbývají Elfové a Argoniané,“ konstatoval Azanyrmuth a při tom se dále zamyslel. „Elfové jsou k nám přátelští, ale zas nejdál. Nejbližší jsou Temnorození, pouhou míli cesty na jih, ale ti nás asi nebudou mít taky rádi.“

„Takže zase ta dlouhá cesta,“ pravil Gardan, jemuž se do dalšího čtyř mílového pochodu zrovna nechtělo.

„Víte, nad čím přemýšlím? Jak to že na nás Elfové ani Dwarfové nezaútočili, přestože o nás nic neví,“ zauvažoval Helhim.

„To mě taky nejde do hlavy. Třeba jsou Aldeřané před všemi přítomnými nějak chráněni. Nevím. Vlasy do ohně bych za to nedal,“ pokračoval v úvahách Azanyrmuth.

„Napadlo mě, že by tady na nás Temnorození nemuseli zaútočit. Tady taky neznají poměry v našem světě.“

„Ty vážně uvažuješ o tom, že bychom šli k Temnorozeným,“ nechápavě Ghirnim pohlížel na Helhima.

„Vždyť už jsme nad nimi párkrát zvítězili,“ přidal se Gardan.

„Nechte mě chvíli přemýšlet,“ přerušil dohady ostatních Azanyrmuth a pustil se do konstatování faktů, které o tomto světě mají. „Faktem, že Temnorození jsou nejbliž, ale jsme s nimi ve válce. O ní však tady neví. Nikdo se nás tu nepokusil napadnout a i kdyby, přeci jen máme již nějaké válečné zkušenosti. Můžeme se přiblížit k jejich městu a čekat na jejich reakci. Pokud bude nepřátelská, stáhneme se zpět sem. Dwarfové se na ně vrhnou hned sotva se přiblíží. Myslím, že bychom to mohli zkusit.“

„Koukám, že jste se asi rozhodli. Nikdy bych neřekl, že půjdeme dobrovolně k našim nepřátelům pro pomoc. Podivnosti se dějí,“ odevzdaně prohlásil Ghirnim, jež však neskrýval strach.

„V podivných světech se dějí podivnosti,“ pravil Gardan. „Avšak neměj strach, už jsme je párkrát prohnali.“

Dobrodruzi se tedy rozhodli pro cestu na jih k Temnorozeným. Ihned se vydali na cestu. Podhorské městečko vystřídaly hluboké lesy, avšak ne tak děsivé, jaké bývají ve světech obývaných Temnorozenými. Vysoké staré stromy a haldy roští jen připomínaly lesy kam by se bez ozbrojené stráže málokdo vydal sám. Avšak počasí a denní doba byla neměnná. Z šedomodré oblohy se prakticky bez přestání na krajinu snášely sněhové vločky. Sníh však okamžitě po dopadu do trávy mizel. Nikde nezůstával. Jakoby se jednalo o nějakou iluzi, ale při styku s kůží chladil stejně jako pravý sníh.

„Bacha, někdo přichází!“ varoval ostatní Helhim, který šel napřed.

„Teď se rozhodne, jestli byla naše domněnka správná,“ pravil Azanyrmuth zatímco se ostatní připravovali k boji.

Temnorození se blížili v menším zástupu čítající šest válečníků. Oděni v černých zbrojích a pláštích, v obličejích černé válečné zbarvení charakteristické pro tuto rasu. Okamžik pravdy se blížil. Dojde znovu k bitvě, nebo kolem nich projdou bez povšimnutí?

„Kdo jste? Nepoznáváme vás,“ prohlásil temně hlubokým hlasem válečník jdoucí v čele zástupu. Tentokrát to bylo jiné oproti dosavadním setkáním. Z hlasu nebyla cítit zášť ani nenávisť.

„Nepocházíme z tohoto světa a hledám cestu zpět,“ dal se do řeči Azanyrmuth snažíc se neprozradit o Aldeřanech mnoho.

„Z jiného světa? O něčem takovém jsem nikdy neslyšel.“

„Ale nic. Snažíme se jen zjistit, k čemu tohle mohlo sloužit,“ ukázal Temnorozenému nedávno opravený přívěsek. Ten si jej chvíli prohlížel. Zdálo se, že v něm vyvolal nějaké vzpomínky. Až po krátké odmlce pravil: „Je mi to povědomé, ale ztratilo to magickou moc. Zkus zajít do města za čarodějí, sídlí v černé věži. Já už musím jít. Dwarfové se chystají k útoku.“

Po odchodu Temnorozených dobrodruzi nechápali. Bylo to poprvé co mluvili s touto rasou a neskončilo to bojem. Azanyrmuth měl možná pravdu, že jsou Aldeřané mimo tuto válku. S menším strachem pokračovali v cestě do města Temnorozených.

Ušli sotva čtvrt míle a již se na kopci odhalila scenérie města Temnorozených. Malé hrázděné domy rozestavěné v křivolakých ulicích stály ve stínu vysokých černých věží a děsivě vyhlížejících paláců na jejichž nejvyšších místech zářila tmavě zelená, jinde temně rudá záře neznámého původu. Opatrně vstoupili do tohoto zlověstně vyhlížejícího města. Temnorození procházející se po ulicích si dobrodruhy zběžně prohlíželi, avšak nikdo se nechystal k útoku. Byl to divný pocit se v klidu procházet po městě a potkávat ty, se kterými ve svém světě vedou válku. Neustále se ohlíželi a očekávali moment, kdy se na ně Temnorození vrhnou. V duchu si jen říkali, zda to byl dobrý nápad, vkročit do těchto míst. Na cestu zpět už bylo pozdě.

Černá věž čtvercového půdorysu se vypínala do výše dvou set stop. Na jejím vrcholku mezi

čtyřmi světlými výstupky zářila tmavozelená záře. „To bude jistě ono,“ pravil Azanyrmuth. Váhali, zda vstoupit do útrob věže. Už jen to, že se dostali až sem byl bláznivý nápad, ale vstoupit do samotné věže čarodějů hraničilo s šílenstvím. Azanyrmuth uchopil kliku zdobenou hlavou neznámé démonické bytosti z černého kovu a otevřel těžkou železnou bránu. Helhim a Gardan jej následovali. Pouze Ghirnim váhavě postával venku. Když však zůstal na ulici sám, raději své rozhodnutí rychle přehodnotil a běžel za ostatními.

Interiér věže byl vskutku temný. Úzké tmavé chodby spoře osvětlované červenými magickými krystaly se podivně klikatily. Oproti podobným stavbám zde však nebylo klasické točité schodiště, po kterém se dalo vyjít hned do nejvyššího patra, ale mezi patry se schodiště nacházela doslova chaoticky roztroušená. Celá věž byla v podstatě velký labyrint tvořený směsicí klikaticích chodeb, sálů a schodišť. „Jak se tu můžou vyznat,“ neodpustil si poznámku Helhim, jež ztrácel přehled o tom, kudy momentálně vůbec procházejí.

Cesta do hlavního sálu v nejvyšším patře jim zabrala téměř půl hodiny. Cestou potkali jen pár osamělých příslušníků rasy Temnorozených. Myšlenka na jejich likvidaci byla lákavá, ale už v zárodku ji zavrhli.

Pětice čarodějů v černých pláštích postávajících uprostřed sálu se o něčem bavila. Jakmile spatřili nově příchozí, prohlédli si je.

„Jste nějak jiní. Nikoho podobného jsme tu dosud nepotkali. Vy nejste Temnorození,“ hlubokým a skřehotavým hlasem pravili čarodějové.

„Nejsme místní. Přišli jsme však z jiného důvodu. Dokázali byste tomuto přívěsku vrátit jeho původní sílu,“ nezabýval se Azanyrmuth podrobnostmi a hned ukázal čaroději onen záhadný předmět.

„Hm,“ zamyslel se. „To nebude problém, počkej chvíli.“

Čaroděj převzal přívěsek a položil jej na zdobný oltář uprostřed sálu. Spolu s ostatními započali rituál. Azanyrmuth pocítil, že se zřejmě jedná o rituál navracející magický potenciál, jen měl obavu z možných následků, když ho provádějí Temnorození. Už bylo pozdě něco měnit. Přívěsek náhle začal zářit nejrůznějšími barvami. Zář postupně sílila, jak znovu získával svoji původní moc. Když zář ustala, stalo se něco zvláštního.

V mysli se náhle zjevil obraz celého světa ve sněžné kouli. Sníh pomalu dopadal na celou krajinu. Mysl se upínala na jedno z mnoha pohoří na jehož úpatí se nacházel vstup do jeskyně. Cesta pokračovala spleť chodeb zahalené tmou. Vize se náhle rozplynula. Ještě předtím na něco chtěla poukázat. Něco tam sídlilo. Něco mocného.

„Co to bylo?“ udiveně se zeptal Ghirnim.

„Taky jste měli tu vizi?“ přidal se Azanyrmuth.

„Ano. Asi ji měli všichni,“ souhlasil čaroděj Temnorozených.

„Máte někdo ponětí, kde se nachází ta jeskyně?“

„Mělo by to být na druhé straně tohoto pohoří. Je to tak míli daleko. Přes pohoří vede celkem dobrá cesta. Je to velice dobrá zkratka ke Gnómům,“ při vyslovení posledního slova se čaroděj zarazil. Najednou o nich nemluvil jako o nepřátelích. Zášť a nenávist vůči ostatním rasám, jakoby záhadně pominula.

„Co se děje?“ divil se další z čarodějů, který si všiml udiveného výrazu jeho druha.

„Něco se změnilo. Najednou nemám potřebu zničit všechny ostatní rasy.“

Ostatní se též zamysleli. Podobné pocity najednou měli také. Zášť a vzájemná nenávist pominula. Co se ale stalo?

„Máš pravdu. Už necítím v sobě nenávist,“ pravil další z čarodějů. Slyšet podobná slova z úst Temnorozených bylo pro dobrodruhy něco nevídaného.

„Pojďme do té jeskyně. Zjistíme oč se jedná,“ prohlásil Azanyrmuth, který tušil, že odpověď na všechny otázky se nachází v oné jeskyni.

„My mezitím uvědomíme ostatní a vydáme se za vámi. Pokud tam něco žije, tak to bude mít co dělat s námi,“ pravil čaroděj.

„Nezapomeňte na přívěsek, jistě bude na vaší cestě plnit důležitou funkci,“ zakončil rozpravu jeden z čarodějů a předal Azanyrmuthovi přívěsek s obnovenou mocí.

Dobrodruzi záhy opustili černou věž a vydali se směrem k jeskyni. Úzká kamenitá cesta stoupala do strmých kopců. Ze skalisek bylo město Temnorozených jako na dlani. Menší hrázděné domky krčící se pod zlověstně vypadajícími věžemi a paláci a v okolí hluboký les. Kontrast mezi pohořím a údolím zahaleném v temnotě byl nyní velice výrazný.

Pohoří překonali skrze horské sedlo. Díky této zkratce ušetřili celé míle potřebné k obejití pohoří, nebo komplikovaný a nebezpečný výstup přes vrcholky. Sestup do údolí Gnómů už byl jen otázkou času. Neúrodná skaliska vystřídala příjemný háj listnatých stromů. Vlhká tráva místy prorostlá jemným borůvkám lákala k lenošení. Avšak dobrodruzi měli namířeno zcela jiným směrem. „Jeskyně je tímto směrem. Už jsme blízko,“ prohlásil Azanyrmuth a jistým krokem vedl ostatní dávno zarostlou kamenitou cestou.

Háj brzy vystřídalo hluboké údolí pokračující na úpatí vysokého pohoří. Zapomenutá a staletí nepoužívaná cesta končila v hluboké strži na jejímž konci zlověstně cenil zuby chřtán temné jeskyně. To bylo to místo, které všichni zahlédli v tajemné vizi.

„Buďte opatrní. Nemám z tohoto místa dobrý pocit,“ varoval ostatní Gardan a tasil obouruční meč. Helhim po vzoru Gardana vytasil obouruční sekeru a Ghirnim byl připraven v případě nebezpečí použít luk. Gardan zapálil pochodeň a spolu s Helhimem opatrně vkročili do útrob jeskyně.

Široká chodba se stále svažovala hlouběji do chladného podzemí. Po čase se dělila na další menší, avšak všichni podvědomě věděli kudy pokračovat k cíli. Netrvalo dlouho a před dobrodruhy se otevřel neskutečně rozlehlý jeskyní dóm. Na rozdíl od ostatních částí podzemí byl dóm slabě osvětlován denním světlem, jež pronikalo malým otvorem ve stropě. Jelikož bylo světlo dostatečně silné, Gardan zhasl pochodeň. Pozorně se rozhlíželi po obrovském dómě, který na délku měřil dobrých tři sta stop a na šířku dvě stě.

„Podívejte tam. Co to může být?“ tichým hlasem upozornil ostatní, když v dáli spatřil něco obrovského.

„Netuším. Možná je to jen nějaký velký předmět, nebo taky tvor. Každopádně bychom měli být opatrní,“ tiše Azanyrmuth varoval ostatní.

Opatrně přistupovali k neznámému a snažili se rozeznat, zda zde hrozí nějaké nebezpečí.

„Obávám se, že už vím co to je,“ potichu s určitou obavou pravil Helhim.

„Není to doufám to, co si myslím?“ zarazil se Ghirnim, když rozeznal první obrisy.

„Ano. Drak. Vstoupili jsme do sluje velkého draka.“

„Kdo mě to vyrušuje?“ ozvalo se mohutným hlasem přímo před dobrodruhy. V tom se bílý drak ukázal ve své hrozivé kráse. Patnáct stop velký tvor vzápětí přilétl přímo k dobrodruhům.

„Měli jsme jistou vizi, která nás zavedla až sem. Chceme zjistit, co se nachází v útrokách této jeskyně,“ započal opatrnou komunikaci Azanyrmuth.

„To není možné. Nikdo o této jeskyni neví. Ani nemůžou. Všichni mají dost svých starostí,“ prohlásil cynickým hlasem. Z toho bylo dobře patrné, že má z války velkou radost.

„Myslíš tu válku mezi všemi?“ Azanyrmuth tušil od draka něco nekalého a snažil se od něj dozvědět více.

Najednou drak trochu znejistěl: „Co vy o tom víte?“

„Má s tím tohle něco společného?“ pokračoval v nátlaku a vytáhl onen přívěsek s obnovenou mocí.
„Cože. Kde jste to sebrali? K jeho obnovení byla zapotřebí spolupráce více ras, ale to bylo kvůli válce nemožné. Co jste udělali?“ rozhořčeně se doptával drak, jehož nálada se viditelně horšila. K vyprovokování útoku už mnohé nechybělo. Dobrodruzi se připravovali na boj.

„Vypadá to, že válka skončila.“

„Zničením amuletu spojenectví měla zuřit mezi národy věčná válka. Tento svět je tak uzpůsoben, aby nebylo možné zemřít. Sice ne tak docela, po smrti se každé tělo po chvíli oživeno. Pouze já jsem byl výjimka. Věčná válka měla zabránit, aby mě kdokoliv našel a zničil. Vy jste teď všechno zničili. Za to zemřete!“

Šlo do tuhého. Boj byl nevyhnutelný, a proto dobrodruzi nečekali ani vteřinu navíc a okamžitě na draka zaútočili. Gardan a Helhim zasadili drakovi první rány. Kůže draka však byla velmi siná a většina ran ho pouze polechtala. Stejný účinek měly i Ghirnimovi šipy, které buď minuly cíl a nebo se od silné kůže pouze odrážely. Zato Azanyrmuthova ohnivá koule drakovi solidně zatopila. Zde Azanyrmuth odhalil drakovo slabinu.

Drak se ovšem nenechal jen tak zaskočit a opětoval útok. Mohutný úder křídla způsobil Helhimovi nepříjemné zranění. Další útok směřoval na Gardana. Silná rána drakovo nohou Gardana nepříjemně zaskočila. Rychle se vzpamatoval a pokračoval v boji.

Údery obou válečníků marně hledaly slabá místa. Kůže draka byla vskutku silná. Zato Ghirnimův šíp zasáhl slabé místo pod křídlem. Další Azanyrmuthova ohnivá koule zasáhla draka. Ohnivé koule se ukázaly jako velice účinné a pokračoval v dalším sesílání. To však neušlo drakovo pozornosti a chystal se napadnout Azanyrmutha. Sotva se připravil k vzletnutí, Gardan využil příležitosti a odhaleného slabého místa prošly dvě rány, přičemž jedna prošla hluboko do drakova břicha. Ozvalo se zasténání doprovázené hlasitým řevem, které se rozléhalo po celé obří jeskyni. Drak nechal Azanyrmutha být a drápy zaútočil na Gardana.

Již čtvrtá ohnivá koule zasáhla draka a obou válečníkům se občas podařilo zasáhnout slabá místa. Drak už byl poměrně zraněn, avšak největší podíl na tom měl Azanyrmuth. Jak by se asi vyvíjel boj, kdyby do boje šli pouze válečníci a Ghirnim. Drak se však nechtěl vzdát ani na chvíli. Otevřel mohutnou tlamu a chrlil na celé bojiště ledový dech, jež zranil vše v okolí několika desítek stop. Po tomto útoku dělil Gardana od smrti jen malý kousek.

Toho si byl vědom Azanyrmuth a nato se chystal k seslání mocného léčivého kouzla, jež si osvojil teprve nedávno. V nitru se tak trochu obával, protože ho dosud nezkoušel v náročném boji. Oprostil svou mysl bitevní vřavy a soustředil se hlavně na kouzlo.

Jasně zářící modrobílý proud světla na okamžik pohltil Gardana a jeho mnohočetná zranění, jako na povel zcela zmizela. Mnohem silnější varianta dosavadních léčivých kouzel se ukázala jako vysoce účinná. Sotva se Gardan pustil znovu do draka, bojiště najednou začaly zasypávat velké kusy ledu. I drak ukázal, že dokáže sesílat silná kouzla. Zatímco se dobrodruzi snažili vyhnout kusům padajícího ledu. Drak po-odletěl kousek stranou, aby za pomoci své magie vyléčil některá svá zranění.

Mezi další Azanyrmuthova nově naučená kouzla patřilo hromadné uzdravení, jakýsi krátkodobě působící léčivý kruh. Léčivá síla dodala válečníkům odvahy, znovu se odvážně vrhli na draka a zasazovali mu jednu ránu za druhou. I Ghirnim se nechal strnout opětovnou chutí do boje, avšak při napínání luku udělal začátečnickou chybu. Mohutně natáhl tětívu, ale šíp pustil tak nešikovně, že mu zůstal v ruce a luk odletěl velkým obloukem kamsi do dále, div ne do drakovy tlamy. Ghirnim se touto chybou zcela odzbrojil a zůstal mu k boji pouze krátký meč. „Sakra!“ zaklel Ghirnim. Nezbylo mu nic jiného než vytasit krátký meč a pustit se do draka jím, ačkoliv

věděl, že drakovi nezpůsobí přílišná zranění.

Azanyrmuth upozoroval, že i Helhim na tom není zrovna nejlépe a znovu se připravil k seslání mocného uzdravovacího kouzla. Stejně jako Gardanem i Helhimem pohltit paprsek modrobílé záře. Další dračí útok směřoval nejprve drápy na Gardana a poté Ghirnim schytl silný úder drakovo nohou. Mezitím Azanyrmuth pokračoval v seslání dalších kouzel. Protože léčením vyčerpал dost svých magických sil, nemohl dál sesílat ohnivé koule, jež se ukázaly neúčinnější. Nejprve to byla blesková koule, a poté klasický úder blesku. Účinek nebyl tak velký, přesto však drak ztrácel své síly a vítězství se zdálo být na dosah.

Oba válečníci zasáhli draka do slabých míst. Znovu se podzemím rozezněl silný dračí řev. Stále se nechtěl vzdát. Prostor okolo něj se náhle ponořil do mrazivé mlhy. Silný mráz doslova pálil na kůži odkrytých částí těla. Stačil delší pobyt v této mlze a dotýčný měl zakrátko omrzliny po celém těle. Helhim však nečekal, neohroženě vyběhl vstříc a svoji velkou sekeru zatnul přímo do jeho srdce. Drak se zmítal ve smrtelné agónii, mlátil celým svým tělem ze strany na stranu a jeho sténání a řev se neslo celým podzemím. Drak byl poražen.

Dobrodruzi měli za sebou dosud nejnáročnější boj. Setkání z bytostí, jež existovala v mnoha legendách, málem nedopadlo pro ně dobře. Štěstí, že Azanyrmuth výrazně pokročil ve studiu magie. Díky tomu ovládl silná léčivá kouzla, jež byla pomyslným jazýčkem na vahách a rozhodla o výsledku boje s drakem.

Všichni popadli dech. Trvalo nějakou chvíli, než se vzpamatovali a uvědomili si s kým měli tu čest. Helhim, ještě udýchaně, pravil: „Tak to bylo něco. Jste všichni celí?“ „Nejspíš jo, ale uznávám, že jeho údery byly neskutečně drsné. Ještě štěstí, že Azanyrmuth ovládá tak silná léčivá kouzla,“ prohlásil Gardan, přičemž kontroloval svůj stav. „Tohle léčivé kouzlo jsem se naučil teprve nedávno. Přiznám se, že jsem měl jednu chvíli strach, že se nedokážu plně soustředit a kouzlo nesešlu,“ přiznal Azanyrmuth.

Během rozpravy Azanyrmuth léčil zranění, které utrpěli v boji. Ghirnim se vydal pátrat po luku, jež tak nešikovně ztratil v boji. Mezitím však zaslechli nějaké hlasy přicházející ze směru, kudy do rozlehlé jeskyně vstoupili.

„Co to?“ vykřikl Gardan.

Helhim vytasil meč a otočil se směrem ke vstupu. Jak hlasy sílily, vstupní jeskyni ozařovalo světlo loučí. Odpověď na otázku, kdo to mohl být, nenechala na sebe dlouho čekat. Obyvatelé světa pospolu v plné výzbroji přiběhli do jeskyně. Od každé z šestnácti ras dorazilo minimálně osm příslušníků. Jeskyně se tak pěkně zaplnila. Záhy se však zarazili, když spatřili mrtvolu bílého draka.

„Co? Vy jste porazili draka? Zcela sami?“ divil se vůdce Dwarfů Brottor.

„No. Tomu říkám odvaha, postavit se proti tomuto mocnému tvor,“ neskrýval údiv vůdce Elfů Enialiss nad hrdinstvím dobrodruhů.

„Neměli jsme na výběr. Drak na nás zaútočil a nezbylo nám, než bojovat,“ pravil Azanyrmuth.

„Po obnovení spojenectví se naše mysl rozjasnila a vzpomněli si i na to, po čem jste pátrali. Místo pro opuštění tohoto světa se nachází, na stejném místě, kudy jste sem přišli. Nyní ho už uvidíte, síla draka tento východ blokovala. Dokud byl na živu, nebylo možné opustit tento svět. Neměli jste na výběr,“ vyprávěl Enialiss.

„Výborně! Tak bychom se asi vrátili domů.“ neskrýval nadšení Helhim.

„Nezůstanete alespoň na chvíli?“ přemlouval zachránce vůdce Gnomů.

„Rádi bychom, ale doma na nás už jistě netrpělivě čekají. Určitě se někdy vrátíme. Když je funkční průchod, jistě to nebude problém,“ vysvětloval situaci Azanyrmuth. Věděl, že po určité době bude za dobrodruhy vyslána další výprava.

„Když tedy musíte. Přijměte díky za naši záchranu. Nezapomeneme vám to.“

Dobrodruzi se však nevydávali na cestu okamžitě, ale chvíli si ze všemi povídali. Společně se vydali na cestu. Obyvatelé se vyptávali na život mimo sněžnou kouli, avšak jim myšlenka na život mimo připadala šílená. Azanyrmuth měl jedinečnou šanci poznat rasy, o kterých dosud četl ve starých knihách.

Během cesty se postupně oddělovali obyvatelé jednotlivých ras ke svým domovům. Když se jako poslední oddělili poslední Elfové, dobrodruzi zamířili k východu. Doufali, že zvěsti o východu jsou pravdivé a nic už nebrání v odchodu.

Cesta na místo, kudy vstoupili do tohoto světa, trvala ještě pár hodin. Ke konci už málokdo mluvil, všichni se těšili domů. Tu náhle spatřili žlutou záři. Tvořila jakýsi světelný mostek mezi skalním převisem a neznámým místem kdesi v neprostupné mlze obepínající celý tento zvláštní svět. Azanyrmuth opatrně vstoupil na tento mostek. Zprvu zkoušel, zda lze po něm vůbec přejít. Chodit po světelné záři nad hlubokou propastí bylo velmi nezvyklé. Pomalým krokem postupoval po mostku do neprostupné mlhy. Ostatní ho po prvotní nedůvěře následovali. Hustá mlha posléze pohltila Azanyrmutha. Vidění se znovu zcela rozmazalo.

Netrvalo dlouho, než nabyli znovu vědomí. Stáli opět kolem slabě zářící kopule. „Povedlo se,“ v duchu zajásali. Cestě domů už nic nebránilo.

„Určitě toho je na prozkoumání více, ale nemáme už čas. Budeme se sem muset někdy příště vrátit,“ pravil na odchodu Ghirnim a už se v duchu viděl, jak při další výpravě prolézá trosky starobylé pevnosti.

Ke kruhu světů už to bylo pouze kousek, stačilo pár kroků a už Azanyrmuth u pultu zadal příslušnou kombinaci pro cestu na Aldeneerin. Doma bude po delší době zase co vyprávět.

Temnota a zlo přichází

V severní čtvrti města Lianar je už téměř rok nebývalý klid. Už rok se nepodnikají další výpravy. Z rozhodnutí rady se veškerá vojska zaměřili především na další průzkum Aldeneerinu. Občas se malá skupinka vydala na Darendaar, připravovat doly k budoucí těžbě. V severní čtvrti proto pobývalo pouze pár strážných a badatelů. Azanyrmuth se po ukončení výprav vrátil k rodině a vracel se pouze výjimečně. Rok 325 vstupoval do čtvrtého měsíce. Zima už řekla své poslední slovo a již několik dní prakticky bez ustání přšelo.

Nastal další poklidný večer. Strážci většinu služby trávili na strážnici popíjením piva, hraním kostek a mariáše. Bujaré veselí zde panovalo téměř každý den, protože se prakticky nedělo nic zvláštního. Dalo by se říct, že služby v severní čtvrti byly za odměnu. Zrovna ten den se veselí neskutečně zvrhlo. Dorazilo ještě mnoho strážců z města. Obecně zimní dny bývaly ve městech klidné, a tak se nebylo čeho bát. Pivo teklo proudem, kořalkou se též nešetřilo, a tak nebylo divu, že mnozí po půlnoci skončili notně opití pod stoly, případně v okolních zahradách.

Když už všichni odpadli, nastal v paláci nezvyklý klid. Pouze strážce Dalamir zůstal vzhůru. Aby se neřeklo, párkrát obešel celou severní čtvrt'. Poté se usadil na strážnici do pohodlného křesla a přemýšlel o tomto místě. Vzpomínal, jak to tu ještě nedávno žilo a jak je tu nyní mrtvo. Nakonec i jeho zmohla únava a pokojně se ponořil do říše snů.

Ze spánku ho náhle cosi vyrušilo. Měl dojem, že zaslech otevření kruhu světa. Ujišťoval se, že to byl dozvuk snu, který se mu zrovna zdál a chystal se znovu ke spánku. Přesto pociťoval určitou míru nejistoty. Něco mu říkalo, aby šel zkontrolovat kruh světů. Nechápal proč, ale nakonec poslechl smysly a vydal se na průzkum.

Chodby rozhlehlého paláce byly v tuto dobu ponuré a tiché. Tmu narušoval měsíční svit pronikající okny do chodeb. Tu náhle měl pocit, že v dáli zaslech nějaké hlasy. Opatrně procházel potměšlé chodby a komnaty, přičemž se ujišťoval, že ony zvuky jsou stále výplodem jeho fantazie. Po schodišti sešel do dolního patra a pokračoval v obhlídce. Došel ke dveřím oddělující obytnou část od hlavního paláce. Otevřel dveře a pohlédl vpřed.

Jakási postava mu hleděla přímo do tváře. „Někdo zůstal vzhůru,“ pomyslel si. V ten moment popadla ho hrůza, když zjistil, že se právě dívá do tváře Temnoroznému. Hlavou mu proběhla myšlenka: „Kde se tu sakra vzal.“ Než však stačil cokoli udělat, okolní ticho narušil hlasitý řev.

Druhého dne panovalo další deštivé ráno. Pokojně spící obyvatelé Lianaru však ze spánku vyrušil zvuk trubek. Byl to poplach. Nikdo v ten moment nechápal, co se to děje. Možná cvičení, falešný poplach. Rozhodně to nebyla běžná situace. I Azanyrmuth, který zrovna navštívil známé v Lianaru, byl zaskočen.

„Co to? Poplach“ udiveně pravil Azanyrmuth, když ho zvuk trumpet vyrušil z poklidného spánku. „Sám také nevím,“ odpověděl Azanyrmuthův známý Aldinon a šel se podívat k oknu. V ulicích města nastal zmatek. Zástupy válečníků směřovaly k severní čtvrti. Rozespaly Azanyrmuth záhy přistoupil k oknu a sledoval neobvyklý pohyb. „To se mi nechce líbit. Půjdu se tam raději podívat.“ Azanyrmuth v rychlosti na sebe oblékl plášť, popadl batoh a magickou hůl a vyběhl do ulic města.

„Nevíte, co se to děje?“ snažil se získat nějaké zprávy o dění v Lianaru.

„Údajně se něco stalo v severní čtvrti. Všechna naše vojska tam míří,“ udýchaně stačil sdělit prostý měšťan běžící s davem.

Azanyrmuth neměl z toho vůbec dobrý pocit. Neotálel a co nejrychleji se snažil proplést mezi lidmi.

Cesta k severní čtvrti mu trvala o mnoho déle, než jindy. Prchající měšťané ho často donutili ustoupit zpět. Vždy musel čekat, než se naskytla vhodná příležitost k další chůzi. Když dorazil k branám oddělující severní čtvrť od zbytku města, věděl, že je zle. Oblaka černého dýmu nevěstily nic dobrého. V dáli byl slyšet křik a řinčení zbraní. Z rozhovoru válečníků stačil zaslechnout zvěsti o Temnorozených.

„To vůbec není dobré,“ pomyslně si. Největší Azanyrmuthovo obavy se naplnily. Temnorození zjistili, že Aldeneerin patří znovu mezi obývané světy.

„Dobře, že jsi tady,“ samou radostí vykřikl Helhim v momentě, když spatřil Azanyrmutha.

„Co se tu stalo. Vzbudily mě poplašné trubky a celé město je na nohou.“

„Katastrofa? Temnorození v noci prošli kruhem světů a teď pustoší severní čtvrť. Zatím se nám je daří držet za branami severní čtvrti, ale nevíme jak dlouho brány udržíme. Temnorozeným stále přicházejí posily. Kdyby se nám podařilo ten portál nějak uzavřít,“ povzdech si Helhim.

„Máte někdo nápad?“ ptal se velitel stráží Ramulus a netrpělivě se ohlížel po ostatních.

„Já bych o něčem věděl,“ narušil mlčení Azanyrmuth.

„Brána se dá deaktivovat jedině tak, že ji zakopeme do země, nebo vnitřní kruh něčím vyplníme. Potom již nepůjde zvenčí aktivovat,“ pravil Azanyrmuth, přičemž si uvědomil, že se patrně jedná o konec cest na jiné světy. Pokud ovšem Aldeneerin nepadne do moci nepřítel.

„Moc se mi to nezdá,“ pravil Helhim, které mu se též myšlenka vzdát se cestování, nelíbila.

„Souhlasím s Azanyrmuthovým názorem. Nedá se nic dělat. Osud města je v našich rukou. Pokud selžeme, cestovat už nikam nebudeme,“ okamžitě rozhodl Ramulus, odhodlán splnit nelehký úkol.

„Neztrácejme drahocenný čas. Musíme našim bojovníkům pomoc.“

Ramulus na to otevřel malá postranní dvířka a šel podpořit obránce. Azanyrmuth a Helhim ho okamžitě následovali.

Na druhé straně se všem naskytl pohled na dvacítku obránců, kteří se snaží udržet skupinku Temnorozených před provizorním valem z naostřených klád a poničeného vybavení. Na ulici leželo v tratolišti krve mnoho mrtvých obyvatel, strážných, ale i nepřátelských válečníků. Ramulus a Helhim okamžitě přišli obráncům na pomoc. Azanyrmuth věděl, že je třeba jednat rychle, proto začal okamžitě kouzlit. Zatímco se obránci snažili zasáhnout nepřátelské válečnický, z jeho rukou lital jeden blesk za druhým. Boj nebyl zrovna jednoduchý, síly na obou stranách byly poměrně vyrovnané. Díky Azanyrmuthovým schopnostem však padal k zemi jeden nepřátelský válečník za druhým.

„Dobře, že jste dorazili. Získali jsme trochu času, než dorazí další vlna nepřátel,“ děkoval příchozím jeden z bránících válečníků.

„Jaká je situace?“ ptal se Ramulus obránců.

„Bojujeme tu už od rána. Temnorození však stále přichází. Už jsme dost vyčerpaní a naše řady se ztenčují. Nevíme, jak dlouho dokážeme udržet brány. Naši mágové jsou sice neocenitelní, ale i oni potřebují občas odpočinek. Doufám, že slíbené posily dorazí včas.“

„Obávám se, že nás čekají krušné časy. Než dorazí všichni bojeschopní válečníci a mágové z celé prozkoumané části Aldeneerinu, uplyne jeden až čtyři dny a to nemluvím o nutnosti střežit pohraničí,“ okomentoval nelehkou situaci Helhim vědic, že následující noc bude náročná.

„Bude to těžké, ale nemáme na vybranou,“ konstatoval obránce lučištník odhodlán bránit val až do konce. „Nevzdáme se!“

„Vymysleli jsme určitý plán,“ chystal se Ramulus sdělit obráncům postup na odvrácení invaze.

„Podle Azanyrmutha by bylo vhodné kruh světů co nejrychleji pohřbít pod zem a Temnorození ho pak nebudou moci znovu otevřít.“

„Napadla mě ještě jedna věc,“ vmísil se do debaty právě Azanyrmuth, přemýšlející o možných řešeních. „Není třeba kruh světů zakopávat do země. Stačilo by ho pouze položit na zem. Cokoliv pak projde, spadne zpět a bude zničeno. Je to stejné, jakoby někdo prošel portálem a hned se chtěl vrátit zpět.“

„Zní to sice dobře, ale dostat se k němu nebude lehké.“

„Každopádně to zní slibně. Já bych do toho šel,“ pravil jeden z obránců.

„Půjde nás jen část. Zbytek bude muset zůstat a dál bránit val,“ rozdával příkazy Ramulus. Nechtěl ztrácet čas a chtěl co nejdřív uskutečnit plán.

Azanyrmuth a Helhim byli okamžitě rozhodnutí. K nim se přidalo dalších osm obránců. Čekala je nelehká cesta na nádvoří s kruhem světů. Od brány ke kruhu to bylo bez mála téměř dva tisíce stop. Celá desetičlenná skupinka se vydala poklusem ulicemi poničené čtvrti. Zatímco se ostatní rozhlíželi po okolních oknech a střeších ve snaze odhalit případné nebezpečí včas, Ramulus mezitím promýšlel strategii. Byl si vědom, že Temnorození nenechají nic náhodě a kruh světů budou silně střežit.

Obránci obezřetně postupovali městem. Ulice bojem zmítané severní čtvrti působily nepříjemně tichým dojmem, který v dále narušoval pouze zvuk bojů. Zakrvácená těla civilistů, jež nepřítel náhle překvapil, se válela všude kolem. Jejich krev neustávající děšť pomalu smýval z dlažby. Helhim opatrně nahlédl za roh obytného domu, aby obhlédl situaci. Sotva vykoukl, ihned ucukl hlavou zpět. Ostatní tušili, co tato reakce znamená. Azanyrmuth chtěl zjistit počty nepřátel. Poklekl k zemi, aby snížil riziko odhalení a velice opatrně nahlédl za roh. Naskytl se mu pohled na provizorní val z trosek postavený samotnými Temnorozenými a dobrou dvacítkou nepřátel střežící tento val. V jednom z nich poznal čaroděje dle honosnějšího oděvu.

„Jaká je situace?“ potichu pravil Ramulus.

„Temnorození se v této ulici opevnili. Temnorození si tu postavili val a střeží ho asi dvacítká válečníků a jeden čaroděj. Podle mě by nebyl problém je porazit, ale prozradili bychom se a brzy by nás potom mohli překvapit.“

„Máš nějaký nápad?“ vyzvídal Helhim.

„Možností tu pár je,“ rozvážně prohlásil Azanyrmuth. „Pod severní čtvrtí se nachází velice rozsáhlé několikaúrovňové podzemí. Část dobře znám a dá se jím projít až k samotnému nádvoří. Je tu ovšem malý háček.“

„Ten spočívá v čem?“

„Podzemí není dosud moc prozkoumané a je plné pastí, creepů uzavřených průchodů a dalších překážek. Mnoho věcí je dosud nad naše síly.“

„To zvládneme. Ved' nás!“ přikázal Ramulus, který si sice uvědomoval možná rizika, ale v sázce bylo mnoho.

Azanyrmuth se nesnažil nijak oponovat, protože si byl též vědom, že je to dost možná jediná schůdná cesta. Vstoupil do vedlejšího domu jehož přízemí sloužilo jako malá místní pekárna. Azanyrmuth postupoval obezřetně. Opatrně vedl skupinku válečníků potměšilou zadní místností s několika pecemi do skladiště zásob. Právě zde se nacházel vstup do sklepa a dále do podzemí. Už chtěl sahat na kliku, když se z blízkého dvora ozvaly zvuky urputného boje. Azanyrmuth s Helhimem šli zjistit, co se děje. Oba napadlo, že ve zdejší čtvrti mohlo přežít několik obyvatel.

Pootevřeli dveře do dvora. Řinčení zbraní se ozývalo zpoza dřevníku přiléhající k sousednímu domu. Oba doprovázení zbytkem skupiny běželi za jeho roh. Tam spatřili válečníka bezmocně se tisknoucího v rohu obklíčeného pěticí Temnorozených. Azanyrmuth se zbytkem dorazil právě včas, protože válečník před malou chvílí přišel o zbraň. Azanyrmuth neváhal ani

chvilku a po nepřátelích vypálil ohnivou kouli. Sotva stačili Temnorození postřehnout Azanyrmuthovo pronášení zaklínadla, ozvala se velká rána doprovázená mohutným vzplanutím a všech pět silná ohnivá koule okamžitě spálila na uhel. Pohled na překvapené válečníky temnot byl vskutku jedinečný. Poprvé Azanyrmuth viděl Temnorozené tvářit se jinak než zle a nenávisně.

„Díky vám. Už jsem myslel, že tu zhygnu,“ radoval se válečník oděn v zelené tunice.

„Zaslechli jsme boj, proto jsme přiběhli na pomoc. Jak jsi se sem dostal? Severní čtvrt' není momentálně bezpečné místo.“

„Abych se představil: Augelius, jméno mé. Krátce nad ránem nám bylo sděleno, že v okolí kruhu světů došlo k nějakým bojům. Spolu s dalšími obránci jsme dorazili na místo jako první. To jsme ještě netušili, co se tu odehrálo. Mysleli jsme, že se zase ožrali místní strážci a porvali se. Nemají tam nic jiného na práci, a proto často pijí až do němoty. Když jsme však na místě spatřili armády Temnorozených, zděsili jsme se. Jejich náhlý útok na Aldeneerin nás všechny zaskočil. Vyhlásili jsme poplach a snažili jsme se je co nejdéle zdržet. Jenže kruhem světů neustále přicházeli a dost možná stále přicházejí další posily,“ vyprávěl Augelius vše, co se zde nad ránem stalo.

„A co se stalo s ostatními?“ ptal se Helhim obávaje se nejhoršího.

Azanyrmuth si všiml několika drobných zranění, jež Augelius utrpěl v bojích a během jeho vyprávění k němu přistoupil a připravil si léčivé kouzlo.

„Jsou mrtví,“ pokračoval. „Když naše řady prořídly, dali jsme se na ústup. Temnorození nás nepřestali pronásledovat a postupně jsme ztráceli další bojovníky. Nakonec jsem zůstal sám. Snažil jsem se tu přežít a zároveň se dostat do bezpečí. Občas jsem se střetl s pár nepřáteli, ale vždy jsem je přemohl. Štěstí mě opustilo až tady. Kdybyste nepřišli, byl bych už pod drnem.“

Když Augelius dovyprávěl vše, co se od rána stalo. Ramulus mu poté sdělil plán na zastavení nepřátelské invaze. Augeliusovi to přišlo dost odvážné, avšak si dobře uvědomoval, že s jeho pomocí budou mít větší šanci na vítězství.

Vrátili se zpět do pekárny a pokračovali původně zamýšleným směrem. Azanyrmuth znovu sáhl na kliku od dveří pokračující do skladiště zásob a opatrně ji stiskl. Za dveřmi vládla úplná tma, takže si museli posvítit loučí. Schodiště do podzemních sklepů bylo vlhké a kluzké. Čím postupovali dále, vzduch byl stále zatuchlejší a páchl hnilobou. Ticho občas narušil zvuk dopadu kapky na kamennou dlažbu a tlumených explozí kdesi v dáli.

„Buďte ve střehu. Tyhle prostory jsou dosud neprozkoumané,“ varoval Azanyrmuth ostatní spolubojovníky a opatrně pokračoval dále úzkou chodbou.

Mladší válečník se nad tímto podzemím zamyslel a nedalo mu to nezeptat se: „Nehrozí, že občas něco vyleze na povrch, když je to podzemí tak nebezpečné?“

„Občas se to stává. Zdejší obyvatelé většinou vstupy do podzemí dobře zajistili, ale pořád je tu dost neodhalených průchodů. Není třeba se bát. Většinou jsou to malí tvorové a s těmi si poradí stráže, nebo i samotní majitelé domů,“ odpověděl Ramulus.

Azanyrmuth však byl jiného názoru. Vzpomněl si na dva roky starý incident, kdy z kobek na povrch vylezla velká chapadlovitá stvůra a než ji stráže dokázali porazit, sežrala několik nevinných obyvatel. V zájmu klidu však o této historce pomlčel.

Postupně se přibližovali do centra severní čtvrti. Najednou Ramulus zůstal stát před záhybem chodby a pohybem ruky naznačil, aby ostatní zůstali stát taktéž.

„Děje se něco?“ zašeptal Helhim.

„Ve vedlejších sále něco je. Slyším kroky.“

Augelius popošel dopředu a opatrně nahlédl za roh. Pořádně toho moc neviděl, sotva odhadl velikost sálu. Čeho si však okamžitě všiml, byl pach zetlelého masa a starých hadrů. Po chvíli v místnosti spatřil nejasný pohyb. Rychle ucukl zpět, protože pohyb spatřil nebezpečně blízko. Krom toho vycítil ještě přítomnost dalších pěti neznámých bytostí.

„Cítím tu přítomnost nejméně šesti bytostí. Připravte se na boj,“ zašeptal a chystal se vtrhnout do sálu.

Ještě než se všichni rozeběhli vstříc neznámému nepříteli, Azanyrmuth vyčaroval v sále magické světlo. Všem se naskytl pohled na hrůzostrašné bytosti. Necelých osm stop velké creepy, pokryté hrubou zelenožlutou tvrdou kůží, odpornou velkou tlamou s mnoha dlouhými špičáky a třemi chapadly s dalšími ostny na koncích. Tyto bytosti žijící v podzemí, často mezi odpadky, se ve starých knihách nazývali Otyugh.

Celá skupina válečníků naběhla do místnosti a pustila se do boje. Augelius se ukázal jako velice zdatný bojovník a dokázal se obratně vyhýbat úderům Otyugha. Pro ostatní nebylo zcela snadné se vyhýbat úderům chapadel. Mnohdy se pokoušela vytrhnout zbraně válečníkům z ruky. Zatímco Augelius přemohl první potvora, Azanyrmuth po ostatních sesílal jeden blesk za druhým. Zkušenost válečníků především Helhima a Augeliuse se ukázala velice užitečná a boj byl za krátko u konce.

„To byl poslední,“ vítězně prohlásil Helhim, když se pod úderem jeho mohutné sekery poslední Otyugh sesul k zemi.

„Raději to tu ještě prohlédneme,“ varoval ostatní před možným nebezpečím Ramulus. Válečníky okamžitě prolezli blízké okolí a snažili se najít další případné bytosti.

„Nic tu není,“ zahlásil Augelius.

„Dobrá. Nezdržujme se dále. Ke kruhu světů už by to nemělo být daleko.“

Azanyrmuth se ujal vedení celé skupiny, protože se už nacházeli v částečně prozkoumaných oblastech, které velice dobře znal. Současně je nabádal v větší opatrnosti. Netušil, nakolik Temnorození prozkoumali podzemí a prozrazení by mohlo celou snahu okamžitě zhatit. Brzy dorazili k malému kamennému schodišti stoupající k jedné z mnoha studen, které poskytují dostatek vody pro potřeby kuchyní a k pití. Odtud to ke kruhu světů bylo pouhých pár desítek stop.

Opatrně a co možná nejtíšeji stoupali po vlhkém schodišti vzhůru k těžkým okovaným dveřím. Ramulus uchopil kliku a pomalu je otevíral, ostatním zatím rukou naznačoval až se připraví na případný boj. Malá potemnělá místnůstka se studnou však zela prázdnotou. V okolí byl až nepřirozený klid. Nic nenaznačovalo, že okolí ovládali Temnorození.

„Nechce se mi to líbit,“ šeptal jeden z válečníků, zatímco pomalu postupovali chodbami paláce.

Azanyrmuth nahlédl do jednoho z pokojů, aby z okna zkontroloval situaci venku. Nacházeli se zrovna v obytné části odkud byl přímý výhled na nádvoří s kruhem světů. O patro výš měl pokoj i samotný Azanyrmuth, kde se v poslední době zdržoval jen málo. Pomalu pootevřel dveře a skrz škvíru zkontroloval situaci v pokoji.

Pokoj byl opuštěný, avšak z venku byly slyšet jakési hlasy. Azanyrmuth potichu prošel mezi stoly a dalším nábytkem k zavřenému oknu. Připlížil se až ke zdi těsně u okna. Opatrně nahlédl skrz okno ven. Snažil se zjistit přibližné počty nepřátel. Už krátký pohled stačil na to, aby věděli, že stojí proti přesile čítající stovky nepřátel. Na podrobnější zkoumání neměl příliš času, protože dvojice Temnorozených se to namířila přímo k oknu. Patrně si všimli podezřelého pohybu za oknem. Azanyrmuth se pomalu plížil podél zdi až k posteli, ke které si sedl zády doufaje, že splyne se zdobným přehozem.

Kroky těžkých okovaných bot se stále blížily k oknu. Když utichly, Azanyrmuth na chvíli spatřil za oknem pobledlou tvář zdobenou charakteristickým černým zabarvením v obličejí. Zůstal nehybně sedět u postele a čekal na reakci. Nepřítel stál u okna celkem dlouho. Neustále se pokoušel přes sklo nahlédnout dovnitř, evidentně se mu v pokoji něco nezdálo. Azanyrmuth v ten moment

zažíval horké chvíle. Když tvář zmizela a následné kroky se pomalu vzdalovaly, ulevilo se mu. Dále už nechtěl nic riskovat a raději se vrátil zpět k ostatním.

„To bylo o chlup,“ oddech si Azanyrmuth.

„Tak kolik?“ ptal se Ramulus.

„Něco přes dvě stovky válečníků. Počet čarodějů však nevím přesně. Viděl jsem tam nejméně tři.“

„A co kruh světů?“

„Byl zavřený. Patrně dorazili všichni z této vlny útoku. Kolikáté, můžeme pouze hádat.“

„Alespoň jedna dobrá zpráva. Jenže je jich na nás příliš moc. To nemáme šanci porazit. Bez posil určitě ne,“ komentoval současnou situaci Helhim. Běžně se jen tak něčeho nezalekne, ale tentokrát si byl vědom toho, že střemhlavý útok by byla sebevražda.

„Nejdřív bych ještě prohlédl okolí, než cokoliv podnikneme,“ navrhl Augelius.

„Souhlasím.“

Potemnělými chodbami pokračovali v obhlídce okolí. Opatrně nakukovali do jednotlivých pokojů. Nechtěli ponechat nic náhodě. Ovšem se brzy ukázalo, že obytný palác není tak prázdný, jak se na první pohled zdálo. Chodbami paláce se odkudsi linula děsivá hudba, ze které číšilo čistokrevné zlo. Vydali se směrem ke zdroji hudby. Čím víc se blížili ke společenským prostorám, growling, používající Temnorození namísto klasických zpěvů, byl stále znatelnější. Když Augelius nahlédl pootevřenými dveřmi do jídelny, spatřil tam početnou skupinu Temnorozených, kteří právě pojídali syrové prase.

Opatrně se vzdálili a tentokrát Helhim nahlédl do jednoho ze společenských sálů. Zde o čemsi debatovala další početná skupinka Temnorozených. Bavili se ve svém jazyce, a tak jim válečníci nerozuměli. Pouze Azanyrmuth pochopil pár slov o chystaném útoku na další čtvrtě. Údajně se čeká na další armády, ale ty měli dorazit až v dalších dnech.

Průzkum pokračoval do badatelského křídla paláce. Když vstoupili do první knihovny, naskytl se všem pohled na obrovskou spoušť, kterou tu Temnorození stačili za půl dne napáchat. Patrně zde hledali něco zajímavého, proto všechny knihy rozházeli, povalili police i stoly převrátili. „Nechtěl bych tady uklízet,“ prohlásil Helhim při pohledu na nepořádek.

Když se tak rozhlíželi po knihovně, náhle za sebou zaslechli kroky. Než se však stačili vzdálit do bezpečí, už stáli v tváři tvář početné skupince nepřátel. Prakticky hned se strhla krutá bitva. Azanyrmuth okamžitě seslal po příchozích řetězový blesk. Jeden okamžitě padl k zemi, zatímco se ostatní pouze otřepali a vrhli se na Lianarské válečníky. Augelius bojoval po boku s Helhimem a pod údery jejich zbraní za krátko padlo několik nepřátelských vojáků.

Temnorození však stačili vyhlásit poplach a do knihovny vtrhla další početná skupina válečníků, mezi nimi i jeden čaroděj. Azanyrmuth okamžitě zbystřil a ihned po něm vypálil ohnivou kouli. Po letech zdokonalování v magii i tato kouzla měla mnohem ničivější sílu než před pěti lety. Temnorození v blízkosti čaroděje utrpěli vážná zranění, avšak čaroděj se pouze pohrdavě zasmál. I silná ohnivá koule mu takřka neškodila. Čaroději se mezi rukami začala formovat temná koule, kterou v zápatí poslal na Azanyrmutha. Ten neměl problém tento útok ustát a na oplátku se pokusil chytit čaroděje do Bigbyho drtící ruky.

Zatímco Azanyrmuth sváděl souboj s čarodějem, Lianarští bojovníci přestali na nepřátelskou přesilu stačit a byli nuceni ustoupit až na konec knihovny. Velká průhledná zelenočerná ruka letěla vstříc nepřátelskému čaroději, ten však stačil uhnout a ještě po ní vyslat další kouli temnoty. Po druhé ho už chytla, ale stačil se z ní vymanit. Na potřetí ho ruka konečně pevně chytla a začala drtit. Azanyrmuth získal trochu času a šel pomáhat obráncům. Napřed seslal hromadné uzdravení, protože utrpěli již nějaká ta zranění a vzápětí následoval řetězový blesk.

Díky kouzlům získali obránci znovu převahu nad útočníky, jenže nepřátelský čaroděj dokázal za pomoci temné magie vymanit nejen ze sevření Bigbyho ruky, ale i zcela ji zničit. Azanyrmuth poslal čaroději tentokrát plamenný úder. Okolí čaroděje včetně blízkých válečníků pohltilo náhlé vzplanutí. Čaroděj je znovu pohrdavě zasmál. Následně otevřel pusou a celou knihovnou roznesl šílený řev, jehož rázová vlna povalila většinu Lianarských válečníků na zem. Čaroděj však nehodlal v sesílání ničivých kouzel přestat.

Augelius nechtěl nechat nic náhodě a hodil po něm první knihu, která mu přišla pod ruku. Těžká kniha udeřila čaroděje přesně do čela a nad paintem mu udělala drobnou rýhu. Díky tomu dokázal čaroděje rozhodit a připravované kouzlo tak zkazil. Samozřejmě Augelius na sebe strhl pozornost a další kouzlo směřovalo přímo na něj. Ozvala se silná exploze a Augelius zmizel kdesi pod hromadou knih a rozbitých knihoven.

Situace obránců se nevyvíjela zrovna dobře. Díky kouzlům nepřátelského čaroděje utrpěli zranění a navíc je útočníci zatlačili do rohu knihovny. Azanyrmuth vrhl doprostřed sálu oslepující sluneční světlo, které Temnorození vyloženě nesnáší a oslepuje je. Obránci získali potřebný čas na rychlý ústup z knihovny. Proběhli dalšími knihovnami a studovny, následně přes zahradu do vedlejší stavby sloužící jako kovárna a sklad zbraní.

Když Helhim zabouchl bytelné okované dveře a zajistil je závorou. Obránci si mohli oddychnout. Do bezpečí se však dostal pouze Azanyrmuth, Helhim, Ramulus a pouze tři obránci. Zbytek zahynul při souboji.

„To není dobré,“ povzdech si Ramulus, poté co si uvědomil, že svůj úkol za takové situace nesplní. „Měli bychom se tu opevnit, Temnorození na nás už jistě pořádají hony,“ navrhl Helhim, když v duchu zhodnotil jejich situaci.

„Doufáme, že ostatní obránci stále drží brány,“ pravil Azanyrmuth, kterému se v hlavě rodil plán. „První posily by mohly dorazit zhruba zítra po poledni. Tahle zbrojnice se dá poměrně dobře ubránit. Jsou zde pouze dva vchody, hlavní a tenhle vedlejší a vstup do podzemí. Škoda, že nemáme k dispozici mistry na líčení pastí, ale můžu v okolí nastražit pár magických pastí. Můžou Temnorozené alespoň na čas odradit.“

„Nejspíš nemáme na vybranou, dostali jsme se do nejdlejší části severní čtvrtě,“ souhlasil s Azanyrmuthovým plánem Ramulus. „Naštěstí mám s líčením pastí nějaké zkušenosti, takže ti můžu pomoci.“

„Dobrá, neztrácejme čas,“ pravil Helhim a následoval Ramuluse. „Pomůžu vám s líčením pastí a zbytek by zatím mohl zabarikádovat okna. Pak bychom se tu mohli porozhlédnout po nějakých lepších zbraních a zbroji.“

Ramulus a Helhim okamžitě posbírali v okolí vše, co se mohlo hodit pro výrobu pastí. Azanyrmuth také nezahálel a brzy se okolí hemžilo několika ohnivými, bleskovými a mnoho dalšími pastmi. I zbylí válečníci se činili. Každý si byl dobře vědom, že útok nepřátel může přijít každou chvíli.

„Máme hotovo,“ oddych si Ramulus, když Helhim zavřel hlavní bránu a zajistil ji právě dokončenou pastí.

„A teď nezbývá než čekat,“ prohlásil Helhim. „Pojďme zatím prozkoumat zbrojnice.“

„Já zůstanu na stráži,“ nabídl se Azanyrmuth. Věděl, že ve zbrojnici nenajde lepší výzbroj. Magické hole se totiž nacházely u sídla mágů stojící zrovna na opačné straně severní čtvrti.

Celá stavba byla rozdělena do tří pater a jedné sklepní úrovně. V podzemí se nacházely sklady materiálu a potravin, takže obránci měli dostatek jídla na mnoho dní. Přizemí se stávalo z

velkého vstupního sálu, kuchyně, jídelny a strážnice. V prvním patře byly samotné sklady zbraní, zbrojí a dalšího užitečného vybavení. V posledním patře se nacházely pokoje těch, kteří tu pracovali.

„Našli jste něco?“ ptal se Azanyrmuth, když se ostatní vrátili ze zbrojnic.

„Nic moc. Pár trochu lepších zbraní, ale to nás nespasí,“ zklamaně odpověděl Ramulus. „Jak to vypadá venku?“

„Zatím klid. Zdá se, že jsme se Temnorozeným dokázali ztratit.“

„Aspoň že tak,“ oddech si Ramulus a usedl do blízkého křesla. „Potřebujeme trochu odpočinku.“

„Přemýšlel jsem o možnosti úniku z této čtvrtě. Hradby nejsou zas tak daleko. Budeme však potřebovat něco na jejich překonání.“

„Hradby jsou postaveny tak, aby mohly čtvrt' chránit jak před útoky zvenčí, tak chránit zbytek města případně ohrožení zevnitř. Takže nebude jednoduché se na hradby vyškrábat, vysvětloval Ramulus. „Celé Lianarské opevnění je v podstatě uzavřený systém, kam se dá vstoupit pouze na několika dobře chráněných místech.“

„Naši obránci by nám přece mohli pomoc, například nám hodit lano,“ uvažoval Helhim.

„Ještě lepší varianta by spočívala v severní obrané pevnosti. Tu snad Temnorození jen tak neobsadí. Mohli bychom se dostat do bezpečí tamtudy,“ navrhl jeden z válečníků.

„Taky možnost,“ souhlasil Ramulus. „Je sice trochu dál. S trochou štěstí bychom se k ní bezpečně dostali. Doufejme, že naši obránci drží pevnost a hradby. Právě hradby jsou největší slabina severní čtvrti. Máme málo obránců na jejich úplné hlídání.“

„Na druhou stranu bych se hned nevzdával této vydobyté pozice. Jsme relativně blízko kruhu světů a pokud dorazí posily, mohli bychom útok na Temnorozené dost urychlit,“ oponoval Azanyrmuth.

„To je pravda,“ zamyslel se Helhim, povstal ze křesla a uvažoval dále. „V tomhle má Azanyrmuth pravdu. Můžeme tu nepřátele zdržet a tím získat čas pro obránce. Pastí nám jistě hodně pomohou a navíc je tu s námi jeden z nejmocnějších mágů z Lianaru, potažmo z celého Aldeneerinu.“

Nakonec vše rozhodl Ramulus: „Dobrá. Zatím bychom tu zůstali. Uvidíme, co zatím Temnorození chystají.“

Všichni za-ujmulí svá místa a bedlivě sledovali okolí. V dále čas od času zaslechli zvuky boje a tlumených výbuchů. Všichni doufali, že se podaří nepřátele zdržet co nejdéle. Do příchodu prvních posil zbývalo mnoho hodin. Čas však plynul velice pomalu.

Venku se pomalu začalo stmívat. Opuštěná čtvrt' v šeru působila vskutku nepřívětivě, tlumené zvuky občasných bojů v dále se nesly ulicemi města a déšť pořád neustával. Za celý den kolem zabarikádovaného domu prošla pouze jedna hlídka, která se však nevšimla čehokoliv podezřelého. Když se čtvrt' ponořila do úplné tmy, obránci se vystřídalí na hlídkách.

„Nelíbí se mi to,“ ustaraně pravil jeden z válečníků. „Jakoby Temnorození vyčkávali.“

„Taky z toho nemám nejlepší pocit,“ souhlasil Helhim. „Už jsem ale zažil horší věci. To zvládneme,“ dodával všem odvahy.

Helhim procházel jednotlivými pokoji a opatrně nahlížel okny do ulic a zahrad zahalených do neprostupné tmy. Každý dobře věděl, že Temnorození jsou ve tmě doma jako ryba ve vodě. Nemají rádi sluneční světlo a magii založenou na slunci. Současné deštivé období však neslibovalo slunečné dny a to byla pro Lianar velká nevýhoda. Nepřátelé tak mohou pokračovat v bojích prakticky neustále.

Hodiny se pomalu vlekly. Azanyrmuth zatím odpočíval, aby měl dostatek sil na případný boj. Helhima na hlídce zatím vystřídal Ramulus. Pokračoval v hlídkování, zatímco se ve zvuku deště snažil zachytit jakýkoliv podezřelý zvuk. Situace se nijak neměnila, pouze bubnování kapek kdesi v dále občas narušilo řinčení zbraní.

Obránci na hlídce museli zůstat neustále ve střehu navzdory příjemnému zvuku deště, jež měl tendenci uspávat. V tom se Azanyrmuth probral se slovy: „Už jsou tady. Všichni do zbraní!“ Ostatní se divili odkud si je tak jistý, že se nepřátelé chystají do útoku. Helhim tušil proč. Azanyrmuth okolo rozmístil jakési neviditelné mentální strážce, kteří jsou neustále v myšlenkovém spojení se sesilatelem a případě blízcího nebezpečí ho upozorní. Díky tomu Temnorození ztratili moment překvapení.

„Všichni na svá místa!“ zavelel Ramulus a sám běžel k oknu s výhledem na blízký palác.
„Nalákejte je co nejvíc do pastí!“ radil všem Azanyrmuth.

Všichni zaujali svá místa u oken, připravili se ke střelbě z luků a Azanyrmuth zůstal ukryt u velkého okna nad hlavním vchodem. Snažili nebýt hned na očích. Brzy zaslechli první zvuky těžkých okovaných bot patřící nepřátelům. Kroky zněly stále silněji. Ramulus odhadl jejich počet zhruba na třicet, ale nebyl si zcela jist. Kroky náhle ustaly. Temnorození se začali o čemsi bavit. Azanyrmuth rozuměl pouze několika slovům. Dokázal si však odvodit, že nepřátele vycítili přítomnost někoho cizího. Náhle se ozvala rána doprovázená velkým vzplanutím.

Venku nastalo menší pozdvižení. Vzápětí se ozvala další rána. Temnorození ihned obklíčili celý dům. Už si však dávali větší pozor a magickým pastem se obratně vyhýbali. „Teď!“ vykřikl Ramulus. Obránci napnuli tětivy luků a spustili po nepřátelích střelbu. Sprška šípů rádně znepríjemnila nepřátelům život. Aby zabránil Azanyrmuth útoku na hlavní bránu, vytvořil před domem ohnivou zeď. Temnorození se museli stáhnout.

Ohnivá zeď postupně nabývala na síle. Její zář osvětlovala okolí a obránci měli možnost spatřit první mrtvé v okolí domu. Azanyrmuth chtěl nepřátele co nejvíce zastrašit, a proto pokračoval v dalším kouzlení. Nejprve seslal do největšího davu řetězový blesk a hned na to ohnivou kouli. Než se stačili rozptýlit, už ve vlhké trávě leželo dalších šest mrtvol. Přeživší nepřátelé se snažili opevněný dům obejít, avšak museli čelit spršce šípů.

Než stačili Temnorození vytáhnout luky a opětovat palbu, další dva padli k zemi. Ve snaze uniknout šípům se pokusili přeběhnout blíže k domu. Počínali si ne zrovna obratně, díky čemuž aktivovali bleskovou a další ohnivou past. Obránci nadále využívali zmatku a neustávali ve střelbě z luků. Situace se pro obránce vyvíjela velice slibně.

Brzy však dorazila další početná skupinka nepřátel doprovázená tentokrát čarodějem. Azanyrmuth si ji okamžitě všiml a nechtěl ponechávat nic náhodě. Sám na sebe seslal kouzlo zrychlení, díky němuž mohl útočit rychleji. Temnorozeným pak na pozdrav poslal další ohnivou kouli. Vzhledem ke vzdálenosti stačila většina nepřátel uhnout. Po úderu začal nepřátelský čaroděj okamžitě halit okolí do neprostupné temnoty, která znemožnila obráncům zjistit počty nepřátelských válečníků. Azanyrmuth si však i z touto situací věděl rady. Přímo doprostřed temnoty seslal jedno z kouzel, které Temnorození bytostně nenáviděli. Spalující sluneční paprsek svým ostrým zábleskem zcela zrušil efekt temnoty a na chvíli ozářil okolí.

Díky světlu Azanyrmuth mohl snadno zhodnotit situaci na bojišti. Třicet nepřátel ze čtyř desítek, záře na čas oslepila. Čaroděj však tento drtivý útok ustál bez větších následků a okamžitě útok opětoval. Vytvořil několik éterických mečů temnot a nařídil jim zaútočit na Azanyrmutha. Ten se okamžitě za pomoci rozptýlení magie snažil meče zničit. Z pěti mečů zmizely pouze dva. Azanyrmuth proto vytvořil kolem sebe ochranné magické pole. Mezitím se znovu zaměřil na nepřátelskou armádu.

Nejdřív vykouzllil ohnivou kouli, kterou vzápětí následoval řetězový blesk. Nepřátelský

čaroděj se však nevzdal a na Azanyrmutha zaútočil salvou pěti koulí temnot. Spolu s éterickými meči ochranné magické pole rychle sláblo. Síla mečů se však také rychle vytrácela. Hordě nepřátel se brzy vrátil zrak po oslepující záři. Protože ohnivá zeď před chvílí vyhasla, nepřátelé se vydali vstříc opevněnému domu. Hlasité rány ozývající se z přízemí nevěstily nic dobrého. „Běžte rychle ke vchodu!“ vykřikl Helhim.

Azanyrmuth odolával silnému útoku a snažil se nepřátelského čaroděje zastavit za každou cenu. Mezi další velmi ničivé kouzlo patřila velká mrazivá koule, ze které navíc odletovaly malé mrazivé úlomky. Toto kouzlo na bojišti nadělalo velký zmatek, dřív nebo později byl každý nepřátelský válečník zasažen slabým mrazivým úlomkem. Samotná pět stop velká koule letěla přímo na nepřátelského čaroděje. Ten se sice snažil za pomoci magie léčit, avšak mrazivá koule explodovala z takovou razancí, že nepřátelského čaroděje roztrhala na kousky. Smrtí nepřátelského čaroděje byla největší současná hrozba odvrácena.

Mezitím se obránci u hlavní brány chystali na úder Temnorozených. Brána po mnoha úderech sotva držela. Jediné, co ještě oddělovalo obránce od nepřátel bylo několik pastí.

„Připravte pasti,“ přikázal Ramulus s mírným napětím v hlase.

Křáp! Brána povolila. Obránci na povel uvolnili obrovskou kládu, která jako beranidlo udeřila útočníky. Ti, co nestihli včas uhnout, kláda rozdrtila. Zbytek vtrhl dovnitř. Útočníci však přehlédli natažené lano těsně za bránou a následovala sprška ostrých šipek.

Obránci za provizorní bariérou zatím vyčkávali na příhodnou chvíli k útoku. U brány byla nastražená ještě jedna ohnivá past. Jakmile se ozvala ohlušující rána, Ramulus zavelel k útoku. Všech pět obránců se pustilo s nepřáteli v nelítostný boj a snažili se je vytlačit ven. To už do vstupního sálu dorazil Azanyrmuth. Ihned vypálil na nepřátele salvu magických střel. Desítky malých světélkujících střel nemilosrdně zasypaly přeživší nepřátele. Když Temnorození zjistili, že mají jen malou šanci na úspěch, dali se rychle na útěk.

„Sláva! To jsme jim to natřeli!“ vykřikl samou radostí Helhim.

„Dostali od nás pěknou lekci,“ radoval se Ramulus. „Snad je to od dalšího útoku dostatečně odradí.“

„Do rána by měl být klid,“ zauvažoval Azanyrmuth. „Avšak nenechme nic náhodě. Musíme opravit bránu a obnovit alespoň některé pasti. Neznáme současné počty Temnorozených, kteří se zrovna nachází v okolí, ani kolik se jich sem ještě chystá.“

„Azanyrmuth má pravdu, pusťme se hned do práce.“

Před započítáním práce ještě v rychlosti prohledali okolí. Všude se válelo desítky mrtvol. Odhadem jich mohlo být něco přes padesát. Těžko to přesně spočítat, řada těl byla spálena nebo roztrhána na kusy. Kamennou dlažbu cest i okolní trávu pokrývala temně černočervená krev.

„Co s těmi těly?“ ptal se jeden z Lianarských válečníků.

„Já bych je tu nechal. Mohlo by to Temnozené odradit od dalšího útoku,“ navrhoval Helhim při pohledu na masakr, který tu před chvílí zanechali.

„Nebyl bych si tak jistý,“ oponoval Azanyrmuth, který se už dost věcí o této temné rase dozvěděl.

„Na rozdíl od ostatních ras Temnorozené podobné výjevy zas tak neodstrašují. Radši rychle opravme bránu.“

Okamžitě se tedy pustili do práce. Prkny provizorně opravili bránu a znovu nalíčili pasti. Azanyrmuth ještě venku před bránou nastražil slabší verzi ohnivých pastí, stejně tak v u brány v sále. V boji už vyčerpal velkou část magických sil, proto už nemohl používat nejsilnější kouzla. Stejně jako obránci potřeboval další odpočinek.

Na stráži zůstal Helhim. Když všichni usnuli, sám obcházel jednotlivé komnaty a nahlížel do

temných ulic. Déšť pořád neustával, ba naopak ještě zesílil, takže přehlušil veškeré ostatní zvuky. Stejně tak i viditelnost se výrazně zhoršila. Helhima trochu zneklidňoval fakt, že kdyby se někdo pohyboval v okolí domu, sotva by ho spatřil, natož zaslech jeho kroky.

Od náročného boje uplynulo mnoho hodin. Noc byla od té doby klidná. Po čase Helhima vystřídal Ramulus. K ránu už déšť nebyl tak silný, dokonce se chvílemi změnil v slabé poprchávání. To už světlo na východě věstilo nadcházející den. Obloha zůstala sice zatažená, avšak už ne tak jako předcházející den. Ramulus se zaposlouchal ve snaze zjistit, jak se vyvíjí celková bitva o severní čtvrt'. Všude ovšem vládlo ticho. Byla snad obrana města prolomena, nebo se Temnorození stáhli?

Brzy se probrali i všichni ostatní. Posilnili se dobrým jídlem ze spižírny a při té příležitosti začali spřádat plány na osvobození severní čtvrti.

Slova se ujal Helhim: „Takhle po ránu je venku až nezvyklý klid.“

„Důvodů může být více,“ odpověděl Ramulus, zatímco se zakousl do krajíce chleba. „Bud' Temnorození prorazili brány a teď už řadí po městě, nebo ...“

„To bychom slyšeli válečnou vřavu i tak,“ přerušil ho Azanyrmuth.

„Nebo jsou oslabení a spíš čekají na posily. Přeci jen jsme jim to včera pěkně nandali,“ pravil Helhim.

„Co uskutečnit malý průzkum okolí,“ navrhoval Azanyrmuth. „Stačí se pohybovat opatrně.“

„No já nevím,“ trochu bojácně pravil jeden z obránců. „Já bych radši počkal na posily.“

„Co když opravdu Temnorození prorazili brány, to bychom se posil nemuseli dočkat,“ oponoval Helhim.

„Musíme zjistit na čem jsme. Souhlasím s Azanyrmuthem, po snídani vyrazíme!“ nepřipustil další debatu Ramulus a vše rázem rozhodl.

Po snídani a nutných přípravách se obránci vydali na obhlídku okolí. Popošli k badatelskému křídlu paláce, odkud byli prve nuceni ustoupit před přesilou. Helhim chytl za kliku malých dubových dveří a pomalu je otevřel. V tom najednou hrůza. Velká černá sekera prořizla vzduch. Taktak stačil Helhim uskočit.

Jako na potvoru skupinka Temnorozených procházela palácem a zrovna obránci na své nepřátele natrefili v této nevelké studovně. Helhim okamžitě útok opětoval a nepříteli sekerou roštíp hlavu. Temná krev vystříkla Helhimovi do obličeje. Okamžitě si ho otřel, aby měl přehled a následován Ramulusem vtrhl do studovny a pustil se do boje s necelou desítkou nepřátel. Zbytek obránců je přirozeně následovalo. Azanyrmuth vzápětí po nepřátelích vypálil bleskový výboj. První padli k zemi. Do boje se zapojili i zbylí tři obránci.

Boj ani netrval dlouho a všech devět nepřátelských válečníků padlo k zemi. Než se stačil Azanyrmuth připravit na léčbu zranění, které obránci utrpěli v boji, z chodeb paláce se začaly ozývat hlasy nepřátel a kroky, jež se nebezpečně rychle přibližovaly.

„Zpátky do zbrojnice!“ vykřikl Ramulus.

Nemusel to opakovat dvakrát. Všichni vyběhli ze studovny, poslední Helhim přibouch dveře a kliku podepřel lopatou, která ve válela u cesty. To poskytlo obráncům dost času na to, aby stihli uniknout do opevněné zbrojnice.

Bránu zajistili právě včas. Lopata zabraňující Temnorozeným další postup rupla. Současně dorazili další nepřátelé blížkou ulicí. Přilehlá prostranství se záhy začala plnit. Azanyrmuth sledoval, jak jejich počty narůstají a snažil se rychle jednat. Ohnivou zdí odřizl postup části nepřátelské armády, a tím její postup trochu zpomalil. Na další část armády použil znovu kombinaci oslňujícího slunečního světla a ohnivě koule. Zbytek obránců zaujalo svá místa, připravili luky a spustili palbu po nepřátelích.

I přes veškerou snahu počty Temnorozených rostly. Brzy stovka nepřátel bez milosti obklíčila celou zbrojnici. Nepomohly ani magické pasti nastražené všude kolem. Ztráty byly prakticky bezvýznamné.

„Co teď? Jsme tu v pasti, jako krysy.“

„Neboj. Pokusíme se je zdržet co nejdéle. Potom unikneme skrz podzemí,“ uklidňoval vystrašeného obránce Helhim.

Na bojiště dorazilo hned několik nepřátelských čarodějů. Azanyrmuth to samozřejmě spatřil a okamžitě vytvořil kolem sebe magický štít. Všichni se zaměřili především na Azanyrmutha, který pro ně představoval velké nebezpečí. Přítomní čarodějové však nedosahovali moci Azanyrmutha a jeho štít dokázal všechna kouzla prozatím absorbovat. Zato on předvedl jak vypadají mocné schopnosti. Nejprve na sebe seslal rychlost a pak to vypuklo. Prvního čaroděje chytl do Bigbyho drtící ruky, na druhého vypálil ohnivou kouli, na třetího řetězový blesk, který nadělal paseku i okolo a na posledního čaroděje onu mocnou ledovou kouli s odletujícími kousky ledu.

Z přízemí se znovu ozvaly silné rány, jak se Temnorození snažili vyrazit bránu. Nezbývalo už mnoho času. Jakmile se nepřátelé dostanou dovnitř, obránci nebudou mít šanci porazit mnohonásobnou přesilu. Azanyrmuth si toho byl vědom, proto na útočníky seslal ještě ledovou bouři, a pak seběhl za ostatními. „Rychle do podzemí!“ zavolal na všechny. „Proti takové přesile nemáme šanci!“

Helhim s Ramulusem chtěli připravit pasti, jenže v ten moment brána povolila pod silným náparem a Temnorození vtrhli do zbrojnice. Obránci se sotva stačili připravit k boji. Azanyrmuth chtěl postup nepřátel alespoň trochu zdržet, a proto si povolal na pomoc pětiaci potvůrek ze sfér ohně. Tito ohniví impové se okamžitě pustili do boje. Tyto magicky povolané potvory nyní poslouchaly pouze toho, kdo je povolal.

I přes veškerou snahu museli obránci ustupovat, přesila byla veliká. Jeden z nepřátelských válečníků se dostal do výhodné pozice, čehož hned využil a ze zadu probodl jednoho z obránců. Ten se okamžitě skácel na chladnou podlahu. Ostatním bylo jasné, že už mu nemůžou pomoci. I vyvolaní impové v boji brzy podlehli. Přeživší obránci se stihli stáhnout do sklepení. Azanyrmuth ještě na pozdrav poslal Temnorozeným ohnivou kouli, přestože tato silnější verze, kterou používal, se nedoporučovala sesílat v uzavřených prostorách.

Obrovská rána. Část stropu nad vstupem do sklepů se zřítila a pohřbila řadu nepřátel. Tlaková rána povalila jak unikající obránce, tak způsobila mezi útočníky velké ztráty. Obránci se co nejrychleji zvedli ze schodiště a chystali se k útěku, když vtom se Ramulus zarazil: „Počkejte! Slyšíte to?“

Azanyrmuth se zaposlouchal: „To zní jako válečná vřava.“

A měl pravdu. Z vrchu se najednou ozývalo řinčení zbraní, křik, výbuchy, dokonce i efekty kouzel.

„To jsou naši,“ zaradoval se Helhim, na jehož tváři byla znát radost. „Naše vojska dorazila.“

Vyběhli proto ihned zpátky do přízemí, kde byli svědky velkolepé podívané. Početná armáda bez milosti zabíjela každého nepřátelského válečníka, který jí přišel pod ruku. Aldeřanští mágové celou armádu podporovali obrannými a léčivými kouzly. Azanyrmuth, Helhim a Ramulus okamžitě přispěchali na pomoc. Mezi obránci spatřili řadu známých z mnoha výprav. Byl tu válečník Gardan, mág Lorin, hraničáři Rolgin a Ghirnim, průzkumník Caltydim a dokonce i druid Dazavius. Nepřátelští čarodějové brzy padli pod údery kouzel Azanyrmutha a Aldeřanských mágů. Řady nepřátel se začaly rychle tenčit, a tak boj brzy skončil pro obránce vítězstvím.

„Zaslechli jsme tu silné výbuchy,“ pravil Gardan, který rád potkal známé z výprav. „Chtěli jsme zjistit, co se tu děje a co nevidíme, vy tu bojujete s nepřítelem. Musím uznat, že jste si nevedli

špatně.“

„Dobře, že jste dorazili. Měli jsme namále,“ s velkou úlevou děkoval Ramulus.

„Hodně jste nám pomohli. Nepřátelská armáda se díky vám rozdělila a když útočili na vás, mohli jsme jim snadno vpadnout do zad.“

„V noci jsme porazili poměrně početnou skupinu. Asi jsme je trochu zaskočili, proto byl až dosud klid, ale před chvílí na nás zaútočili hodně velkou silou. Už jsme se chystali uniknout podzemím.“

„Myslím, že jsme Temnorozeným uštědřili pořádnou lekci. Hned vyrazíme dál, než se stačí zformovat.“

„Kolik vás je?“

„Spolu s obránci Lianaru nás je dohromady osm set, další posily by měly dorazit do dvou dnů. Upřímně doufám, že je už nebudeme potřebovat.“

Obrovská armáda zakrátko obklíčila celý palác v jehož středu se nacházel kruh světů. Největší část se chystala k útoku na bránu oddělující nádvoří s kruhem od celé čtvrtě. Temnorození samozřejmě zpozorovali, že se něco děje a pustili se do obrany obrovského paláce. Protože na náhlý útok nebyli připravení, nebyl palác nijak zvlášť zabarikádovaný, díky čemuž mohli vojka Aldeneerinu na několika místech do něj vtrhnout.

Azanyrmuth se rozhodl podporovat hlavní útočnou skupinu. Hlavní bránu stačili nepřátele narychlo zajistit. Toho se však vojska nezalekla, Gardan a několik statných chlapů přitáhlo mohutnou kládu, kterou použili jako beranidlo. První rána, dubová brána zatím držela. Druhá, brána stále drží. Azanyrmuth chtěl být nápomocen, vykouznil Bigbyho obří pěst, obrovská poloprůhledná zelenočerná ruka, která na pokyn sesilatele zaútočila na bránu. První slabé zapraskání. Poté znovu, potřetí, počtvrté a dále. V bráně se stále častěji ozývalo praskání, které věstilo její brzký konec.

Křách, brána konečně povolila, válečníci okamžitě vtrhli dovnitř a bezhlavě mlátili vše kolem sebe. Gardan oboručním mečem zasáhl prvního Temnorozeného do břicha, vzápětí dalšímu usekl hlavu. Velký dav válečníků postupoval s takovou mocností, že nepřátelé, kteří první útoky přežili, byly vzápětí ušlapáni. Krev nepřátel cákala všude možně. Válečníci vpředu ji brzy měli od hlavy k patě.

Zatímco hlavní armáda postupovala vpřed, v paláci se též urputně bojovalo. Část vojska doprovázená čarodějem Lorinem právě vyčistila badatelské křídlo. Hned nato skupina válečníků postupovala chodbami do jídelny a společenských sálů, kde včera obránci vedení Ramulusem zaslechli onu zlou hudbu. Část válečníků vtrhla do onoho společenského sálu. Zde natrefili na pár bardů temnot, jak se snažili na honem balit své hudební nástroje. Válečníci nečekali ani vteřinu a bez milosti masakrovali utíkající Temnorozené.

I v obytných částech paláce probíhali lité boje. Vojska vedená Helhimem a hraničářem Rolginem pročešávali jednotlivé pokoje a mordovali každého, kdo je nestačil opustit. V horních patrech narazili pouze na slabý odpor, avšak v přízemí, kde se nacházely další jídelny a společné komnaty, byl už odpor větší. Početné skupinky nepřátel se v některých pokojích zabarikádovaly, a obránci museli složitě obsazovat jeden po druhém.

Celý palác se postupně dostával zpět do rukou Lianaru. Zbylí Temnorození obsadili nádvoří s kruhem světů a celý prostor urputně bránili. Nepřátel zbyla necelá stovka a jejich počty pomalu ubývaly. Problémy však dělal mocný nepřátelský čaroděj, jehož jméno znělo Gerlizath. Stál na nejvyšším stupni schodů kruhu světů a Aldeřanským válečníkům působil mnoho problémů, často do okolí sesílal temnotu, na dálku vysával z nich život, který pak předával vlastním válečníkům, neustále vytvářel magické zbraně, jež pak válečnické nepřijemně obtěžovaly a sesílal všemi směry koule stínů.

Sám však odolával mnohým útokům. Šípy se od něj pouze odrážely, jakoby byl z ocele. I Azanyrmuthova kouzla se často mýjela účinkem. Pouze sluneční světlo a oheň mu působil nepříjemnosti, ale vždy se s útokem bez problému vyrovnal.

Augelius právě porazil velmi silného velitele armád Temnorozených a okamžitě skočil po samotném Gerlizathovi. Toho srazil na zem a okamžitě se spolu pustili do boje. „Blázne, myslíš, že mě můžeš porazit,“ opovržlivým hlasem plným nenávisti křikl k Augeliusevi. „Obyčejné zbraně mě nemůžou zranit!“ Co se dělo pak, už nikdo neměl šanci vidět. Oba pohltila neprostoplná temnota.

Boj na nádvoří se chýlil ke konci. Posledních pár nepřátel nemělo proti velké přesile obránci téměř žádnou šanci, přesto se snažili za každou cenu bránit místo obehnané temnotou. Slábnoucí moc Temnorozených dodávala obráncům stále více sebevědomí, a tak poslední zbytky odporu doslova převálcovali, jako stádo splašených koní.

Temnota obklopující nepřátelského čaroděje Gerlizatha a Augeliuse se náhle rozplynula. Rozvášněná armáda na nádvoří náhle ztichla. Všichni s napětím očekávali výsledek. Aldeřanští mágové se chystali k útoku v případě selhání Augeliuse. Na chladných kamenných schodech vedoucí k samotnému kruhu světů ležela v kaluži temné krve dvě těla. Oba se zdáli být mrtví.

„Sláva! Zvítězili jsme!“ samou radostí vykřikl dav, jakmile se Augelius zmožený vyčerpávajícím bojem zvedl ze země.

„Gerlizath je mrtev!“ přidal se k davu.

Nastala velká sláva, všichni nepřestávali vykřikovat oslavná slova. Než se však stačilo rozhostit bujaré veselí, přerušil vše právě přicházející Moladir slovy: „Ještě není všemu konec! Temnorození se můžou kdykoliv vrátit.“

„Pojďme dokončit náš plán,“ naléhal Azanyrmuth. Jeho pohled na okamžik spočinul na kamenné lavici, která kolem dokola obepíná záhon. V ten moment si uvědomil, že vnější poloměr kruhové lavice má stejný průměr jako vnitřní průměr kruhu světů, patrně to mohlo sloužit ke stejnému účelu, jako zakopání pod zem. „Musíme ještě uzavřít kruh světů, než se Temnorození vrátí. Podívejte tamhle,“ ukázal na kruhovou lavici obepínající záhon: „když tam umístíme kruh světů, nepůjde zvenčí otevřít.“

„Dobrý nápad. Nikdy předtím mě nenapadlo, že tohle oblíbené místo může takto sloužit,“ přiznal se Moladir, jeden z největších znalců kruhu světů.

Poté již nejsilnější chlapi, kam patřil i Helhim a Gardan, vyvrátili těžký kruh z kamenného podstavce a s velkou námahou ho dovedli ke kruhové lavici. K dopravě do konečné polohy si dopomohli několika trámy. Když kruh dosedl na místo, zapadl tam naprosto přesně.

„A teď se ukáže, zda měl Azanyrmuth pravdu,“ s úlevou prohlásil Gardan.

„Část obránců zde zůstane na hlídce,“ vydal rozkazy Ramulus, jež nechtěl nechat nic náhodě.

„Kdyby se dělo cokoliv podezřelého, okamžitě vyhlaste poplach. Tak a teď je třeba se postarat o raněné.“

Raněných a padlých bylo opravdu hodně. Od toho večera měli léčitelé mnoho nekonečné práce. Schopnost vzkříšení však ovládalo jen minimum kněží a mágů, přesto každý zachráněný ze spárů smrti byl velký úspěch. Ti kteří měli větší štěstí, vítězství náležitě oslavili. Nezřízená pitka se protáhla samozřejmě až do rána a někteří to vydrželi i několik dní.

Uplynulo několik dní a na nádvoří kruhu se od porážky zlého čaroděje od té doby nestalo nic mimořádného. Část hlídek byla odvolána, přesto již nikdo nechtěl riskovat, že by se něco podobného opakovalo. Uzavřením kruhu se Aldeneerin vzdal dalšího průzkumu světů a dalších návštěv, které měly poskytnout užitek. Například tak byla zmařena snaha na Darendaaře, nebo na Salithishe.

Obnova poničené čtvrtě probíhala několik měsíců. Bylo třeba opravit brány, domy, především paláce, který utrpěl největší škody. Opravit nábytek, znovu urovnat a přetřídit knihy a další písemnosti, jež Temnorození rozházeli.

Během jara si někdo dal tu práci a spočítal mrtvé. Počet obětí na straně Aldennerinu čítal hrozivých 1274. Toto číslo zahrnovalo nejen obránce, ale i civilisty, kteří byli ve špatný čas na špatném místě. Na straně nepřítele tento dosáhl počtu 4011. Po této hrůzné události na dlouhou dobu nikdo nechtěl o pokračování výprav ani slyšet. Zdálo se, že je s kruhem světů konec.

12

Cesta do světů divů

Šest let. Tolik let uplynulo od velkého boje s Temnorozenými. Hrůzné vzpomínky na tento boj pomalu zahladil čas. Z tohoto důvodu byl také kruh světů uzavřen a pomalu se na něj zapomínalo. Severní čtvrt' začala sloužit k běžnému žití a hlavní palác prakticky zel prázdnotou. Zůstalo zde pouze pár badatelů, kteří zkoumali staré Aldeřanské knihy, ale už se nikdo nepokoušel navrhnout obnovení cest. Důležitý byl výzkum magie, která byla stále potřebnější.

Psal se rok 331. Léto se pomalu blížilo ke svému konci. Azanyrmuthovi táhlo už na 29 let a vychovával už pět dětí, tři syny a dvě dcerky. Většinu času trávil s rodinou na svém panství, které za posledních osm let rozšířil. Občas sice pomáhal s výzkumem kouzel, nebo vypomohl v bojích na hranicích, ale už mnohem méně, než kdysi.

Jednoho příjemného letního večera se Azanyrmuth vydal po práci do hospůdky: „Na bílém koni“ v blízké vesnici Dolon. Chodíval tam rád, protože tam vždy potkal své známé a přátele. Kromě dobrého místního piva a jídla, se zde dalo leccos dozvědět o dění ve světě.

„Buďte zdraví,“ přivítal se Azanyrmuth s trojicí přátel sedící u stolu poblíž krbu a přisedl k nim. Pohledná hostinská s velkým poprsím mu donesla první pivo.

„Buď vítán,“ odpověděl na pozdrav Silgurt, poměrně vysoký třicátník, jehož část obličeje zakrývaly černé vlasy, jejichž délka sahala až někam k pasu. „Něco nového, nebo je vše při starém?“

„Už máme pomalu sklizeno, ještě zbývá sklidit brambory a na podzim plánuju asi tři zabíjačky.“

„Budu se těšit,“ natěšeně pravil Malmethan, starší muž urostlé postavy. „U tebe je to vždycky dobré. Poslední akce u sousedů se moc nevyvedla,“ vzpomněl si poslední jarní zabíjačku.

„U vyžrálků? Ano, tam to bylo zajímavé,“ uchechtl se Azanyrmuth, sotva si vybavil první až komické vzpomínky.

„Stačilo už na začátku, když zabitě a odkrvené prase při polití horkou vodou ožilo, jakoby ho někdo polil živou vodou.“

„Na mě nekoukej, já jsem na něj vzkříšení nekouzli,“ zasmál se Azanyrmuth a napil se z korbele.

„Ale byl to masakr, dřevo co měl vyskládaný u zdi, bylo najednou po celým chlívě.“

„Pak ty jitrnice,“ přidal se do vzpomínání Ravin, čtyřicátník v kudrnatých hnědých vlasech.

„Co tomu chybí?“ úsměvně popisoval Azanyrmuth vtípnou situaci a naznačoval olizování prstu.

„Sůl! Nabral hrst a šup tam s tím. Po chvíli znovu. Co tomu chybí? Sůl! A další hrst. Já to pořád nemůžu nějak dosolit. Pak zkusil tu sůl ochutnat. Ten jeho výraz mám pořád před očima, jak ochutnal a zničeně pravil. To je cukr.“

Všichni u stolu se potom chvíli hlasitě smáli.

Až po chvíli Ravin dodal: „Pak se to teda snažili nějak zachránit, ale už to nebylo ono.“

„Pak jejich strýc, jak po mnoha kořalkách ztratil rovnováhu a padl prdelí přímo do kádě s prejtem,“ nepřestal se Azanyrmuth smát při vzpomínce na chlapa zvedajícího se z prejtu, přičemž velká část skončila na cihlové dlažbě.

„Potom to lopatama nabírali zpátky. Sice jim pak při požívání trochu chrastily kamínky mezi zuby ...“ záchvat smíchu znemožnil Malmethanovi pokračovat v dalším vyprávění.

„Tam to dopadlo,“ pokračoval Azanyrmuth, když záchvat smíchu pominul. „Na to asi nikdy nezapomeneme. Já se raději držím zásady, dát si slivovici až když je většina práce hotová.“

Když se všichni zcela uklidnili, Azanyrmuth požádal hostinskou o další korbek piva a přítomných se zeptal na to, kvůli čemuž přišel: „Nemáte nějaké zprávy z okolí? Donesly se ke mně nějaké zvěsti o hrozbě se severu.“

„To je pravda. Temnorození na severu začínají dělat potíže,“ s určitou obavou pravil Silgurt.

„Jak je to vůbec s nimi?“ obrátil se Ravin k Azanyrmuthovi a Malmethanovi. „Před necelými deseti lety jsme s nimi bojovali na ostatních světech a před pár lety na nás zaútočili skrz kruhem světů. Jak se vůbec dostali na Aldeneerin?“

„Co jsme zjistili, Temnorození obývají také Aldeneerin,“ začal s vyprávěním Azanyrmuth. „Patrně už celá staletí, možná tisíciletí obývají popelavé pláně na severu. Dosud byl od nich pokoj, za celou známou historii na nás nikdy nezaútočili. To se však z nějakého důvodu změnilo.“

„Slyšel jsem, že na sever bylo už vedeno pár výprav,“ pokračoval Malmethan.

„To byl možná ten důvod. Už před sedmi lety jsem radil vládcům, aby zanechali výprav na temnotou zahalený sever. Samozřejmě neposlechli.“

„Asi je to vážnější, poslední dobou prý na sever směřuje mnoho vojsk.“

„Aha. Doufám, že ...“ povzdech se Azanyrmuth při myšlence na další krvavou válku s Temnorozenými. Před šesti lety to stačilo.

„Já bych se tak nebál, údajně došlo pouze k několika bojům na hranici, žádná velká válka,“ uklidnil ho Silgurt.

„Asi máš pravdu. Uvidíme, jak se zachovají v dalších dnech,“ souhlasil s ním Ravin.

„Pro jistotu bych zašel do Lianaru zjistit více, nerad bych něco podcenil,“ pokračoval Azanyrmuth, zatímco se znovu napil z korbele. „Ještě něco zajímavého? Asi už nic?“

„Počkej, mám pocit, že na západě došlo k nějakému objevu,“ zadržel Ravin ostatní, kteří se už chystali bavit o něčem jiném.

„Máš pravdu,“ souhlasil s Ravinem Silgurt. „Nedávno naši průzkumníci narazili v nehostinných pustinách asi 120 mil západně od Lianaru na nějakou rasu. Prej tam už žijí tisíce let.“

„Tak to je pro mě novinka, povídej,“ zpozorněl Azanyrmuth při zmínce o objevu nové rasy.

„Údajně se jedná o rasu pouštních barbarů s nazelenalou kůží. Snad jim říkali obří, nebo Orci, teď si nevzpomenu, ale jsou téměř o dvě hlavy vyšší než my a samozřejmě mnohem silnější.“

„To budou určitě Orci, jedna z ras, kterou jsem na jedné výpravě potkal. Pamatujete na vyprávění o sněžné kouli?“

„Ano, to si pamatuju,“ souhlasil Malmethan při vzpomínce na léta staré vyprávění.

„Momentálně s nimi navazujeme kontakty. Královská rada věří, že by nám mohli pomoc v bojích s Temnorozenými.“

„Vůbec jsem nečekal, že v blízkosti naší říše na někoho narazíme,“ pravil Azanyrmuth a už přemýšlel o cestě. „To se budu muset vydat do Lianaru o to dřív, abych zjistil více.“

Zábava ten večer pokračovala, ale už se začali bavit o mnohem veselejších věcech, než o situaci ve světě. Znovu se ještě vrátili k tématu nepovedené zabíjačky a bylo znovu o hodně veseleji. Když Azanyrmuth spolu s přáteli opustil hospůdku, myšlenka o nedávno objevené rase mu nedala spát. V podstatě je to druhá rasa obývající Aldeneerin a to prozkoumali jeho velice malou část. Kdo ví, na co v dalším století narazí.

Od příjemného večera uplynulo dvanáct dní. Azanyrmuth dokončil rozdělané práce v hospodářství, a tak se konečně mohl vydat do Lianaru. Jeho první kroky směřovaly k Moladirovi. Ten stále sídlil v hlavní paláci severní čtvrtě. Od prvních pokusů s kruhem světů uplynulo dlouhých dvanáct let. I sám Moladir zestárl. S úctyhodným věkem 86 patřil mezi vůbec nejstarší Aldeřany.

„Rád tě opět vidím,“ uvítal Azanyrmutha ve svých komnatách stejně jako před jedenácti lety, kdy se společně začali naplno věnovat kruhu světů.

Azanyrmuth přijal nabídnuté křeslo, do kterého se pohodlně usadil: „Donesly se ke mně zprávy o Temnorozených na severu, údajně jsou s nimi problémy.“

„Ano. V posledním roce párkrát zaútočili na vesnice v pohraničí.“

„Je to vážné?“

„Zatím není problém je udržet za hranicemi, ale obáváme se případného masivního útoku. Nikdo nechce znovu zažít krveprolití jako před šesti lety,“ ustaraně pravil Moladir, zatímco popošel k

oknu, pohlédl na kruh světů uložený okolo kruhové lavice a hluboce se zamyslel.

Toho si povšiml Azanyrmuth a narušil trvající ticho? „Vypadáš, jako bys přemýšlel nad něčím důležitým. Máš nějaký plán?“

„Abych pravdu řekl, mám. V knihách jsem objevil zajímavý svět. Jmenuje se Wat-Khor. Staří Aldeřané tam podle knih ukrývají něco mocného, možná zbraň, magickou sílu, či něco podobného. Něco co poskytuje mocnou ochranu před temnými silami.“

„Zní to nadějně, ale jak přesvědčíme královskou radu abychom se mohli na ten svět vydat?“

„S některými jsem už mluvil. Samozřejmě zprvu o výpravě nechtěl nikdo ani slyšet. Po čase však někteří ustoupili a nebrání se případné výpravě. Problém, že nemáme dost válečníků. Jseš tu jen ty, Augelius a Caltym.“

„Myslím, že to by stačilo. Oba mají za sebou mnoho bojů a výprav. Svoje je, já si skočím domů pro výbavu na cesty a do tří dnů se můžeme vydat na cestu.“

„Dobrá. Věděl jsem, že mě nezklameš, jsi stejně odvážný jako před jedenácti lety,“ zaradoval se Moladir na jehož staré tváři se objevil radostný úsměv.

O tři dny později byl na příkaz Moladira kruh světů dočasně usazen na své místo. Řada členů královské rady měla stále v paměti dávné události a raději se toho aktu nezúčastňovali. Setkání před samotnou výpravou se tak neslo v komorním duchu. Sešli se pouze Azanyrmuth, Augelius a Caltym. Jediný Moladir a Calanirmyan, který jako jediný po celou dobu nesouhlasil s trvalým uzavřením kruhu, jim přišli popřát šťastnou cestu.

Azanyrmuth, stejně jako jeho společníci, se výpravy nemohl dočkat. Šest let byla dlouhá doba, během níž všichni stačili zapomenou na to, jaké to je cestovat kruhem světů. Moladir zadal příslušnou kombinaci a kruh světů byl připraven. První šel Azanyrmuth, těsně před stojací vodou se zastavil. Zažíval stejné pocity jako před lety, kdy se s cestováním začalo. Udělal poslední krok a už zažíval pocit nehmotnosti a ubíhající prostor.

Když pocity spojené s cestováním ustaly, rozhlédl se. Poklidné pastviny se rozléhaly až k strmým skalám obklopující celý prostor kolem dokola. Zdejší právě vycházející slunce svými paprsky příjemně prohřívaly údolí. Zatímco se kochal okolím, hned na to dorazili i Augelius a Caltym. Pohled všech nakonec spočinul na obří soše nacházející se necelou míli od kruhu. Socha, patrně starého Aldeřanského vládce, nebo strážce, vysoká padesát sáhů, byla velice dobře zachovaná.

Nebyl pochyb, že se jedná o místo, o kterém mluvil Moladir. Trojice se vydala po staré dlážděné cestě přímo k soše. Cestou si Azanyrmuth zkoušel představit, jak mohlo tohle místo vypadat před mnohými staletími, jak tu staří Aldeřané žili a k čemu vlastně tohle místo sloužilo.

Za necelých dvacet minut dorazili na místo. Teprve teď se socha ukázala ve své majestátní podobě. Ve spodní straně trůnu se nacházel jakýsi ochoz se sloupy podpírající část trůnu a velké dveře vedoucí kamsi do jeho útrob. Po příchodu na místo se dali do průzkumu. Světlo šedý kámen, z něhož staří Aldeřané sochu postavili, byl velice tvrdý, a tak nebylo divu, že socha nesla jen minimální známky poškození. Caltym přistoupil ke mohutným kamenným dveřím, na kterých bylo vytesáno mnoho nápisů ve starém jazyce.

„Zajímavé,“ řekl si pro sebe, když prohlížel nápisy a symboly. „Dokázal bys to přeložit?“ otočil se k Azanyrmuthovi.

„Podívám se na to.“ Následně se pustil do zkoumání: „Hm. To je psáno už hodně starým dialektem. Mnohem starším, než jakým jsou psány knihy na Aldeneerinu.“

„A dokážeš z toho alespoň něco vyčíst?“

„Možná. Je tu něco ve smyslu velké moci, vědomosti a zodpovědnosti. Víc z toho nevyčtu. Pak je

tu ještě zmínka o nějakém světě. Víc nezjistím, je to hodně starý dialekt.“

„Tak půjdeme dovnitř,“ rozhodl Augelius. „Uvidíme, co zjistíme.“

„Dobrá. Pomozte mi sem zatlačit, uvidíme, zda se ty dveře dají otevřít.“

Všichni tři se vši silou opřeli do mohutných kamenných dveří. Ty se za krátko daly do pohybu, vyžadovalo to sice mnoho síly, ale zakrátko se vzniklým průchodem dalo bez problému vstoupit. V tom okamžiku na ně dejchl zatuchlý vzduch charakteristický pro dlouho uzavřená podzemí. Caltydim zapálil louč a jako první opatrně vstoupil dovnitř.

Krátká chodba ústila do nevelké místnosti z níž dále pokračovalo schodiště kamsi do podzemí. Caltydim pomalu přecházel místnost a při tom se rozhlížel po případných pastech. Když přešel prostředkem, náhle se na podlaze rozzářil světle modrý nápis tvořící kruh, který byl psán ve starém jazyce. Všichni se v tu chvíli zarazili. Dělo se tu něco, s čím se dosud nikdo z nich nesetkal.

„Máte taky ten divný pocit?“ potichu pravil Caltydim.

„Ano. Nevím, jak to vysvětlit. Ale zdá se mi, jako by se mi někdo před chvílí hrabal v mysli,“ souhlasil s ním Azanyrmuth.

„Nelíbí se mi to.“

Záhadný nápis najednou pohasl a podivné pocity ustaly.

„Už je to dobré,“ prohlásil Azanyrmuth, jakmile vše skončilo. „Možná jsme se setkali s nějakým obranným mechanismem, který má zabránit přístupu zlých bytosti. To si aspoň myslím, už jsme se s podobnými věcmi setkali. Vzpomínáte třeba na pevnost Linvris?“

„To si moc dobře pamatuju. Hodně nebezpečné místo,“ souhlasil Caltydim, sotva se mu vybavili vzpomínky na dávnou výpravu.

Po podivném zážitku se rozhodli pokračovat dál v cestě. Po schodech sestoupili do podzemí. Sestup to byl poměrně dlouhý, Augelius počítal schody, aby získal přehled, jak hluboko vlastně sestoupili. Schodů napočítal 88. Následovala křižovatka a cesta se dělila na dvě. Oba směry pokračovaly do celkem velkých sálů. Ty však zely prázdnotou. Nebylo tu vůbec nic. Hluboké ticho narušovaly pouze kroky průzkumníků a slabé zádumčivé hučení, charakteristické pro některá rozlehlá podzemí.

„Nic. Vůbec nic tu není,“ zklamaně pravil Augelius.

„Aldeřané si zřejmě vše vzali s sebou,“ uvažoval Caltydim.

„Nevzdával bych to,“ neztrácel Azanyrmuth naději. „Něco tu musí být, proč by jinak byl vstup chráněn. Jen musíme vytrvat a prolézt to tu.“

Na jeho radu pokračovali v průzkumu další chodbou ze sálu. Ukázalo se, že podzemí je poměrně rozlehlé, spousta větších či menších sálů, chodeb a schodišť. Nikde ani stopa po něčem užitečném, nebo po nějakém životě.

„Pojďte sem! Myslím, že jsem něco našel!“ zavolal na ostatní Caltydim.

„Našel jsi něco?“ natěšeně vyzvídal Augelius.

„Tohle,“ ukázal Caltydim chodbu pokračující dále do podzemí. Jakmile se do ní podívali, upoutala je jasná žlutozelená záře zářící úplně na jejím konci.

„To bude ono. Cítím to v kostech,“ pravil Azanyrmuth.

Opatrně se vydali chodbou. Jak se postupně blížili, cítili zvláštní svěží vánek doprovázený nejdříve slabým zvukem mnoha zvonků. Azanyrmuth v okolí pocítil dosud neznámou magii, něco mu říkalo, že pokud je na tomhle světě někde mocná síla, která může pomoc v boji s Temnorozenými, pak to bude tady.

Když se octli ve velké chodbě pokračující kamsi za zatačku, zastavili se, aby zjistili, co je tohle za místo. V jasné žlutozelené záři poletovalo mnoho malých různobarevných bludiček. Světlo

bylo tak silné, že nebylo třeba loučí. Zdejší směsice zvuků byla však hodně nezviklá, mořský příboj, neustále měnící se vítr, spoustu zvonků, cinkotu a několik druhů zvláštního bzučení. Pokračovali rozměrnou chodbou, když dorazili k místu kde se chodba dělila. Na konci odbočky se nacházela deset sáhů velká okovaná brána zpoza níž vycházel slaný zápach. Nikde však žádná rukojeť ani klepadlo, pouze spousta záhadných symbolů jimiž byla celá brána popsána.

„Zvláštní písmo. Nikdy jsem nic podobného neviděl,“ zamyšleně pravil Azanyrmuth hledíc na zcela neznámé symboly, možná písmo.

„Dokážeš to přečíst?“

„Vůbec netuším, co se tu píše. Symboly ani náznakem nepřipomínají žádné známé písmo. Něco takového jsem nikdy neviděl.“

„Tak se podíváme,“ navrhl Caltydim.

„No jo, ale jak to otevřeme. Brána je pevnější, než na pohled vypadá,“ pravil Augelius, zatímco poklepem zjišťoval odolnost brány. „Nebude to snadné se dostat na druhou stranu.“

Azanyrmuth přistoupil až k bráně a pokoušel se úzkou škvírkou mezi křídly brány nahlédnout za ní. Co spatřil mu vyrazilo dech. Za bránou nebyl žádný sál, ale nezviklá krajina. Nekonečné pestrobarevné moře sahající do nekonečna jehož vlny nesmiřitelně bušily do vysoké zelené věže. Kolem vrcholku věže poletovaly bizarní těžko popsatelné bytosti. Azanyrmuthovi okamžitě došlo, že se právě dívá do jiného světa. Jak sledoval tu nádheru, téměř přestal vnímat čas a přátele.

„Co tam vidíš?“ vyzvídal ho Augelius a při tom ho musel probrat s transu.

„Promiň, nějak jsem se zadíval.“

„Co tam tedy je?“

„Zvláštní místo, podívej se sám.“

Augelius nahlédl škvírou a jen se zmožil na slova: „Tak to je něco úžasného. Nečekal bych v podzemí nekonečný oceán.“

„Já také ne. Navrhuju zatím pokračovat v průzkumu.“

Trojice pokračovala chodbou dál. Po necelé stovce kroků dorazili k další podobné bráně. I tato brána byla popsána prazvláštními symboly, tentokrát zcela jiných, než na předchozí. Azanyrmuth opět přistoupil ke škvíře, odkud zavanuly zvláštní příjemné vůně a pohlédl. Za bránou uviděl neznámé vysoké stromy jak se pnou k namodralé obloze. Každý chtěl vidět nepopsatelnou nádheru a proto u druhé brány strávili poměrně dlouhou dobu.

Když se pokochali pohledem do podivného pralesa, vydali se dál. Třetí brána na sebe nedalo dlouho čekat. Stejně jako předchozí dvě i tuto zdobily bizarní symboly odlišné od čehokoliv známého. Azanyrmuth chtěl i zde nahlédnout za bránu, ale její jednotlivá křídla do sebe těsně zapadala, proto svět za ní zůstal Azanyrmuthovi skryt, přesto po chvíli něco cítil. Ačkoliv je nemohl vidět, jeho mysl vykreslila okřídlená stvoření padající z nebe a jak se z jejich úst hrne mnoho podivných a krásných bytostí.

„Nikdy jsem nic podobného nezažil,“ fascinovaně pravil Caltydim až mu z toho pocitu naskočila husí kůže po celém těle.

„Jaký má tohle místo vlastně význam?“ nechápavě kroutil hlavou Augelius.

„Podle mě jsme se dostali na nějakou křížovátku mezi světy,“ uvažoval Azanyrmuth, když vzpomínal na poznatky ze starých knih. Pokračoval chodbou dále a při tom vyprávěl: „Starí Aldeřané prováděli mnoho pokusů. Hodně cestovali do jiných sfér, kde se snažili získat různé schopnosti, magii, předměty a mnoho jiného. Kdo ví, co měli za lubem.“

„Tyhle dveře se prostě neotevrou,“ odevzdaně prohlásil Augelius, když se snažil najít nějaký způsob, jak otevřít čtvrtou bránou. A ve skrytu duše tomu byl rád. Cítil, že to, co se nachází na

druhé straně se vymyká slovům a myšlenkám.

U páté brány se situace trochu změnila. Poté, co Azanyrmuth přemýšlel o jejich úkolu zde na Wat-Khoru, náhle se u této brány na okamžik zjevila jasně bílá záře. „Viděli jste to?“ vykřikl a zamířil k bráně. I zdejší symboly se ani vzdáleně nepodobaly žádným předchozím, které měli doposud možnost vidět. Azanyrmuth chtěl nahlédnout i za tuto bránu, než stačil přiložit hlavu ke škvíře, zjistil, že brána je odemčená. Neváhal ani chvíli a jedno křídlo pootevřel. Všem se nyní naskytl pohled na oranžově zbarvenou oblohu a vysoká skaliska plující kdesi v dáli.

Azanyrmuth měl pocit, jak mu čísi příjemný hlas napovídá: „Neboj se, klidně vstup dál, vím co hledáte.“

„Myslím, že jsme našli, co hledáme.“

I Augelius zaslech onen hlas a souhlasil s Azanyrmuthem: „Cítím to taky. Doufám, že nev kročíme do pasti.“

Sotva to dořekl, příjemný hlas se ozval znovu: „Nemějte obavy. Vráťte se v pořádku.“ Oba se shodli, že z hlasu necítí ani náznak zlé myšlenky.

„Abych řekl, nějak se mi to nezdá,“ strachoval se Caltym. Ačkoliv rád prozkoumával tajemná zákoutí, tohle mu přišlo jako krok do úplného neznáma.

„Neboj. Necítím tu ani náznak zla,“ přesvědčoval ho Azanyrmuth.

Jenže Caltym se nedal přesvědčit: „Mě se tam opravdu nechce, raději na vás počkám tady.“

„Necháš nás dva jít samotné?“

„Neberte to zle, ale ...“ odmlčel se. „Vůbec netušíme, jak to tam funguje. Co když tam fyzicky nemůžeme přežít?“

„Nech ho,“ otočil se Caltym k Azanyrmuthovi. „Nemůžeme ho nutit, zvládneme to sami.“

„Asi máš pravdu. Vzhůru vstříc neznámému světu.“

Azanyrmuth s Augeliusem se pak vydali bránou do neznámého světa. Jakmile je červenooranžová obloha pohltila, vstupní chodbu náhle začala zahalovat jasná bílá záře. Caltym poté přestal vnímat čas i prostor, vše co se v posledních minutách odehrálo se náhle stávalo nejasným, jakoby se vše stalo ve velmi podivném snu.

Po čase, možná po několika dnech. Pomalu otevíral oči. Jeho zrak spočinul na klenutém stropě. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, kde vlastně je. „Už se probрал, zaslech čísi hlas v dáli.“ Probudil se zpět na Aldeneerinu, konkrétně ve špitále severní čtvrti, kde léčitelé ošetřovali raněné z výprav.

„Co se stalo?“ tiše ze sebe dostal první slova poněkud zmatený Caltym.

„Ty by nás také zajímalo. Před třemi dny jsme tě našli v bezvědomí před kruhem světů.“

„A co ostatní? Jak jsou na tom?“ vyzvídal, přičemž se obával nejhoršího, sotva si matně vzpomínal na to, co se stalo na Wat-Khoru.

„To nevíme. Nemáme o nich jedinou zprávu.“

V krčmě „U kruhu světů“ a nadreálno

Červenooranžová záře pohlcovala Azanyrmutha a Augeliuse, nato chodbu zaplňovalo jasné bílé světlo. Poslední myšlenky z Wat-Khoru se Caltydimovi neustále vracely. Po čase však v nich zaslech jakási varovná slova: „Honem uteč pryč! ... zjistil, že brána mezi světy je otevřená. Nestihnu to zastavit! Běž!“ Ač se snažil jakkoliv vzpomenout, nedokázal si vybavit podivné jméno toho, kdo se pokusil projít bránou mezi světy.

Po čase se mu v mlze zjevil i zběsilý úprk přes velkou louku. Při vzpomínání však pocítil nepředstavitelnou hrůzu z čehosi neznámého. Jeho mysl vykreslila nehmotnou hrůzu šílenství a zla. Pokaždé, když si na to vzpomněl, pohltil ho strach. Stačilo jen malé pomyšlení a v tu ránu měl husí kůži po celém těle. Po několika dnech z toho byl už zoufalý, aby pro jednou přišel na jiné myšlenky, rozhodl se navštívit nejoblíbenější krčmu v severní čtvrti.

Krčma „U kruhu světů“ velice oblíbené místo. V dobách cestování se tu po návratu scházeli všichni cestovatelé, bojovníci, mágové a mnozí další. Po výpravách často dobrodruhům vyhládlo, a proto zdejší výborná kuchyně přicházela vhod. Když přišel večer, pivo teklo proudem a při tom se probírali bohaté zážitky z cest. Když cesty ustaly, krčma postupně ztrácela hosty, jak se čtvrť vyliďňovala. Poslední ránu dostala v roce 325, kdy ji Temnorození úplně vyplenili. Další léta pak byla uzavřená.

Později začali severní čtvrť osidlovat i bohatší měšťané a s rostoucím obchodem došlo i na obnovení kdysi vyhlášené krčmy. Po čase si do ní znovu našli cestu bývalí cestovatelé a čas od času se tu sešli, aby zavzpomínali na staré časy. Ne jinak tomu bylo i jednoho z posledních letních dnů.

U velkého stolu v hlavním sále se sešla známá parta, dorazil Helhim, Gardan, Ghirnim, Lorin a Rolgin.

„Vítejte. Jsem rád, že potkávám známou partu,“ uvítal bývalé cestovatele postarší hostinský, který obsluhoval hosty ještě v dobách cestování. „Pivko?“

„Jasně. Dáme si Lianarského měšťana.“

Pětice se usadila do pohodlných čalouněných křesel a než se začali bavit, měli pivo na stole.

„To byly časy, kdy jsme se tu takhle setkávali,“ vzpomínal Helhim na doby častých cest.

„Taky mi to chybí. Škoda že rada dosud nezměnila názor,“ povzdech si Rolgin.

„Poslední výprava před pár dny nedopadla zrovna dobře, a tak asi nemůžeme doufat, že dojde k nějaké změně k lepšímu,“ pravil Gardan.

„A co ty Caltydime?“ otočil se k němu Gardan. „Co se vlastně při poslední výpravě odehrálo?“

„Abych pravdu řekl, jsem z toho pořád poněkud zmaten,“ pustil se do popisování událostí ještě pořád nejistým hlasem, z něž byl ještě cítit strach. „Dorazili jsme na Wat-Khor. Najít starou pevnost bylo lehké. Už od kruhu jsme zahlédli obří sochu, patrně vládce. Pod ní jsme našli opuštěné podzemí. Tedy alespoň na první pohled. Prázdné místnosti a pusté chodby. Už jsme se chtěli s prázdnou vrátit, avšak ve spodních patrech jsme narazili na velice zvláštní místo prosycené neznámou magií. To jsem cítil i já, kterej se o ni moc nezajímá.“

Zatím co vyprávěl, ostatní u stolu nezvykle ztichli a se zatajeným dechem ho poslouchali. Brzy se přidal i zbytek osazenstva krčmy. Po ukončení cest se stalo z historek nedostatkové zboží, a tak nebylo divu, že se Caltydim stal středem pozornosti, zatímco ostatní až zapomněli pít piva.

„Procházeli jsme kolem velkých bran, za které jsme se nemohli dostat, ale scénérie za nimi se zcela vymykali čemukoliv známému. Azanyrmuth se domníval, že se jedná o portály do jiných sfér, nebo

světů. Nevím, kde byla pravda, ale místy jsem zažíval hodně nezvyklé pocity. U jedné z bran se mi podvědomě vytvořil v hlavě obraz bytostí padající z nebe a jejich ústa vyvrhovaly ... “ zastavil se, obraz bytostí přesahoval jeho schopnost přirovnat je k něčemu všeobecně známému, „nedovedu to popsat, ale bylo neskutečně nádherné.“

„Škoda, že jsem neměl příležitost jít s vámi, rád bych to také zažil,“ zklamaně pronesl mág Lorin, podobná místa měl v oblibě.

„A to byla je špička ledovce u dalších jsme se ani nezdrželi, protože z toho, co se nacházelo na druhé straně, bych snad zešílel.“

„Co se stalo dál. Kam zmizel Azanyrmuth a Augelius?“ nemohl se Helhim dočkat odpovědi na tuto otázku.

„Jedna z těch bran se dala otevřít. Jakýsi hlas nám radil, abychom vstoupili. Oba ho uposlechli. Já jsem dál nechtěl, přestože jsem zde necítil žádné zlo, ale myšlenka vstoupit do tak divného světa mi přišla šílená. Když vstoupili do jasné červenooranžové záře, za níž se v dáli tyčily vrcholky vysokých skalisek, vše pohltila jasná záře, a potom jsem si už nic nepamatoval. Po pár dnech se mi přesto něco vybavilo. Zdá se mi, že zběsile prchám z podzemí až ke kruhu světů a mám pocit, jakoby mě pronásledovalo něco moc zlého. Ještě teď mám z toho husí kůže, stačí abych si na to vzpomněl.“

„Vím, co na tohle pomáhá. Velkou slivovici!“ poručil Gardan a ukázal na Caltydima.

„Díky ti. Někdy si říkám, že jsem měl jít s nimi,“ povzdech si a hodil do sebe velkého panáka výborné kořalky.

„To vám povím, ten Azanyrmuth měl v hospodě taky pěknou výdrž. Kolikrát jsme tu seděli do půlnoci a ještě se neměl k odchodu,“ vzpomínal Helhim na bývalého společníka, kdy viděl, jak bleskurychle pálenka zmizla v Caltidimovi.

„Pamatuju,“ souhlasil Rolgin. „Vydržel opravdu hodně a málokdy jsem ho viděl nalitého.“

„To já párkrát jo,“ nesouhlasil Gardan. „Když se nalil, tak to bylo hodně zajímavé, naštěstí nepatřil mezi ty, kteří se rádi perou, a pak dopadá zle. Nechtěl bych zažít, aby páčil Firebally na všechny strany.“

„Dám si ještě,“ poručil si Caltidim dalšího panáka. Sotva mu ji hostinský donesl, na stole už stála pouze prázdná sklínka. Evidentně mu zachutnala.

„Když tady Caltidym vyprávěl o poslední výpravě, vzpomněl jsem si na další místa opředaná tajemstvím, které jsme měli možnost navštívit,“ vzpomínal Gardan na staré časy. „Pamatujete na pevnost Livnris?“

„To bylo teda sakra nebezpečné,“ přidal se Rolgin. Než pokračoval, napil se z čerstvě doneseného piva. „Nezapomenu na sály plné pastí, chodbu, kde nás málem rozleptal sliz, nebo podivné bytosti. A pak ta uvězněná bytost, jmenovala se ... tuším Nirdeana.“

„Asi nejdobrodružnější výprava,“ dodal Gardan, zatímco se také napil z korbele.

„Azanyrmuth o té bytosti něco zjistil,“ pokračoval Rolgin. „Pocházela z jakéhosi světa, měl celkem jednoduchý název. Jak to jen bylo ... Souostroví? Ano Souostroví je správný název. Byla snad členem jakési rady. Zlé rady!“ zdůraznil. „Ne všichni byli stejní, ale na základě kusých informací mi Azanyrmuth říkal, že je dobře, že jsme ji nepustili, kdo ví, co mohla v univerzu napáchat,“ při poslední větě zvažněl. Nechtěl domýšlet možné důsledky.

„Brr,“ otřepal se Caltidim.

„Nenavštívil ještě někdo po nás tu pevnost?“ vzpomněl si Gardan na zmínku o další výpravě na Livnris.

„Augelius se tam později vydal, ale nevím, co odtamtud přinesl,“ dál vzpomínal Lorin. „Z nějakého důvodu se o tom nesmělo mluvit.“

„Proč?“

„Snad to bylo z toho důvodu, že ho tam vyslal Calanirmyan, navzdory nesouhlasu rady.“

„Těch Calanirmyanovo akcí bylo prý víc,“ dodal Rolgin, když si vzpomněl na velkou aféru, která se

stala po roce 324. „Co vím, Augelius navštívil i Calugh a snad i ten svět, kde jste našli sněžnou kouli.“

„Jak to bylo, ví snad už jen sám Augelius,“ zauvažoval Lorin. Napil se piva, pohlédl znovu na ostatní a vzpomínal dál: „Pamatuju, že mu snad hrozil žalář, ale potom mu byl trest odpuštěn, když slíbil pomoc radě při pronásledování Calanirmyana.“

„Kam vůbec zmizel?“

„Pravděpodobně zmizel kruhem světů na nějaký svět. Co vím, nešel sám. Odešli s ním jeho následovníci a sympatizanti. Po omezení výprav získal mnohem větší vliv, než jaký měl kdysi. Takže kdesi na nám neznámém světě spřádá své plány.“

„To slyším prvně,“ podivil se Helhim a zcela vážně se na Lorina podíval. Uvědomoval si, jistě nebezpečí, jaké od Calanirmyana hrozilo. Všeobecně byl znám pro svou náklonnost k černé magii.

„Zas bych se ho tak nebál. Sedm let nemáme o něm jedinou zprávu.“

„Větší obavu bych měl z Temnorozených a z Drowů,“ přerušil Ghirnim ticho, které na chvíli nastalo u stolu, jak ostatní přemýšleli.

„O Drowech mi nemluv,“ vzpomněl si na velice nebezpečnou výpravu na Minoju.

„Ti byli hodně drsní. Naštěstí jsme od té doby o nich neslyšeli, maj trošku strach ze světla,“ pousmál se Helhim.

„To Temnorození taky,“ přidal se Gardan k Helhimovi, čím chtěl obě nepřátelské rasy zesměšnit.

„Nebyl bych si tak jistý,“ vložil se do debaty Lorin. „Drowové jsou na slunci slepí a nemají rádi ani šero. Kdežto Temnorození mohou alespoň trochu za dne fungovat. Stačí, aby bylo pod mrakem a můžou útočit v plné síle.“

„Pravda,“ souhlasil Helhim, když si vzpomněl na dávný útok Temnorozených na Aldeneerin.

Do krčmy právě vstoupil Calatiruth. Jakmile spatřil u velkého stolu staré známé neváhal ani minutku a přisedl k nim. „Zdravím vás.“

„Bud' vítán,“ přivítali ho.

„Dlouho jsem vás tu neviděl v tak hojném počtu. Slavíte něco?“

„Ani tak ne, jen vzpomínáme na dávné výpravy,“ poklidně mu odpověděl Helhim a při pomyšlení na dávná dobrodružství, povzdech.

„Kde je Azanyrmuth? Už jsem ho pár dní neviděl.“

„Zmizel.“

„Jak zmizel?“ šokovaně pohlédl na Helhima. Nechtěl věřit jeho slovům.

„Ty to nevíš? Při poslední výpravě na Wat-Khor. Spolu s Augeliem tam vstoupil do jakéhosi cizího světa.“

„To není možné. Vy si ze mě děláte legraci. Určitě za chvíli přijde z tamtěch dveří,“ ukázal na dveře vedoucí k záchodům. Ani na chvíli nechtěl uvěřit tomu, že svého dobrého přítele už nikdy neuvidí.

„Je to tak. Ztratil se tam,“ smutně ho přesvědčoval Ghirnim.

Calatiruth se odmlčel. Seděl na krajní židli a truchlil. Nemohl uvěřit zprávě, že se Azanyrmuth možná nikdy nevrátí.

Ticho narušil až Helhimův dotaz: „Jak to vůbec dopadlo s těžbou na Darendaaře?“

„Na to ti můžu docela přesně odpovědět,“ pustil se do povídání Lorin. „Po vyčištění dolů a přilehlého okolí od Wightů se začalo s těžbou. Podle předpokladu byla ruda opravdu velmi dobrá, jenže moc dlouho jsme si toho neužili. Těžba trvala snad necelé dva roky, než na nás zaútočili Temnorození. Bylo štěstí, že v tu dobu byli válečníci a horníci zrovna na Aldeneerinu.“

„To tam nenechali nikoho na hlídce?“ podivil se Gardan.

„Po velkém zasedání rady, kdy došlo k omezení výprav, se většina sil zaměřila na vyčištění okolí od Wightů. Mluvilo se snad o pásmu pěti mil od tvrze a dolů. Díky tomu se stalo okolí zcela bezpečné. K příležitostným útokům docházelo možná jednou za několik měsíců.“

„Aha. Škoda, že jsme o to přišli?“ povzdech si Gardan.

„Souhlas. A nejen o to,“ pokračoval Lorin. „Vzpomeňte na kov trinium ze Salithishi.“

„To byl výborný materiál, akorát ho bylo hodně málo,“ povzdech si Helhim při vzpomínce na velice tvrdý světlý kov. „Co vím, vyrobilo se z něj pouze pár zbraní.“

„Nebral bych to tak tragicky. Pořád ještě máme kruh světa,“ neztrácel naději Ghirnim.

„To je sice pravda, ale hlavní slovo má rada,“ oponoval Lorin. „Pochybuju, že po posledním neúspěchu změní názor.“

Krčma zničehonic ztichla. Cestovatelé u stolu pohlédli ke vstupním dveřím, kam zrovna hledělo celé osazenstvo krčmy. Samým překvapením ztratili slova. Do krčmy právě vstoupil Azanyrmuth.

„Co ty tady?“ udiveně pronesl Lorin, který na něj, stejně jako ostatní, nevěřičně hleděl. „Šálí mě snad smysly? Vrátil jsi se?“

„Ano, vrátil.“

„Mysleli jsme, že tě už nikdy nevidíme,“ zaradoval se Gardan, když už si byl jistý o jeho skutečné přítomnosti. „Kam si zmizel a co se tam stalo?“

„Pánové, zažil jsem tu nejpodivnější výpravu ve svém životě.“

„Vyprávěj nám,“ prosili všichni u stolu, kolem nějž se mezitím shromáždili snad všichni hosté.

„Dobrá.“ Azanyrmuth se usadil na volnou židli, poručil si pivo a začal s nejpodivnějším vyprávěním, jaké dosud vyprávěl: „Stalo se to asi takhle ...“

Červenooranžová záře zahalila vše v okolí. Azanyrmuth ztratil na krátký moment pojem o prostoru i čase. V jeho hlavě nastal dosud nevídaný zmatek, ohromné množství nejpodivnějších myšlenek a neznámých vjemů zastínil jeho mysl. Chvíli mu to trvalo, než přišel k sobě a začal vnímat okolí. Rozhlédl se. Stál na zdánlivě nekonečné planině pokryté červeným pískem. Byl zde sám. Augelius kamsi zmizel. Azanyrmuth se po něm rozhlížel, avšak marně. Nikde nebylo živáčka.

Vrcholky vysokého pohoří obklopovaly planinu kolem dokola. Azanyrmuth vůbec netušil, kterým směrem se vydat. Neutichající vítr neúnavně víril zrnka rudého písku, který dokázal cestu velmi nepříjemnit. Ušel sotva čtvrt míle a vítr nabíral na intenzitě. Netrvalo dlouho a blížící se vichřice zcela znemožnila další postup. Azanyrmuth si sice na čas pomohl ochranou magií, avšak si byl vědom toho, že nemůže vzdorovat donekonečna. Ohlížel se proto po nejbližším vhodném úkrytu.

Snažil se využít magii umožňující pátrat po okolí, avšak velké množství písku její použití silně omezovalo. Písečné duny sice mohly na čas poskytnout útočiště, k trvalému ukrytí však byly zcela nevhodné. Využíval je pouze k pátrání po bezpečnějším místě. Nakonec se poštěstilo. Za hromadou balvanů našel nepatrný průlez kamsi do podzemí.

Azanyrmuth vyčaroval světelnou bludičku, která poletovala neustále v jeho blízkosti a svým modrobílým světlem slabě ozařovala svažující se chodbu. Když sestupoval hlouběji, děsivá kakofonie zvuků a meluzíny, jež vytvářela ničující bouře, která právě bičovala povrch, postupně utichala. Záhy se podzemními prostory rozléhala jiná směsice zvuků. Nejprve slabý hukot, později doplněný velmi nezvyklým kvílením, zněl podzemními jeskyněmi.

Brzy opustil úzké a spletené podzemní chodby. Dorazil do obřích jeskyních dómů. Kvílení se změnilo na hlasitý šum. Toto místo bylo vskutku zvláštní. Na podobných místech je běžně třeba množství loučí nebo magického světla, ale odkudsi zde zářilo jasné nazelenalé světlo. Bylo zde vidět jako za jasného dne, proto Azanyrmuth zhasl bludičku. Na chvíli se zastavil, aby si místo řádně prohlédl. V dómech rostly ty nejbizarnější rostliny a stromy, jaké měl za svůj život možnost vidět. Namátkou, tři stopy velké zářící nazelenalé houby s okem na tykadlu, podobně druh nějaké slunečnice, která měla místo květu oční bulvu. Jak procházel jeskyní, pozoroval, jak na něj místní fauna zírá.

Opatrně pokračoval podzemním liánovitým lesem k místu s nejjasnější září. I samotný les

působil podivným dojmem. Stromy připomínající vrbu jen s tím rozdílem, že její povrch byl zbarven do ruda a hladkém povrchu rašily barevné květy neznámých rostlin.

Když opustil les, stalo se něco podivného. Ani si neuvědomil kdy, ale ve skutečnosti již nekráčel, nýbrž levitoval v pestrobarevných oblacích. Na moment se vylekal. Přirozený instinkt ho nutil se co nejrychleji něčeho chytit, ale nebylo čeho. Ostré štíty červeného pohoří se ztrácely kdesi v dáli. Azanyrmuth vůbec netušil, kde mají hory úpatí, měli-li vůbec nějaké. Silnější vítr bičující jeho tvář, voněl čímsi neznámým. Vůně vzdáleně připomínala částečně rozkvetlou louku, přesto nedokázal určit jednotlivé vůně.

Vydal se směrem odkud vanula neznámá vůně. Cosi mu napovídalo, že se vydává správným směrem. Jak pokračoval chůzí vzduchem, jeho mysl neustále zaplňovaly čím dál tím podivnější myšlenky. Cítil se jako pod mentálním útokem neznámého nepřítel, přesto z myšlenek necítil zlý úmysl. Po půl hodině chůze s dáli spatřil bizarní stvoření. Bytost připomínala křížence žirafy, velblouda, slepice a papouška. Něco podobného nedokázaly v myslích Aldeřanů stvořit ani halucinogenní rostliny. Azanyrmuth byl pohledem na ni fascinován, vydržel se dívat celé minuty a marně hledal slova, kterými by bytost dokázal popsat. Než se nadál, zmizela kdesi v barevné mlhovině.

Pokračoval dál ve své pouti. Po čase před sebou spatřil vysokou kamennou věž obepnutou kmeny liánovitých stromů směřující z mlhoviny kdesi dole až do nekonečnosti nebe. Trvalo mu ještě celou hodinu než k ní dorazil. Z dáli vypadala slabě, ale když už byla téměř na dosah, odhadl její průměr na půl míle. Azanyrmuth pátral po nějakém vchodu. Když se podíval pořádně, spatřil řadu oken porůznu rozmístěných po věži a téměř každé okno bylo v jiném architektonickém stylu. Mimo oken z věže vedlo mnoho dveří kamsi do nikam. Cestovatel zvyklý na podmínky Aldeneerinu, by očekával, že po vykročení z dveří ven by následoval pád do nekonečné hlubiny.

Azanyrmuth si vyhlédl otevřené okno v gotickém stylu a pomalu jím vstoupil do věže. Nevelká místnost byla obložena bílým mramorem. Na rozdíl od venku zde nevál vítr. Prostorem se linul příjemný zvuk zručící vody a příjemné zvonkohry. Odsud vedlo do útrob věže mnoho chodeb. Vydal se na průzkum spletitého labyrintem chodeb. Postupně nahlížel do jednotlivých sálů a místnůstek. V jedné nalezl hrající fontánu vyluzující hru tónů a kvílení. To ovšem nebyla jediná zvláštnost, voda nestékala zpět do fontány, ale pomalu tekla vzhůru a ztrácela se otvorem ve stropě. Azanyrmuth se vrátil zpět na chodbu a nahlédl do další místnosti, kde cosi upoutalo jeho pozornost.

Na zdi oproti dveřím spatřil nějaké podivné zařízení. Přistoupil k němu blíž. Když se zahleděl na podivné zařízení, které zčásti připomínalo časostroj, který používali Mínojci k odměřování času, stalo se něco, co Azanyrmutha znovu překvapilo. Časostroj se dal do pohybu. Pomalu stejkal po mramorové zdi, jako nějaká marmeláda právě připláclá na zeď. Zdeformovaný ciferník stekl na zem, přičemž zůstal napůl na zdi. Poté se všech patnáct znaků z ciferníku odlepilo a odpochovalo přílehlými chodbami kamsi pryč. „A to jsem za poslední týden nic nepil,“ okomentoval bláznivý úkaz.

Azanyrmuth sestoupil o patro výš. Charakter interiéru se v tomto patře velmi změnil. Místo bílého mramoru byly zdi tentokrát z červeného kamene a sloupy připomínaly starou antiku. Širokou chodbu lemovaly stožáry zdejšího magického osvětlení, které reagovalo na jeho přítomnost. Když procházel dlouhou chodbou, lampy za ním zvadly jak dlouho nezalévané květiny. Azanyrmuth si toho samozřejmě všiml a zkusil se vrátit o kousek zpět, aby zjistil, jak lampy reagují. Stačilo udělat pár kroků vpřed a lampy se znovu postavily a začaly vydávat namodralé světlo.

Když Azanyrmuth procházel chodbou, došlo mu, že její délka je výrazně delší, než činí průměr věže. Nakonec nad tím moc nehloubal, protože v tomto světě se dějí daleko větší podivnosti

než pouhý nesoulad délky chodby s průměrem věže. Na konci se na chvíli zastavil, posadil se na překrásně zdobenou čalouněnou židli a přemýšlel o cíli své cesty. Uvažoval i o možnosti, že se jedná o hodně podivný sen, nebo že skutečně na Wat-Khoru snědl něco halucinogenního.

Snažil se plně zapojit své smysly a pátral po okolí po něčem, co by mu mohlo napovědět. V mysli na moment znovu zaslech ten příjemný hlas, který prvně slyšel na Wat-Khoru: „Najdi cestu vzhůru.“ Azanyrmuth po těchto slovech získal novou naději a pokračoval dál v průzkumu. Vrátil se chodbou o kousek zpět. Vstoupil do velkého sálu, o němž byl přesvědčen, že se jedná o správnou cestu.

Velký sál měl v průměru 50 sáhů a dominovala mu obří deska připomínající šachovnici. Pole však nebyla pouze černá a bílá, ale i modrá, červená a zelená. Po ploše se proháněly roztodivné figurky příslušných barev o velikosti Aldeřana. Azanyrmuth zůstal stát u okraje šachovnice a sledoval hru, která zdánlivě nedávala smysl. Po čase si všiml, že se občas nějaké pole propadlo a pohltilo nebohou figurku. Jindy se zase jiné pole vytrhlo ze šachovnice a vzlétlo kamsi do výše. Azanyrmuth si uvědomil, že to by mohla být vhodná příležitost pro cestu vzhůru, stačilo jen vyčíhnout správný okamžik.

Postavil se na krajní pole a netrpělivě vyhlížel pole, které by se vydalo vzhůru, při tom však musel být na pozoru před figurami a rizikem propadu pole. V této pozici setrval několik minut, když tři pole od něj se na svůj let připravovalo modré pole. Azanyrmuth udělal tři velké kroky a rukama se ho zachytil. V rychlosti se vydrápal na něj a nyní sledoval dění kolem sebe. Než pole opustilo velký sál, naposledy měl Azanyrmuth celou hru jako na dlani.

Místnosti nad šachovým sálem, jak si ho Azanyrmuth pojmenoval, znovu změnila svůj charakter. Antický styl a červený kámen vystřídala modrá žula a gotické klenby. Pole se zde na chvíli zastavilo a poté se vydalo na další cestu černým otvorem ve zdi. Azanyrmuthovi nebylo nic jiného než seskočit a pátrat po další cestě. Nemusel však příliš dlouho přemýšlet. Jiným černým otvorem přilétlo zelené pole a to se vydalo na další cestu vzhůru. Azanyrmuth neváhal a chopil se další příležitosti.

Další patro bylo tentokrát z žlutého pískovce a styl sálu připomínal podzemní pevnost Livnris. Situace s polem se opakovala. Další, tentokrát žluté pole pokračovalo vysokou cihlovou věží, poměrně dlouhou dobu. Když Azanyrmuth pohlédl dolů, na chvíli se ho zmocnila závrať, výše věže odhadoval na dobrou míli.

Pole ho vysadilo ve velice zvláštní místnosti. Architektura nepřipomínala žádné tradiční slohy, nýbrž jakousi směsicí organických tvarů. Vše osvětlovala tlumená modrá záře vycházející z modrých krystalů. Přilehlými sály se ozývalo tiché hučení a bručení. Azanyrmuth obdivoval toto nezvyklé místo. Po chvíli se mu v mysli znovu ozval ten hlas, tentokrát mnohem silněji: „Najdeš mě ve skleněném paláci.“ Azanyrmuth si byl jistý směrem a ihned se vydal po blízkém schodišti dále.

Po nich dorazil do vskutku obřího sálu jemuž uprostřed dominovala velká skleněná stavba. Stejně tak i okolní zdi byly skleněné, a tak umožnily výhled na pestrobarevnou oblohu, jež protínalo tisíce blesků. To, že se lišila od oblohy, jakou měl možnost vidět v okolí věže, ho ani na chvíli nezaskočilo. Azanyrmuth se vydal po skleněných schodech do paláce, ve kterém spatřil jasné bílé světlo. Našlapoval opatrně, protože se podvědomě obával rozbití skla.

Samotný palác byl v podstatě spleť nekolicipatrový poloprůhledný zrcadlový labyrint, který vyžadoval plné soustředění, jinak by zde mohl Azanyrmuth bloudit třeba i 666 let. V labyrintu se ozývalo zvonění a cinkání. Tato směsice zvuků působila na mysl velice příjemně, avšak odváděla

pozornost od hledání správné cesty.

Obtížným labyrintem bloudil celé hodiny. Dobu však mohl těžko odhadnout, neboť zde zcela ztratil pojem o čase. Mohlo jich být pět, zrovna tak dvacet. Chvillemi se ztratil tak, že nevěděl vůbec kudy pokračovat, často se omylem vracel na stejná místa, nebo to si alespoň myslel. V duchu si říkal: „Mít tak kladivo, to bych se k cíli dostal snadno.“ Myšlenku však záhy zapudil, poněvadž si netroufl odhadnout, co by rozbití mohlo způsobit s celým palácem. Kouzla na hledání cesty v tomto skleněném labyrintu selhávaly, a proto se musel spolehnout pouze na své instinkty.

Po hodinách bloudění konečně dorazil k cíli. Uprostřed většího skleněného sálu spatřil zdroj jasného světla. Byla jím bytost zářící jasným bílým světlem, která měla místo rukou mnoho též bíle zářících dlouhých chapadel, jejichž délka přesahovala dvojnásobek postavy uprostřed. Azanyrmuth v tomto nehmotném těle rozpoznal tvář ženy, ze které cítil dobro a klid.

„Bud' vítán, Azanyrmuthe,“ pozdravila ho příjemným hlasem.

Azanyrmuth se divil, odkud zná jeho jméno a pomalu k ní přistoupil, přičemž obdivoval její nesmírnou krásu: „Těž tě zdravím,“ odpověděl uctivě na pozdrav.

„Cítila jsem tvoji přítomnost už od portálu světů. Abych se představila, říká se mi Sala-de-Hai, patřím mezi povznesené bytosti a strážím moc tohoto místa před zlými bytostmi, které o něj usilují. Možná jsi z tohoto místa poněkud zmatený,“ pustila se do vysvětlování, když ve tváři Azanyrmutha spatřila údiv. „Tento svět funguje zcela jinak a na jiných principech, než váš svět.“

„Co je tohle vůbec za sféru existence?“

„Tehle svět není součástí vašeho universa. Nacházíme se v úplně jiném paralelním světě. Nic z toho, na co jste zvyklí ve vašem světě, tu nefunguje. Všechna stvoření fungují na zcela jiných principech, které pro toho, kdo zde nežije odjakživa, mohou působit šíleně.“

„Mluvila jsi o nějakých zlých bytostích? O co se jedná? Při vstupu sem jsem cítil v mé blízkosti něco moc zlého.“

„V našem světě existuje spousta nebezpečných bytostí, podobně jako ve vašem světě. Některé však umí cestovat i mezi sférami, jaké znáte u vás, nebo i mezi paralelními světy. Když jste sem vstoupili, Exigolamborimus zjistil, že je cesta mezi světy otevřená a pokusil se vstoupit k vám. Naštěstí ho vaši bohové včas zadrželi.“

„Exi-co?“ snažil se vyslovit krkolomné slovo.

„Zkrátka jedna z mnoha temných bytostí. Těžko ji popsat, protože prakticky postrádá viditelné tělo. Její přítomnost se dá odhalit poněkud jinými smysly, jaké většina obyvatel vašeho světa neovládá.“

„Co se stalo s Auvidiusem a Calanirmyanem?“

„Calanirmyan zůstal ve vašem světě a stačil před tou bytostí uniknout portálem, který používáte k cestování mezi hmotnými světy. Auvidiuse jsem stačila přenést z jeho dosahu, avšak moc té bytosti mi ho znemožnila přenést na nějaké bezpečné místo. Momentálně někde bloudí po tomto světě, snažím se ho najít, ale zatím marně. Jakmile ho najdu, pošlu ho zpět na váš svět.“

„Doufám, že ho najdeš, byla by to pro nás další ztráta. V posledních letech jsme ve válce s našimi nepřáteli ztratili mnoho dobrých bojovníků.“

„Neboj se, dřív nebo později ho najdu,“ slibovala Sala-de-Hai. „Když už jsme u toho, proč jste se vydali do tohoto světa? Je takřka nemožné přizpůsobit se zdejšími podmínkám, pro někoho, kdo tu nikdy nežil.“

„Přišli jsme sem pátrat po něčem, co by nám pomohlo proti našim nepřátelům temnot. Podle záznamů našich předků tu mělo být něco mocného.“

„To určitě myslíte staré Aldeřany.“

Azanyrmuth přikývl na souhlas.

„Ti před dávnou dobou často navštěvovali tohle místo a neustále tu něco prováděli. Experimentovali tu takřka ze vším, co tu bylo k mání. Napáchali tu občas dost problémů, protože kolikrát neměli tušení, s čím si zahrávají. Nutno podotknout, že okolí se mezitím zcela změnilo, proto už tu po nich nezbylo nic zajímavého.“

„Takže jsme se sem vydávali zbytečně?“ zklamaně pravil Azanyrmuth.

„Ne tak docela. Zmínil jsi nějaké nepřátele temnot, můžeš mi povědět víc?“

„Při našich putování jsme narazili na rasu Temnorozených. Jsou ztělesněním temnoty, temné magie a zla.“

„O těch jsem kdysi dávno slyšela. I staří Aldeřané s nimi vedli války, ale dokázali je udržet na uzdě. Mohla bych vám s nimi trochu pomoci. Nemůžu však zasáhnout přímo, přesto vám můžu poskytnout dočasnou ochranu.“

„Proč nemůžeš zasáhnout přímo?“

„Existují určité zásady. Je to poměrně komplikovaná záležitost na úrovních vyšších sfér existence a spousty paralelních světů. Těžko to vysvětlit, hodně zjednodušeně by došlo k naprostému rozvratu fungování tohoto i dalších světů.“

„Rozumím. Každopádně i tuhle pomoc uvítáme,“ děkoval Azanyrmuth.

„Je načase konat. Uvidíš, že vám to pomůže. Nevím, jak u vás měříte čas, ale ty už se do konce života nemusíš bát jejich útoku. A teď tě přenesu zpět do vašeho světa,“ zakončila rozpravu Salade-Hai.

Vše následně pohltila jasná bílá záře. Azanyrmuth na čas ztratil pojem o prostoru a čase. Jediné na co si vzpomínal, byl průlet místem, kde se nacházely průchody do paralelních světů a další volný let universem. Bylo to poprvé, kdy cestoval mezi světy jinak, než kruhem světů.

Večerní nádvoří kruhu světů ničeho nic ozářilo jasné bílé světlo. Zářící chapadlovitá bytost přiletěla odkudsi z oblohy, aby zde zanechala po dlouhé cestě ztraceného mága a pokračovala ve svém úkolu. Žádný ze zdejších obyvatel si ničeho nevšiml, protože v tu dobu buď většina spala, nebo vysedávala v krčmách. Azanyrmuthovi chvíli trvalo než znovu nabyl vědomí a rozpomínal na to, co se vlastně odehrálo. V duchu ještě zaslech příjemný ženský hlas: „Ode dneška bude popelavé pláně a říši Lianar chránit aura dobra. To vám zajistí dostatek času na přípravu obrany.“

V krčmě „U kruhu světů“ nastal úžas. Tak bizarní výpravu ještě dosud nikdo neabsolvoval a dost možná na hodně dlouho dobu neabsolvuje. Až teprve po pár minutách přemítání nad tím, co právě vyslechli se znovu rozjela zábava. Slavilo se až do svítání a také bylo proč. Všichni přítomní se radovali z návratu Azanyrmutha jako mocného mága, zachránce i jako velmi dobrého přítele. Tu noc padlo ještě mnoho sudů.

Závěr

Po dlouhé zimě nastalo opět jaro. Psal se rok 332. Na rozdíl od předchozích let měla říše Lianar konečně zase zajištěnou bezpečnost. Povznesená bytost vytvořila v okolí severovýchodní hranice auru dobra, která od té doby držela Temnorozené v dostatečné vzdálenosti od říše. Od té doby se už žádný z nich nepokusil překročit hranici, a tak si museli nechat zajít chuť na dobovačné plány. Cestovatelé, kteří zavítali do těchto odlehlých končin, doslova cítili přítomnost ochranné aury. Severovýchod už nenaháněl v kraji hrůzu a sedláci znovu osídlili úrodné půdy v podhůří.

Kruh světů byl znovu uzavřen uložením okolo kruhové lavice, a tím se Aldeřané definitivně vzdali cestování a průzkumu jiných světů. Po nepříjemných zkušenostech, především s Temnorozenými, se rozhodli dále nedráždit kobru bosou nohou a plně se věnovat průzkumu samotného Aldeneerinu. Tento svět sám o sobě skrýval nepředstavitelné množství tajemství. Už v roce 331 se potvrdily zmluky o rasách původně obývající Aldeneerin.

Rasa barbarů, kterým se říkalo Orci, obývala město ve vzdálenosti 120 mil západně od Lianaru nesoucí název Orcossus. Okolí tohoto města bylo spíše pusté, takřka nevhodné k obývání, ale Orcové patřili mezi drsné rasy, které bez problému přežívaly i nehostinných podmínkách. Aldeřané s nimi postupně navazovali kontakty, přestože Orcové nebyli zrovna sdílní. Získat si jejich důvěru patřilo mezi obtížné úkoly.

Samotný průzkum Aldeneerinu nesl též ovoce. Na přelomu roku průzkumníci objevili na jihozápadě trosky velkého města, které neslo název Kanter. Podle starých knih to byl významný přístav sloužící jako významné obchodní centrum. Řada Aldeřanů se chopila příležitosti a mnoho rodin se sem vydalo za novým životem, a tak z trosk postupně povstávalo opuštěné město do své původní krásy.

Zatímco se říše rozšiřovala na jih, sever nepatřil mezi úrodná místa. Ve vzdálenosti 150 mil na severu následovala úzká soutěska a za ní starodávná ledová hradba oddělující úrodnou Lianarskou zem od severních chladných plání. Z tohoto důvodu se průzkum severním směrem zastavil. Zato východ lákal mnohé výpravy. Dlouhé úrodné údolí směřovalo kamsi do vnitrozemí kontinentu Elisneyr. Po jihu se tento směr zdál jako velmi výhodný, a tak řada dobrodruhů směřovala právě sem.

Všichni dobrodruzi, kteří převážně cestovali kruhem světů, se nakonec vydali svou cestou. Někteří pomáhali v průzkumu dalších částí Aldeneerinu, zatímco jiní se usadili a založili rodiny. I Azanyrmuth nakonec věnoval většinu času své rodině a své dospívající potomky zasvěcoval do tajů magie. Sám pořád pokračoval v bádání ve starých knihách a pokračoval v osvojování dalších magických schopností, které předával dalším mocným mágům. Netrvalo dlouho a v Lianaru vznikl první magický cech, jež lákal zájemce o magické dovednosti a rozšiřující počty mágů pomáhaly v boji proti monstrům a creepům, kterými byl Aldeneerin zamořen.

V dalších letech celá říše dále prosperovala a postupem času se na kruh světů postupně zapomínalo stejně jako na mnohá nebezpečí číhající na jiných světech. Historiky o Temnorozených nakonec zlidověly a rodiče je nakonec používaly ke strašení zlobivých dětí. Samotný největší znalec kruhu světů Moladir, který měl vždy největší zájem o pokračování výprav, odešel do ústraní na venkov, kde v klidu dožil. V roce 335 zemřel ve věku 90 let jako nejstarší dosud žijící Aldeřan.